PROVIDENCE ÜÇLEMESİ - 1

Araf

JAMIE McGUIRE

TATLI BELA VE AYAKLI BELA'NIN YAZARINDAN

Jamie McGuire
Araf

Çeviren: Nergis Karababa
Özgün Adı: Providence

“Providence’e kanatlarını veren Beth’e ve bu kanatların rüzgârda uçmasını sağlayan anneme…”

iÇiNDEKiLER

IŞIĞIN OLDUĞU YERDE, KARANLIK DA VARDIR.

Nina, babasının ölümüyle kendisini Providence'ta varlığından hiç haberdar olmadığı bambaşka bir dünyanın içinde bulur. Babasının cenazesinin olduğu gün otobüs durağında tesadüfen karşılaştığına inandığı çekici, karşı konulamaz Jared ile yakınlaşmasıysa Nina'nın hayatını tamamen altüst eder. Jared ile Nina'nın birbirlerine âşık olmaları işleri tamamen zora sokar. Jared, Nina'yı sadece babasının düşmanları olan insanlardan değil, kendi soyundan olan yarı meleklerle Cehennem'deki Şeytanlar'dan da korumak zorunda kalır. Jared ile Nina'nın birlikte olabilmek için kaderlerine karşı gelip düşmanlarını alt etmeleri gerekir.

Tatlı Bela ve Ayaklı Bela romanlarıyla olay yaratan Jamie McGuire, bu kez farklı bir seriyle karşımıza çıkıyor. Providence üçlemesinin ilk romanı Araf, devamını merakla bekleyeceğiniz fantastik aşka sahne oluyor.

Jamie McGuire Çeviren Nergis Karababa

Providence'a kanatlarım veren Beth'e ve bu kanatların rüzgârda uçmasını sağlayan anneme...

Birinci Bölüm
Kaybetmek ve Bulmak

Her kız babasına saygı duyar. Onu kahramanı olarak görür ya da onu hayatında o kadar önemli bir yere koyar ki hiçbir şey ona olan sevgisiyle yarışamaz. Benim için babam saygıdan, bağlılıktan ve hatta sevgiden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona hayrandım. Superman'den çok daha fazlasıydı; o, Tanrı'ydı.

Hatırlayabildiğim en eski anılardan birinde, babam ofisinde anlamadığım bir şeyler söylerken iki adam da onun önünde korkudan iki büklüm olmuştu. Her zaman son karar onundu ve kimse bunu tartışmazdı. Ölüm bile dokunamazdı ona. 14 Aralık'ta çalan telefonuma cevap verdiğimde, bu gerçek sona ermişti.

"Nina," dedi annem içini çekerek, "çok fazla vakti yok, şimdi gelmelisin."

Telefon yatakta, yanı başımda duruyordu, ellerim o kadar titriyordu ki telefonun düşmesine engel olamamıştım.

Geçen haftalar benim için sanki değişik bir evrende yaşıyormuşum gibi çok garipti; sürekli korkunç telefonlar alıyordum. ilkinde hastaneden bir hemşire, babamın kaza geçirdiğini haber vermek için aramıştı. En son aranan numara benimkiydi ve bu korkunç haberi anneme verecek olan kişi de bendim. Babamın son günlerinde doktorlar, durumunda hiçbir gelişmenin olmadığını, bize de kaçınılmaz olanla yüzleşin demeye başladığında, bu telefonlar son bulacağı için minnettardım.

Odanın içinde yürüyüp montumla anahtarlarımı almak çok garipti. Babama elveda demek için yola koyulurken yaptıklarım çok sıradan geliyordu bana. Arabama yürüyüp kontağı çalıştırırken, şimdi çok geride kalmış hayatım için yas tutuyordum.

Çok sıkı yönettiği filo şirketinin başındaydı, ama onun içinde yumuşak ve hoşgörülü bir taraf olduğunu biliyordum. Önemli iş toplantılarından sıradan telefonlarımı açmak için çıkar, sıyrıklarımı öper, prenses her zaman prensi kurtarabilsin diye peri masallarını yeniden yazardı. Şimdiyse yatağında öylece uzanmış yatıyor ve annemle paylaştığı bu koca odada solup gidiyordu.

Kâhyamız Agatha beni giriş kapısında karşıladı. "Annen seni bekliyor canım, en iyisi yukarı çık."

Agatha montumu aldı ve her adımımla birlikte içimde artan bir öfkeyle merdivenleri çıkmaya başladım.

Ben odaya girerken özel hemşiresi yanımdan geçip gitti ve babamın görüntüsü karşısında irkildim. Yüzü terden parlamasına rağmen solgun görünüyordu ve her zaman düzgünce tıraş ettiği yüzü sakallarla kaplıydı.

Annem yumuşacık bir tonda, aldığı her nefesle beraber göğsü ağırlaşan babama rahatlatıcı bir şeyler söylüyordu.

Sessiz biplemeler, tüm o makinelerin uğultusu ve monitörden gelen sesler en kötü kâbusumun fon müziğiydi.

Kazadan beri babamı her ziyaret edişimde olduğu gibi, sanki olduğum yerde çivilenip kalmıştım. Ne ileri gidebiliyor ne de geri çekilebiliyordum. Hareketsiz kalmıştım.

Annem gözlerindeki acıyla yorgunluk içinde bakıyordu, “Nina, gel canım.”

Ellerini kaldırmış, beni çağırıyordu, ama ayaklarım hareket etmiyordu. Anladığını belli ederek iç çekip bana doğru yürüdü, kolları bana ulaşmak istercesine hala önündeydi. Parmaklarıyla omuzlarımı kavrayıp beni rahatlatmaya çalışırken, bakışlarımı babamın güçsüz nefes alma çabalarından ayıramadım. Birkaç isteksiz adım attıktan sonra yeniden durdum.

“Biliyorum,” diye fısıldadı kulağıma.

Ayaklarımı sürüyerek beni yatağın başucuna götürmesine izin verdim. Aklıma ilk gelen şey ona yardım etmekti, ama yapılabilecek tek şey acısının geçmesini beklemekti.

“Jack, sevgilim,” dedi annem teselli edercesine bir ses tonuyla. “Nina burada.”

Düzenli nefes alabilmek için çabalamasını izledikten sonra, kulağına bir şeyler söylemek için aşağı eğildim.

“Buradayım babacığım.”

Nefesi hızlandı ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Konuşmaya çalışma. Yalnızca dinlen.” Titreyen parmaklarımla elini tuttum. “Seninle kalacağım.”

“Cynthia?” Babamın avukatı ve arkadaşı olan Thomas, odanın uzak bir köşesinden anneme seslendi. Annem yüzünde acı dolu bir ifadeyle babama baktı, beni bir an için sıkıca göğsüne bastırdıktan sonra Thomas’ın yanına gitti. Babamın bir uğultuyu andıran sesleri, bağlı olduğu makinelerden gelen seslerden yüksek değildi.

Ben nazikçe ter içinde kalmış saçlarını alnından çekerken, babam da yeniden, bir kez daha nefes aldı.

"Niiinn." Yutkundu. "Nina."

Son bir umut ışığı görebilmek için sessizce konuşan anneme baktım. Gözlerindeki acıyla kederi görünce, kafamı babama çevirerek ona veda etmeye hazırlandım.

"Babacığım." Konuşmaya çalıştım, fakat kelimeler yetersizdi. Acısını dindirme arzum büyürken gözlerimi kapattım. Düzensiz bir nefes daha alıp sözlerime devam ettim. "Sana her şeyin yolunda olduğunu... benim için kalmana gerek olmadığını söylemeliyim, ama yapamıyorum."

Yavaşça nefes alıyordu. Beni dinliyordu.

"Gitmene izin veren kişi olmak istemiyorum baba, iyileşmeni istiyorum. Ama yorgun olduğunu biliyorum. Ve eğer uyumak istersen... iyi olacağım." Konuşmak için dudaklarını araladığında, ağzının kenarları titremeye başladı.

Tüm suratımın kasılmasına rağmen gülümsedim.

"Seni özleyeceğim babacığım. Seni çok fazla özleyeceğim."

Bir kez daha nefes aldım, o da aynısını yaptı, ama bu seferki farklıydı. Savaşacak gücü kalmamıştı.

Ağırlaşmış yorgun gözleriyle beni seyreden anneme baktım. Babam derin bir nefes daha alıp yavaşça geri verdi. Son oksijen de ciğerlerini terk ederken, hayata veda etti. Bu ses bana, geriye hiçbir şey kalmayana kadar yavaş yavaş hava kaçıran bir lastiği anımsattı. Bedeni gevşedi; gözleri ifadesiz ve boş bakıyordu.

Hemşire kalp monitörünün kesintisiz sesini sustururken, ben de babamın huzur içindeki yüzünü inceledim.

Babamın gittiğini anlamamla içimi dalgalar halinde büyük bir sıkıntı kapladı. içim burkuldu, kollarımla bacaklarım, sanki artık bana değil de bir yabancıya aitlermiş gibi hissediyordum. Yanaklarımdan süzülen yaşları görmezden gelerek başımı sallayıp gülümsüyordum. Söylediklerime inandı ve gitti.

Thomas omzuma dokunup yatağın başına gitti. Parmaklarıyla babamın gözlerini kapayıp İbranice hoş bir şeyler mırıldandı. Babamın göğsüne yaslanıp ona sarıldım.

O ise hayatımda ilk defa bana sarılmamıştı.

***

Ellerime baktım, tutmakta olduğum cenazeden kalma ölüm ilanını inceledim. Bir tireyle ayrılan babamın doğum ve ölüm tarihi çok zarif bir fontla ön tarafa yazılmıştı.

Bu kadar kısa bir yazının tüm hayatını anlatması gerçeğiyle yüzümü buruşturdum. Tam ilam montumun iç cebine rahatça yerleştirdiğim sırada bir otobüs etrafa çamur sıçratarak yavaşça önümde durdu.

Kapı açıldı, ama kafamı kaldırıp bakmadım. Kaldırıma ayak basan yolcuların sesleri de gelmiyordu. Komşularım toplu taşıma araçlarına pek fazla ihtiyaç duymuyorlardı, özellikle de akşamın bu saatinde. Yolcular civardaki devasa evlerde çalışan hizmetlilerdi.

"Bayan?"

Otobüs şoförü dikkatimi çekmek için boğazını temizledi, fakat onu tanıyamayınca otobüsün kapısı kapandı.

Hava freni boşaldı ve otobüs yavaşça uzaklaştı. Bütün gün olup biten hiçbir şeyi düşünmemeye çalışıyordum, ama yaşananlar beni ele geçirmişti.

Aynen küçük bir çocukken yaptığım gibi, rahatlamak için öne arkaya sallandım. Tabutunda kıvrılan elleriyle yatan babamı hatırlatan sıcak şeftali rengi parmaklarımdan çoktan çıkmıştı.

Buz gibi soğuk havanın ciğerlerimi doldurmasıyla göğsümün ağırlaştığını hissettim. Beklemekte olan hıçkırıklarım kendilerini göstermek için bir yol bulmuş gibiydiler. Kısa süre önce daha fazla ağlayamayacağımı düşünmüş ve bedenim devam edemeyecek kadar yorgun düşmeden önce, daha ne kadar acıya dayanmam gerektiğini merak etmiştim.

"Soğuk bir gece, hı?"

Burnumu çekip yanıma oturmaya hazırlanan adama sinirli bir bakış attım. Yaklaştığını duymamıştım. Ellerini birbirine sürterek avuç içlerine doğru üfleyip güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Sanırım," diye cevap verdim.

Saatine bakarak içini çekti. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Sanırım son otobüsü kaçırdık."

Siyah motosiklet ceketinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Biriyle konuştuktan sonra bir taksi istedi.

"Taksiyi paylaşmak ister misin?"

Aniden şüpheyle ona baktım. Yüz ifademi görmek için bir kaşını kaldırınca, mavi-gri gözleri kısıldı. Eminim bir akıl hastası gibi görünüyordum ve o da yaptığı teklifle ilgili yeniden düşünüyordu. Birdenbire montumdan iliklerime kadar işleyen kış soğuğunu hissedip

kollarımı birbirine kenetledim. Okula geri dönmeliydim; hala bitirmem gereken bir ödevim vardı.

“Evet, teşekkür ederim,” derken sesim çatallaşmıştı.

Sessizlikle geçen garip bir andan sonra, adam yeniden konuştu. “Buralarda mı çalışıyorsun?”

“Hayır.” Konuşmayı sürdürmek için fazla kararsızdım, ama diğer taraftan da merak içindeydim. “Sen?”

“Evet.”

Çok garip. Hiç de buralarda çalışan birine benzemiyordu.

Göz ucuyla saatine baktım. Kesinlikle bir çalışan değildi.

“Ne iş yapıyorsun?”

Hemen cevap vermedi. “Ben... ev güvenlik sektöründeyim,” derken başını salladı, sanki kendi söylediğini onaylıyor gibiydi.

“Öğrenciyim,” diyerek karşılık verdim titreyen sesimi düzeltmeye çalışarak.

Anlayamadığım bir şekilde bana baktıktan sonra yine önüne döndü. Benden büyüktü, ama en fazla beş ya da altı yaş kadar. Kim olduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Gözlerinde tanıdık bir ifade vardı, fakat bunun anlamını bilmiyordum. Cep telefonu titreyince gelen mesajı okumak için telefonu açtı. Bir şeyler gizlemeye çalışıyor gibiydi ve cevap vermeden telefonu kapatıp montunun iç cebine koydu.

Taksi gelene kadar konuşmadık.

Benim için kapıyı açıp kendisi sürücünün arkasına otururken, ben en uzak köşeye geçtim.

“Nereye?” diye sordu sürücü gırtlağından çıkan boğuk bir sesle.

“Brown Üniversitesi lütfen,” diye bilgi verdim.

“Hı hı... Aynı yere mi gidiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi aniden ortaya çıkan yol arkadaşım.

Adresini söylemekten özenle kaçınması dikkatimi çekmişti. Garipti. Belki de garip falan değildi; belki de onun hakkında itiraf etmek isteyeceğimden daha fazla meraklanmıştım. O an hiçbir şey düşünmediğimi fark ettim; bu yabancının beni bilinçsizce oyalamasına minnettardım.

“Bu arada ben Jared,” diyerek gülümsedi elini bana uzatırken.

“Nina.”

“Aman Tanrım, ellerin buz gibi!” dedi elleriyle ellerimi sıkıca tutarak.

Yüzündeki olağanüstü sıcak gülümsemeyi fark edince ellerimi geri çektim. Bir süre onu izledim, tehlikede olabileceğimi söyleyen iç sesimi

dinledim, fakat hissettiğim tek şey meraktı.

Yaptığı şeyin farkına varıp gülümseyerek özür diledi.

Saçlarımı kulağımın arkasına atıp camdan dışarıya bakmaya başladım. Dışarıda rüzgâr kuvvetlice esiyor, kar tanelerini oradan oraya uçuruyordu. Görüntü daha da üşümeme sebep olunca sımsıkı montuma sarındım.

"Brown hı?" diye sordu Jared. Cep telefonu cebindeyken titreyince yeniden çıkardı telefonunu.

Kafamı salladım. "Brown." Bana bakmaya devam ettiğinden, daha fazlasını söyledim. "işletme bölümü."

Gözlerimiz buluşunca istenmeyen misafirden kaynaklanan gerginliğin kalanı da yok olup gitti. Ağladığımı yeni fark etmiş gibi görünüyordu sanki.

"iyi misin?"

Kafamı aşağı eğip tırnaklarımla oynamaya başladım.

"Babamı bugün gömdük." Birden, bu kadar kişisel bir şeyi neden bir yabancıyla paylaştığımı bilmediğimi fark ettim.

"Yakındınız," dedi Jared. Bir sorudan çok, bir açıklamaydı.

Gözlerinde bana acıyan bir ifade görmeyi bekliyordum, ama hiç de öyle bakmıyordu. Rahatlayarak gülümsemiş ve karşılığında da ağzının bir kenarının yukarı kıvrıldığı bir gülümseme aldım. işte o zaman hoş bir suratı olduğunu fark ettim. Aslında yüzü hoş olmaktan çok daha fazlasıydı ve ben bunu yeni fark ediyordum. O, oldukça çekiciydi, gerçekten...

"Nerede kalıyorsun?" diye ciyakladı taksi şoförü.

Gözlerimi Jared'dan ayırıp yurdumun olduğu yeri gösterdim.

"Doğu Andrews Yurdu."

Taksi durduğunda Jared kendiliğinden aşağı indi.

Kapısı kapanır kapanmaz, benimkini açmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Tanıştığıma memnun oldum Nina." Sözlerinde tarif edemediğim bir şeyler vardı. Kibarlık ve hatta içtenliğin de ötesinde, inançla konuşuyordu.

Kafamı sallayıp yurduma doğru adım attım. Taksiye binmeden önce bana bir kez daha gülümsemek için durdu ve haftalardır ilk kez boşluktan daha farklı bir şey hissettim. Taksinin gidişini izledikten sonra, rüzgâra karşı dönüp yurduma yürüdüm.

Odama girip de aynada nasıl göründüğümü fark ettiğimde güçlükle nefes alabildim. Ah Tanrım! Jared'ın bana eşlik etmeye kendini mecbur hissetmiş olduğuna şüphe yoktu. Bir sonraki dozu almak için geç kalan umutsuzluk içinde evsiz bir bağımlı gibi görünüyordum. Hemen yüzüme

yapışan küt kesim saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak arkadan topladım. Lavaboya gidip yüzüme bulaşan maskarayla benek benek olmuş fondöteni temizledim.

Kaşlarımı çatarak telefonumu montumun cebinden hızla çıkarıp annemi aradım.

“Nina?” diye cevap verdi.

“Odamdayım anne.”

iç çekti. “Güzel. Otobüsle gitmeni sevmediğimi biliyorsun. Robert seni bırakabilirdi. Sana bugün verdiğim ilaçlardan iki tane al, tamam mı? Uyumam sağlayacaklar.”

Gözlerimi devirdim. Annem Providence’da eczaneye en çok giden insan.

“Büyük ihtimalle kafam yastığa değdiği an uyuyacağım.”

Tamamen doğru olmasa bile özel eczacımı geri çekilmeye ikna etmişti.

“Pekâlâ, tatlım, iyi geceler.”

Yurttaki odam olduğundan daha küçük görünüyordu.

Benim tarafımda olan beyaz duvarlar acınası bir şekilde boştu. izlendiğimi hissederek oda arkadaşımın olduğu tarafa baktım. Odanın ona ait kısımları oyuncak ayı posterleri ve tuttuğu takımın renkleriyle doluydu.

Bana ait tek süs eşyası, daha birkaç ay önce lise mezuniyetimde çektirdiğimiz başucumda duran aile fotoğrafıydı.

“Annen nasıl?” diye sordu Beth bebek pembesi yorganının altından.

“O... üzgün.”

“Sen nasılsın?”

“Aynı.” iç çektim. inandırıcı ses tonum Beth’i rahatlatmış gibi görünüyordu. Pijamalarımı giyerken uykuya daldığını fark ettim.

Yatağa oturup yastığıma sarıldım. Düşüncelerim bir anda son birkaç saate kaydı. Jared’ın gülümsemesi aklımı bir süre meşgul etti, fakat hemen sonra kendimi cenazeyi yeniden düşünürken bulmuştum. Yatağa uzanıp dizlerimi kendime çektim ve ağlarken ses çıkarmamaya çalıştım. Bilincim kapanıp uykuya yenik düşerken, eziyet verici azap yerini rahatlığa bıraktı.

Yana dönüp gözlerimi kırpıştırırken saatteki büyük kırmızı sayıları fark ettim. Çok çabuk saat beş olmuştu. Gözlerim şişmiş ve kaşınıyorlardı. O an, kâbuslarımın korkunç olduğunu hatırladım. Hala hiçbir mucize yoktu ve babam gitmişti.

Hayatımın en kötü tecrübesi henüz sona ermemişti.

Yatağımdan güçlükle kalkarak dizüstü bilgisayarımı açtım. Ödevimi saat sekizden önce bitirmeyi planlıyordum. Ekran açıldı, Beth'e baktım, kafası yastığının altındaydı.

Parmaklarım klavyede sessiz senfonisine başladı.

Paragrafları kolayca yazıp yediyi çeyrek geçe işimi bitirdim. Tek bir "tık"la yazıcı çalışarak yeni görevini yerine getirmeye başladı. Gazete basımının dahi onu uyandırmayacağının bilincinde olarak tekrar Beth'e baktım. Banyoda kullanacağım eşyaları alarak duşlara doğru yola koyuldum. Kızarmış bir suratla sabahlığımı daha da sıktım ve aşağıya indim. Odamızdaki antika lavaboda dişlerimi fırçalarken Beth yatağa oturup kollarını esnetti. Çenesine kadar gelen kestane rengi saçları kafasının bir yanında toplanmış ve diğer taraflarındakiler de dağılmıştı.

"Günaydın," dedi neşeyle. Sonra yaşananları hatırladı.

"Şey, yani ben.."

"Sorun yok Beth. Bu güzel bir sabah." Camdan dışarı bakarak havanın günbatımından daha kasvetli olduğunu fark ettim, ama bundan söz etmeye gerek yoktu.

Gülümseyerek yatağını toplayıp doldurulmuş hayvanlarını süslü yastığının önüne gelişigüzel dizmeye başladı.

"Cumartesi günü oyun oynamaya gelecek misin?"

"Bilmiyorum. Belki."

Beni her seferinde davet eder, zaman zaman da gelmem için neşeli ve cana yakın sesiyle beni ikna etmeye çalışırdı. Beth, güneyden geliyordu. Çok sıkı çalışmış ve evim diye adlandırdığı küçük Oklahoma kasabasından kaçmak için bir sürü burs kazanmıştı. Odanın ona ait kısımları, katıldığı yarışma ve törenlerden kazandığı kupa, madalya ve ödüllerle doluydu. Tipik bir güzellik kraliçesi olduğu söylenemezdi. Yine de güzeldi ve her ne kadar bu özelliğinden kurtulmaya çalışsa da içine kapanık biri gibi görünüyordu. Taşındığımız gün tüm o törenlerin okul harcı için gerekli olduğunu açıklamıştı.

"Şey, eğer bizimle gelmek istemezsen bu haftalık sana izin verebilirim. Finaller var... diğer şeyler," deyip bana bakmadan konuşmasını yarıda bıraktı.

"Teşekkür ederim." Saçımı ensemde atkuyruğu yaptım, fakat kafamın arkasından çıkan buğday demetine benziyordu. Tuvalete doğru yürüyüp her zamanki gibi aynı sırada olmasa da sutyen, atlet, kazak, çorap, kot pantolon, bot ve montumu giymeden önce, kendimle bir cesaret konuşması yaptım.

Ağzına kadar dolu olan sırt çantamı alıp kulpundan tutarak tekerlekleri üzerinde sürüklemeye başladım.

“Kahve içmek için erken çıkıyorum.”

Beth bilgisayarını açarken gülümsedi. “Şu şeyle buzun üzerinde iyi şanslar!”

Asansörden Beth’in hava hakkında haklı olup olmadığını düşünerek çıktım. Nefesimi tutarak kapıyı ittim ve buz gibi havanın yüzüme işlemesini bekledim.

Rüzgâr, ağır cam kapıyı bana doğru ittirerek tek elim için yeterince fazla olan baskıyı daha da artırdı. Kolumla omzumu da kullanarak kapıyı açmayı başardım ve yüzüme çarpan soğuk havayla nefesim kesildi.

Öğrencilerin, sevgiyle ve gerçeğe uygun bir şekilde “Kareli” diye isim taktıkları yemek salonuna geçip montumu çıkardım. Seramik karo döşemelerinin üzerinde gezinerek kahve almaya gittim. Seyahatlerde kullandığım kupamı neredeyse ağzına kadar doldurup en sevdiğim fındık aromasıyla iki paket Splenda* ekledim.

“Bunlar bir arada çok zararlı biliyorsun,” diye seslendi Kim arkamdan.

“Annem gibi konuşuyorsun,” diye söylendim.

“Bugün gelmene şaşırdım. Babanın final döneminde ölmesi kötü oldu.”

Kim asla kendini tutamayıp ağzına ilk geleni söylerdi.

Bunu çoğu zaman eğlenceli bulurdum, fakat bu kez ağzından çıkan sözcükler karşısında hazırlıksızdım ve tepki olarak sırtımı bükmüştüm.

“Evet.”

Kim bir süre beni izledikten sonra, suratıma yaban mersinli bir kek soktu.

“Kahvaltı?”

Kafamı hayır anlamında sallayıp gözlerimi kekten ayırdım. “Hayır, teşekkürler. Derse yetişmem lazım.”

“Seninle geliyorum,” dedi keki geri çekerek.

Kahverengi kısa saçlarının üzerine kulaklarını da kapatan eski ve sade bir avcı şapkası geçirdi. Eğer gülebilecek durumda olsaydım, kesinlikle gülerdim.

“Ah, Kim,” dedim sesimin temkinli bir şekilde çıkmasına gayret ederek.

“Ne var?” diye sorarken durdu.

Boş vermeyi tercih edip, “Yok bir şey,” dedim kafamı sallayarak.

Ç.N:* Splenda: Tatlandırıcı

Eğer Kim için herhangi bir şapka yapılmış olsaydı, o da kafasındaki gibi son derece komik olacaktı. Kim, ortalama bir insandan daha uzundu. Ben 1.73'tüm ve o benden de en az bir karış kadar daha uzundu. Kısa, karamel rengi saçları yüzünü serbest dalgalar halinde çevreliyordu. Ne yapacağı önceden belli olmayan bir çılgındı ki insanlar onun etkisine kolayca kapılabilirlerdi.

Koridorda karşılaşıp tanıştığımız ilk an, onunla arkadaş olabileceğimizi anlamıştım. Hayatımda ondan daha ilginç birinin olmayacağını anlamıştım.

Benimle birlikte sınıfa yürürken, geçen hafta başına gelen talihsiz olaylarla kırdığı potlar hakkında konuşup daha hüzünlü şeyler düşünmemi engelledi. Aşırı dürüstlüğü ve aklından geçeni hemen söylemesiyle beni her zaman eğlendirmeyi başarmıştı.

Sınıfa girdiğimizde Kim bana doğru yaklaşıp sesini alçalttı. "Eee, cenazeyi anlatsana."

Oturduğum yerde kıpırdandım. "Ben, gerçekten bunu konuşmak istemiyorum."

"Ah, evet. Tamam. Dündü, öyle değil mi?" Beth'in aksine, Kim tatsız şeyleri konuşmaktan kaçınmazdı.

Böyle zamanlarda yüzünde bir gülümsemeyle insanların suratına tokat atıyor gibi olurdu.

"Evet." içimi çektim. "Çok güzeldi."

"Çok güzel," diye tekrarladı kafasını sallayarak.

"Dün gece seni aramaya çalıştım. Cevap vermedin."

"Aradığını çok geç gördüm. Son otobüsü kaçırdım ve bir taksi tuttum."

Kim şüpheyle bana baktı. "Son otobüs mü? Toplu taşıma araçlarının geceleri çalıştığını bilmiyordum."

O, sözlerine devam etmeden, bir an için söylediklerini düşündüm. "Neden arabayla dönmedin? Annen almıştı seni, değil mi?"

"Taksiyi biriyle paylaştım."

"Annenle mi?"

"Hayır Kim, annemle değil," dedim ifadesiz bir sesle.

"Otobüs durağında bir adamla tanıştım. ikimiz de otobüsü kaçırmıştık." Bilincim bir anlığına kapandığı için otobüsün gitmesine izin verdiğimi söylemedim.

"Durakta tanıştığın biriyle taksiyi mi paylaştın? ilginç."

“Herkesin hikâyesi seninkiler gibi çok dramatik bir şekilde bitmeyebilir Kim. Yalnızca aynı taksiye bindik, o kadar,” diye cevap verdim ses tonumun konuşmanın sonunu getirmesine dikkat ederek.

“Yaşlı mıydı?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır.”

“Çirkin miydi?”

“Hayır Kim, hoş biriydi.”

“Hoş olup olmadığını sormamıştım. Öyleyse... sevimliydi, gençti ve?”

“Jack’in cenazesi dündü, Kim. Mahvolmuş bir haldeydim.”

Kaşlarımı çattığımı hissediyordum.

“Niye böyle söylüyorsun?”

“Ne söylüyorum?” diye sordum bıkmış bir şekilde.

“Neden babana “Jack” diyorsun? Yakın olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleydik. Öyleyiz. Bilmiyorum... Belki ismi bu olduğu için Jack diyorumdur?” Kim bana bakmayı sürdürdü, sözlerimden etkilenmemişti. Tekrar konuşmaya başladım. “Başkalarıyla onun hakkında konuşurken, ona “baba” demek bana garip geliyor. Erkek arkadaşımı sana anlatırken de ondan “tatlım” diyerek bahsetmem.

Bu... yalnızca kişisel bir şey.”

“Çok garipsin Nina.”

“Bence sen gariplik konusundaki otoritemizsin.”

Başını salladı. Sözlerim onu etkilememişti. “Eee, şu gizemli çocuk ne iş yapıyormuş? Burada mı yaşıyor?”

“Sanmıyorum. Dedim ya, taksiden ilk ben indim,” diye mırıldandım parmaklarımın arasında kalemimi çevirerek.

ilk inen ben olduğum için üniversiteye yakın oturup oturmadığını ve bir kez daha karşılaşıp karşılaşamayacağımızı merak etmiştim. Böyle düşünmek beni utandırmıştı.

Ona ne söyleyebilirdim ki? “Selam Jared. Beni hatırladın mı? Birlikte yirmi dakikalık garip bir yolculuk yaptığın Alice Cooper görünümlü kız?”

“Ne oldu?” Kim’in yüzü, aynaya baksam benimkinden farklı görünmeyecek bir ifadeye büründü.

“Hiçbir şey. Ben sadece...” derken omzumu silktim, “Eminim bir kaçık olduğumu düşünmüştür.”

“Bu duyduğum en sıkıcı hikâye olabilir, Nina,” dedi keyfi kaçmış bir şekilde.

“Sana her ayrıntıyı anlatmadım aslında. Sevimli bir gülümsemesi vardı,” derken düşüncelere dalmıştım.

Yeniden meraklanarak bana bakıp bir şey söylemek için ağzını açtı, fakat Profesör Hunter sınıfa girmişti. O ana kadar birçok sıranın boş olduğunu fark etmemiştim.

Öğrencilerin çoğu normalde yaptıkları gibi sıralarına oturmak yerine, ödevlerini onun masasına fırlatıp gidiyorlardı.

“Hala burada ne yapıyorsunuz? Ödevlerinizi verin ve dışarı çıkın. Notlarınız internet sitesinde açıklanacak.

iyi tatiller,” dedi hala sınıfta oturmakta olan bizlere.

Final haftası biterken geceleri tortop olup sessizce ağlamak hayatımın değişmez ritüeli haline gelmişti.

Tatilin ilk haftasında içimdeki boşlukla mücadele edebiliyordum. O haftadan sonra birkaç gece üzüntümle tamamen başa çıkabilmiştim. Kederim Noel’de artarak yeniden ortaya çıkmıştı, fakat tatil biterken ağlamadan uyuyabilmek benim için daha da kolaylaşmıştı.

Zaman iyileşmeme yardımcı olsa bile, bu durum beni rahatsız ediyordu. Jack’in hayatımda olduğu günlerden oldukça uzaklaşmıştım. Her geçen günle birlikte onu arayıp sesini duyabildiğim günlerden daha da uzaklaşıyordum. Zamanla rahatlama ve endişe hissi iç içe geçti.

Bahar dönemi başladığında Jared, unutmak istediğim bir güne ait olan bulanık bir hatıraya dönüşmüştü. Bu yüzden onu üniversitenin dışındaki Urban Outfitter’da, benden birkaç adım uzakta görmek benim için büyük bir sürprizdi. ilk başta o olduğundan emin olamamıştım, ama kasa görevlisinden fişi alırken ona dönüp gördüğüm kişinin o olduğundan emin olacak kadar uzunca bir süre onu izledim. Benim kim olduğum konusunda tereddüt etmemişti.

“Nina?”

“Evet”ten başka bir şey söylemek için çabalarken kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. Ağzımı açmış, fakat hiçbir şey söylememiştim.

Sağır biriyle konuşuyormuş gibi, parmağıyla kendini işaret etti. “Ben Jared. Aynı taksiyi paylaşmıştık.” Yüzünü hatırlamam için sabırla bekledi; ona ait hiçbir ayrıntıyı unutmadığımı fark ettim.

“Sen olduğunu düşünmüştüm,” diye karşılık verdim kibarca gülümsemeye çalışarak. Boğazımda bir sorun vardı. Hem kurumuş gibiydi hem de aynı zamanda kendi tükürüğümde boğuluyor gibiydim. Yutkundum

ve nasıl gülünç bir üniversite öğrencisi durumuna düşmeyeceğimi hatırlamaya çalıştım.

Yüzüne yayılan gülümsemeden rahatlığının yerini mutluluğun aldığı belli oluyordu. Sıcacık bir hissin göğsümden yüzüme doğru çıkarak yanaklarımı yaktığını hissettim.

Ah, Tanrım, hayır, kızarma! Ama bunun için çok geçti ve eski halime dönebilmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum.

“Daha iyi bir gün geçiriyor gibisin. Otobüse yetiştin ve diğer her şey de yolunda sanırım?”

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandım. “Güvenlik işi nasıl?”

“ilginç.” Gözleri nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilemediğim bir şekilde ışıldadı.

Aynı anda ikimizin de dikkati ceketinin cebinde titreyen telefona kaydı. Telefonu sessize almadan önce, özür dilercesine gülümsedi.

“Noel’in güzel miydi?” Kelimeler dudaklarımdan döküldükten sonra pişman olmamaya çalıştım. Of! Hayal gücüm ne kadar da kıt diye düşündüm.

“Onun gibi bir şey,” diyerek sözlerimi tekrar etti.

Bana takılması beni gülümsetmişti. Yanımdayken oldukça rahat görünüyordu. Bu, kendine güvenmekle mi yoksa onun her insanla kolayca konuşabilen ve onlara, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi hissettiren bir insan olmasıyla mı ilgiliydi, bilmiyordum.

Elimdeki gümüş renkli kazağı gösterdim. “Annem için doğum günü hediyesi olarak alıyorum.”

Arkamdaki bir adamın boğazını temizlemesiyle sırada olduğumuzu fark ettim. Jared gülümseyerek kasadan uzaklaştı. Konuşmamızın henüz bitmediğini idrak ettiğimde, heyecanımı belli etmemeye çalışarak dikkatimi kasadaki kırmızı saçlı kıza verdim.

Kız fişi verdikten sonra Jared bana dışarıya kadar eşlik etti. Yüzümü sevgi dolu bir şekilde inceleyerek gözlerimin içine baktı. Bu kadar uzun olduğunu hatırlamıyordum ve yanında çok kısa kalıyordum; en az 1.90 olmalıydı.

Gözlerinin inanılmaz rengini nasıl fark edememiştim ki? Bana bakarken gözleri alev alev yanıyordu.

“Providence’lı mısın?” diye sordum.

“Öyleyim,” diye yanıt verdi münasebetsiz sorum karşısında eğleniyormuş gibi görünerek.

“Brown’da mı okudun?”
“Hayır.”
Konuşurken gözlerindeki neşeyi görmesem, kısa cevapları yüzünden kuyruğumun çıktığını bahane edip oradan sıvışabilirdim.
“Sahiden mi? Seni hatırlamaya çalışıyordum. Daha önce tanışmışız gibi geliyor.” Basmakalıp sözlerle onu ayartmaya mı çalışıyordum? Harika, şimdi de umutsuz oğlan çocuklarının seviyesine inmiştim.
“Sanmıyorum. Tanışmış olsaydık, unutmazdım,” dedi. “Yolun karşısında bir şeyler yiyecektim, bana katılır mısın?”
Evet dediğimi sanıyordum, ama beklenti içinde bana bakmaya devam ediyordu.
“Nina?”
“Evet, yani evet. Harika olur.” Rezil olmama rağmen gülümsemeye çalışarak her zaman beceriksizliğim bu kadar kolayca anlaşılıyor mu diye merak ettim. Benimle neden konuştuğunu anlayamıyordum. Yolun sonuna yürüyerek ışıklardan sokağın karşısına geçtik. Belime hafifçe dokunarak beni ileri yönlendirdi ve karşıya geçerken etrafımıza bakındı. Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum, bana başkanın özel korumalarını hatırlatmıştı. Üzerinde eksik olan tek şey kulağına takılı bir iletişim cihazıyla standart Ray-Ban gözlükleriydi.
Jared benim için kapıyı açtı. Kampüse çok yakın olan bu restoranı birçok kez görmüş, fakat hiç içeri girmemiştim.
“Seveceksin,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı. Sesli mi düşünüyorum acaba, diye meraklanarak bir an hareketsiz kaldım.
“Blaze’ye hoşgeldiniz,” dedi müşterileri karşılayan kadın, hemen bizim için bir yer ayarlayacağını söyledi.
Kısa bir süre sonra garson geldiğinde, Jared sipariş vermemi bekledi.
“Bir kola alacağım.”
“iki olsun,” dedi Jared iki parmağım kaldırarak. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.
Garson kafasını sallayıp bizi baş başa bıraktı. Yanındaki küçücük bir çocuk olmasaydı, bira ısmarlayıp ısmarlamayacağını merak ettim.
“Sanırım beni eve getirdiğin için sana teşekkür etmedim.”
“Aslında ettin,” dedi dirseklerini masaya koyup kollarını kavuşturarak.
“Öyle mi? O gece benim için çok bulanık,” dedim yüzümü buruşturarak.

“Babanı kaybettiğin için üzgünüm Nina, ama orada olduğum için mutluyum.”

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Orada olduğun için ben de mutluyum.”

“Çok akıllıca değildi... karanlıkta yalnız başına oturmak.

Dışarıda bir sürü çılgınca şey oluyor,” derken ses tonu her zamanki gibiydi, ama altında yatan endişeyi hissetmiştim.

“O mahallede büyüdüm ben. Seni temin ederim ki güvenli bir yer.”

Güldü ve kafasını salladı. “Kötü bir şeyler olana kadar her zaman güvenlidir elbette.”

Garson içeceklerimizi getirdiğinde, ne sipariş edeceğimize karar verip vermediğimizi sordu. Jared söylemek için bir kez daha benim başlamamı bekledi.

“Yunan salatası alacağım,” dedim. Beni tek kaşı havada, alaycı bir gülümsemeyle izleyen Jared’a baktım. O tarz kızlardan olmayacaktım. “Ve erişte lütfen.”

Garson dikkatini Jared’a verdi. “Ya siz?”

“Ben de rokfor ve karidesli salata alacağım. Bize ayrıca tatlı patates kızartmanızdan da getirebilir misiniz, lütfen?” dedikten sonra mönüyü garsona uzattı. Yalnız kaldıktan sonra restorana hızlıca göz attım ve hala bana bakmakta olan Jared’a döndüm.

Bana o şekilde baktığından konuşmakta zorlanıyordum. inanılmaz bir mavi-grilikte olan gözleri hafifçe bronzlaşmış teninde hafifçe parlıyordu. Kaim kahverengi kaşları, badem gözlerinin hemen üstündeydi ve bilinçli bir şekilde dağınık bırakılmış saçlarından birkaç ton daha koyuydu. Işıltısı, pencerelerden sızan öğlen güneşiyle hafifçe parıldıyordu. Çekici olmaktan çok daha fazlasıydı. Bir kez daha neden hala benimle konuştuğunu merak ettim.

“Tatlı patates kızartması?” diye sordum.

“Oldukça meşhur. Şey, tamam, en azından benim için öyle. Tadına iyice varabilmek için, yanında verdikleri küçük soslara batırmalısın. Tatlı patates kızartmasını denemelisin.”

“Tatlı patates kızartması,” dedim hala emin olamayarak.

Gülümsedi. “Bana güven.” Cep telefonu titredi ve hemen açtı. Bu seferki yalnızca bir mesaj değildi. Sinirlenmiş gibi görünüyordu, telefonu kulağına götürdü.

“Ryel,” diye cevap verdi.

Ryel mı? Soyadı olduğunu tahmin ettim, ama tamamen emin olamadım. Sesini alçaltarak kafasını benden uzağa çevirdi. Arayan her kimse, onu mutsuz etmişti ve bu anlayabildiğim tek şeydi; çünkü Rusça olduğunu sandığım bir dilde konuşuyordu. Etkileyici bir şekilde yakışıklı, nazikti ve ikinci bir dil biliyordu. Tatlı patates kızartmasının da söylediği gibi çıkmasıyla birlikte sandalyemden düşebilirdim.

Hattın diğer ucundaki kişiye daha fazla dayanamayarak telefonu kapattı.

“Bunun için özür dilerim,” dedi.

Özrünü kabul ederek kafamı salladım. “Tamam, sorun değil. Yalnızca senin hakkında iki yeni şey öğrendim.”

Gözleri hala benim gözlerime odaklanmıştı, fakat ben ve telefondaki kişi hakkındaki problem arasında kalmış gibi biraz buğuluydu.

“Ryel?” diye sordum.

“Soyadını.”

“Bir diğeri de... Rusça konuşuyordun?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Evet,” deyip derin bir nefes aldı ve nefesini verirken rahatlayıp omuzlan düştü. “Bugünlerde herkes ikinci bir dil bilmiyor mu?”

“Yalnızca iki tane mi biliyorsun yani?” dedim memnun olmamış numarası yaparak.

Kahkaha attı ve göğsümde ortaya çıkan yeni bir sızı hissettim. Bir magazin dergisinden fırlamış gibiydi; gülüşünün ve gülerken ne kadar inanılmaz olduğu gerçeğinin üstesinden gelemiyordum.

“Lisede Fransızca dersi aldım, ama pek bir işe yaramadı,” dedim kendimi aşağı görerek.

“Babam akıcı bir şekilde konuşurdu. Ben de ondan öğrendim.”

“Ah, öyleyse ailen Rusya’dan geldi?”

“Şey, hayır,” dedi sorumdan rahatsız olmuş gibi görünerek.

“Çok güzel konuşuyordun ama. Çok popüler olmalısın. işin de mükemmel olmalı!”

Yüzümü incelerken gözlerini kıstı. “işim...” bakışları yumuşadı ve bana doğru biraz daha eğilip gözlerimin içine bakarak, “... uzun zamandır olduğundan çok daha iyi,” dedi.

Nefes almaya çalıştım. Bana böyle baktığında oldukça garip hissediyordum. “Öyleyse yaptığın işten zevk alıyorsun, değil mi?”

“Bazı günler diğerlerinden daha keyifli geçiyor,” diyerek omuzlarını silkti.

“Peki ya bugün?”

Yeniden gülümsedi. Konuşmamızla ilgili bir şey onu eğlendiriyordu ve ben de bunun dışında kalmıştım.
“Bugün güzel bir gün.”
Dikkatim, salatalarımızla tatlı patates kızartmamızı getirmek için Jared’ın arkasından bize doğru gelen garsona kaydı. Yemeklerimiz gelince Jared kurnazca gülümseyerek bir bana, bir de masaya baktı.
“Hazır mısın?”
Daha iyi görebilmek için eğilip yuvarlak tabağın içine baktım. “Bir tabak patates kızartması için beni geriyorsun. Bunlar da sıradan patates işte,” dedim.
“Aslında patatesler bir giriş konuşmasını hak ediyorlar.”
ikimiz de güldük. Aldığı birkaç patatesi değişik görünümlü bir sosa batırdı.
“Ketçap kullanmıyor musun?” diye sordum elimdeki şekilsiz kürdana bakarak.
Yüzünü buruşturdu. “Ketçap, yemeğin tadını almak istemeyenler içindir.”
“Ketçap aptallar içindir.” Yemeğe konsantre olup kaşlarım çattım.
O kendini tutamayıp içten bir kahkaha atarken, bense patatesimi sosa batırdım. Kendininkinden bir ısırık alıp elimdekini ağzıma götürmemi bekledi. Ben ağzımdakini çiğnerken ifadesi giderek endişeli bir hal alıyordu.
“Kötü değil. Aslında... oldukça güzel,” dedim yutkunarak.
Yüzünde zafer kazanmışçasına bir ifade vardı. Geri kalanları yerken şakalaştık, güldük ve salatalarımızı yerken kibarca gelecek haftaki hava durumundan söz ettik. Önümüzdekiler bittiğinde boş tabağıma bakıp kafasını memnuniyetle salladı.
“iştahlı kızları severim.”
“içimde iyi anlaşacağımıza dair bir his var,” deyip güldüm. “Okula döndüğümden beri Fareli’de yemediğim ilk yemek oldu, bu. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”
Yüzü sevinçle ışıldadı. “O zevk kesinlikle bana ait. iyi ki karşılaştık.”
Garson hesabı getirdi ve Jared hemen kredi kartını kutuya koyarak garsona uzattı. Loto kazanmış gibi görünüyordu ve sosla tatlandırılmış patates kızartmasından hoşlanmamın onu bu kadar mutlu etmesine inanamıyordum.

Montumu giyerken yardımcı oldu. Normalde nezaketten çok hoşlanan biri değilimdir, fakat bunu o kadar doğal bir tavırla yaptı ki biraz başımı döndürmüştü.

Alışveriş poşetlerimi aldıktan sonra birlikte dışarı çıktık.

"Yürümüş müydün?" diye sordu.

"Evet, yürüdüm." Saçlarımı kulağımın arkasına atıp yeniden şövalyelik yapmasını bekledim.

"Hava soğuyor. Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu ellerini pantolonunun ceplerine sokarak.

Yüzüme yayılan gülümsemeyi gizlememe imkân yoktu. "Nerede yaşadığımı hatırlıyor musun?"

"Andrews'tı, değil mi?" dedi. Kafamı sallayınca doğru cevabı verdiği için memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Bu taraftan," diyerek beni caddenin aşağısına yönlendirdi.

Yurdumun önündeki kaldırıma park ettiğinde başka bir buluşma için, herhangi bir şey için numaramı istemesini bekledim. Onu tekrar görmek için bu kadar uzun süre beklemek istemiyordum.

"Tekrar teşekkürler," dedim oyalanarak.

Gülümsedi, ama bu seferki öğle yemeğindeki gibi, yüzüne yayılan geniş bir gülümseme değildi. Kısa karşılaşmamız sona erdiği için en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bir şey değil. Söylediğim gibi, o zevk bana ait."

Dışarı çıkarak bir saniyeden az bir süre içinde kapımı açtı. Yüzüne bakmak için durdum ve kısa bir duraksamanın ardından yurduma yürümeye başladım. Sabırsızlığım öfkemden baskın çıktı ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Hareket etmemişti. Siyah Escalade'sının önünde dikiliyordu ve kesinlikle bir güvenlik görevlisi gibi görünüyordu.

Arabanın camları film kaplıydı ve o an, sanki Providence'taki sakin bir öğle sonrasından çok, Ortadoğu'daymışız gibiydik.

"Jared." Numarasını istemek için cep telefonumu çantamdan çıkardım, ama konuşamıyordum. Gözleri, benimkileri delip geçerken yutkundum. Aramızdaki çekimin karşılıklı olup olmadığını bilmiyordum, ama en azından benim açımdan oldukça yoğundu.

"Yine karşılaşacağız," dedi gülümseyerek. Tartışmak için ağzımı açtım, ama ne söyleyebilirdim ki? Sesli bir şekilde ne zaman diye düşündüm. Sesim istediğimden daha umutsuz çıkmıştı.

“Seni tekrar görmek güzeldi, Nina,” dedikten sonra arabasının siyah camları ardında kayboldu.

Gülümseyerek el salladım ve ardından Andrews’a doğru yürümeye başladım.

İkinci Bölüm
Davet(ler)

"Yine yağmur yağıyor," diye söylendi Kim. "Yeni ve değişik bir şey." Sigarasını yakıp soğuktan korunmak için bacaklarını ovaladı. Ona, onaylamadığımı ifade eden bir bakış attım. "Ne?" diye sordu.

"Bu gerçekten çok iğrenç. Babam da sigara içerdi ve hiçbir zaman bana çekici gelmedi."

Omzunu silkti. "Ortada çekici olacak bir şey yok zaten. Biraz kural tanımaz biriyim, o kadar."

"Sen bir mazoşistsin," dedim gözlerimi devirerek.

Dışarıda, Beth'i kampüsün dışındaki en yakın kafeye kaçırma planları yaparak dersinin bitmesi bekledik. Bir grup öğrenci dışarıya akın etti ve her birinin yüzünü iyice inceledim. Kabarık saçlı bir çocuğun öğrenci selinden sıyrılarak Kim'e gülümsediğini gördüm.

"Merhaba Josh," dedi Kim.

"Selam Kimmie. Matematik ödevini bitirdin mi?"

Kim omzunu silkti. "Dersten önce yapacağım."

Josh'ın arkadaşları bize doğru yaklaşarak kendi aralarında konuşmaya başladılar.

"Nina, bu Josh. Quincy'de liseye birlikte gitmiştik.

Büyüyünce benim gibi olmak istiyor," diye sataştı Kim, Josh'ın koluna neşeyle vurarak.

Josh gülerek elimi sıktı. "Yalnızca böyle bir şapka giyeceksem."

"Tanıştığıma memnun oldum Josh."

Josh, teker teker arkadaşlarını gösterdi. "Tucker, Chad ve Ryan."

Tucker ve Chad kafalarını sallamakla yetindiler, ama Ryan, Kim'in ardından benim de elimi sıktı.

Her birimizle ayrı ayrı merhabalaştı. Gözleri bir an bana takıldı.

"Gate'e pizza yemeye gidiyoruz, isterseniz siz de gelin," dedi Josh.

"Bir başka arkadaşımızla çoktan kararlaştırılmış bir planımız var, belki başka sefere," dedi Kim.

Josh başını sallayıp Chad ile birlikte yanımızdan ayrıldı.

Ryan'sa bir süre daha bizimle kaldıktan sonra onların peşine düştü.

Kim, kaşlarım havaya kaldırarak bana döndü. "Kim ilk görüşte aşk yoktur diye bir şey söyledi?"

"Kes şunu," diye mırıldandım.

Kısa süre sonra Beth de aramıza katıldı.

“Tam zamanında,” dedi Kim her zamanki heyecanlı sesiyle.

Ryan bize bakmak için tekrar dönerken, Beth gülerek, “O kim?” diye sordu.

“Adı Ryan. Bir arkadaşın arkadaşı. Çok harika, değil mi?” dedi Kim, Beth’in omzuna yaslanırken.

“Çok... garip davranıyorsun,” dedi Beth, Kim’i iterek.

Kim yağmurdan etkilenmeden yürümeye devam ederken, Beth ve ben bir şemsiyenin altına girdik. Kim’in yaşlı Sentra’sına ulaşınca hemen içeri girdik. Beth arkaya oturdu. Kim dua ediyor gibi bir şeyler mırıldanıp kontağı çalıştırdı. Motor birkaç kez garip ses çıkardıktan sonra çalışınca Beth sevinçle ellerini çırptı.

“Teşekkür ederim. Teşekkür ederim,” dedi Kim başını aşağı yukarı hareket ettirerek.

Hep birlikte tezgâha yanaştık. Beth ve Kim mönüyü incelediler.

“Ben orta boy bir mistro kahvesi alacağım, lütfen,” diyen Kim’in sesini duydum arkamdan. Benim aksime, aynı şeyi iki defa içmekten hoşlanmıyordu.

içeceğimi iki elimle tutarak sandalyeme kuruldum. Yağmur damlaları aralıklarla büyük camlara çarpıyor, rüzgâr da hızlanmıştı. Beth yanımdaki sandalyeye otururken kapının üstündeki çan çaldı ve anında kafamı o tarafa çevirdim.

Oydu.

Beth, arkasındaki bir şeye dikkatle baktığımı fark edince tezgâha doğru yürümekte olan Jared’a bakmak için arkasını döndü. “iyi misin Nina?” diye sordu.

Kim, Beth’le bakışarak gözlerimi ayıramadığım şeyi iyice görebilmek için oturduğu yerde kıpırdandı. Tezgâhın arkasındaki kız sevinçle konuşuyordu.

“Bakın kimler gelmiş. Jared Ryel. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu! Nasılsın?”

“iyiyim Katie, her zamankinden alacağım,” diye karşılık verdi. Kızın flört etme çabalarını görmezden geliyordu.

Jared bize döndüğünde üçümüz de ona bakıyorduk.

Aval aval bakışımızdan rahatsız olacağını sanmıştım, ama aksine gülümsemişti.

“Bu da kim?” diye sordu Beth. Belli ki etkilenmişti.

“Bu Jared,” dedi Kim, Beth’in kulağına eğilip sırıtarak.

“Jared mı? Kim...” diye fısıldadı Beth.

“Şişt!” diyerek susturdum ikisini de.

“Nina?” diye seslendi Jared. Sesinde kendinden emin olmayan bir tını olduğunu düşündüm.

Gözleri benimkilerle buluşunca kendimi kaybettim ve her zamanki gibi Kim yardımıma koştu.

“Sen Jared olmalısın” dedi muzip bir gülümsemeyle.

Masamıza doğru yürürken, “Benim,” diye onayladı Jared.

“Ben Kim.” Masanın üzerinden uzanarak hiç de kibar olmayan bir şekilde Jared’ın elini sıktı.

“Seninle tanıştığıma sevindim,” dedi Jared, kısa bir süre ona bakıp gözlerini bana dikmeden önce. Yüzünde kafasının karıştığını gösteren bir ifade vardı ve konuşmadan evvel kafasını birkaç santim bana doğru eğdi.

“Burada her şey yolunda mı?”

Gözümün ucuyla Beth’in kaşlarını çattığını ve Jared’ın davranışları yüzünden onun da kafasının karışmış bir şekilde bana baktığını gördüm.

“Her şey harika,” diye mırıldandım fincanımı masaya koyarken. “Sen nasılsın?”

“Ben... iyiyim. Bölüyor muyum?”

Kim’in yüksek sesi bir oktav daha yükselmişti. “Elbette hayır! Bize katılmak ister misin?”

Jared kısa bir süre bana baktı ve cevabını bekleyerek ona gülümsedim. Tuhaf bir adrenalin patlaması yaşıyordum. Evet deme ihtimali beni korkutuyor, hayır deme ihtimaliyse beni dehşete düşürüyordu.

Kim’e bakarak derin bir nefes aldı. “Gitsem iyi olacak.”

“Kalamaz mısın? Yalnızca bir dakikalığına?” diye sordum umutla.

Jared rahatlamış bir ifadeyle içini çekti ve çevresine bakınarak masamızın yanına bir sandalye çekti. Mutluluğumu gizleyemiyordum ve yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

“Buna nasıl hayır diyebilirim?” diye sordu. Kulaklarımın kızardığını hissettim.

“Evet, bayağı ikna edicidir,” dedi Kim bana bakarak.

ikisini de doğru düzgün tanıştırmak için, Kim’i duymazdan geldim.

“Jared, bu Kim Pollock. Kim, bu da Jared. Ve bu da oda arkadaşım Bethany Layne.”

Jared masanın üzerinden uzanarak Beth’in elini sıktı.

Beth gülümseyerek, “Yalnızca Beth,” dedi.
“Tanıştığıma memnun oldum Beth.”
“Ee, söylesenize, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu.
“Ona bir taksi çağırdım,” dedi Jared bana gülümseyerek.
“Evet, aynen öyle. Jack’in öldüğü gece... Aynı taksiye bindik,” dedim. Konuşmayı Jared’dan başka bir tarafa çekmek istemiyordum.
“Ah, anladım,” dedi Beth. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görebiliyordum. içimden bir ses, daha sonra her şeyi ona ayrıntılı bir şekilde anlatacağımı söylüyordu.
“Ve öğle yemeği yedik,” dedi Jared konuşmaya devam ederek.
“Öyle mi?” Kim, onaylamam için bana bakıyordu.
Jared gülüyordu. “Paylaşmak için ilginç bir şey olduğunu düşünmüştüm.”
Fincanımın sapını kavradım. “Thayer’daki Blaze’e gittik. Gerçekten güzeldi.”
“Bence bana eşlik edenin sen olması, her şeyden güzeldi.”
Bakışları yumuşamıştı.
“ikiniz harika vakit geçirmişe benziyorsunuz.” Beth, öğle yemeğinden kendisine bahsettiğimi unutmuş gibiydi ve heyecanlanmıştı.
“Evet.” Jared’ın gözleri benimkilere odaklanmıştı.
“Seni tekrar görmek çok güzeldi Nina, ama gitmem gerek.”
Ayağa kalkıp sandalyeyi eski yerine koydu. Hareketsiz kalmıştım. Onu bir daha ne zaman görebileceğimi sormak istiyordum, ama yeteri kadar cesur değildim.
Hayal kırıklığı içinde duygularımı rafa kaldırdığımı kabul ettim.
Şansıma Jared durumu fark etmişti.
“Sonra görüşürüz,” dedi söz verircesine. Hüzünlü tavırlarım onu eğlendirmişti.
“Peki,” diyerek kafamı salladım bir kez daha.
Aynı geldiği gibi harika bir şekilde dışarı çıktı ve hızla sandalyeme çöktüm. Kaslarım acıdı, bu kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Kahvemi yudumlayıp derin, rahatlatıcı bir nefes aldım.
Bir an onun var olduğundan haberim bile yokken, sonradan sebepsizce sürekli karşılaşmaya başlamıştık.
Son zamanlarda hayatım böyle küçük mucize ve sürprizlerle dolmuştu ve bundan büyük keyif alıyor, bir sonrakini sabırsızlıkla bekliyordum.

Arkadaşlarım gözlerini bana çevirdi. Meraktan çatladıklarını bilerek onlara baktım.

“Evet,” dedim onları kışkırtıp masum bir şekilde gülümseyerek.

“Ah, hadi, ama Nigh, lütfen. Kendi kişisel feromon* denizinde yüzmüyormuşsun gibi davranma,” dedi Kim.

Ç.N: * Feromon: Aynı türün üyeleri arasındaki sosyal ilişkileri düzenleyen kimyasal bir madde.

“Gerçekten çok hoşmuş,” diye ekledi Beth.

“Sanırım öyle evet. Eğer bu tarz adamları beğeniyorsanız tabii,” dedim sakin olmaya çalışarak.

“Eğer beğeniyorsak mı?” diye bağırdı Beth. “Kibar ve seninle ilgilenen, harika giyinmiş, göz kamaştıran ve film yıldızı gibi görünen adam tipinden mi bahsediyorsun sen?”

Kim bir kahkaha attı. “O buradayken son derece sakin davrandığını düşündüğümüzde, bu konuda gülünç bir şekilde serinkanlı davranıyorsun.”

“Hiç de öyle davranmadım!”

“Burnundan kahve fışkırtsaydın bile, yine o şekilde sakin kalırdı,” diye kikirdedi Beth.

“O hoş değil, adeta melek gibi,” diyerek içimi çektim onunla ilgili her ayrıntıyı düşünerek.

Kim de Beth’e katıldı ve en sonunda üçümüz birden kahkaha atmaya başladık.

Sonraki birkaç gün, ne zaman kampüsten dışarı çıksam, Jared’ı görme umuduyla etrafa bakmıyordum.

Beth’le birkaç kere kahve içmeye gitmiştik ve oldukça dalgındım. Birisi bir şey sorduğunda cevap veriyor ya da konuşmanın uygun yerlerinde kafamı sallıyordum, ama ikimiz de Jared’la karşılaşacağım bir sonraki anı beklediğimi biliyorduk.

Neredeyse hiç taramadığım bir adam için böyle davrandığıma inanamıyordum. Böyle şeylere kendini kaptıran kızlardan değildim ve doğruyu söylemek gerekirse, öyle kızlardan da haz etmiyordum. Sıkça gittiğim her restoran, her kafe ve her mağazada onu aradığım için kendime kızıyordum. Beş gün sonra bu komik davranışlarımın karşılığını aldım.

Güneş ufukta batarken, Beth’le Doğuyakası Benzin istasyonu’nun dört pompasından birinin başında bekliyorduk.

Ödediğim her dolarla dolan depodan gelen sesleri dinleyerek sıkıntıyla esnedim. Beth koku yüzünden yüzünü buruşturdu ki benim yüzümde de aynı ifade belirdi.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey. Yalnızca ben bu kokuyu severim ve sen Oklahoma’da bir domuz çiftliği kokusu almış gibisin. Aklına kötü bir şey mi geldi?”

“Çok komik.” Kafasını kaldırdı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Hemen mızıkçılık yapacağını biliyordum,” dedim, yüzündeki ifade karşısında şaşırmıştım.

“Selam Jared,” dedi Beth kendini beğenmişçe.

Arkamı döndüm ve işte oradaydı. Pompanın diğer tarafında benim kadar şaşkın ve sevinçli bir şekilde dikiliyordu.

“Bu garip bir hal almaya başladı,” dedi Jared.

“Sana da selam,” dedim onu görmenin bende yarattığı müthiş etkiyi görmesine izin vererek.

“Okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

“iyi. işler nasıl?” Gülümsedim. Tanrı’ya şükürler olsun, bu işte giderek iyi olmaya başlıyorum, diye düşündüm.

Sonunda onun etrafında oldukça normal hissetmeye başlamıştım.

“Güzel bir gün,” dedi o muhteşem gülümsemesiyle.

Kesinlikle güzel bir gündü. “Güzel araba,” dedi başıyla arabamı işaret ederek.

“Teşekkürler.”

Beyaz BMW’m, babamın benim için satın aldığı muazzam şeylerden biriydi. Mezuniyet hediyesi olarak almıştı ve on altıncı yaş günümde aldığı pırlanta ve Peridot yüzüğümle beraber, en değer verdiğim hediyemdi.

Normalde benim için aldığı gösterişli şeyleri çok fazla önemsemezdim, ama arabamı bana yüzünde çocuğuyla gurur duyan bir babanın ifadesiyle vermişti.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordum.

“Neden?” Doğruldu, sorum onu şaşırtmıştı.

“Biriyle buluşmaya gidiyormuş gibi görünüyorsun.”

Güldü. “Hayır. Biriyle buluşmaya gitmiyorum. Peki sen? Bu akşam birileri farklı lezzetler tatman için seni dışarı çıkarıyor mu?”

“Bunu herhangi biri için yapmazdım,” dedim bir kaşımı kaldırarak. Kendimle gurur duyuyordum; sesim, hissettiğimden daha cesur çıkmıştı.

Gözleri parladı. “Öyle mi?”

Benzin pompasından fişimi alıp, bizi izlemiyormuş gibi görünmeye çalışan Beth’e baktım. Jared, ellerini ceplerine sokarak bana doğru yürüdü.

“Bunu test etmeye ne dersin?” diye sordu.

“Bu bir meydan okuma mı yoksa beni yemeğe mi davet ediyorsun?” dedim gözlerinin içine bakarak. Bu cesaretimin birdenbire nereden geldiğini bilmiyordum, ama onu gördüğüm son iki seferki beceriksizliğimden daha iyi olduğu kesindi.

“ikisi de.” Gülümsedi ve aramızda santimler kalana dek arabaya doğru eğildi. Bana bu kadar yakın olması kalbimin deli gibi çarpmasına sebep oluyordu, buna rağmen sakin görünmeye gayret ediyordum. ikilemde kaldığımı hissedince kaşlarımı çattım. “Bu akşam bir grup çalışmamız var.”

Hayal kırıklığıma aldırış eder gibi durmuyordu.

“Belki gelecek sefere.”

Escalade’sına doğru yürüyüp tek bir kelime etmeden ayrıldı. Beth’e döndüm, koltuğuna oturuyordu. Yanına oturduğumda kapı hızlıca çarptı.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Grup çalışması için onu ektiğine inanamıyorum. Bütün bir hafta onu görmek için yanıp tutuşmuştun!”

“Beni dışarı çıkarmak istediği her an planlarımı aksatamam.

Bu nasıl görünür, bir düşünsene.” Bu kadar kolay biri olduğumu düşünmesi beni sinirlendirmişti.

“Bundan kime ne?” diyerek omzunu silkti.

Arabayı çalıştırdım. “Beth! Ciddi olur musun lütfen. Telefon numarasını vermeyecek,” deyip vitesi geçirerek yola koyuldum “ve birdenbire ortaya çıkıp beni dışarı davet edecek!”

“Sen delisin! Ondan hoşlanıyorsun. Seni bir yere davet ediyor ve ona hayır mı diyorsun? Off, sorunların var Nina.”

Yurda geri döndüğümüzde iki kişiyle uğraşmak zorunda kalmıştım.

“Senin neyin var?” diye bağırdı Kim.

“Hayır, sen de başlama!”

Beth’in yüzündeki kendini beğenmiş ifade tüm odayı adeta etkisi altına aldı. “Sana söylemiştim.”

“Çalışmam lazım. Bu gece ikiniz de ders çalışıyorsunuz,” diyerek konuşmamak için bahane bulmaya çalışıyordum. En çok da kendime.

“Biriyle dışarı çıksaydım ders çalışıyor olmazdım,” dedi Beth yatağa oturarak.

“Bahsettiğin teklif grup çalışmasından sadece doksan dakika önce gelseydi, eminim ki ders çalışırdın,” dedim söylediklerini reddederek.

“Tamam, pekâlâ,” dedi Kim. Kollarıyla ikimizi de sarmıştı.

“Nigh haklı. Arkadaşlar sevgililerden önce gelir.”

Beth eşyalarını toplarken gözlerini devirdi ve ben de notlarımı katlayıp montumun cebine koydum.

Kim parmaklarını çıtlatarak, “Hadi gidelim kızlar.

Geçen seferki gibi The Rock’ı kapatan kişi olmak istemiyorum!” dedi.

Sert esen rüzgârdan korunmaya çalışarak D. Rockefeller Kütüphanesine doğru yola koyulduk. Caddenin karşısına geçerken lapa lapa kar yağmaya başladı. Yolumuzu kısaltmak için ölü çimenlerin üzerine basa basa geçerken hışırdıyorlardı. Beth arabayla gitmemiz için bize yalvarmış, ama Kim sigara içebilmek için yürümemiz konusunda ısrar etmişti.

Beth kolunu omzuma attı. “Bence üniversite kampüs içinde ufak bir ulaşım sistemi oluşturmalı ki biz de bir yerden bir yere daha kolay gidip gelebilelim. Dört tekerlekli bir aracın römorku gibi mesela.”

“Evet, Bayan Oklahoma, hadi gidip bir samanların taşındığı bir araba kiralayalım. Üniversitenin biraz kültürel bilgiye de ihtiyacı var,” dedi Kim, Beth’e sataşarak.

Beth, gözlerini iyice kısarak Kim’e bakıyordu. “Sadece bir öneriydi, hepsi bu. Donuyorum.”

“Kim’i dinleme Beth. Doğru düzgün bir mont bile giymedi,” dedim dişlerim takırdayarak.

“ikiniz de bebeksiniz,” diye sızlandı Kim.

“Saman vagonunda yolculuk ediyor gibi,” diyerek kıkırdadı Beth.

Kütüphaneye ulaştığımızda, çalışma grubumuz çoktan oradaydı. Başlamak için bizi bekliyorlardı. Basketbol takımından Carrie ve Tracey bir koltuğa oturmuşlardı.

Hemen yanlarındaki koltukta da Kim’in arkadaşları Justin ve Kristi vardı. Tıp fakültesi hazırlık sınıfında olan Lisa geldiğimizi fark etmemiş gibiydi ve onun yanındaysa anında tanıdığım biri oturuyordu.

Ryan’ın tüm kafasını kaplayan siyah saçları vardı ve hemen hemen benimle aynı boydaydı. Tişörtü biraz dar olduğu için kıyafetinin altındaki atletik vücudunu fark ettim. Beysbol şapkası neredeyse gözlerine kadar iniyordu ve yalnızca mükemmel beyaz dişlerini ve gamzelerini

görebiliyordum. Gruptaki diğer kızlar Ryan'ın varlığından keyif alıyor gibiydiler.

"Hepiniz birer sorumluluk abidesi gibi buradasınız!" dedi Kim.

"Josh da gelecekti, fakat biriyle randevusu vardı," diye açıkladı Ryan parlak yeşil gözlerini açığa çıkaran şapkasını çıkararak.

"Hımm," diye mırıldandı Kim. Yüzündeki suçlayıcı ifadeyi iyice görebileyim diye kafasını bana doğru eğmişti.

Beth de aynı şeyi yaptı. Ah Tanrım!

Ryan bu durumdan rahatsız olup gözlerini üçümüzün üzerinde gezdirdi. "Ne dedim?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım.

Ryan ve Lisa arasındaki boşluğa oturdum. Herkes notunu ve aklının ne kadar karışık olduğunu tartışırken Ryan bana döndü.

"Kimya alıyor musun? Bunlardan anlıyor musun?" diye yakındı.

"Hangi konuda sorun yaşıyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Her şeyi anlıyor ve hiçbir konuda sorun yaşamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Yakalanmıştım, gülümsedim ve kâğıdın başındaki bir satırı silerek orada yaptığı hatayı açıkladım ve kendime özgü yazımla sorunun çözümünü yazdım. "Nasıl çözdüğümü anladın mı?"

Kafasını salladı. Pek emin görünmüyordu. "Nasıl çözdüğünü anladım, ama kendi başıma bunu yapmakta sorun yaşıyorum."

Gece ilerlerken Ryan'ın notlarının büyük bir kısmını silmiştim. Çevremizde yüzlerce küçük silgi parçası vardı. Yanımda getirdiğim notlara çalışmak yerine ona yardım etmiş olmama rağmen, sabrı ve espriden anlıyor oluşu, zamanın daha hızlı geçmesini sağlamıştı.

"Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi notlarını kitabının arasına koyarken.

"Ne kadar yardımım dokundu bilmiyorum, ama rica ederim, önemli değil. Burada her hafta iki kere toplanıp grup çalışması yapıyoruz. istediğin zaman gelebilirsin."

Söylediklerim karşısında yüzü aydınlandı. "Geleceğim.

Teşekkürler. Şey... Bu hafta sonu bir şeyler içmeye gideceğiz, sen de gelirsen harika olur."

"Girebileceğim az sayıda yer var."

"Bunun sorun olacağını sanmıyorum," dedi göz kırparak.

Yeterince zararsız bir teklif gibi görünüyordu. “Kulağa eğlenceli geliyor. Kızların ne yaptığına bakacağım.”
Kim saatine bakarak esnedi. “Benden bu kadar. Tükendim resmen.”
“Nigh, hazır mısın?” diye sordu Beth.
“Nigh mı?” Ryan bir kaşını havaya kaldırmıştı.
Yüzümü buruşturdum. “Benimle dalga geçmek için kullandıkları bir lakap. Sakın bana öyle seslenme.”
“Tamamdır, not ediyorum.”
Kim gülerek Ryan’ın yorumu karşısında kafasını sallayıp, “Gitmeliyim,” dedi.
Kimle birlikte ayağa kalktık. Beth’in yanında taşıdığı küçük kırtasiye dükkânını toplamasını bekliyorduk.
Kim, Beth’i işaret ederek, “işte, bu yüzden yanımda hiçbir şey taşımıyorum,” dedi.
“Ama kalemimi almıştın,” diyerek itiraz etti Beth.
“Ah, haklısın,” dedi Kim kalemi Beth’in çantasına atarak. “Her şey hazır.”
Beth gözlerini devirip bana baktı. “Şunun ağzım bantlar mısın lütfen?”
“Faydası olacağını sanmam,” diyerek sırıttım.
Yurda döndüğümüzde kendi odasına giden Kimle vedalaştık. Beth duş almaya gitmek üzere eşyalarım toplarken, kendimi yatağımın üstüne bıraktım. Tavandaki kusurlara bakarken aklıma Jared gelmişti. Varlığından bile habersizken bir anda sürekli karşılaşmaya başlamamız yetmezmiş gibi, onu yalnızca kendi cam istediği zaman görebiliyormuş gibiydim.
“Ryan seni hafta sonu dışarı çıkarmayı mı teklif etti?” diye sordu Beth havluyla saçlarını kurularken.
“Hayır. Hepimizi davet etti. Arkadaşları bir şeyler içmek için dışarı çıkacakmış. Bizim de gelmemizi önerdi.”
“Sen ne dedin?” diye sordu, konu bir anda ilgisini çekmişti.
“Kulağa eğlenceli geldiğini söyledim.”
“Gitmek istiyor musun?” diye bağırdı.
“Sanırım sen istiyorsun,” dedim gözlerimi devirerek.
“Evet, elbette istiyorum! Sen istiyor musun? Lütfen evet de!” Yatağımın önünde dizlerinin üzerine çökmüştü.
“Gitmek istiyorum,” dedim ifadesiz bir sesle.
Bana sıkıca sarılarak, “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!” diye bağırdı.

“Bir şey değil. Şimdi git başımdan!” diyerek güldüm.

***

Ertesi gün kampüs dışında yürüyüş yapmak için yeterince ılık ve güzel bir gündü. Providence, güzel ve beyaz kristal kar tanelerinin şehri olmaktan çıkmış, arabaların kirlendiği, her tarafın çamur olduğu pis bir yere dönüşmüştü. El değmemiş karlar eriyerek kısa bir süre içinde yolları kaplayan yapış yapış bir çamur haline gelmişti.

Sevinçle zambak desenli lastik çizmelerimi giyip Jared’ı düşünerek onun hakkındaki teorimi kanıtlamak amacıyla çamurlu yollarda yavaşça yürümeye başladım.

Bir saat yürüdükten sonra, üşümeye başlamıştım.

Karşıma çıkan ilk kahve dükkânına girdim ve cam kenarına oturarak büyük boy bir kahve söyledim.

Çok garip davrandığımı fark ettim. Buz gibi soğuk bir havada, Jared’la karşılaşıp karşılaşmayacağımı görmek için yürüyordum. Tanrı aşkına! Gelecekte Providence’ın en prestijli şirketlerinin birinin CEO’su olacaktım. Bir çocuk için nasıl da aklımı kaybetmiştim! inanılmaz derecede çekici, akıllı, kibar, iyi giyinen, muhteşem bir gülümsemesi olan bir çocuk için. Yalnızca bir çocuktu işte.

Bir erkek. Hayır bir çocuk. Hepsi çocuktu sonuçta.

Parmaklarıma yeniden kan gittiğini hissettiğimde, okula doğru yola koyuldum. Güneş batmak üzereydi ve kampüsten bir hayli uzaktaydım. Adımlarımı hızlandırdım.

Okula ulaşmama çok az bir mesafe kalmıştı. Karşıya geçmek için ışıklarda düğmeye bastım, yoldan geçen arabaların sıçrattığı sulardan uzak durmak için biraz geriye çekildim. Yeşil ışık yandı ve kahveyle biraz da olsa ısınan vücudumun yeniden üşümeye başladığını hissederek aceleyle yürümeye başladım.

Arkamdan bir arabanın korna çaldığını duyduğumda, yaya geçidinin ortasına bile gelmemiştim. Korkuyla yerimde sıçradım ve hiç vakit kaybetmeden trafik lambasına baktım. Hala yeşildi. Sorun yaratan arabaya dik dik bakarken siyah bir Escalade olduğunu fark edince gözlerim şaşkınlıktan açıldı. Jared kahkaha atıp el sallıyordu.

Kızgın mıydım, yoksa sevinçten havalara mı uçmuştum, emin olamıyordum, ama bu duygular beni arabanın yolcu tarafına doğru yönlendirmişti. Kapıyı hızlıca açıp içeri girdim.

“Ödümü patlattın!” dedim arkamdan kapıyı çarparken.

“Üzgünüm,” derken gülmemek için kendini zor tutuyordu Jared.
Yeşil ışık yanınca bana dönerek, “Seni bırakmamı ister misin?” diye sordu.
Boş bir ifadeyle ona baktım. “Sen ciddi misin? Arabanda oturuyorum.”
Omzunu silkerek yola koyuldu.
“Soğuktan donmuş gibi görünüyorsun,” dedi burnumun ucuna dokunarak. Bu ufak dokunuş tüm vücuduma adrenalin pompalamıştı ve o an sıcaklıktan başka bir şey hissetmedim. Radyonun altındaki düğmelerden birine uzanarak klimayı en sıcağa ayarladı.
“Yürüyüşe çıkmıştım,” dedim yüzümdeki komik gülümsemeyi saklayamayarak.
“Görüyorum,” dedi. Yürüyüşe çıkmamı onaylamıyormuş gibi kaşlarını çattı.
“Nereye gidiyorsun?”
“Bir müşterimi almaya,” dedi oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanarak.
“Her zaman böyle belirsiz mi konuşursun?”
Bir kaşını havaya kaldırdı. “Bugün enerji dolusun.”
“Kalabalık bir caddenin tam ortasında bana korna çaldığını sana hatırlatmak istiyorum. Ölebilirdim.”
“Pek sayılmaz. Işık bizim tarafımızdaydı.” “Bizim” tarafımızda demesi üzerine bir süre düşündüm.
“Öfkeli ve dikkatsiz sürücülerin kaygan kavşaklarda kaza yapma olasılıklarını göz ardı etmeyelim. Kornan yüzünden duraksadım ve bu, kaldırıma tebeşirle yapılmış bir çizimle sona erebilirdi.”
Kahkaha attı. “Hukuk fakültesine başvurmak istemediğine emin misin? Muhteşem bir hayal gücün var.”
“Öyle diyorlar,” diyerek gülümsedim.
“Bu hafta sonu ne yapıyorsun?”
“Arkadaşlarla bir şeyler içeceğiz. Seni de çağırırdım, ama muhtemelen orada olacaksın.” Söylediklerimin onu suçlu hissettirmesini ya da şaşırtmasını beklemiştim, ama yine hayal kırıklığına uğradım.
“içki içmek için yeterince büyük değilsin,” diyerek yüzünü buruşturup suçlamamı görmezden geldi.
Ona yaklaşarak, “Barmene bundan bahsetmeyeceğim,” diye fısıldadım.
Yüzünden sinirlendiği anlaşılıyordu. “Akşam yemeği için bir buluşma ayarlamam gerekecek mi?”
“Buna “randevu” denir.”

Her zamanki gibi olağanüstü bir şekilde gülümsedi ve yutkunmamak için kendimi zor tuttum. O bu kadar nefes kesiciyken, yanında rahat olmak mümkün değildi.

"Telefon numaramı ister misin?" diye sordum düşünmeden.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir utanç dalgası kapladı içimi.

Hemen cevap vermek yerine, derin bir nefes aldı. Yüzümle bileğimin alev alev yanmaya başlayıp saç diplerime kadar kızardığımı hissettim.

"Numaramı sana vermek zorunda değilim, yalnızca... "iyi misin?" diye sordu. Bana, her an ağlayacakmışım gibi bakıyordu.

Yurda gelip durduğumuzda, yalnızca kafamı sallayabilmiştim.

Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum. Kapının koluna yapıştım ve ardından kolumu tuttuğunu hissettim.

"Nina." Çenemi tutmak için yavaşça uzanıp yüzüne bakmam için kafamı çevirdi. "Üzülme. Yanlış bir şey yapmadın."

"Üzgünüm. Ben... Ben, sanırım yanlış anladım," dedim dudaklarımı ısırıp dikkatini ağzıma çekerek.

Daha da yakınlaştı. Hala gözlerime bakıyordu ve benden sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen kafasını sallayarak geri çekildi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki tüm vücuduma adrenalin pompalanırken ayaklarımın uyuştuğunu hissettim.

Yanılmıştım. Flört ettiğimizi ve aramızda bir çekim olduğunu düşünürken fena halde yanılmıştım. Bana karşı duyduğu bir yakınlıktan fazlası değildi. Beni küçük kız kardeşi olarak görüyordu, ama ben bu yakınlığı yanlış anlamış ve bunu da göstermiştim ona.

Kapıyı açarak sığ su birikintisinin üzerinden atladım.

Yurda doğru yürürken arabası hala orada ve çalışıyordu, ama dönüp bakamayacak kadar rezil olmuştum.

Üçüncü Bölüm
Şüphe(ler)

Beth ve Kimle birlikte, Ryan ve arkadaşlarıyla buluşup şehir merkezine bir şeyler içmeye gittiğimiz ana kadar iki gün boyu kampüsten ayrılmamıştım. Gideceğimiz yere vardığımızda buranın bir bardan çok, köhne bir mekân olduğunu düşündüm, ama en azından bizim amacımıza hizmet edecekti.

Tucker kafasını sallayarak barmene selam verdi. “Selam Tozzi.”

Tozzi, elinde tuttuğu bardağı kurularken hepimizi dikkatle inceledi ve kafasını sallayarak karşılık verdi.

Geceye tek içimlik bir şeylerle başladık ve okul maskotumuz olan ayının şerefine içtik. “BROWN AYISINA!”

Ne kadar içtiğimin farkında değildim. Tucker ısmarlıyordu ve içkilerimiz sürekli yenileniyordu. O kadar fazla gülmüş ve sırıtmıştım ki yanaklarım ağrımaya başlamıştı. Balık suratı taklidi yaparak kaslarımı rahatlatmaya çalışmıştım. Benden çok daha fazla içen Ryan gülerken yüzümü tutup beni kendine doğru çekiyordu.

Sarhoş bir insan ne kadar sessiz konuşabilirse, Ryan da o kadar sessiz konuşuyordu öne düşen saçlarıma hafifçe dokunurken. Sanki ağzından çıkan her kelimede küçük baloncuklar yutuyormuş gibiydi ve sürekli gülüyordu.

“Bu akşam ne kadar güzel olduğunu söyledim mi?” diye sordu.

“Birkaç kere,” diye cevap verdim.

Yüzümü ellerinin arasına alarak alnını benimkine yasladı. “iyi ki geldin Nina, hiç bu kadar eğlenmemiştim.”

Beth taksi çağırmak için gönüllü olmuştu ki kapı açıldı ve onları gördüm. Jared sarışın bir kızla içeri girmişti.

Kızın boyu en fazla 1.65’ti ve kesinlikle benden daha gençti. Dudakları dolgundu ve buz mavisi gözlerinin altında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Bize hiç dikkat etmeden, kendinden emin adımlarla podyumda yürüyen bir manken edasıyla yanımızdan geçip gitti. Neredeyse omuzlarına gelen saçları dümdüzdü, gözlerinin hemen üzerine düşen perçemi vardı. Burnunun sol tarafında elmas bir pirsing vardı. Hayatımda hiç böyle birini gerçekte görmemiştim. Dar kıyafetleri, diz boyu çizmeleri ve ağır makyajıyla bir punk rock yıldızına benziyordu.

Yanındaki kızı takip edip bara doğru giderken Jared da bizi görmezden geldi. Yan yana oturduklarında, bir el boğazımı sıkıyor gibi hissettim.
Kim omzumu tutarak, “Burada olduğunu biliyor mu?” diye sordu.
“Sanmıyorum,” dedim.
“Neler oluyor?” diye sordu Ryan bardaki sarışın çifte baktığımızı görünce.
“Bu, Nina’yı takip eden çocuk,” dedi Kim tiksinti içinde Jared’ı göstererek.
Ryan bana baktı ve sonra Jared’ı işaret ederek, “Çıkıyor musunuz?” diye sordu.
“Hayır.” Ayağa kalktım, kapı yalnızca birkaç adım uzaklıktaydı, ama gözümü onlardan alamıyordum.
Tozzi, sarışına bakarak kafasını salladı. Jared, barmenin kulağına bir şeyler fısıldayarak tezgâhın üzerine bir şey bıraktı. Barmen de uzatmadan uzaklaştı. Belli ki tartışmaya girmek istememişti. Kız, yüzünde bıkkın bir ifadeyle Jared’a baktı. O an sinirlendim, çünkü Jared onunla olmayı seçmiş, o ise sıkılıyordu.
Beth tekrar masaya dönerek, “Taksi yolda,” dedi.
Kim, “Hadi dışarıda bekleyelim,” deyip beni sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalıştı.
Kafamı çevirmeden hemen önce, Jared da bana bakmıştı.
Sonunda beni gördüğü için mutluydum. Son karşılaşmamızda içimdeki öfkeyi dışa vurmam karşısında şaşırmış görünmüyordu. Öfkem, dönüp gitmek için yeterli gücü veriyordu bana. inanamıyordum! Nasıl olur da böylesine bir s... Birisi arkamdan kolumu çekti. “Nina, lütfen gitme,” dedi Jared.
“Burada ne arıyorsunuz?” diye çıkıştı Beth.
Koluma baktıktan sonra kafamı kaldırarak bakışlarımı Jared’a çevirdim. Beni daha fazla incitmemek için hafifçe tuttuğu kolumu serbest bıraktı. “Bir dakika bekle... Düşündüğün gibi değil.”
“Hiçbir şey düşünmüyorum,” dedim kızgınlıkla.
Derin bir nefes aldı. “Evet düşünüyorsun. Eğer açıklamama izin verirsen...”
Tam o anda Ryan yanıma gelmiş ve gözlerini Jared’a dikmişti. “Nina gidiyor. Geri çekil,” dedi düşmanca bir tavırla.
Jared, bu tehdide aldırış etmedi. Doğruca Ryan’a baktı ve gözlerindeki mavi sıcaklığın bir çeliğe dönüştüğünü gördüğümde geri çekildim.

Gergin geçen birkaç saniyenin ardından bana döndü.

Bakışları tekrar yumuşamıştı. “Nina, buradan üzgün ayrılmanı istemiyorum. Lütfen beni dinle.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim arkamı dönerken. Elleri bir kez daha beni durdurmak için uzanmıştı. Ryan, Jared’ın kolunu tuttu. Saniyeler içinde olayın daha da büyüyeceğini görebiliyordum.

Ufak bir el, Ryan’ın bileğini sıkıca kavradı ve onu hareketsiz kılmaya yetecek kadar büktü. Ryan acıyla bağırmaya başladı.

Jared’ın arkasından sert bir kadın sesi duyduk. “Yalnızca bir kere söyleyeceğim. Ellerini kardeşimin üzerinden çek.”

“Tamam, tamam!” diye bağırıyordu Ryan.

“Tamam, Claire, bu kadar yeter,” diye mırıldandı Jared bana bakarak. Claire’in, Ryan’ın elini bırakmasını izlerken gözlerimde oluşan korku karşısında içini çekti.

“Bu, küçük kardeşim Claire,” diye açıkladı Jared üzüntüyle.

Gözlerim Claire’e kaymıştı, yüzünde en ufak bir alınma belirtisi yoktu. Demek ki Jared doğruyu söylüyordu.

“Kız kardeşin mi?” diye sordum. Ryan’ın bileğini ovaladığını görebiliyordum.

Claire sinirli ve de endişeli bir şekilde Ryan’ı izliyordu; canını yaktığı için pişman olmuş gibiydi. Jared da Claire’in Ryan’a bakışını fark etti, garip bir şekilde bakıştılar.

“Yanlış anlamanı iste...” derken Jared’ın sesi kısıldı.

Bana bakarak, “Özür dilerim. Geçen gün için. Bu oldukça... Claire gözlerini devirerek bara doğru yürüdü. Jared, o giderken kulağına bir şeyler fısıldamıştı.

“Kendine gel.”

“Ne!” dedi kızgınlıkla.

Claire bar sandalyelerinden birine oturarak kendine su söyledi, kısa bir süre sonra gözlerini tekrar Ryan’a çevirdikten sonra içeceğine geri döndü.

Jared, kaldığımız yerden devam etmek istediğini belli edercesine tekrar bana döndü. Bakışları, hala yanımda duran Ryan’ın üzerindeydi.

“Tamam, sorun yok Ryan,” diye fısıldadım koluna dokunarak. Jared, Ryan’a dokunan elim alev alev yanıyormuş gibi beni izliyordu.

“Emin misin?” diye yineledi hala bileğini ovalayarak.

Sesindeki kaygıyı sezmiştim.

“Evet,” diyerek gülümsedim.

Ryan, geldiğimiz grubun geri kalanına katılmak için Kim ve Beth'le kapının yanındaki duvara doğru yürüdü.

Taksi bekliyorlarmış gibi görünmek için çabalıyorlardı, ama bizi izlediklerini biliyordum.

"Burada ne yapıyorsun, Jared?" Gözlerine bakarak pat diye söyleyiverdim kızgınlıkla. Bize bakan bir oda dolusu insana bakarak ağzında bir şeyler geveledi. Bana bakması için kafamı kaldırdım. "Jared?"

" Claire ile birlikte olduğumu düşünmeni istemedim.

Gelmek için ısrar etti," dedi tekrar bana bakarak.

"Neden tam anlamıyla hala burada olduğundan emin değilim." Kollarımı kavuşturarak onu izledim.

Jared yüzümdeki inatçı ifadeyi fark ederek iç geçirdi.

"Önceki gün olanlar yüzünden buradayım. O gün yurda giderkenki yüz ifaden... Benim hakkımda yanlış şeyler düşünmeni istemedim... Benim seni..." Gerçekle boğuşuyordu ve bu da beni sinirlendiriyordu.

"Söyle artık!"

Ses tonum irkilmesine sebep oldu. "Sana karşı... bazı duygular... Seni orada, yüzünde aynı ifadeyle görünce, sana gerçeği açıklamazsam, bir daha benimle konuşmayacağından korktum."

"Bana karşı bir şeyler mi hissediyorsun? Yüzü asıldı. "Seni aklımdan çıkaramıyorum."

Bu basit cümle kalp atışlarımı bir anda hızlandırmıştı.

Hafifçe çenemi tutup başparmağıyla yanağımı okşadı.

Dokunuşuyla birlikte kafamdan ayak parmaklarıma kadar tüm vücuduma elektrik şoku veriliyormuş gibi hissettim.

Müzik kutusunda bunaltıcı bir gitar solosu çalıyordu.

Şarkıyı hayal meyal biliyor gibiydim, ama bulmak için de uğraşmıyordum. Jared, dudakları yukarı kıvrılarak hafifçe gülümsedi ve iki elimi tutarak beni çekti.

"Buraya gel."

Arkası dönük yürüyerek beni küçük ahşap dans pistine götürdü. Beni göğsüne doğru çekerken, gözleri benimkilerden bir an olsun ayrılmadı. Oradaki herkesin bizi izlediğinden emindim, ama bakışlarımı kısa bir an için bile olsa, onunkilerden ayıramıyordum. Kollarını belime sardı ve ellerimi kollarından yukarı kaydırarak omuzlarına koydum.

Bedenlerimizin bu kadar yakın oluşuna odaklandığım için, dans edip etmediğimizden emin değildim.

Aşağı eğilerek dudaklarını saçlarıma bastırdı. Yanağımı göğsüne dayayıp gözlerimi kapattım.

Beni daha da sıkı tuttu ve bana dokunan her yerim inanılmaz bir şekilde alev almış gibiydi. Yukarı bakınca gözlerim dudaklarına takıldı. Alt dudağı biraz daha dolgundu. Beklenti içinde dudağımı ısırdım, alkol tüm çekingenliğimi alıp götürmüştü.

Bedeni aniden kaskatı kesildi ve nereye baktığını görmek için bakışlarını takip ettim. Barda aylak aylak dolaşan yaşlı bir adam Claire'e yaklaşıyordu.

Adam, Claire'e ulaştığında, Jared kollarıyla beni daha da sıkı sardı. Koruyucu bir tutum içinde, önümde daha da sıklaşan adımlar atıyor gibiydi.

Adam eğilerek Claire'in sırtına hafifçe vurdu. Sesli bir şekilde gülerek Claire'in kulağına bir şeyler fısıldamaya çalıştı. Claire doğruca karşıya bakıyordu, vücudu sabit ve dimdikti, gözlerindeki ifadeden anladığım kadarıyla sinirden kendini kaybetmek üzereydi. Adam dengesini kaybedip düşmemek için Claire'i tuttu.

" Claire..." diye uyardı Jared. Ama çok geç kalmıştı.

Hemen sonrasında Claire inanılmaz bir hızla adamın ayaklarına tekme atıp doğruldu ve adamın kafasını bar tezgâhına vurmaya başladı. Tezgâhın ahşap yüzeyi Claire'in her vuruşunda gücünden çatırdıyor gibi sesler çıkarıyor, adam da acıyla feryat ediyordu. Kollarını sağa sola sallayarak Claire'in yüzüne ulaşmaya çabaladı, ama Claire hızla adamın parmaklarını yakalayıp ters çevirdi. Adamın parmakları kırıldı ve o anda hala neler olup bittiğini anlayamadığımı fark ettim. Tüyler ürpertici çığlıklardan sonra, barmen koşarak onları ayırmaya çalıştı.

Claire eğilerek müziği bastıracak kadar yüksek sesle adamın kulağının dibinde bağırdı. "Senin için iyi miydi bebeğim?" Bir tokat daha attıktan sonra adamı serbest bırakarak yere yığılmasına izin verdi. Odadaki herkes donmuş gibiydi.

Jared bıkkınlıkla derin bir nefes aldı. Gözlerinde yorgun olduğunu belli eden bir acıyla bana baktıktan sonra beni bıraktı. Claire'e doğru yürüyerek kolunu tuttu ve onu hızla dışarı çıkardı.

"Lanet olası, parmaklarımı kırdı!" diye bağırdı adam kolunu göğsüne dayayarak.

Barın birkaç müdavimi adama doğru koştu ve o acı içinde inlerken kalkmasına yardım ettiler. Beth elimi tutarak beni bardan dışarı çıkardı. Taksi, egzoz dumanı içinde bizi bekliyordu.

Çevreme bakındım, fakat Jared çoktan gitmişti.

Beth çılgınca montumu çekiştirerek, “Polisler gelmeden arabaya bin Nina!” dedi.

Arabaya bindim. Yüksek sesli konuşmalarla çığlık atarcasına yapılan yorumlardan kulaklarım uğulduyordu.

Gördüğüm şey kafamı öylesine karıştırmıştı ki hiçbirine kulak vermiyordum. Jared, küçük kız kardeşinin, kocaman bir adamın parmaklarını camdan yapılmış bir şeymiş gibi kırması karşısında şaşırmış görünmüyordu.

Yaşananları kafamda bir kez daha canlandırdım.

Olanlar, gözlerimin önünde gerçekleşen bir şeyden çok, kungfu filmlerinden bir sahneyi andırıyordu. Ufak tefek kırılgan Claire, insanüstü bir hıza ve güce sahipti ve Jared’ın tepkisi hiç mantıklı değildi. Beni uzak tutmaya çalışacak kadar olacakların farkında olmasına rağmen onu korumak için girişimde bulunmamıştı.

“Nina! Beni dinliyor musun? inanılmaz değil miydi? O nasıl...” Beth, birkaç karate hareketi yaptı ve her hareketle birlikte homurdanarak Claire’in adamın kafasını bara vururken olduğu gibi, elini hızla hareket ettirdi.

Ben, olanları tekrar etmesi karşısında irkilirken, o keyif içinde kıkırdıyordu.

“Onunla karanlık bir oyun alanında karşılaşmak istemezdim.

Bu kadar söylüyorum,” diye dalga geçti Kim.

Ryan kafasını salladı. “En fazla 45 kilo ve elimi tuttuğunda ondan kurtulamadım. Kaç yaşında bu kız? On altı mı yoksa on yedi mi? Kesinlikle normal değil.”

“Hala lisede olmalı,” dedi Beth.

“Araba kullanacak kadar büyük ama. Arabasını gördünüz mü?”

Bu sözler üzerine kendime geldim. “Onları giderken gördün mü?”

Beth kafasını salladı. “Spor arabasıyla caddenin aşağısına doğru gittiler. Jared da onunla birlikteydi ve tartışıyor gibi görünüyorlardı.”

“Arabası Lotus’tu,” dedi Kim.

“Tam olarak siyah bir Lotus Exige 2-60’tı. Mükemmel, mükemmel bir araba...” diye açıkladı Ryan. “Boyası bile çok pahalı.”

“Bundan bir tane de Josh’ın babasında yok muydu?” diye sordu Kim, Ryan’a vurarak.

Ryan kaşlarım kaldırarak kafasını salladı.

Kim bana baktı ve "Jared'ın onunla çıkmıyor olması iyi bir şey Nigh, çok kısa bir kız kavgası olurdu," dedi.

"Hey, Nina!" dedi Beth beni konuşmaya dâhil etmeye çalışarak. Artık kıkırdamıyordu. "Neyin var? Onu bir daha göreceksin, bundan eminim. ikiniz dans ederken sana nasıl baktığını görmeliydin."

Ryan'ın, Beth'in sözleri karşısında kaşlarım çattığını gördüm.

Dikkatim, pencereden gördüğüm sokak lambalarına kaymıştı. Onu yeniden görmeyi kesinlikle istiyordum, ama kendimi koruma içgüdüm buna karşı çıkıyordu.

Olanlar çok korkunçtu, ama Jared'ın tehlikeli biri olduğuna gerçekten inanıyor muydum? Onu tanıdığım kısa süre içinde, gözlerinde gördüğüm bir şey güvenilir biri olduğunu söylüyordu. Babamdan, mantıklı ve ihtiyatlı davranma konusunda oldukça fazla şey duymuştum ve beni böyle büyütmüştü, ama şimdi kaderin izin verdiği an, onunla olmak için her şeyi göze alabileceğimi biliyordum. Beni bırakmadan önce gözlerinde beliren keder aklımdan çıkmıyordu.

Onu yeniden görmeliydim.

***

Bir sonraki grup çalışmasında Ryan yanımdaki sandalyeye oturdu. Ben notlarımın üzerinden geçerken, o da kalemiyle oynuyordu.

"Nina?" diye fısıldadı.

"Evet?"

"Geçen geceki çocuk kimdi?"

Şaşırmış gibi görünmeye çalıştım. "Hangi çocuk?"

Bana sırıttı. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Adı Jared olan işte. Çıkıyor musunuz?"

Omzumu silktim. "Hayır, tam olarak değil."

"Bu ne demek?"

Gözlerimi notlarıma çevirdim. "Bir kere öğle yemeği yedik, birkaç kez beni eve bıraktı ve bazen karşılaşıyoruz..."

Bilerek her şeyi anlatmamıştım. Konuşmanın nereye varacağım bilmiyordum.

"Öyleyse barda yaşananlar neydi? Neden kız kardeşiyle oraya gelip aslında onunla birlikte olmadığını sana söyledi?"

"Henüz bu konu hakkında konuşmadık."

"Ama konuşacaksınız, değil mi?" Sesi sabırsız çıkmaya başlamıştı.

“Bilmiyorum Ryan, neden soruyorsun?” Beni neredeyse sorguluyor olması sinirlerime dokunmuştu, ama bir şey belli etmemeye çalıştım.

Ryan yerinde kıpırdanarak yüzünü bana çevirdi.

“Sana... eğer istersen... akşam yemek yiyelim mi diye soracaktım.”

“Ah,” alnımı sıvazladım, “şu an tabağımda oldukça yemek var.”

Bir şey olmamış gibi kafasını salladı. “Sadece sormak istedim. Şu çocukla aranda neler oluyor bilmi...”

“Bunun Jared’la bir ilgisi yok,” diyerek yalan söyledim.

“Sence, oraya seni kontrol etmeye mi gelmişti?”

Söylediği şeyi bir an düşündükten sonra, “Bilmiyorum, belki. Son zamanlarda çok sık karşılaşıyoruz,” dedim.

“Bu çok korkunç.”

“Bunun yalnızca tesadüf olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum,” dedim.

Ryan’ın suratı asıldı. “Bana seni takip ediyormuş gibi geldi.”

“Bunu sen mi söylüyorsun? Tanımadığın bir kız için kavga edecektin neredeyse.”

“Sana dokunmuştu,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Dirseğimle ona vurarak gülümsedim.

“Bir şey değil. Şu çocuk başına bela açacak, biliyorsun değil mi?”

“Buna inanmıyorum.” Ryan sözlerim karşısında kaşlarını çattı, ama bu kadar şüpheci olması hoşuma gitmemişti, omzumu silktim. “Anlatamıyorum, ama gözlerinde bir şey bana onun tehlikeli olmadığını söylüyor.”

Ryan, onaylamayan bir tavırla kafasını salladı. “Ben sadece sana bir şey olsun istemiyorum. Kız kardeşi bir kaçık.”

“Bu konuda sana katılıyorum.”

ikimiz de güldük ve Ryan omuz silkerek, “Sapığınla olan meseleni çözdüğünde, teklifimi yeniden düşünürsün belki,” dedi.

“O bir sapık değil.”

“Hm hıı.” Matematik kitabıyla ilgileniyormuş gibi yapıyordu.

Beth, minik kırtasiyesini topladı ve Kim de ayağa kalkarak gerindi. Ben Kim, Beth ve Ryan’la birlikte kütüphaneden çıkarken, grubun geri kalanı da dağılmıştı.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Kim.

“Ben de bir şeyler yiyebilirim,” diyerek lafa karıştı Beth.

Ryan bana dönerek, “Çalışma sonrası bir şeyler atıştırma teklifi de edemez miyim?” diye sordu.

Hepsi beklenti içinde bana baktı. “Haydi, gidip bir şeyler yiyelim,” diye omuz silktim.

Beth ile ben önümüzdeki basket maçına gitmekten bahsederken, Ryan ile Kim de içinde keklerle kreplerin olduğu olası hafta sonu planları hakkında konuşuyorlardı.

Sürekli daha da anlaşılmaz bir hal alan Jared’a rağmen bile, hayatım her zamanki gibi sıradandı. Haftalardır hissettiğim huzursuzluk duygusu yavaşça kapalı havada kayboluyordu.

Arabaya doğru yürürken, kısa ve tıknaz bir adamın bizimle birlikte yürüdüğünü fark ettim. Ryan yönümüzü değiştirerek yabancıyla aramıza girdi. Kim’in arabasına aynı anda ulaşmıştık.

“Sen Nina Grey misin?” diye sordu adam boğuk bir sesle. Gerildiğimi hissettim.

“Neden soruyorsun?” diye sordu Ryan öne çıkarak.

Adam, Ryan’ı fark etmesine rağmen yine de sadece benimle konuştu. “Babanın iş arkadaşlarından biriydim.

Adım Charles Dawson. Seninle konuşmam gerek, bu önemli bir mesele.”

Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, ama babamdan bahsedilmesi kendimi kötü hissettirmişti.

“Eğer sakıncası yoksa sizinle yalnız konuşmak istiyorum,” dedi. Göz ucuyla teker teker arkadaşlarıma baktıktan sonra, bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“Nina, bu adamı tanıyor musun?” diye sordu Ryan, Bay Dawson’ı göstererek.

Bir süre karşımdaki adamın yüzünü inceledim. Yıllar boyunca babamın şirketinde gördüğüm diğer adamlar gibi, pahalı bir takım elbise giymişti, ama yüzü hiç tanıdık değildi.

Kibar olmaya çalışarak, “San... sanmıyorum efendim.

Size yardım edebileceğimden emin değilim,” dedim.

Bay Dawson bana doğru bir adım attığı an Ryan da aynını yaptı.

“Babanla bir süredir iletişime geçmeye çalışıyordum.

Ama öldüğünü öğrendim.”

Sözcükleri söyleyebilmek için dudaklarımı yeterince açmaya çalıştım. “Bu doğru.”

“Babanla birtakım şeyleri bana bırakması için anlaşmıştık.

Bundan haberin olup olmadığını merak ediyorum.”

“Nina, bunun konuşmak için iyi bir zaman...” dedi Kim çekinmeden.

“Bu konuyu babamın avukatı Thomas Rosen’la konuşmanızı tercih ederim,” dedim. “Kennedy Plaza’daki Rose ve Barnes’le birlikte çalışıyor. Eminim o size yardım edecektir.” Arabaya binmek için arkamı döndüm, ama adam gitmeme engel olmak için birkaç hızlı adım attı. Kapımı tuttu ve yüzünde tehlikeli bir ifade belirdi.

“Bu son derece önemli bir şey Nina. Yapabileceğim her şeyi yaptım ve şimdi senden bana yardım etmeni istiyorum.” Bir an Ryan’a baktıktan sonra, bakışlarını tekrar bana çevirdi. Sesini alçaltarak, “Jack’in bir kasası var. Belki onu görmüşsündür. Evraklarım o kasanın içinde ve onları acilen geri almalıyım,” dedi.

Hâlihazırda duyduğum rahatsızlık hissi, adamın yaklaşmasıyla giderek artıyordu. Kim’in araya girmek için çabaladığını görebiliyordum, ama Ryan, yabancıyla aramda durarak onu uzak tutuyordu. Koltuğuma yerleştim ve Kim aceleyle yerine oturup arabayı çalıştırırken kapıyı kapattım. Ryan, adamı izleyerek bir süre daha dışarıda kaldı ve sonra arka koltukta oturan Beth’e katıldı. Ryan’ın kapıyı kilitlemek için kolumla kapının arasına kolunu uzattığını gördüm.

Bay Dawson, camın ardından bana bakmak için aşağı eğildi. “O evraklara ihtiyacım var Nina. Bana yardım etmen oldukça akıllıca bir davranış olacak.” Bir kartvizit çıkardı ve bunu avucunun içinde tutarak cama bastırdı.

Hızlıca bakıp gülümsemeye çalıştım.

Okula geri dönene kadar neredeyse kimse konuşmadı.

“Benden başka bunun tamamen korkunç bir durum olduğunu düşünen biri var mı?” diye sordu Beth.

“Beth! Beni korkutuyorsun!” diyerek çıkıştı Kim.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Ryan.

“Yarın Bay Rosen’ı ve sonra da annemi arayacağım,” dedim yerimde duramayarak.

Beth kocaman açtığı gözleriyle kafasını salladı. “Annen çıldıracak.”

“Biliyorum,” diyerek söylendim.

Beth’le ben Ryan’la vedalaşırken, Kim el sallayarak yurda doğru yürümeye başlamıştı.

Beth, Ryan’ın omzuna vurdu. “Orada olduğun için memnunum Ryan. Adam biraz... Orada olmasaydın Nina’nın arabaya binmesine izin vereceğini sanmıyorum.”

“Evet, teşekkür ederim,” diyerek Ryan’a sarıldım.

Ryan, beni kollarının arasında tutmaya devam ederek geri çekildi ve bana baktı. “Senin için her şeyi yaparım,” dedi saçlarımı gözlerimden çekerek.

Bir adım geri çekildim ve bakışları sürekli ikimizin üzerinde gidip gelen Beth’e baktım. Ryan, kafasının arkasını gergin bir şekilde kaşıdı. “Evet, şey... sanırım yurda dönsem iyi olur. Bir sonraki grup çalışmamızda görüşürüz hanımlar.”

Beth, yürürken kolumu çekerek beni yanı sıra sürükledi.

“Niiinnn! Onun hakkında bir şey yapacak mısın? Sana âşık!”

“Hayır, değil!” dedim dik dik Beth’e bakarak. “Sadece henüz platonik ilişkimizi kabul etmedi, hepsi bu.”

“Kabul edeceğini mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedim kafamı sallayarak.

“Yoksa kabul etmesini mi umuyorsun?”

“Bunu kabul edecektir.”

“Çünkü sen Jared’a âşıksın,” dedi sırıtarak.

“Jared’ı neredeyse tanımıyorum bile!” dedim öfkeyle.

“Beth, söylediklerin kulağa ne kadar saçma ve komik geliyor, biliyor musun? Ryan beni seviyor, ben Jared’ı seviyorum, ikisini de iki saniyedir tanıyorum!”

“inkâr ediyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Yarın anneme gideceğim. Benimle gelmek ister misin?”

“Hayır, bir toplantım var.”

Bir kaşımı kaldırarak, “Ne tür bir toplantı?” diye sordum.

“Bunun hakkında konuşmayacağım, bana gülersin.”

“Hadi Beth, anlatsana. Gülmeyeceğim,” dedim kollarımı ona dolayarak.

Dudaklarını iyice kapadıktan sonra teslim olmuş bir şekilde iç çekti. “Oklahoma’dan gelen öğrenciler için bir grup kuruyoruz.”

“Böyle kaç tane öğrenci var?” Sözlerim, farkında olmadan inançsızlığımı ele vermişti.

“Birkaç tane!” dedi savunmaya geçer bir şekilde.

Gülmemek için gayret ediyordum. “Çiftler dansı edip Kızılderililer Kulübü’yle savaşacak mısınız?”

“Hiç komik değilsin.”

Kıkırdayarak başka bir tarafa baktım. “Bence oldukça komikti.”

“Otopark sayacının Oklahoma’da icat edildiğini biliyor musun? Ve alışveriş kartının da?” “Karşıdan gelene yol ver” işareti, otopilot, sesli mesaj... Bunların hepsi Oklahomalılar sayesinde var! Bili Gates, Oklahomalı bir yazar olan Ed Roberts’ın kaleme aldığı bir makaleden esinlenmiş! Bizim, düşük maliyetli evlerimiz, doğalgazımız, Will Robers’ımız ve Sooners’ımız var!

Oklahoma şakaları giderek eskimeye başladı. Birer çiftçi değiliz. Benim arkadaşımsın, değil mi?” dedi nefes nefese.

“Evet, Beth! Evet, elbette arkadaşız. Haklısın, özür dilerim. Oklahoma hakkında tek kelime daha etmeyeceğim.”

Gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Beth’i kırmıştım.

“Ve aynı şey Kim için de geçerli,” diyerek omzunu silkti.

“Kim adına söz veremem, ama fazla da umutlanma.”

Beth gülümsememeye çalışmasına rağmen kıkırdadı.

Özür dileyen bir şekilde gülümsedim ve odamızın kapısının önünde birbirimize sarıldık.

“Delisin, ama seni yine de seviyorum,” diye kıkırdadım.

“Ben de seni seviyorum. Başka bir Yankee’yle aynı odada yaşamak istemezdim,” dedi korkunç güneyli aksanıyla.

Ertesi sabah Beth erken kalkarak benimle kahve içmeye karar verdi. Dün akşamdan sonra kendimi ona daha yakın hissediyordum ve bu kadar erken kalkmış olmasına rağmen alışılmadık bir biçimde iyi bir ruh halı içinde gibi görünüyordu.

Dersler hiçbir erteleme olmadan bitmişti. Göz açıp kapayana kadar tekrar odamda oturmuş, Jared ve hayatımdaki açıklanamaz varlığı hakkında düşünüyordum.

Aklım bir anda Bay Dawson’a kaymıştı. Cep telefonumu elime alıp Thomas’ın ofisini aradım. Telefonu sekreteri açtı ve bugün için ofiste olmadığını söyledi. Hüsranla telefonu kapattım.

Babamın gizli bir kasası ya da ilgilendiği çok önemli bir evrakı olduğunu hatırlamıyordum, ama olsaydı bile, bu beni şaşırtmazdı. Babamın iş anlaşmalarından tamamıyla habersizdim ki bundan da son derece memnundum.

Fakat bu, garip adamların beni takip etmesinden önceydi, tabii. Bu belgelere ulaşabilecek bir kişiyi tanıyordum ve konunun neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

***

Şimdi sadece annemin yaşadığı evimizin kapısından hızla içeri girerek Agatha'ya seslendim.

"Evet, tatlım, bu telaşının sebebi ne?" diye cevap verdi köşeyi dönerken.

"Annem evde mi?"

"Crestwood'da, bir şeyler planlıyor. Bugünlerde ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun."

Elbette dışarıdaydı. Jack'in cenazesinden hemen sonra, bulabildiği grupların, örgütlerin ve yardım derneklerinin hepsine üye olmuştu. Bir günde birkaç toplantısı oluyordu ve zaman zaman ona ulaşamamak sinir bozucu olsa da yurttaki odamdan uzak geçirdiği her an için ona minnettardım.

Annemin postalarını bir saat kadar gözden geçirdikten ve her dolabı didik didik aradıktan sonra, Jack'in çalışma odasına doğru yöneldim. Bir şeyler aramak için insanın aklına gelecek ilk yer burası olduğundan, bu odada bana yardımı dokunacak bir şey bulamayacağımı düşündüm. Elimi kapının kolundan çekerek kendimi başka bir yere bakmam gerektiğine inandırmaya çalışmama rağmen, topuklarımın üzerinde dönerek kapıyı açıp içeri girdim.

Değişmemişti.

Maun çalışma masası ve sandalyesi odanın hâkimiymişçesine tam ortada duruyordu. Vergi hukuku, ansiklopediler, şiirler, klasikler ve Dr. Seuss'un eserlerini de içeren yüzlerce kitap arka taraftaki duvarda sıralanmıştı.

Yurtdışından getirttiği lüks halısını geçip sandalyesine oturdum. Kazadan önce göz gezdirdiği son evraklar bir tarafta, açılmamış zarflar da diğer tarafta toplanmıştı.

işe koyulmaya zarflarla başladım. Bunları birbiri ardına açarak tebliğleri, davetiyeleri, istekleri ve mektupları dikkatlice okudum. ilgi çekici bir şey bulamamıştım ve hepsini masanın altındaki çöp kutusuna attım.

Tam zarf açacağını çekmeceye geri koyacakken, üzerindeki yazı dikkatimi çekti. Annem, Jack'e doğum gününde vermem için bunu bana almıştı. Basitçe, "3Bedhma" yazıyordu. Parmaklarımı kelimelerin üzerinde hafifçe gezdirdim ve zarf açacağını pantolonumun arka cebine koydum. Annem bunu aldığımı anlayacaktı.

Gözüm, üzerinde "imzalayın" yazan, parlak renkli etiketlerin bulunduğu yaklaşık beş santim kalınlığındaki bir kâğıt tomarına takıldı. Hızlıca

hepsine baktım, ama adamın bahsettiği şeyle ilgili bir şey bulamadım.

Alt çekmecesini açıp her dosyayı inceledim. Burada da önemli bir şey yoktu. Geri kalan çekmeceleri de araştırırken eski fotoğraflar, zarflar, son on yıldan kalma vergi evraklarıyla bir anahtar kümesi buldum. Son çekmeceyi çarparak kapatıp hızla ayağa kalktım.

Sol taraftaki duvarda bulunan evrak dolabına baktım.

Araştırmaya en üstteki çekmeceden başladım ve mülkiyetten ticarete kadar her şeyi araştırdım. Öyle bir ruh haline bürünmüştüm ki kapattığım her çekmeceyle birlikle hıçkırıyordum. Her çekmece daha da sertçe kapanıyordu.

Açılmayan yalnızca bir dolap vardı.

Son çekmeceyi de araştırırken ellerim titremeye başladı.

Bay Dawson'la ilgili veya şüphe uyandırıcı bir kanıt bulamadığım için çekmeceyi tekmeleyince dolap ileri geri sallandı.

"Ahh!" Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak odada gezinmeye başladım.

Bir dakika boyunca ufak bir daire çizdikten sonra, sandalyeye gidip tam anlamıyla üzerine yıkıldım. Sol tarafımda küçük bronz bir çerçeve vardı. Jack'le benim, ben dört yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımızdı, bu.

Tatil için Büyük Kanyon'a gitmiştik ve ben düşmüştüm.

Sargılı dizimi görebilmek için fotoğrafa daha yakından bakıp gülümsedim. Babamın kucağında oturuyordum, babam yaramın çevresindeki kiri ve kanı temizlemeyi yeni bitirmişti ve annemin çantasından çıkardığı renkli sargı bezini kullanmış, dizimi öpüp yaramın artık daha iyi olduğunu söylemişti ve ben de hala acı hissetmeme rağmen, ona inanarak kafamı sallamıştım.

Renkler, anılarım kadar keskindi. Gözlerim yaşlarla doldu ve Jack'in çalışma odasında yaptığım şey karşısında dehşete düştüm. Tamamen bir yabancı olan Bay Dawson, babamdan şüphe etmeme sebep olmuştu. Yüzümü sildikten sonra masasını düzenledim. Merdivenleri aceleyle inip evden çıkarken kapıyı hızla kapattım.

"Bayan Nina?" Agatha bana sesleniyordu, ama yanından çabucak geçerek hissettiğim utançtan kaçmaya çalıştım.

BMW'sini vitese geçirdim ve yola koyuldum. Gözyaşlarını yanaklarımdan akıyordu ve bedenim, kurtulmaya çalıştığım hıçkırıklarla sarsılıyordu. Çok fazla soru vardı ve bunların hiçbirinin cevabını bilmiyordum. Her şey, anlamlı her şey babamla birlikte ölmüştü.

Titrek sokak lambaları ben yavaşlarken akıp gidiyordu.

Jared'la ilk tanıştığım otobüs durağının yanından geçtim. Birinin banklarda oturduğunu fark edince aniden frene bastım. Vitesi geriye alıp geri geri giderken arabadan acı bir ses geldiğini işittim. Lastikler, Jared'ın oturduğu yerin tam önünde durdu.

Arabadan çıkıp yolun ortasına doğru yürüdüm.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"iyi misin?" diye sordu. Endişeli tavırları kusursuz yüzünde gölgeler oluşturuyordu.

"Kahretsin! Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Ayağa kalkıp kollarını bana doğru uzattı, ama kafamı hayır manasında salladım. Olduğu yerde durup kaşlarını çattı. "Nina, gel buraya."

"Senden bazı cevaplar istiyorum Jared. Hayatıma giriyor, bana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyor, ama bana telefon numaranı bile vermiyorsun ve benimkini de almaya karşı çıkıyorsun." Ona doğru bir adım atınca o da bana bir adım yaklaştı.

"Nina, üzgün olduğunu biliyorum, ama her şey düzelecek."

Sesi sanki beni bir uçurumun kenarından atlamaktan vazgeçirmeye çalışıyormuşçasına sakin ve rahatlatıcıydı.

"Bir sokağın ortasında durmuş, sana bağırıyorum Jared!

Neden bana sorunun ne olduğunu sormuyorsun? Neden bana hiçbir şey sormuyorsun?" Jared bu gözlemim karşısında şaşırmış gibi görünerek bir an için bunu düşündü. Beni kucaklamak için yalvaran kollarla bana doğru bir adım daha attı.

"Beni takip etmenin sebebi bana karşı hissettiğin şeyler mi? Ya da benim için üzüldüğünden mi sürekli peşimdesin? Babasını kaybettiği için bunalımda olan hüzünlü biri olduğum için mi yoksa? Beni yardım edebileceğin biri olarak mı görüyorsun?"

Bakışlarından sinirlendiği anlaşılıyordu ve kollarını indirdi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Bana doğru bir adım daha atarken gözleri, ilk kez hissettiği şeyi ele verdi. Gözleri, ona koşmam için yalvarıyordu ve gözyaşlarımın onun canını yaktığını hissedebiliyordum.

Beni kollarının arasına alıp hiç tereddüt etmeden sıkıca sardı.

Beni kucaklamasıyla birlikte rahatlayarak kollarının sıcaklığıyla huzur buldum.

Yanağını şakağıma dayamak için aşağı eğildi. “Bu, bir şey hissetmekten çok daha fazlası Nina. Bunu bilmen gerekir.”

Kafamı kaldırarak ıslak gözlerle ona baktım. “O zaman neden...”

“Ne?” ilk başta kafamı salladım, ama beni kendisine daha da yaklaştırdı, gözleri hislerimi itiraf etmem için yalvarıyordu. “Söyle bana, haydi.”

“Neden beni öpmeyi denemedin?”

Afallamış görünüyordu ve sonra bakışları dudaklarıma kaydı. Arzudan bir çatışmaya, bir karara dönüşen ifadesini izledim. Bütün bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden gözlerimi kapatıp dudaklarının benden yalnızca birkaç santim uzakta olduğunun bilincinde olarak ona sokuldum. Daha da sıkı sarıldığını hissettim. Anında gözlerimi açtım, içimdeki utanç duygusu dalga dalga yayılıyordu. Çoktandır içimde olan felç edici utancıma bir yenisi daha eklenmiş, gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü buruşturdu. “Sana yalan söylemek istemiyorum.”

Yüzüm hala utançtan yanıyordu, ama sinirim bu utancı gölgeliyordu. Bana hiçbir zaman tam bir cevap vermemesinden bıkmıştım. Bu karmaşık belirsizliklerle gizlediği gerçeğin ufak bir kısmını söyleyerek sabrımın sınırlarını zorluyordu.

Bakışlarımdaki kırgınlığı gören Jared sinirli bir şekilde içini çekti. Beni serbest bırakıp bankın arkasına park etmiş olan etkileyici siyah bir motosiklete doğru yürüdü.

Arkasına hiç bakmadan anahtarı çevirdi ve tek bir düğmeye basmasıyla motor çalışmaya başladı. Motordan gelen birkaç hırıltıdan sonra hızım artırarak gaza basıp hızla uzaklaştı.

***

Hafta sonu geldiği gibi hızla sona erdi. Beth’le birlikte basket maçına gittik; masa hokeyi ve ardından bir şeyler atıştırmak için Beth ve Kimle birlikte Ryan, Josh, Tucker ve Chad’e katıldık. Beth’le bile, Jared hakkında konuşmayı istemiyordum. Ondan bahsettikleri zaman beni bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Ryan bendeki bu değişimden memnun görünüyordu.

Bir gece kimya çalışmasına yardım etmem için beni aradı ve kendimizi yurttaki odamın ortasında otururken bulduk.

“Hayır... bu...” Son satırı tekrar yazarken dişlerimi sıkıyordum.

“Chad geçen sene bu sınavdan geçemediğini söyledi,” diye söylendi Ryan.

“Chad’in benim gibi bir öğretmem yoktu, öyle değil mi?” diyerek kalemimi ona doğru fırlattım, ama yere düştü.

“Öğretmen ya da değil. Başarısız olacağım.”

“Bana olan güvenine ne oldu?”

“Teklifimi tekrar düşündün mü?” diyerek sırıttı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim aptal numarası yaparak.

“Evet, biliyorsun. Eğer hala düşünmediysen... bir gün mutlaka düşüneceksin.” Gülümsemesi genişlemişti.

“Çok ama çok uzun bir süre biriyle çıkmakla ilgilenmeyeceğimden son derece eminim.”

Ryan cevap vermek için bir saniye bile beklemedi.

“Bekleyeceğim.”

Dördüncü Bölüm
Yüzük

Birkaç hafta çok sıradan olaylarla geçti. Değişik hiçbir şey olmamıştı. Ne Jared'ı ne de Bay Dawson'ı görmüştüm ve Ryan'ın teklifleri de gitgide seyrekleşmeye başlamıştı. Beth uzun süredir odamıza gelmiyordu. Beysbol oynamak için bile çağrılmamıştım.

Kampüsten teori testi yürüyüşü için ayrılmadığım gibi, kampüsten tamamen gitmek gibi bir niyetim de yoktu. Duygularım her saniye Jared'ı tekrar görmek için duyduğum çaresizlik ve onunla karşılaşma telaşım arasında gidip geliyordu. Günde binlerce kez yapmak zorunda olsam da onu kafamdan atmaya çalışıyordum.

Grup çalışmasında, yaşadığı son akademik kriz üzerinde çalışmak için Ryan'la birlikte her zamanki yerimize oturduk. Beth ve aramıza yeni katılan kız Nicole notlarını karşılaştırırken, Kim zamanını Josh'a silgi atarak geçirdi.

Josh, Kim'in attığı bir silgiyi havada yakalayarak esnedi.

"Ee, bir daha ne zaman dışarı çıkıyoruz?"

Kim omzunu silkti. "Bilmiyorum. Ne zaman gitmek istersin?"

"Nina'nın isteyeceğini pek sanmıyorum," dedi Beth.

Gruptaki herkes, başka bir yere yönlendirmek isteyeceğim beklenti ve merhamet dolu gözlerle bana baktı.

"Elbette istiyorum," dedim olabildiğince sıradan bir ses tonuyla. Aslında aynı insanlarla aynı yere gitmek beni biraz endişelendiriyordu. Jared'ı tekrar görmeye hazır değildim. Fakat aynı anda oraya gelmeme ihtimalinden dolayı da endişelendim.

"Emin misin?" diye sordu Beth sandalyesinde eğilerek.

"Neden yarın akşam gitmiyoruz?" diye sordu Josh, Ryan'a.

"Olur," dedi beni dirseğiyle dürterek.

"Salı günü mü? Salı akşamı ne kadar eğlenceli olabilir ki?" diyerek sızlandım.

"Eğlenebildiğimiz kadar," dedi Ryan.

Yurda geri dönerken Beth'e hafta içi dışarı çıkma konusunda yakmıyordum. Bu durumdan şikâyetçi görünmüyordu ve ben de üstelemedim. Odamıza girdiğimiz an cep telefonum çaldı.

"Merhaba anne," dedim esneyerek.

"Sesin yorgun geliyor Nina. Yeterince uyuyor musun?" diye sordu.

“Evet. Yalnızca çok uzun bir gündü,” dedim yatağımı açarken.

“Tamam öyleyse, fazla vaktini almayacağım.

Thomas’ın bugün beni aradığını söylemek istedim. Seni geri aramadığı için özür dilemek istemiş. Onu mu aradın canım?”

“Hı... evet, aradım.” Thomas’ın annemi aramasını beklemiyordum.

“Neden? Onu niçin aradın?”

Söyleyeceğim şeyin gerçeğe olabildiğince yakın olmasının en iyi seçenek olduğuna karar verdim. “Şey, birkaç hafta önce babamın çalışma odasındaydım ve imzalanmamış bazı evraklar buldum. Seni bu konuda endişelendirmemek için Thomas’ı aradım.”

“Babanın ofisinde miydin? Ama neden?”

“Sanırım onu özlüyorum.”

“Ah,” diye fısıldadı. “Orada olmadığım için üzgünüm.”

“Sorun değil anne. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şeydi.”

“O evraklar için endişelenme hayatım. Kaygılanman için hiçbir sebep yok. Thomas’ın ofisinde, babanın bütün imzalanmamış evraklarının birer kopyası var ve hepsinin icabına çoktan baktı. Ben sadece... onları kaldırmaya hazır değildim.”

“Anladım,” dedim aldığım zarf açacağını düşünerek.

Demek ki fark etmemişti, tabii henüz. Jack’in çalışma odasına girip girmediğini merak ettim. “Babam sana hiç çok acil bir evraktan bahsetti mi?”

Bunu bir süre düşündü. “Çok acil bir evrak mı? Babanın bu gibi şeylerle işi olmazdı Nina.”

“Ah, tamam.” Konuşmayı sonlandırmak adına sıkıldığımı belli eder bir tonda konuşmak için uğraşmıştım.

“Thomas’a seninle konuştuğumu söyleyeceğim.”

Açıklamamı kabul etmiş gibi görünüyordu, ama kesinlikle ikna olmamıştı.

“Tamam, anne, teşekkürler, şimdi uyuyacağım.”

Telefonu kapatınca Beth’in bana dik dik bakmakta olduğunu gördüm. “Ne?”

“Şu Dawson isimli adamdan bahsetmedin, değil mi?” dedi. Havlusu ve diğer eşyaları elindeydi.

Kafamı salladım. “Bunu onun üzerine yıkamam.”

Beth’in dönmesini beklerken parmaklarımı çıtlattım.

Bay Rosen benimle konuşmak yerine, annemi aramayı tercih etmişti. Bu düşünce Bay Dawson'ın söylediği rahatsız edici kelimelerle birlikte babamın ölümünden sonra dolandırıldığını düşünüp aklımı kurcalıyordu.

Kelimelerle anlatamayacağım kadar çok sinirlenerek aniden ayağa kalktım. Beth, odaya yeterince hızlı dönemeyecekti ve dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Anahtarlarımı alıp hızla dışarı çıktım.

Hız sınırını biraz aştığım BMW'mle yoldaki diğer araçların arasından geçerek ilerliyordum. Eğer bir şekilde kaybolmayı başarabilirsem, dönüş yolunu bulmaya çalışarak dikkatimi dağıtmanın harika bir fikir olduğunu düşündüm. Binalar daha az tanıdık olana kadar sürmeye devam edip sokak tabelalarına dikkat etmemeye başladım. Providence'ın dışına çıktığımda, geri dönmek için U dönüşü yapmam gerektiğinden hızımı azalttım.

Dönüş yapmadan önce güvenlik şeridine girdim ve tam direksiyonu ters istikamete doğru kıracakken, arabam görünmeyen bir nesneye çarptı.

"Lanet olsun!"

Herhangi bir hasar var mı diye tespit etmek üzere dışarı çıkıp çıkmamaya karar vermek için, dikiz aynasından neye çarptığıma baktım. Ardından yamulmuş metal uyarı levhasını görüp iç çektim.

Arabayı yolun kenarına çekerek durdum. Kendimi düşürdüğüm durumun farkına vararak kafamı sert bir şekilde direksiyona bıraktım.

Bilmediğim bir yolda, gecenin bir yarısı lastiğimin patlaması kesinlikle dikkatimi dağıtmıştı.

Sert bir şekilde kapıyı açıp yolcu koltuğunun oradaki lastiğe bakmak üzere arabanın etrafında yürüdüm. Yola saçılmış lastik parçalarını görünce, ellerimi saçlarımın arasına daldırdım.

Sis sokak lambalarını bulanıklaştırıyordu ve görüş mesafem çok sınırlıydı. Hızlı ve uzun adımlarla Beth'i aramak için arabama geri döndüm. O an çantamı yanıma almadığımı fark ettim ki bu, telefonumu da almadığım anlamına geliyordu.

"Nina! Seni aptal!"

Mantığım, panik duygumu bastırdı. Güneş birkaç saat içinde doğacak, ben de telefonlarını kullanmak için birilerini durdurabilecektim. Isıtıcıyı çalıştırarak sıcak havanın içeriyi doldurmasına izin verdim. Nefes alamayacağım kadar sıcak olduğunda, kontak anahtarını çevirerek motoru durdurdum. Montuma daha sıkı sarındım.

Güneşin doğuşundan önce geçireceğim birkaç saatin çok uzun olacağı belliydi. Arabadaki ısının düşerek yerini ürpertici bir soğuğa bırakması fazla uzun sürmedi.

Biri camımı üç kere tıklatınca korkudan yerimde sıçradım.

Kabarık mavi montlu bir adam yalnızca birkaç santim ötede dikiliyordu. içeriye bakmak için aşağı eğildiğinde, elim kilit düğmesine gitti.

“Senin için biraz geç olmadı mı sence de? Şimdiye kadar arabanı çalabilirdim,” dedi Jared acınası çabalarım karşısında yüzünü buruşturarak.

Konuşamıyordum, korkudan tüm bedenime adrenalin pompalanmıştı ve rahatlamadan önce bir düzine kadar farklı duyguyu bir arada yaşamıştım.

“Bagajı aç, yedek lastiğini alacağım,” dedi.

Hemen düğmeye basmamla bagaj anında açıldı. Arabamdan çıkarak krikoyu alıp arabayı kaldırmasını, yedek lastiği alıp geçici iş sahası olarak kullandığı alana taşımasını izledim. Lastik sürükleyen birçok insan görmüştüm, ama Jared onu, sanki bir alışveriş poşetiymiş gibi bagajdan çıkarmıştı.

Zamanla yarışıyormuş gibi hararetle çalışıyordu.

Krikoyu yükseltip bijon vidalarını gevşetiyor, dümdüz olmuş eski lastiği yedeğiyle değiştirmek için aceleyle diğerini çekiyordu. Aynı şeyleri bijon vidalarını sıkılaştırıp lastiği çevirerek bu sefer tersine bir sırayla yaptı.

Arabayı indirdiğinde eski lastik, kriko ve lastik levyesini bagaja yerleştirdi.

“Eve git, Nina,” diye homurdandı. Bagajın kapağını sertçe kapatırken yağlı elini pantolonuna sürdü.

“Jared...”

“Yalnızca eve git,” dedi. Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

Bana arkasını dönerek sisin içinde kayboldu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Kafamı sallayıp gördüğüm her şeyin hayal olmadığından emin olmak için arabamın etrafında dolaşarak yeni lastiklere baktım. Yeni lastik arabama kusursuz bir şekilde uyuyordu. Jared’ın dumanlar çıkararak kaybolduğu sise baktım. Jared’ın beni izleme ihtimali artık kesinlik kazanmıştı. Bunu neden ve nasıl yaptığım bilmiyordum, ama bana göz kulak oluyordu.

Eve dönerken zihnimdeki birçok teoriyle açıklama birbiriyle yarışıyordu ve bana bir açıklama yapmadan kurtulma şansım artık yoktu. Jared, beni takip ettiğini açıkça kabul etmişti. Belki de bu kadar sinirlenmesinin sebebi

buydu; kendimi, yakınımda olduğunu kanıtlayacak bir başka duruma daha sokmuştum. Aslında endişelenmeliydim; bir başkası olsa, Jared'ı binlerce kez sapık olarak adlandırırdı, bundan emindim, fakat ben oldukça rahatlamış hissediyordum yalnızca. Dahası gururumun okşandığını fark ederek dehşete düşmüştüm.

Bir şey daha açıklığa kavuşmuştu: Jared Ryel'la ilgili hiç de sağduyulu davranmıyordum. Mantıksız, sürekli ağlayan ve saçmalayan birine dönüşmüştüm ve inanılmaz bir şekilde hala hayatımdaydı. Bir sapık ya da bir mucize olmasına aldırmıyordum. Her an benim yanımda beni izleyebilecek olması sırtımdan aşağı sevinç dalgaları yolluyordu.

Sonraki gece kapının çalınmasıyla Beth çantasını aldı. Kapıyı açınca Kim, Josh, Ryan, Tucker, Chad, Lisa ve Carrie'yi gördüm. Hepsi antrede dikiliyordu.

"El ele tutuştuk, böylece kimse kaybolmadı," diye espri yaptı Kim.

"Çok hoş," dedim anahtarlarımla cüzdanımı alırken.

"Hepimiz Beemer'e sığmayacağız."

"Cipimi alıyorum," dedi Chad.

"Çok iyi!" Beth'in sesi cıvıl cıvıldı.

Barın kapısından girerken bedenimin gerildiğini hissettim.

Mekânı tarayıp Jared'ın orada olmadığını görene kadar rahatlayamadım. Rahatladım, fakat bu durumdan da hoşnut olmadım. Ryan omzuma kolunu atınca dikkatim dağıldı. Masamıza geçtik ve Ryan müzik kutusuna giderek şarkıları ayarladı. Bir saat içinde hepimiz diskonun ahşap dans pistindeydik.

"Bir dahaki sefere ben bir CD getireceğim!" diye bağırdı Kim, Bee Gees'in sesini bastırmaya çalışarak.

Masamıza döndüğümüzde yavaş bir parça çalmaya başlamıştı, Chad de Beth'i dansa davet etti. Beth'in gözleri sevinçten parlarken Chad onu nazikçe dans pistine doğru çekti. Onları izlerken gülümsüyordum, fakat daha birkaç hafta önce, aynı yerde Jared'ın kollarının arasında olduğum günün acı tatlı anısı aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

"Hadi, benimle dans et," dedi Ryan elimden çekerek.

Beni yarı yola kadar götürmemiş olsaydı, ona hayır derdim. Onun, aramızdaki ilişki konusunda yanlış fikirler edinmesini önlemeye çalışmak tam zamanlı görevim haline gelmişti. Onu takip ederek dans pistine ulaştığımda, ellerini belime koydu.

"Ah, hadi ama, gülümse biraz. O kadar da kötü değil," diyerek gülümsüyordu.

“içkilisin, ayaklarına takılıp düşmemeye çalışıyorum.”
“Düşersen, seni yakalarım,” dedi iyice yaklaşarak.
“Harika, o zaman ikimiz de yeri boylayacağız,” diye sırıttım.
Bana iyice sarılarak beni daha da yakınına çekti.
“Seni yakalarken düşsem de önemli değil.”
Şarkı sona erene kadar çenemi Ryan’ın omzuna yasladım.
Daha dans etmek istiyora benziyordu, ama bir sonraki parça oldukça hareketliydi. Bir anlık tereddütten sonra elimi tutarak beni masamıza götürdü.
Bar kapanırken hesabı ödedik ve Lisa’yla Carrie, birinin evine gitmek için taksi çağırmaya karar verdi. Beth yine Chad’le gitmeyi seçmişti. Chad’in arabaya kadar onun elini bırakmadığını görünce, Beth için sevinçten havalara uçtum.
Park alanına gitmek için ışıklardan çabucak caddenin karşısına geçtik ve ben anahtarlarımı el yordamıyla bulmaya çalışırken Kim ile Ryan kıkırdıyordu.
Anahtarlarım derin bir çukura düşünce küfrettim.
Onları almak için aşağıya eğildiğim sırada kirli bir el bana engel oldu. Ben önümde duran pejmürde kılıklı adama bakabilmek için yavaşça ayağa kalkarken, Kim ve Ryan oldukça sessizleşmişlerdi.
“Teşekkür ederim,” dedim anahtarlarımı vermesi için elimi uzatırken. Yanında, ara sokakta beliren ondan başka üç adam daha olduğunu fark ettim.
“Bir şey değil,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. Bakımsız kahverengi sakalları vardı ve siyah gözleri normal olamayacak kadar çukurdaydı. ilk bakışta evsiz birini andırıyordu, ama tırnakları fazlasıyla temizdi ve yüzü de bir evsiz için yeterince yıpranmamıştı. Şehrin doğusunda büyümüş olmama rağmen, babamla birlikte yeterince evsiz insan görmüş olmam bunu anlamam için yeterliydi.
“Zahmetimin karşılığında biraz bozukluk vermezsiniz herhalde?”
“Hu... elbette.” Cüzdanıma elimi sokmadan önce Ryan ve Kim’e baktım. On dolar verince adam BMW’me göz attı.
“Bu arabanın anahtarlarının on dolardan fazlasını hak ettiğine eminim.”
Yeniden cüzdanıma elimi sokarak bu sefer bir yirmilik verdim. “Alın. Ve lütfen anahtarlarımı verin,” dedim elimi uzatarak.
Ryan’ın bize doğru yürümesine sebep olacak kadar uzunca bir süre beni inceledi. “Bunun yeterli olduğunu sanıyorum. Anahtarı geri ver,” dedi

Ryan.

Gözlerimi kısarak, “Ne kadar istiyorsun?” diye sordum.

“Yanında ne kadar var?”

“Ne?”

“Ve parmağındaki şu sevimli yeşil yüzüğü de istiyorum, güzel şey.”

“Yüzüğünü almıyorsun,” dedi Ryan aramıza girerek.

“Benson?” diye arkasına seslendi sakallı adam. Arkasındaki adamlardan biri kafasını sallayıp diğer ikisine hareket etmeleri için işaret verdi.

“Ryan...” diye fısıldadım beni koruyabilmek için arkasına almaya çalışırken.

“Aman Tanrım, şuna bak Grahm, kızın küçük bir koruması da varmış.”

“Kes sesini Stu,” dedi sakallı adam.

“Bana yüzüğü ver... ve parayı. Sonra gidebilirsiniz,” dedi yere tükürerek.

“Hiç sanmıyorum Grahm,” dedi Ryan diğer adamları incelemek için yer değiştirirken.

“Ryan...” diyerek onu uyardıktan sonra elebaşlarına baktım. “Dinle, yanımda olan her şey bu kadar,” dedim cüzdanımdaki diğer beşliklerle birlikleri göstererek.

“Yanımda başka hiçbir şey yok. Al.”

“Yüzüğü de istiyorum,” dedi Grahm inatla.

Kim’in dehşet içindeki ifadesine, ardından da hırsızın suratına baktım. “Ben... ben yüzüğümü veremem.

Bunu babam vermişti ve kısa bir süre önce öldü.”

“Bu oldukça acıklı bir hikâye,” diyerek alay etti. “Bana yüzüğü ver.”

Titreyen elimi arkama sakladım ve bize yardım edecek birini görmenin umuduyla etrafıma bakındım. “Hayır, vermeyeceğim.” Yutkundum. “Üzgünüm.”

Grahm, çok kısa bir an nereye baktığımı görmek için, bakışlarımı takip etmişti ve tam o sırada Ryan saldırmak için elindeki tek fırsatı değerlendirdi.

Kim, arabanın etrafına dolaştı. “HAYIR!”

Kavga çıkmıştı ve diğer üç adam Ryan’ın üzerine atlamış, onu hızla yumruklayıp tekmeliyorlardı. Onlara doğru bir adım attım. “DURUN!”

Ryan boğuk bir çığlık attıktan hemen sonra savaşmayı bıraktı. Stu’nun elindeki üzerinden kan damlayan bıçağı gördüğümde, çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım.

“LÜTFEN DURUN ARTIK!”

Adamlar kendi aralarında gülüşüyorlardı, son olarak Ryan’ın kaburgalarına bir tekme daha attılar. Ryan, ıslak kaldırımda boylu boyunca yatarken korkuyla ona baktım. Son gücüyle ayağa kalkmaya çalışan Ryan’ın yanağını Stu botlarıyla yeniden kaldırıma bastırdı.

“Ahh!” diye inledi Ryan.

“Sana kalkmanı söylemedim, öyle değil mi?” dedi Stu.

Dikkatleri tekrar elime odaklanmıştı. Yumruğumu sıktım, babamın yüzüğünü vermeyecektim. Grahm, kararlı olduğumu anlamış gibi görünüyordu ve yüzüğümü almak için bana birer adım daha yaklaştılar. Kötü niyetli dört göz arkamdan gelen tanıdık sesin sahibine kaydı.

“Sanırım, siz beylerin gitme vakti geldi.” Jared yanımdan geçerken rahatlamış bir halde nefes aldım.

“Jared,” dedim.

Yüzündeki her zamanki güven verici gülümsemesiyle bana baktı. “Tamam sevgilim, onlara yüzüğünü vermek zorunda değilsin.”

“Hiç şansın yok. Yoksa bu çocuğa olanlar senin de mi başına gelsin istiyorsun?” diye sordu Stu.

Grahm, Jared’a şüpheyle bakıyordu. “Sen şu Ryel’ların çocuklarındansın, değil mi?”

Ryan’ın büzülmüş bedenine bakınca kanım dondu.

Hala nefes alıyordu, ama kesik kesik. Başına gelebileceklerden delicesine korkarak Jared’a baktım.

“Baylar, ya şimdi bayanın size önerdiği parayı alır gidersiniz ya da kalıp kollarınızla bacaklarınızı bir daha kullanmamayı seçebilirsiniz. Seçim sizin. Ama ne olursa olsun, bu gece o yüzük bayanın parmağından çıkmayacak.”

Jared konuşmaya kibar bir tonla başlamış olmasına rağmen sona doğru sesi alçalarak korkutucu bir hal almıştı.

Grahm kafasını eğip kahkaha atmaya başladı. Gülmeyi kestiğinde doğruca Jared’a bakıyordu. “O zaman biz de parmağını kesmek zorunda kalırız.”

Donakaldım.

Jared çelik mavisi gözleriyle bana döndükten sonra, onlara doğru bir adım atarken onlara baktı.

“Gördünüz mü?” diyerek içini çekti. “Şimdi beni fena halde kızdırdınız işte.”

“Çok sıkıldım,” dedi Benson.

“Benson, bekle!” Emir, Grahm’dan gelmişti.

iki adam Jared’ın üzerine yürürken içimden bir çığlık koptu. Jared’ın onlardan birini sırtından tutup havaya kaldırdıktan sonra, sokağın diğer ucundaki, neredeyse yirmi beş metrelik inanılmaz bir mesafedeki taş duvarın dibine fırlattığım gördüm. Adam büyük bir gürültüyle çöp bidonlarının üzerine düştü. Benson, Jared yüzüne yumruk attıktan sonra, arkaya yuvarlanmış, burnundan da etrafa kanlar saçılmaya başlamıştı. Stu, elindeki bıçakla Jared’a doğru koşup ona bıçağı saplamak üzereyken, Jared esnek bir hareketle adamın yolundan çekilerek Stu’nun tuttuğu kolunu ters yöne çevirerek yumruk attı, ardından da kırılana kadar kolunu esnetti. Jared bir yumruk daha attı, bu seferki yüzüne isabet etmişti ve adam sonunda yere yığıldı.

Grahm kaçmaya çalıştı, ama Jared şaşırtıcı bir hızla onu yakalayıp montundan tutarak olduğu yere çiviledi.

Adam dönerek Jared’ın sırtını arabama bastırdı.

Ellerimi tekrar ağzıma götürmüştüm.

Jared dirseğiyle çabucak Grahm’ın suratına indirerek sakallı adamı yere serdi. Darbenin şiddeti adamın inleyerek kıvranmasına sebep olmuştu.

Aşağıya baktığımda çenesinin kırıldığını gördüm. Istırap içinde inleyerek elleriyle çenesini tutuyordu.

Jared adamın hemen yanından arabamın anahtarlarını aldı ve yerde eski siyah bir cüzdan olduğunu fark etti.

“Ah, bu hiç de iyi değil,” dedi alnını sıvazlayarak.

“Ne? O ne Jared? Onun mu?” diye sorarak Jared elindeki şeyi cebine koyarken iyice görmeye çalıştım.

Ağır ağır nefes alarak bana yaklaştı. “iyi misin?”

“iyi miyim? Asıl sen iyi misin?”

Kafasını evet dercesine salladı, ama elmacık kemiğinin üzerinde, hemen gözünün altındaki küçük bir kesikten kan sızdığını görebiliyordum.

“Yaran kanıyor,” diye fısıldadım.

Yarayı silip eline bulaşan kana baktı. “O kadar da kötü değil. Polisler gelmeden seni buradan götürmeliyim.”

“Ryan’ın doktora ihtiyacı olacak,” dedim Ryan’a doğru koşarken. Fena halde dayak yemesine rağmen hala nefes alıyordu.

“Ryan? Beni duyabiliyor musun?” diye sordum, ama cevap vermedi.

Jared kafasını sallayıp Ryan’ı hiç zorlanmadan kollarına alarak arabamın arka koltuğuna yatırdı. Kim, arkaya oturmak için koşup montuyla

Ryan’ın üzerini örttü.

“iyi görünmüyor Nigh,” dedi onu kollarının arasında tutarken.

Jared yolcu kapısını açtı. “Bin hadi Nina, ben kullanacağım.”

Karanlığın içinde uçuyor gibiydik, her kırmızı ışık aldırmayarak geçip gittiğimiz bulanık bir görüntüden ibaretti. Kollarımı göğsümde birleştirdim, zor nefes alıyordum.

Jared elini koluma koydu. “iyi misin?”

“Evet, yalnızca Ryan için endişeleniyorum,” diye fısıldadım bir an arkada yatan arkadaşıma göz atarak. Jared kolumu daha sıkı tutmaya başladı.

“Her şey düzelecek Nina, Ryan iyileşecek.”

“Böyle yapmamalıy... Öldürülebilirdin Jared.”

Sanki aşırı bir tepki veriyormuşum gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Gerekliydi.” Kolumu bırakıp eliyle direksiyonu kavradı. “Söylediği şeyden sonra... hayatlarını bağışladığım için şanslılar.” Yüz ifademi görerek duraksadı.

“Endişe etmene gerek yok. Kimsenin seni incitmesine izin vermem, tüm benliğimle seni korurum Nina.”

Kaşlarımı çatmaya devam ettiğimi görünce olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. “Bir sorun mu var?”

“Benim için hiçbir sorun yok Jared, ama senin yüzünde kanayan bir yaran var... ve tabii Ryan...” Arkamı döndüm. “Ryan, Beni duyabiliyor musun?” Parmak uçlarımla ezilmiş suratına hafifçe dokundum.

Jared’ın tüm vücudunun, canlı bir el bombasına dokunuyormuşum gibi kasıldığını görebiliyordum.

“Hastaneye gitmemiz gerek!” diye bağırdı Kim parmaklarıyla Ryan’ın bileğini tutarak.

“Dayan Ryan, neredeyse geldik.” Korkuyordum.

Gözyaşlarımı silmek için arkamı dönmem gerekiyordu, çünkü beni ağlarken görmesini istemiyordum. Jared, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp sıcacık parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Jared nazikçe elimi sıkana kadar, bilinçsizce yüzüğümle oynayıp onu döndürdüğümü fark etmemiştim.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Her şey iyi olacak, söz veriyorum.”

Ryan ameliyata alındı; Kim, Jared ve ben de yoğun bakım ünitesinin bekleme salonuna yönlendirildik. Jared yanıma oturdu, gözümün önüne düşen saçlarımla oynayıp onları önümden çekiyordu.

Kim, hemen bitişiğimizdeki koltuğa oturdu, bacakları durmadan titriyordu. Doğruca karşıya bakarak tırnaklarını yemeye başladı. “Beth’i arayalı bir buçuk saat oluyor! Ne zaman gelecekler?”

Ona bakamıyordum; Ryan’ın kanı tişörtüyle ceketine bulaşmıştı.

Beth, Josh ve Chad şaşkınlıktan açılmış gözlerle nefes nefese bekleme salonuna girdiler. Beth bana doğru koşup neredeyse kaburgamı kıracakmışçasına bana sarılmaya devam etti.

“Aman Tanrım, Nina! iyi misin? Kim iyi mi?”

“Biz iyiyiz,” dedim kısık sesle.

Beth, Kim’in üzerindeki kanları fark edince, elleriyle ağzını kapatarak kafasını salladı. “Peki ya Ryan?”

“Hala ameliyatta,” dedi Kim. “Kaburgaları kırılmış ve bıçağın dalağını deldiğini düşünüyorlar. Kanamayı durduramazlarsa, dalağını almak zorunda kalacaklarmış.”

Gözlerim dolmuştu.

“Yok artık!” Josh derin bir nefes alırken, olanlara inanamıyormuş gibi alnını ovalıyordu.

Beth, her ikimiz de ağlarken bana sarıldı. Daha sonra Kim’in yanına giderek bir süre de onunla oturdu. Kim yalnızca belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verince onu kollarının arasına aldı.

Jared bana sarılarak beni koltuğa geri götürdü. Josh bölene kadar Beth herkesle ilgilenmeye devam etti.

“Neden yalnızca o kahrolasıca yüzüğü vermedin Nina?” diye sordu Josh suçlayıcı bir tonla.

“Bu Nina’nın suçu değil,” dedi Jared beni daha da yakınına çekerek.

“Yüzüğü babası vermişti Josh,” dedi Beth.

“O sadece bir yüzük,” diye söylendi Josh.

Jared, her şeyi anladığını söyleyen bir ifadeyle gözlerime bakıyordu. Daha da fazla üzülmemi istemiyordu.

Hiç kimsenin, yüzüğe olan bağlılığımı, babamla aramızdaki ilişkiyi anladıklarından daha fazla anlamasını beklemiyordum.

“Nasıl kurtuldunuz?” diye sordu Beth.

Kim konuşmaya başladığında, Jared’ın huzursuzca kıpırdandığını hissettim. “Jared hepsinin hakkından geldi. Dördünün birden. Muhteşemdi. Görünüşe göre, küçük kız kardeşine bildiği her şeyi o öğretmiş.”

Tüm gözler, öne eğilerek ellerini birleştirmiş olan Jared’a çevrildi. “Güvenlik sektöründe çalışıyorum.”

“Nerede? Irak’ta mı?” diye alay etti Josh.

“Hayır,” dedi Jared, Kim’in açıklamasını önemsiz göstermeye çalışarak.

Bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Jared’ın sırrının ufak bir parçasına şahit olmuştum.

Omzunda yattığım Jared, Ryan’ın yoğun bakıma alındığım fısıldadığında, aniden sıçradım. “Tamam, her şey yolunda, güvendesin,” dedi dudaklarını saçlarıma götürerek.

“Ah,” dedim gözlerimi ovuşturarak, “birkaç saniyeliğine içim geçmiş olmalı.”

“Daha çok bir saat kadar,” dedi Kim ağırlaşmış gözlerle.

Jared beni kendisine doğru çekti. “Hiçbir şey kaçırmadın, dinlenmen gerekiyordu.”

“Saat kaç?” diyerek esnedim.

“Yedi buçuk,” dedi Beth, en az benim kadar yorgun görünüyordu.

Hemşire bilinci neredeyse kapalı olan Ryan’ı, üzerinde monitörlerle boruların olduğu bir sedyede bekleme salonundan geçiriyordu. Koridora koşup Ryan’ın elini tutarak onlarla birlikte yürüdüm.

“Çok özür dilerim,” dedim sesimin cesaret verici bir şekilde çıkmasını umarak, fakat tamamen cılızdı.

Ryan duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde bir şeyler mırıldanırken kalbimin sıkıştığını hissettim. “Tamam, her şey yolunda, konuşmak zorunda değilsin.”

Söylediğim şeylerin kulağa bu kadar tanıdık gelmesi, nefesimi kesmişti. “Burada olacağız, tamam mı?” Elini öptüm, titreyen parmak uçlarıyla yanaklarıma dokunmaya uğraşırken gülümsedi. Çift kanatlı kapıdan geçene kadar elini yüzümde tutup öptüm.

Kapılar yüzüme kapanınca ağlamamak için ağzımı kapattım. Beth yanıma geldikten sonra sırayla Kim, Josh ve Chad de bize katıldı. Koridorun ortasında toplaşmış, bir yandan sarılan, bir yandan da ağlayan bir grup olmuştuk.

Hemşire geldiğinde, yaklaşık yirmi dakikadır Jared’ın sıcak kollarında dinleniyordum.

“Şimdi dinleniyor. Siz gidip biraz dinlenip geldikten sonra misafirleri için hazır olacaktır.”

“Ama... o nasıl?” diye sordum.

“Konuşmak için hala erken, ama o genç ve sağlıklı biri. Hızla iyileşecektir.”

Hemşire topuklarının üzerinde dönüp çift kanatlı kapının ardında gözden kaybolurken aynı anda büyük bir rahatlamayla iç geçirdik.

“Ben eve gidiyorum. Uyanınca beni arayın,” dedi Chad.

“Beni de bırakır mısın?” diye sordu Kim ve sonra Beth, Kim, Chad ve Josh hep birlikte ayağa kalktılar.

“Sen burada mı kalıyorsun?” diye sordu Beth.

Kafamı sallayıp ona sarılmak için ayağa kalktım.

“Ben onunla kalacağım,” dedi Jared.

Chad, Beth’in elinden tutarak onu çıkışa doğru yönlendirmeden önce, yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

“Çok yorgunsun,” dedi Jared. “Seni eve götürmeliyim.”

Kafamı salladım. “Onu burada yalnız bırakamam.

Onu neredeyse öldürüyordum.”

Jared’ın konuşurken yüzündeki ifadeden sinirlendiği anlaşılıyordu. “O neredeyse kendini öldürüyordu.”

“Bana saldırmalarını önlemeye çalıştı!” dedim kırgın bir şekilde.

“Hiçbir işe yaramadı,” dedi gözlerini devirerek.

Ryan’ın yaptığı şeyi önemsemiyordu.

“Biliyorum Jared, eğer gelmemiş olsaydın, Ryan kan kaybından ölürdü ve ben de hayatımın sonuna kadar sol elimi kullanmak zorunda kalırdım.”

Yüzündeki öfke bir anda yok oldu ve aramızda yalnızca santimler kalana kadar bana yaklaştı. “Bu komik değil, Nina. Ciddi bir tehlike atlattın. Ryan, durumu daha da kötü hale getirmek yerine, problemi çözmeye çalışmalıydı. Çok fazla televizyon izliyor. Bu tipler kızları etkilemeye çalışırken...”

“Bunu beni etkilemek için yapmadı!”

“Senin için hissettikleri sağduyusunu kaybetmesine neden oldu. Bir kahraman olmaya çalıştı, ama... işte, buradasın ve suçlu hissediyorsun.”

“Kıskandın mı?” diye sordum kuşkuyla.

Bir anda aklıma Jared’ın arabadaki sert çehresi gelmişti.

Bunu, o zaman düşünmek için çok fazla endişeliydim, ama şimdi bir anlam kazanıyordu. Davranışlarımı yanlış yorumlamış, Ryan’la benim aramda arkadaşlıktan öte bir şeyler olduğunu sanmıştı.

Gözlerini devirerek, “Eğer kıskanmış olsaydım, emin ol bunun için kıskançlık yapmazdım. Seni başkalarıyla görmeye alışkınım. Bu sadece bir... bir tür katlanma meselesi.”

Gözlerim şüpheyle kısıldı. “Alışkınım derken ne demek istiyorsun?”

Hemen cevap vermedi. Bıkkın bir şekilde içini çekti, çenesi kasılmıştı.
“Öncesinden bahsediyorum. Seni daha önce de onunla görmek zorunda kalmıştım.”
“Ryan’la mı?”
“Evet, barda, hatırladın mı?” Gözleri, benim gözlerim dışında her yere bakıyor gibiydi.
“Hatırladım,” dedim ve hala ikna olmamıştım.
Elimi tuttu ve yüzü endişeyle gölgelendi. “iyi olmana sevindim. Bir an için zamanında yetişemeyeceğimi düşündüm.”
“Sağduyunu kaybettin mi?” dedim huysuzca.
Ryan’ın cesaretini önemsemediği için hala kızgındım.
“Onun gibi bir şey,” dedi öfkeyle. Bana bakmıyordu.
“Bana gerçeği anlatmayacaksın, değil mi?” Elimi elinden çekip kollarımı göğsümde birleştirdim.
Jared kafasını arkaya yaslayıp gözlerinden ateşler saçarak gözlerime baktı. “Neymiş bu gerçek?”
“Neden söz ettiğimi biliyorsun. Sanki karşındakiler birer küçük kızmış gibi, dört adamı da alt ettin. Kendi başına! Eşsiz zamanlaman ve her zaman nerede olduğumu bilmen...”
“Her zaman nerede olduğunu bilmiyorum... ve bu gece zamanlama konusundaki becerim neredeyse yok olmuştu.”
“Bana karşı dürüst olacak mısın yoksa...” Bir süre öylece dikildikten sonra Jared’ın oldukça hassas göründüğünü fark edince koltuğa geri yürüdüm.
Jared teslim olmuşçasına içini çekerek yanıma oturdu.
“Geçen gece seni öpmek istedim. Üzgün olduğunu biliyordum. Niyetim seni rahatlatmaktı ve seni daha da üzmekten başka bir şey yapmadım.” Biraz geri çekildi.
“Niyetim bu değildi, Nina, seni öpmek için her şeyimi verirdim. Bu yalnızca... karışık bir durum.”
“Üzgün olduğumu biliyor muydun?”
Aşağı bakıp bir kez daha içini çekti.
“Jared?” Bana baktı. “Benden ne istiyorsun?” diye sordum bıkkınlıkla.
Yüzüme bakmıyordu. “Güvende olmanı, mutlu olmanı istiyorum. Gerisini ben hallediyorum.”
Kafamı salladım. “Tamam.”
Kafasını kaldırıp, “Tamam mı?” diye sordu gözlerime bakarak.

“Tamam,” diyerek omzumu silktim.
Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki sıcak nefesinin yavaşça yanaklarımı okşadığını hissedebiliyordum. Dudaklarıma bakmaya başlayınca geri çekilmesinden korkarak hareketsiz kaldım. O utancı bir kez daha hissetmek istemiyordum. Nefes aldım, gözlerimin içine baktı.
Neredeyse ölçülemeyecek bir mesafeye gelene kadar bana doğru uzanmıştı ki telefonu çaldı. ikimiz de derin birer nefes aldık ve telefonuna cevap vermek için geri çekildi.
“Ryel.” Sesi kızgın geliyordu. Telefon hattının öteki tarafındaki kişinin durmaksızın konuştuğunu duydum ve sonra Jared kafasını sallayarak telefonu kapattı. “Gitmem gerek.”
“Sorun değil,” diyerek gülümsedim.
Alnımı öptüğünde dudaklarının sıcaklığı içime işledi.
“Sonra görüşürüz,” dedi koridora doğru yürürken.
“Jared?” dedim düşünmeden, ayağa kalkmıştım.
Yüzünü bana çevirdi ve tekrar gülümsedim. “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Her şey için.”
Bakışları yumuşadı ve bana doğru birkaç adım attı.
Omuzlarımda ellerinin sıcaklığını hissettim, duygularının yüzünden belli olduğunu fark ettiğinde çenesi gerildi.
Beni dikkatle kendine çekip yumuşak dudaklarını benimkilere bastırmadan hemen önce, kaşlarını çattı.
Elleri boynumdan yukarı doğru ilerleyerek iki eliyle yanaklarımı avuçladı. Etrafımdaki her şey yok olmuştu.
Odaklanabildiğim tek şey, dudaklarımın üzerindeki nefes kesici sıcaklıktı. Koca bir ömür boyu öpüşmüş gibiydik, ama yine de oldukça kısaydı. Beni göğsünde tuttuktan sonra, dönerek koridorda gözden kayboldu.
Arkasından birkaç adım atmama rağmen, kendimi koltukta otururken buldum. Hissettiğim çekim yeniden güçlenmişti. Tehlike, korku ve Jared’ın neler yapabileceğini gördüğüm andaki sersemliğim kafamdan hiç çıkmıyordu. Korku ve endişeden delirmiş olmalıydım, ama bir önceki gece yol kenarında olduğu gibi, oldukça sakindim. Ryan iyileşecekti, ellerimi birbirine kenetlemiştim ve Jack’in yüzüğü hala parmağımdaydı.
Birden bunların hiçbirinin o anki ruhsal durumumla ilgisi olmadığını fark edince, utançla azap duydum.
Dudaklarım hala Jared’ın öpücüğünün sıcaklığından dolayı ürperiyordu.

Koltukta uyumak üzereydim, destek almak için kafamı döndürüp yanağımı yastığa dayadım. O kadar yorgundum ki nefes almak bile büyük bir işmiş gibi geliyordu.

Gözlerim bekleme salonunun cam duvarlarına kaydı.

Cynthia hızlı adımlarla koridorda ilerliyordu.

Beşinci Bölüm
Açığa Çıkarma

“Tanrı aşkına, Nina! Neden beni aramadın?”

“Ben iyiyim anne, yaralanmadım,” dedim beni çekiştirerek her yerimi incelerken.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca kucakladı. “Nina Elizabeth Grey, eğer sana bir şey olsaydı, Tanrı’ya yemin ederim ki... Yemin ederim ki onu asla affetmezdim.”

“Eminim ki o adamlar kendilerini affedip affetmemeni önemsemezlerdi anne.”

Hafifçe dudaklarını bükerek bana bakıp tekrar sarıldı.

“Tamam, bunlar önemli değil, güvendesin, önemli olan da bu.”

“Seni Beth mi aradı?” diye sordum gözlerimi açık tutmaya uğraşırken.

“Seni Beth mi aradı da ne demek?” Ses tonu bir kademe yükselmişti. “Kendi çocuğum sokakta bir serseri tarafından saldırıya uğruyor ve onun güvende olduğunu kendi gözlerimle göremiyor muyum? Nina, bazen beni çileden çıkarıyorsun. O barda ne yapıyordunuz? Hem de şehrin diğer tarafında! Öldürülebilirdin! Ve sen kalkmış bana...”

“Tamam anne! Özür dilerim.” Annemi kendime doğru çektim. Histeri krizi geçirmek üzereydi. Genelde böyle aşırı tepkiler vermezdi, ama ben karanlık bir sokakta saldırıya uğramadan önce de hayatında ona acı veren birçok şey vardı.

Cynthia geri çekilerek benden biraz uzaklaştı. “Tamam, bu kadar yeter.” Nefes aldı. Duygularım ele vermeyen her zamanki ifadesine büründü. “Gel tatlım, araban için birini yollayacağım.”

Kafamı salladım. “Burada kalıp Ryan uyanana kadar bekleyeceğim.”

“Yorgunluktan ölmek üzeresin.” Boşuna itiraz ediyordu.

Her ikimiz de fikrimi değiştirmeyeceğimi biliyorduk.

Cynthia dizime hafifçe vurarak ayağa kalktı. “Dört saat içinde yatağında dinleniyor olmanı istiyorum. Mazeret kabul etmiyorum genç bayan.”

Koridordan geçerken kafamı salladım ve gözlerimi ovuşturarak tekrar koltuğa kıvrıldım. Televizyonda tıbbi programların olduğu bir kanal açıktı, sigorta ve reçeteler hakkında konuşuyorlardı. Kısa bir süre sonra bütün ilgimi kaybettim.

Üç saat sonra yoğun bakım ünitesinden bir hemşire yanıma geldi. “Nina?”

“Evet?” Doğrularak gözlerimi kırpıştırdım.

“Adım Jenny, Ryan’ın hemşiresiyim.” Bana gülümsedi.

“Uyandı ve seni soruyor.”

Ayağa kalkıp hemşireyle birlikte çift kanatlı kapıya doğru yürüdüm. içeri girmeden önce saçları darmadağınık bir kadın yaramızdan koşarak geçti. Kahverengi bir garson üniforması giymişti ve kıvırcık siyah saçlarıyla yaptığı topuz dağılmak üzereydi.

“Ryan Scott’ı arıyorum! Yoğun bakımda olduğunu söylediler!” dedi.

Jenny önce bana, ardından da kadına bakarak, “Siz onun...” dedi.

“Annesiyim. Ben onun annesiyim. Burada mı? iyi mi?” dedi nefes nefese. “Ben Callie Scott. Onu görmek istiyorum, lütfen.”

Jenny yüzündeki özür dilermişçesine bir ifadeyle gülümseyerek Callie’ye döndü. “Kendisi burada Bayan Scott. Size odasına kadar eşlik edeyim.”

Saatime bakarak ağır adımlarla koltuğa yürüdüm.

Cynthia’ya göre, dinlenmek için eve gitmeme bir saatten az vaktim vardı. Bir açıklama yapmak için telefonumu cebimden çıkardım.

Ben numarayı tuşlarken Jenny, kafasını bekleme salonunun kapısından çıkararak bana seslendi. “Nina?”

“Evet?”

Gülümsedi. “Hala seni görmek istiyor.”

“Ah!” dedim şaşkınlıkla. Hemşireyi hızlı adımlarla takip ettim, kapıdan sonraki üçüncü odanın önünde durduk. Ağır perdeleri araladığında, metal çubuğun üzerindeki ufak zil çaldı.

Sol tarafa bakarak gülümsedi. “Onu buldum. Gitmemiş.”

Odaya girdim, ama Ryan’ın vücuduna giden borularla tüplerden içten içe korkuyordum.

“Selam Nigh,” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Gülümsemeyi başardım. “Yalnızca bugün, yaptığın şeyin cezasını ödemeden yatmana müsaade ediyorum.”

Ryan gülerek yüzünü buruşturdu.

“Sakin ol bebeğim,” dedi Callie. Herhangi bir monitör ya da damar yoluna giden enjeksiyon borularına bağlı olmayan bir yer bulup ona dokunmaya çalışıyordu.

Tekrardan saçım okşadı.

“Anne, telaşlanma,” diye fısıldadı Ryan onun tedirgin dokunuşlarından kaçınarak.

“Chad, Beth ve Josh da buradaydı, geri gelecekler,” dedim ayağına dokunarak.
Kafasını salladı. “Jared hala burada mı?”
Hayır dercesine kafamı sallayınca, ağzının kenarları ufak bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Ne kadarını gördüğünden ya da ne kadarını hatırladığından emin değildim.
“Seni takip etmesi güzel bir şey.”
Gözlerimi devirdim. “Beni takip etmiyor.”
“Birdenbire orada ortaya çıkışını nasıl açıklıyorsun o halde?”
“Kim seni takip ediyor? Oğluma saldıran adam mı?”
Callie’nin yüzünden endişelendiği anlaşılıyordu.
“Hayır anne, o, hepimizi ölmekten kurtaran çocuk,” dedi Ryan bana bakarak.
Callie hala bir sürü cevap bekleyerek bana baktı.
Bakışları altında kendimi huzursuz hissedip kıpırdandım.
“Jared dün gece tam zamanında yetişen bir arkadaşım.”
“Her zamanki gibi,” dedi Ryan kaşlarını çatarak.
“Berbat görünüyorsun. Gidip biraz uyu.”
“Daha sonra da uyuyabilirim,” diye itiraz ettim. Hastane yatağında yatarken bile benim için endişeleniyordu.
“Şimdi uyuyabilirsin. Annem burada. ikinizin birden en ufak şeyde mızmızlanmanıza ihtiyacım yok.”
“Ben mızmızlanmıyorum,” dedim onurum kırılmış gibi yaparak.
“Tam bir mızmızsın,” diyerek gülümseyip hafifçe dokunarak yanağını gösterdi. Tüplerle boruların arasından geçerek işaret ettiği yeri öpmek için aşağı eğildim.
Etrafı hastane teçhizatıyla kuşatılmış birine bu kadar yakın olmak, daha önceden bildiğim bir duygu olarak içimin sızlamasına sebep oldu. Kaygıyla dudağımı ısırdım.
“Hey,” dedi Ryan parmaklarıyla yanağımı okşamak için kolunu kaldırırken. “iyileşeceğim. Aynı şeyi bir kere daha yapmam gerekseydi yine yapardım.”
Sözleri karşısında yüzüm asılmıştı. Benim için neler hissettiğini ve bunun nasıl sonlanacağını biliyordum.
Ryan’a benden nefret etmesini sağlayacak kadar zarar vermeye dayanamazdım.

Ellerini avucumun içine aldım. “Bıçakların kullanıldığı kavgalar hakkında düşünmeye başlamadan önce, iyileşmeye odaklan, tamam mı?”

Sırıttı. “Tatlı rüyalar, Nina.”

***

Karanlık odama girdiğimde tüm perdeler çekilmiş, tüm ışıklar söndürülmüştü. Beth hala sıcak yorganın altında ağır ağır nefes alarak uyuyordu. Montumu çıkarıp kendimi yüzüstü yatağa bıraktım.

Uzanıp dinlenmeye çalıştım; aklımın düşüncelerle dolmasını istemiyordum. Bir şeyleri düşünmeye başlamak bana; saldırıyı, kanı, yüzüğümü almak için parmağımı kesecek adamın gözlerini, bıçak karnına saplandığında Ryan’dan yükselen çığlığı ve Kim’in arabadaki dehşete düşmüş ifadesini hatırlatıyordu. Jared’ın dudaklarını bile düşünmek istemiyordum. Tek istediğim uyumaktı.

Kapı yavaşça kapanırken, çıkan sesle birlikte gözlerim aniden açıldı.

“Beth?” diye seslendim. Odanın ona ait kısmından bir ses gelmesini bekledim, ama cevap vermedi.

Dirseklerimin üzerine uzanıp Beth’in yatağının boş ve düzenlenmiş olduğunu görene kadar birkaç kez gözlerimi kırptım. Kapının arkasına bir not asılmıştı. Yavaşça yerimden kalkarak soğuk zeminde ilerlemeye başladım.

*

Chad ve Josh’la birlikte hastaneye gidiyoruz.

Görüşürüz,

Beth…

*

Ryan hastanede yalnız kalmayacaktı. Elbette annesi hala yanında olmalıydı ama arkadaşlarının da orada olması muhakkak daha iyiydi. Beth, gecikecek diye düşündüm. Saate baktım.

Altı olmuştu!

Yataktan aceleyle çıkarak hızla üzerimi değiştirip dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı arkadan topladım. Anahtarlarımı aldığımda midem gurulduyordu. Kampüsten yalnız ayrılmak birden kötü bir fikir gibi göründü ve hastanede yiyecek bir şeyler bulmayı ummaksa gereksiz bir iyimserlikti. Gate’de akşam yemeği yemekse soğuk havada aklımı rahatsız edici düşüncelerden uzak tutacak oldukça uzun bir yürüyüş demekti. Montumun fermuarım çekip kapıyı kilitleyerek odadan çıktım.

Yemekhaneden oldukça uzaktaydım. Haklıydım, titreyerek attığım her adım bir önceki gecenin hatıralarını susturuyordu. Gate'in donmuş vücudumu eritebilecek kadar sıcak olan havasını düşündüm ve rahatlayıp ağzımdan buharlar çıkmasına izin vererek nefes verdim.

Kapının koluna uzandığımda birdenbire önümde bir adam belirdi. Gölgelerin arasından fırlamış gibiydi.

Korkarak duraksadım. "Bay Dawson?"

"Dosyayı aldın mı?" dedi meraklı gözlerle bana bakarak.

Hala saldırının tesirindeydim, yumruk yaptığım ellerimi cebime soktum. Benden bir ya da iki adım ötede duran kapı koluna baktım.

Gevşemek için uğraşıyordum. "Bay Rosen'ın babamla olan iş ilişkinizden haberi yok, ama isterseniz size onun numarasını verebilirim."

"Öyleyse bana yardım edeceksin, değil mi?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Bıkmadan usanmadan sürdürdüğünüz tacizlerinizin size yardım etmemi sağlayacağını neden düşündüğünüzü bilmiyorum." Elbette yalan söylüyordum, ama gözdağı vermeyi de iyi biliyordum. Babamın yüzlerce kez bu şekilde davranarak istediğini elde ettiğini görmüştüm.

"Nina, neyi aradığımı sana söyledim. Baban ve ben..."

"Bir anlaşma yapmıştınız. Bunu zaten söylediniz," diyerek konuşmasını böldüm. "Ben onun kızıyım, bir iş ortağı ya da çalışanı değil. Lütfen, Bay Rosen'ı arayın."

Kapıya uzanırken Bay Dawson kolumdan yakaladı.

Ani bir hareketle beni kendine doğru çekti. Gırtlağından gelen hırıltılı bir sesle kulağıma, "Seninle oyun oynamıyorum küçük kız. Babanda istediğim belgelerle fotoğraflar var. Onları en son gördüğümde "Providence Limanı" başlıklı bir belgenin içinde, babanın ofisindelerdi.

Tüm dosyayı istiyorum, beni anlıyor musun? Annenin başına bela olmamı istemiyorsan, sana istediğimi yapmanı öneririm," diye fısıldadığında korku içinde yutkundum.

Annem konusunda beni tehdit etmesi sesimin daha cesur çıkmasına neden oldu. "Ondan uzak dur!"

Bay Dawson küçük bir kahkaha attı. "Aynı Jack gibi... Ne zaman geri adım atacağını bilmiyorsun."

"Babam geri adım atmazdı!"

"Ve bu da sonu oldu," diye hırıldadı Bay Dawson kolumu tekrar çekerek.

Gözlerimin söylediklerine inanamamanın verdiği şaşkınlıkla kocaman açıldığını hissettim. Söyledikleri bir şey ifade etmiyordu. Babam geçirdiği trafik kazasından sonra ölmüştü.

Bay Dawson içini çekerek kolumu sıkmayı bıraktı.

“Sana bir iyilik yapıyorum güzel kız, o belgenin yüzlerce metre ötesinde bile yakalanmak istemezsin. Dışarıda, onu benden fazla isteyen ve benden çok daha tehlikeli şeyler var. Onu bana getir ve böylelikle sen ve annen bunlarla uğraşmak zorunda kalmayın.”

Kolumu bırakıp yakınlardaki binaların arasında gözden kayboldu. Kafamı, kapının buğulu camına yaslayarak hareket etmek için gereken cesareti toplamaya çalışıyordum.

Adrenalinin tüm vücudumda harekete geçirdiği enerjiyi kaybettiğimde, yutkunarak yere oturdum.

Gelmemişti. Tehlikedeydim ve Jared gelmemişti.

Bunu fark ettiğimde şaşkınlıktan donakaldım ve bunu yeni mi fark etmiştim yoksa geçen tüm bu zaman boyunca mı biliyordum, merak ettim. Bay Dawson’ın bana yaklaştığı en son gün Jared yine yoktu, ama bunun sebebinin Ryan’ın orada olması olduğunu düşündüm. Ryan durumu idare ettiğinden Jared’a gerek kalmamıştı. Ama bu sefer yalnızdım. Bu sefer ona ihtiyacım vardı.

Birisi kapıyı bana rağmen açmaya çalıştı. “iyi misiniz?”

Kafasını yarı açık kapının arasından çıkarmış, gözlüklü, kısa ve siyah saçlı bir çocuktu. “içeri mi girecektiniz?” diye sordu şaşkınlıkla.

Ayağa kalktım. “Hayır, teşekkür ederim,” dedim titrek bir sesle. Dönüp yurda doğru yürümeye başladım.

Arkamı dönüp çocuğun sersemlemiş ifadesine bakmadan aklımdaki şeye odaklanmıştım. Gerekirse annemin evine gidip her yerin altını üstüne getirecektim.

Asansöre doğru yürüyerek korkuluklara yaslanıp sabırsızlıkla birkaç kez çağırma düğmesine bastım. Kapılar sonunda kapandığında, annem asansörün kapısında belirmiş, bir kez daha kapının açılmasına sebep olmuştu.

“Uyuduğuna inanıyorum.”

“Bu yüzden mi buradasın?” diye sordum hayretle.

“Buraya gelmek için bir sebebim mi olması gerekiyor?”

Neredeyse onu gücendirmiştim, ama daha önemli meselelerden bahsetmek için sorumu duymamazlıktan geldi. “Nina, gerçekten çok

korkunç görünüyorsun. Ne kadar uyudun?”

“Yeterince,” deyip asansörden çıkarak onu da yanıma çektim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, böyle çekiştirilmekten hoşlanmadı.

“Eve gitmek istiyorum. Seninle gelebilir miyim?”

“Elbette.” Böyle değişik bir soru sormama sebep olan şeyi merak ettiğine emindim. Cenazeden beri, evimiz benim için karantinaya alınmış cüzzamlı hastaların olduğu bir hastane haline gelmişti.

Biraz daha hızlı yürümesi için montunu çekiştirdim ve aniden durdu. “Neler oluyor Nina?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum kolunu tekrar çekerek.

“Bunu demek istiyorum,” dedi kolunun üzerindeki elimi göstererek. “Bundan bahsediyorum. Bu kadar acil olan ne?”

Sinirli bir şekilde içimi çektim. “Beth hastanede ve yalnız olmak istemiyorum. Çok fazla istekli davranıyorsam, özür dilerim.”

“istekli mi? Nina, beş yaşından beri montumu çekiştirmemiştin. Eve gitmek istemenin başka bir sebebi var mı?”

Boş gözlerle ona baktım. Anneme yeniden yalan söylemek istemiyordum.

“Pekâlâ, Robert arabada bekliyor,” diyerek içini çekti.

Cynthia yol boyunca Fransız tarzı topuzuyla oynayıp okulla ilgili genel sorular sordu. Davranışlarımdan şüpheleniyordu, ama her zamanki gibi ortada olanı göz ardı ediyordu. Yolun geri kalanında, gerçek gibi önemsiz şeylerle bu illüzyonu berbat etmemek için bir daha konuşmadı.

Robert evin araba yoluna girdiğinde yavaşlamıştı ve kapısını açtığında annem ona gülümsedi. Eve doğru annemi takip etmeye başladım.

içeri girdiğimizde atkım, şapkam, montum ve en son olarak da eldivenlerimi çıkardım. Hala sızlayan kolumu ovalayarak planlarımın üzerinden bir kez daha geçtim.

“Nina, girişte sallanıp durma. Bu kaba bir davranış.”

“Yukarı çıkıyorum,” dedim.

Daha önce gözden kaçırdığım bir şeyler bulma umuduyla gözlerimi açarak babamın çalışma odasına girdim.

Odanın kenarlarına doğru yürüyüp farklı bir şeyler hissetmek için ellerimi duvarlarda gezdirdim. Bir şeye odaklanmak istemiyordum, çünkü zihnimin, önüme çıkabilecek ve daha önce göremediğim her ipucuna açık olması gerekiyordu.

Parmak uçlarımla babamın kitaplarına dokundum.

Birkaç tanesini çekip sırtlarını duvara vurarak sırtlarını kontrol ettim. Masasının altına eğilip normal olmayan herhangi bir şey bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey bulamadığımda duvarlara, dolaplara ve sonra da kitap raflarına geri döndüm. Bir kez daha inceleyerek hepsine farklı bir bakış açısıyla yeniden bakmaya, farklı bir şekilde dokunmaya ve orada olmaması gereken uyumsuz bir şey bulmaya çalıştım. Sabrım azalırken daha fazla tarafsız kalamıyordum. Daha önce yaptığım gibi dolapları açıp hızla kapatırken homurdanmaya başladım.

Jack'in masasının önünde yere oturdum, dirseklerimi dizlerime dayayıp odaya göz attım. Cevaplar buradaydı ve ben bir şeyleri atlıyordum.

Babamın en sevdiği tabloyu gördüğümde yüzümü hevesle yukarı kaldırdım. Ayaklarımın üzerinde dikildim ve geniş çerçevenin kenarlarına ulaştım. Kararlıydım, neredeyse tablonun ortasına kadar ilerledim, dizlerimin üzerinde tablonun altına kafamı sokarak ve onu duvardan biraz ayırarak bakmaya devam ettim. Görmeden elimi uzatıyor, oraya ait olmayan bir şey bulmaya çalışıyordum. Hiçbir şey yoktu.

Öfkeyle haykırdım. "BABA!"

Ellerimi isyan edercesine kalçalarıma koyup odaya göz atıyor, saçlarımı üfleyerek yüzümden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Odada dört tablo daha vardı. Büyük tabloyu incelerken yaptığım gibi, işlemleri tekrar edip her birine teker teker baktım. Dördüncüsünü duvardan alıp çerçevenin arkasını inceledim. Boş duvara bakarken, şiddetli bir çığlığın yeniden yaklaşmakta olduğunu hissediyordum. Nasıl olurdu da burada hiçbir şey olmazdı? Ne bir kasa ne gizli bir kapı ne de... Anahtarlar. Jack'in masasında anahtarlar vardı. Odayı ilk araştırdığımda, bunların araba anahtarları olduğunu sanmıştım. Ama babamın kendi kullandığı Jaguar'ı tamamen hurdaya dönmüştü ve bir metal yığınından başka bir şey değildi. O halde masanın üzerindeki anahtarlar nereye ait olabilirdi? Telaş içinde masaya doğru ilerlerken kalçamı sesli bir şekilde masanın kenarına çarptım. Neredeyse çığlık atıyordum ve iki büklüm bir halde masayı kendimi sabitlemek için kullandım. Acıyan yerimi tek elimle ovalarken, diğer elimle de anahtarların olduğu çekmeceyi açtım.

Uyacakları bir yer görüp görmediğimi hatırlamaya çalışarak anahtarları avucumun içine alarak kafamı yavaşça dolapların olduğu duvara çevirdim. Belgelerin bir kule gibi yükseldiği dolap kilitliydi.

Ah hadi ama! Bu kadar da açık olamaz diye düşündüm.

Aksayarak dolaplara doğru yürüyüp çekmeceyi çekiştirdim.

Hala kilitliydi.

ilk anahtarla başladım. Yalnızca yarısına kadar girmişti.

Üç anahtarı daha denedikten sonra dördüncüsü kolaylıkla kilide girmiş, ama çekmece açılmamıştı. iki anahtarı daha denedikten sonra babama, Bay Dawson'a ve hatta elimdeki metal anahtarlara bile sövüyordum.

Son anahtarı elime aldığımda gözlerimi kapadım.

Anahtar kilide girince çevirdim. Dönmeye başladı ve sonra durdu. Anahtarların hiçbiri belgelerin olduğu kilitli dolaba ait değildi.

"KAHRETSiN!" dedim anahtarları yere fırlatarak.

Dolabı tekmeledim, biraz uzaklaşıp tekrar yakınına gelip bir kez daha tekmeledim. Bu seferki tekmemle dolabın altında bir çukur oluşmuştu.

Aşağıya eğilerek anahtarları alıp onları masadaki çekmeceye geri koydum. işim bitmişti.

Ellerim hala sızlayan kalçamda, koridora doğru yürüdüm ve merdivenlere geldiğimde duraksadım.

Cynthia telefonda konuşuyordu ve sesi de oldukça bıkkın geliyordu. Merdivene adımımı atmadan önce adımı telaffuz ettiğini duydum.

"Nina iyi. Yukarıda dinleniyor. Ne yapmamı bekliyorsun? Ona yasak koymamı mı? Dürüst olmak gerekirse çok fazla endişeleniyorsun. Bu gece yalnız kalmak istemedi, hepsi bu. Bir gürültü duydum, sanırım bir şeyi düşürdü. Bu düşündüğün kadar..." diyerek iç çekti, "evet, gidip bir ona bakacağım. iyi geceler."

Cynthia bana bakmak için kafasını kaldırdı. Gizlice dinlerken yakalandığım için içimden küfrederek utangaç tavırlarla el salladım.

"iyi misin tatlım?" diye seslendi.

"iyiyim, kalçamı masaya çarptım. Kiminle konuşuyordun?"

Omzunu silkti. "Ben telefondayken o kadar yüksek sesle küfretmen gerekiyor muydu sahiden? Arkadaşlarım kibar bir bayan yetiştirdiğimi sanıyorlardı."

"Özür dilerim, çok gürültü çıkardığımın farkında değildim."

Umursamazca kafasını salladı. "Fırında jambon var.

Bu gece kalacaksın, değil mi?"

"Hı, evet. Hastaneye uğrayacaktım, ama bekleyebilir."

Cynthia yukarı çıktı. Açılmamış zarfların masasına dizildiği çalışma odasına kadar onun peşinden gittim.

"Arkadaşın nasıl?" Sanırım yalnızca kibar davranmaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum, sabahtan beri gitmedim, ama kimse aksi bir durumu haber vermek için aramadı. Eminim iyileşiyordur.”

“Bu harika bir haber tatlım,” dedi kaygıyla.

Çıkardığı inci küpelerini duvarın yanındaki masada duran küçük gümüş kutuya koydu. Gözlerim masa ve sandalyesiyle uyumlu olan zarif dolabına kaydı. Bir bitkinin yaprakları üst tarafı kaplamıştı. Sağ üst köşedeki küçük gümüş daireye odaklandım.

“Geliyor musun Nina?” diye sordu kapıda durarak.

“Bir dakika içinde aşağıda olacağım, eğer sakıncası yoksa e-postalarımı kontrol etmek istiyorum.”

“Hayır, elbette,” diyerek gülümsedi. “Yemeğe geç kalma.”

Kapıdan çıkmasını izledikten sonra, merdivenlerden inmesini bekledim. Aşağıya indiğinden kesin emin olduktan sonra, hızla babamın odasına girip çekmeceden gümüş anahtarları aldım.

Garip bir heyecanla annemin çalışma odasına doğru koşturup bitkiyi yere indirdim. Göründüğünden daha ağırdı ve saksıyı devirmeden yere koymaya uğraşırken homurdanıyordum.

Beş anahtar denemem de başarısız olunca, oflayarak perçemlerimi yüzümden çektim. Geriye yalnızca iki anahtar kalmıştı. Altıncı anahtarı kilide sokup bileğimi çevirdiğimde, anahtar doksan derece dönmeye devam etti. Nefesimi tuttum.

Dolabın kapısını açarken, annemin beni eşyalarım karıştırırken yakalamasından korkarak bir anlığına arkama bakıp etrafı kolaçan ettim. Bir sürü belge vardı ve bu yüzden hepsini dolaptan çıkararak yere yaydım.

Dizlerimin üstünde sözleşmelere, resmi evraklara, babamın bana aldığı yüzüğün faturasına, sigorta tazminat belgelerine ve banka cüzdanlarına göz attım. Üzerinde Jack’in kendi el yazısının olduğu bir dosyayı ortaya çıkarmak için başka bir dosyayı yana doğru kaydırdım.

“Providence Limanı”

Dosyayı açarken ellerim titriyordu. Bunu gerçekten bilmek istiyor muydum? içimde Pandora’nın kutusunu açıyormuşum gibi bir his vardı.

En üstte, kalın kırışmış ambalaj kâğıdından bir zarf duruyordu. Bunu dışarı çıkararak açtım. içinde bir sürü siyah-beyaz fotoğraf ve her birinde de bir düzine kadar adam vardı. Fakat fotoğraflardaki kişiler değişmiyordu, bazılarında yalnız ve bazılarında da bir aradaydılar.

En çok fotoğrafı çekilen adam, bir tanesinde Rhode Adası’nın valisinin yanında duruyordu. Başka bir adamın hem gündelik kıyafetleriyle hem de

üniformasıyla çekilmiş fotoğrafları vardı. Bu adamın resmi mavi kıyafetiyle bir polis memuru olduğunu düşündüm.

insanların adeta gözetleniyormuşçasına çekildiği bu fotoğrafların ne anlama geldiğini anlayacak kadar çok film seyretmiştim. Her birinin arkasını çevirdim, ama hiçbirinde işaret yoktu. Bu adamların hiçbirini hatırlamıyordum ve babamın, fotoğraflarını neden çektirebileceğine dair fikir de yürütemiyordum. Yakında öğreneceğim diyerek yerdeki dosyaya baktım.

El yazısıyla yazılmış bir kâğıt dikkatimi çekince okumaya başladım. Sonraki sayfaya ve ardından diğerine geçtim. Okuduğum kelimelerden sonra, gözlerimden alevler çıkıyor gibiydi. Doğru değildi. Doğru olamazdı.

“Nina? Yemeğe gelmiyor musun?”

Hızla tüm dosyaları toplayarak onları Cynthia’nın dolabına tıkıştırdım. Dolabı kilitleyip ağır saksıyı yerine koydum. Anahtarları da Jack’in çekmecesine bıraktıktan sonra, yemek odasına gittim.

Annemin karşısındaki yerime, her zamanki sandalyeme oturdum. Üzerinde buharları tüten yemekler ince Çin porselenlerinde beni bekliyordu. Ağzımı sulandırıcı kokular burnuma geldiğinde suratımı ekşittim. Önceki akşam beşten beri bir şey yemediğimi fark ettim. Açlıktan acı çekiyor, ancak bir şey yiyemiyordum.

“Aç değil misin canım?”

Kaşlarımı çatarak çatalımı tabağımdaki havuca batırdım.

Annemin yapmacık kibarlığı kısa bir süre sonra ufak parçalara ayrılacak ve tüm neşesi kaçacaktı.

“Pek sayılmaz.”

“Neden?” Ben doğru kelimeleri seçmek için beklerken sabırsızca gözlerini devirdi. “Nina, böyle yapmandan...”

“Babam her zaman bir suçlu muydu yoksa ölmeden önce mi bu şekilde davranmaya başladı?” Sonuçlarını düşünmeyerek ağzıma geleni söylemiştim.

Cynthia’nın çatalı sesli bir şekilde tabağına düştü.

Uzunca bir süre konuşmadı. ikimiz de diğerimizin konuşmasını bekleyerek nefesimizi tutmuştuk.

“Sen... ne dedin?” diye fısıldadı.

“Beni duydun.”

“Hayır, duyduğumu sanmıyorum. Yanlış söylediğinden eminim.” Cümlesini bitirdiğinde, gözlerini kırpmaya başlamıştı.

“Providence Limanı.” Yavaşça sandalyemden öne doğru kaydım, ifadesi hakarete uğramış olmaktan ziyade dehşete düşmüş gibiydi.

“Ne? Bunu nereden duyd...” Cynthia cümlenin ortasında susup kafasını salladı. Telaşlanmıştı ki nadiren telaşlanırdı.

“Dosyayı gördüm anne. Organize bir suç muydu yoksa sadece kaçakçılık mı yapıyordu? Sırf sussunlar diye aşağılık polislere para verdiğini biliyordun, değil mi?”

“Nina Elizabeth Grey! Hemen çeneni kapat!” Kafasında tilkilerin dolaştığını görebiliyordum. Aniden ayağa kalkıp bana doğru yürüyerek yanıma oturdu. “Belgeleri gördüğünü söyledin. Hangi belgeleri?” Öfkesinin geçmeye başladığını söyleyebilirdim, saygısızlığımı sonra tartışacaktık.

“Çalışma odandaki kilitli dolaptaki belgeler anne.

Bana aptalı oynama.”

Gözleri kısıldı, kabalığım merakına galip gelmişti.

“Hayatım boyunca aptalı oynamadım Nina. Neden böyle...”

“Gerçeği söylemeni istiyorum.” Bakışlarımı bir an için bile, onunkilerden ayırmıyordum.

“Babanın işleriyle ilgilenmezdim,” dedi kafasını çevirerek.

“Ama Providence Limanı dediğimde, neden bahsettiğimi anladın, değil mi?” Gözlerimde suçlayıcı bakışla onu taciz ediyordum.

Belli belirsiz kafasını salladı. “Bu, bildiğini itiraf etmek isteyeceğin bir şey değil Nina. Gördüğün her şeyi unut,” diye fısıldadı.

“Unutmak mı?” Dehşete düştüm. “Babam bir... bir... bir suçlu... Ya da bir hırsız?” iğrenerek yüzümü buruşturdum.

“Gemiyle sevkiyatını yaptığı dağıtımcılardan çalıp bunları karaborsada sattı, gümrükten yasadışı yollarla kaçak eşya çaldı ve polisleri kirli işlerini örtbas etmek için kullandı. Polis memurlarını! Anne! Sırf bu adamlar babama sorun çıkarmasın diye, onlara karşı bazı belgeler biriktirmiş!” Gözlerim öfkeden parlıyordu.

“Sahip olduğumuz her şey kanlı paradan geliyor.

Jack insanları dövdürdü, o insanları öldürttü!”

Cynthia gözyaşlarını silerek kucağına baktı. Böyle yaparak beni savunmasız bırakmıştı. Annemi yalnızca birkaç kez ağlarken görmüştüm ki bunlar da Jack’in kazasıyla ölümünden sonraydı.

“Ah Jack!” diye fısıldadı kafasını yavaşça sallarken.

Gözlerindeki anlayışlı ifadeyle bana baktı. “Bunları asla görmemen gerekiyordu Nina. Baban, seni hayatının bu kısmından uzak tutmak için her

zaman çok özen gösterdi.

Ve şimdi o öleli daha altı ay bile olmadı, ama onu hayal kırıklığına uğrattım.” Yavaşça ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Kendimi zorlayarak masadan kalkıp ona seslendim.

“Yanıldığımı söyle anne, bunun bir hata olduğunu söylemene ihtiyacım var.” Sesim, istediğim gibi ciddi olmaktan çok uzaktı; daha çok zayıflığımı ele veriyordu.

Cynthia arkasını dönmedi, ağlamaya devam ederek içini çekti.

Derin bir nefes alıp kendimi olacaklara hazırladım.

“Charles Dawson o dosyaları istiyor.”

“Nerede olduklarım biliyor mu?” dedi dönüp çığlık atarak.

Kızgınlığım daha da artıyordu. “Kim olduğunu biliyor musun?”

“Baban için çalışmıştı” dedi düşünceli bir şekilde ağzına dokunarak.

Sandalyemde doğruldum, kaslarım gerilmişti. “Neden beni rahatsız ediyor anne? Bu konu neden canını sıkıyor?”

“Nina, canım,” sesi yumuşamıştı, “sana söyledim.

Baban, kendi meselelerinden seni uzak tutmak için imkânları dâhilindeki her şeyi yaptı. Korktun, anlıyorum, ama güvendeydin, inan bana.”

“Bu ne demek? Neden kimse bana doğrudan bir cevap vermiyor?”

Ben küçük bir çocukken yaptığı gibi, Cynthia kafasını eğerek tek kaşını kaldırdı. “Bu geceden sonra, bazı şeylerin dile getirilmemesinin daha iyi olduğunu görmüyor musun?”

Aklıma ilk gelen şey ona bağırmak ve gerçeği söylemesini istemekti, ama haklıydı. Bu gece, babamı bir kez daha kaybetmiştim, ona karşı duyduğum saygı yerini beni güçsüz düşüren bir hayal kırıklığına bırakmıştı.

Bu, ölmesinden daha kötüydü. Ona ait tüm düşüncelerim lime lime edilmişti. Benim için artık Tanrı değildi, yalnızca hata yapmış ahlaksız bir adamdı.

Cynthia’nın önerisini bir süre düşündükten sonra, kafamı salladım.

Çenemi yukarı kaldırdı. “Çok üzgünüm bir tanem.”

“Buradan çıkmalıyım,” dedim dokunmasına izin vermeyip dönerek. Bildiğim her şey bir yalandı. Montumu gidip alarak onu yalnız bıraktım.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi arkamdan.

“Yürümeye’ dedim eldivenimle şapkama sarınarak.

“Dışarısı buz gibi Nina! Mantıklı ol! İzin ver de Robert seni bıraksın!”

Çantamı hızla çekerek hışımla kapıyı açtım. “Durağa yürüyüp Brown’a giden bir otobüse bineceğim. Gittiğimde seni ararım.” Yalvaran gözlerine bakmaktan kaçınarak kapıyı arkamdan kapattım.

Soğuk hava yüzüme çarptı. Hava nefes alamayacak kadar soğuktu; burnumla boğazım aldığım her nefeste yanıyordu. Rüzgâr hızlanmış, kar taneleri de etrafımda döne döne düşüyorlardı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı, rüzgârsa görüşümü bulanıklaştırdığından gözlerimi kıstım.

Öğrendiğim şeyi hazmetmeye çalışıyordum, ama öfkem ve soğuk hava en ufak bir mantıklı düşünceyi bile engelliyordu. Ağır adımlarla yürüdüğüm sokağın sonuna geldiğimde, ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde yürümeye başladım. Evim, benim için artık yolsuzluk ve skandalların meydana geldiği karanlık ve aşağılık bir yerden başka bir şey değildi. Dönmek gibi bir niyetim olmamasına rağmen, geriye dönüp bakamıyordum.

Rüzgârın yaktığı yerlerim yavaşça hissizleşmeye başladığında, bir aracın yanımda yavaşladığını duydum.

Yürümeyi sürdürdüm; Robert’la tartışacak ya da ona neler hissettiğimi açıklayacak havada değildim. Fikrimi değiştirme konusunda annem kadar yetenekli de değildi zaten.

“Nina?”

Bu sesi tanıyordum. Görmek istediğim insana aitti.

Ben durunca, SUV’i de durdu.

“Otobüse bineceğim Jared,” dedim doğruca karşıya bakarak.

“Hayır, otobüse binmeyeceksin. Seni eve bırakacağım.”

Şiddetli rüzgârın beni yere serme denemeleri haricinde, kusursuz bir şekilde hareketsiz duruyordum.

“Nina, dışarısı buz gibi,” dedi sabırsızca.

Ben yerimden kıpırdamayınca, Jared kendi kapısını açıp bana doğru yürüdü. Bir süre dikkatle bana baktı ve eğilerek beni kollarına aldı. Sıcak dudaklarını alnıma bastırırken, beni yolcu koltuğuna taşıdı.

Beni nazikçe yerime oturttuktan sonra duraksadı.

“Ne düşünüyordun?”

Tek bir kelime dahi edemedim. Kendimi paramparça hissediyordum. Bütün bu olanlar, bu kadar kısa bir süre içinde hazmetmem ve kabullenmem için çok fazlaydı.

Direksiyon başına geçip ısıtıcıyı sonuna kadar açtıktan sonra, yola koyulduk. Ara sıra elini uzatıp saçlarımı yüzümden çekiyor ya da sıcak eli

şefkatle yanağımı okşuyordu, ama duyulan tek ses tekerleklerin altındaki yoldan ve içeriye sıcak hava üfleyen ısıtıcıdan geliyordu.

Arabası yurdumun önündeki sokakta durdu. Jared benimle birlikte kapının önüne kadar sessizce yürüdü, ama kapı kulpunu tuttuğumda koluma dokundu.

“Nina, biliyorum, kabul etmesi ve anlaması çok zor bir şey, ama seni sevdi.”

Gözlerimi açarak hızla ona baktım. “Babamı tanıyor muydun?”

Jared’ın gözlerinde keder vardı. “Yaptığı her şeyi biliyorum... Her şeyi senin için yaptı Nina, sen onun dünyasıydın.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim dişlerimin arasından. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve eğer bana bazı şeylerin cevabını vermeyeceksen, git. Bana yalan söylenmesinden bıktım artık!”

“Sana asla yalan söylemedim.” Onu bu kadar kolay gözden çıkardığım için sinirlenmiş ve dehşete düşmüştü.

“Neden bu kadar ketumsun? Neden her zaman nerede olduğumu biliyorsun? Bu sabah bizi nasıl kurtardın? Ve bütün bunları nasıl yaptın?”

“Bu sabah tüm detayları bilmeden önce daha iyiydin.”

“Bu, tüm hayatımın bir yalan olduğunu öğrenmeden önceydi!” Gözlerim, öfkeden yaşlarla doluydu ve onları kontrol edemiyordum; yanaklarımdan aşağı süzülüyorlardı.

“Hayatımda, gerçek olduğunu bildiğim bir şeye, yalnızca bir şeye ihtiyacım var. Birisinin bana karşı dürüst olmasına ihtiyacım var!”

“Nina,” diye fısıldadı bana doğru uzanırken. Onu geri itince, biraz geri çekildi. “Bunu yapma. Öylece durup ağlamanı izlememin gerektiği çok fazla zaman oldu.

Bunu daha fazla yapamıyorum.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordum. Aramızda bir kol kadar mesafe vardı ve bu mesafeyi koruyordum.

“Ne demek beni ağlarken izledin? Lütfen, bana sadece gerçeği söyle!”

Jared tereddüt ederek içini çekti. “Yapamam. Tanrı’dan keşke yapabilseydim diye dilediğim zamanlar oldu, bana inan, lütfen! Ama yapamam.” Gözlerinde hayatının hayal kırıklığını yaşıyormuşçasına bir ifade vardı.

“Sana inanıyorum,” dedim kapıyı açarken. “Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni yalnız bırak lütfen.”

“Nina...” dedi Jared. Kapıyı arkamdan kapatmadan, son kez gözlerine bakmıştım. iki kez kapıyı çaldı.

“Nina...” Sesi umutsuz ve kısık geliyordu.

Kafamı kapıya yaslayarak sessiz bir şekilde ağladım.

Birinin bana gerçeği söylemesi için neden yeterince değerli olmadığımı anlayamıyordum. Öfke beni yeniden ele geçirmişti. Kapıdan uzaklaşarak odama çıktım.

Kapıyı açtığımda Beth masasına oturmuş, kucağındaki klavyede bir şeyler yazıyordu. Kapının kolu duvara çarptığında, yerinden sıçrayarak bana döndü.

“Neredeydin? Ryan gelmeni bekledi.” Yüzümdeki ifadeyi gördüğü an, gözleri kocaman açıldı. “Nina?”

“Hastaneye gitmeden önce bir şeyler atıştırmak için Gate’e gittim, ama Bay Dawson’la karşılaştım,” dedim yatağa yığılarak.

“Bay Dawson mı?” Ses tonu bir oktav yükselmişti.

“Neden oradaymış?”

“Beni zorla tutarak kendisi için o belgeleri almamı istediğini...”

“Seni zorla tutarak mı? Jared bunu biliyor mu?”

Gözlerim şüpheyle onunkilere odaklandı. “Neden bunu soruyorsun?”

Tereddüt etti, tırnaklarını yiyordu. “Her zaman mükemmel bir zamanlaması var gibi görünüyor.”

“Bu kez gelmedi.”

Beth ona bakmam için kafasını biraz eğdi. “Bugün onu gördün mü?”

“Beni o bıraktı,” diyerek içimi çektim.

“Anlamıyorum. Bugün gelmedi, ama seni eve mi bıraktı?”

“Bunun hakkında konuşmasak olur mu?”

“Ah, elbette. Özür dilerim.” Omzumda duran kolunu indirip kendi yatağına giderek beni yalnız bıraktı.

Birkaç dakika sonra iç çekip huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

“Ne oldu Beth?”

“Nina...” Söyleyeceği her neyse, bunun için cesaretini toplamasını bekliyordum. Derin bir nefes daha aldı, ama beklediği cesareti bulamamıştı.

“Neler oluyor Beth?”

“Onu seviyorsun.” Bir anda söylemiş ve kendini vereceğim tepkiye hazırlamıştı.

“Onu sevmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Sen birini sevmeden önce, onun hakkında bildiklerinin ne kadarı senin için yeterli?”

Onun etrafındayken nasıl hissettiğimi, dokunuşunun tüm vücudumu sanki elektrik çarpmış gibi, nasıl da harekete geçirdiğini, neler hissettiğimi görebilecekmiş gibi, gözlerimin ta içine bakmasını düşündüm. Onun yanında kendimi güvende ve tamamlanmış hissediyordum ve bu hissettiklerim, babanım yanındayken hissettiğim güvende olma ve sevgi duygusuyla yarışabilecek düzeydeydi. istediğimi yapıp beni yalnız bırakırsa, hayatımın ne kadar içler acısı bir hal alacağını düşününce irkildim.

Yüz ifademe bakarak, “Onu seviyorsun,” dedi teyit ederek. “O da seni seviyor, biliyorsun. Bu o kadar aşikâr ki... Sanki seni tanımadan önce de seni seviyormuş gibi...” Beth’in sözlerini yalanlamak için kafamı salladım, Beth’se sesini biraz daha yükseltti. “Nina. Sahiden böyle mi düşünüyorsun? Olan bunca şeyden sonra?”

“Eğer beni seviyorsa bile, bu bana gerçeği söylemek için yeterince güvenmesine yetmiyor.” Kendi söylediklerimden dolayı yüzümü buruşturdum. Dile getirinceye kadar düşüncelerimin ne kadar acı verici olabileceğini fark etmemiştim.

“Hala konuşmuyor, değil mi?”

Bu gece beni yalnız bırakmasını söyledim.” Beth konuşmaya başladı, ama devam ettim. “Bunu kastetmemiştim.

Aslında evet, ettim, ama istediğim şey bu değil.

Tek yapması gereken bana karşı dürüst olmak, ama o yalnızca... bunu reddediyor.”

“Neden bunu anlamak zorundasın ki? Sadece onunla birlikte olup gerisini unutamaz mısın?”

“Onunla nasıl birlikte olabilirim? Nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Telefon numarasını, solak mı yoksa sağlak mı olduğunu, doğum gününü... onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum,” dedim içinde olduğum ikilemden bıkarak.

“ikinizi beraberken gördüm. Her şey güzel olacak bence, başaracaksınız,” diyerek gülümsedi.

Bu basit çözümü üzerine gözlerimi devirdim. Beth’in mantığı duygularımı olması gerekenden daha karmaşık hale sokuyordu ve vazgeçmiş gibi görünmesine memnundum.

Jack yüzünden mahvolmuştum, Cynthia'ya kızgındım ve Jared'ı da prensipte suçlu buluyordum.

Kaldı ki zaten bunu düşünmek istemiyordum. Öfkeli olmak kendini aldatılmış hissetmekten çok daha kolay kontrol edilebiliyordu.

Perşembe sabahı Beth'le birlikte kahve fincanları, şekerler ve diğer kremalarla dolu masaya gittik. Her zamanki gibi Kim hemen arkamızda belirerek kahveye eklediklerimiz hakkında dırdır etti. Birbirimiz ardı sıra arkadaşlarımla yürürken, iki elimle de kupamı tutuyordum.

Beth aniden durarak zincirleme bir kazaya neden olmuştu.

Ben de Kim'e çarpmış, elimdeki kahve kupanın ağzındaki küçük aralıktan dışarıya, montumun yakasından aşağıya dökülmüştü.

"Beth!" Kim ve ben bir ağızdan bağırmıştık.

Montuma bakıp eldivenlerimi kullanarak moka rengi lekeleri çıkarmaya çalıştım. Birisi aniden kolumu tutarak beni ileri çekti. Bunu hangi kız arkadaşımın yaptığını görecek vaktim olmamıştı, çünkü kafamı kaldırdığım saniye, Jared'ın inanılmaz mavi-gri gözleri dikkatimi çekmişti.

Olması gerekenden daha hızlı adımlar atarak ona doğru yürümeye başladım, ama birkaç adım uzağında durduğumda konuşamıyordum.

"Geç kalıyorsun, değil mi?" dedi Jared. Tepkimden dolayı memnun görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kahkaha atarak aşağıya baktı. Kim ve Beth'in, tıpkı benim gibi dehşete kapılmış olduğunu görebiliyordum.

Neden buraya geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu rahat tavırları için de aynı şey geçerliydi. Dün geceki konuşma hiç yaşanmamış gibi davranıyordu.

"Oturmaz mısın?"

Garip bir hareketle anında oturdum. Genelde söylemesi gereken önemli bir şey ya da herhangi bir sorun yoksa öylece ortaya çıkmazdı. Aklımdan bin bir türlü şey geçiyordu. Sessizce bir cevap vermesini bekleyerek ona bakmayı sürdürdüm.

Kollarını masaya dayayıp bana yaklaştı. "Seni yalnız bırakmamı söylediğini biliyorum, ama dün gece çok fazla düşündüm ve seni görmem gerekiyordu. Konuşmamız gerek."

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmıştı, Kimle Beth'i gördüğüm an kendime çekidüzen verdim. Onlar da benimle aynı durumdalardı.

"Biz... eee, de... derste görüşürüz Nigh," dedi Kim kaşlarım kaldırarak.

Onlar giderken yüzümü buruşturdum. Gerginlikten omuzlarım o kadar dikleşmişti ki sanki kulaklarıma değecek gibiydiler. Derin bir nefes alarak omuzlarımı olması gereken hizaya getirdim.

Jared tedirgin ve endişeli görünüyordu, yutkundu.

“Fazla mı ileri gittim?”

“Sorularıma cevap istiyorum Jared.”

Masaya bıraktığı kartı benim bulunduğum tarafa doğru kaydırırken, ağzının kenarları yukarı kıvrılmıştı.

Ah, evet, yine gülümsüyordu.

Küçük kâğıdı parmaklarımın arasına alarak bir süre inceledim. Fildişi kartvizitin üzerinde, çikolata renginde ismiyle şirketinin adı yazıyordu. Bir sonraki satırı okurken, kalbim küt küt atmaya başladı. Telefon numarası da yazılıydı.

“Bana telefon numaranı mı veriyorsun?”

“Evet.” Beklenti içinde bir an bana bakınca, ne istediğini anladım.

“Ah, tabii!” dedim üzerine yazabileceğim herhangi bir şey bulmak için çantamı karıştırırken. Ufak bir kâğıda adımla numaramı yazdım ve sonra, aynı onun kusursuzca yaptığı gibi, kâğıdı ona doğru kaydırdım.

Jared sırıtarak kâğıdı ceketinin iç cebine koydu.

“Ya bu benim numaram değilse?” diye sordum. “Ya kız kardeşin için öfke kontrol merkezinin numarasını yazdıysam?”

Jared gülerek kafasını salladı. “Öyleyse, numarayı ona veririm. Ama umarım senindir, çünkü seni en uygun şekilde akşam yemeğine davet etmem gerekiyor.”

Kalp atışlarımı duyabiliyordum. Onun da duyabileceğini düşündüğüm zaman, yanaklarım kızarmaya başladı.

“Sana, ilk olarak sorularıma cevap istediğimi söyledim,” dedim hissettiğimden daha sakin görünmeye çalışarak.

“Ben de konuşacağımızı söyledim, öyle değil mi?”

Gözleri zevkten parlıyordu ve mavinin daha açık bir tonuna bürünmüştü. “Öğleden sonra ararım. Anlaştık mı?”

“Neden şimdi davet etmiyorsun?” dedim. Umursamaz görünme şansımı kaybetmiştim.

“istediğin bu mu?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kafamı salladım, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Yarın benimle akşam yemeği yer misin?”

“Evet, çok isterim. Teşekkürler.”

“Benim yüzümden geç kalmanı istemiyorum.” Bunları söylerken bile, vedalaşmak için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

ikimiz de ayağa kalktık ve sabahın soğuk havasına adım atarken, Jared kapıyı benim geçmem için açık tuttu. Kampüste onun hemen yanında yürümek inanılmazdı. Jared daha çok, normal hayatımdan kesitlerle bezenmiş hayal ettiğim biri gibi görünüyordu.

“Seni altı buçuk gibi alırım. Saat uygun mu?” diye sordu. Parmak uçları hafifçe benimkilere değince koluma kadar uyarıldım adeta ve kalbim hızla atmaya başladı.

“Kulağa muhteşem geliyor.” Daha doğru kelimeleri seçemezdim.

Binanın içinde Kim ve Beth beni bekliyordu ve onlara doğru giderken sevinçten zıplamamaya çalışıyordum.

“Ne oldu?” dedi Beth kolumdan tutarak.

“Yarın gece dışarı çıkıyoruz. Altı buçukta.” Konuşurken gözlerimin içinin bile güldüğüne emindim.

“Oley!” dedi Beth ellerini çırparak.

Kimle birlikte üst kattaki sınıfa gitmek üzere yürümeye devam ettik. Bu habere Beth kadar sevinmemişti.

“Ryan da hiç mutlu olmayacak,” dedi.

Kızdığımı göstermek biraz eğildim. “Ryan’la birlikte değilim, Kim. Bu konuda üzgün olmaya hakkı yok.”

“Biliyorum... Sadece o senin hayatını kurtarmaya çalıştıktan sonra, hala hastanede yatıyorken, Jared’la çıkmaya başlaman çok kötü bir zamanlama.”

“Beni korumaya çalışırken yaralandığı için Ryan’a borçlu olduğumu ve bu yüzden de Jared’la çıkmamın yanlış olduğunu mu söylüyorsun? Demek istediğin şey bu mu?” Sınıfın önünde karşı karşıya duruyorduk.

“Hayır, kesinlikle bunu söylemiyorum. Bu oldukça Casablanca’ya yaraşan bir şey olurdu.”

Gözlerimi devirince gülümsedi ve birlikte yerlerimize geçtik.

Altıncı Bölüm
Gerçek(ler)

Sabırlı olmak sahip olmadığım bir erdemdi. Sırada beklemek, doktor randevuları ve üniversite başvuru mektupları ki bunların hepsi beni delirtmeye yetiyordu ve Jared'la olan randevumu beklemek de neredeyse bir işkenceye dönüşmüştü. Hiçbir ders ilgimi çekmiyordu ve daha öğlen olmadan not almayı bırakmıştım. Günün son dersiyse dayanılmazdı. Dizlerimi aşağı yukarı hareket ettiriyor, kalemimi sıraya vuruyor, sandalyemde kıpırdanıyor ve ders boyunca sürekli bıkkınlıkla iç çekip duruyordum.

Beth koluma dokundu.

"Endişe nöbetimi bölüyorsun. Bu çok kaba bir davranış," diye fısıldadım.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Endişelenmeyi bırak. Bu bir buluşma Nina. Daha önce de birileriyle buluştun."

"Hiçbiri Jared değildi ama."

Parmağıyla koluma hafifçe vurarak gülümsedi.

"Dersten sonra neden Ryan'ı görmeye gitmiyoruz?"

"Çok zeki olduğunu düşünüyorum," dedim silgimin kalan son parçasını da koparırken.

Profesör Hunter "ders bitti" dediği an, kalan son eşyalarımı da çantama koydum. Aklımda zaten çoktan gitmiş olduğum Beamer'a doğru ilerlemek için hızlı adımlar atıyordum. Beth yetişmek için neredeyse koşuyordu ve arabaya vardığımızda sinirle homurdandı.

"Çok hızlı yürüyorsun," diyerek soludu.

"Hiçbir mazeretin yok. Bacakların benimkilerden daha uzun."

Beamer'ı vitese geçirdiğimde gözlerini devirdi.

Ryan çok daha iyi görünüyordu. Yüzüne renk gelmişti ve daha birkaç gün önce çevresini saran kablo ve tüplerin hepsinden kurtulmuştu.

"Hey, merhaba," dedi gerinerek. "Bugün normal odaya çıkıyorum."

"Bu harika bir haber!" Gülümsedim. "Buradan çok kısa zamanda çıkacaksın. Gideceğin odanın numarasını biliyor musun?"

Ryan kafasını salladı. "Seni arar, haber veririm."

"iyi olur. Başka türlü içeriye yasak madde sokamayız," dedi Beth.

"Hangi yasak... Yoksa bana bir hamburger daha mı getirdiniz?"

Beth hayır manasında kafasını salladı. "Nina'nın çok acelesi vardı."

Ryan, Beth'in sözlerine beklediğim kadar sevinmemişti.

"Şaşırtıcı. Buluşman için hazırlanmak üzere yurda koşturacağını düşünmüştüm." Sesinin normal çıkması için uğraşmıştı, ama kelimeler ağzından çıkarken kırgınlığını hissetmiştim.

Beth'e ve ardından Ryan'a baktım. Yüzüm anında öfkeden kızarmıştı.

Ryan gözlerini devirdi. "Sakin ol Nina. Josh sizi Fareli'de görmüş ve Jared'ın orada olması, Josh'ı fazlasıyla sinirlendirmiş. Ona güvenmiyor."

"Bununla ilgili endişelenmesi çok saçma," diyerek çıkıştım.

"Bu Josh'ın hatası değil. Senin için, James Bond özentisinden daha iyi olduğumu düşünüyor ve ben de bu fikrine katılıyorum," dedi Ryan yatağında daha dik oturmaya çalışarak.

"James Bond özentisi, şu an hayatta olmamızın sebebi," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Haydi çocuklar, bu bekleyebilir," diyerek içini çekti Beth.

"Onunla gerçekten çıkmayacaksın, değil mi?" Ryan, bu durumdan iğreniyormuş gibi görünüyordu.

"Evet, çıkacağım. Senin, Josh'ın ya da diğer ahbaplarının bu konuda ne düşündüğünü de gerçekten umursamıyorum."

"Ahbap mı?" Ryan tek kaşını kaldırarak sözlerimi tekrar etti. "Kim bu devirde hala ahbap der ki?"

"Kapa çeneni." Çok öfkelenmiştim. "Haydi gidelim Beth. Ziyaret saati sona erdi."

"Ah, hadi ama Nigh, bu kadar kızgın ayrılma." Ryan kendi kendine gülerek bir elini bana doğru uzattı.

"Sana, bana böyle yalnızca bir kere hitap edebileceğini söylemiştim. Ve sen hakkını kullandın."

"Nina, özür dilerim. Gitme. Kiminle çıktığın beni ilgilendirmez, ama bunu sorun etme sebebimin çok açık olduğundan eminim." Kaşlarını çatarak ellerine baktı.

Bir süre onu inceledim. O hastane yatağında yatıyorken, kızgın kalmam zordu. "Umarım seni bırakmadan önce, böyle davranmana sebep olan duygularını da halledersin."

"Hayır, o kadar da kötü değilim. Yarın yine geleceksin, değil mi?"

"Evet" dedim ellerimle saçını bozarak.

Elime vurdu. "Buluşman hakkında bir şey duymak istemiyorum, tamam mı?"

"Konuşacak başka şeyler bulacağımızdan eminim."

“Gitsek iyi olur Nigh. Yapacak çok işimiz var,” dedi Beth cansız bir ses tonuyla.

Beth’in peşinden arabaya gitmeden önce, Ryan’a dil çıkardım.

Muhteşem elbiseyi bulmak için Beth’le dolabımın altını üstüne getirdik. Kıyafetlerim her yerdeydi. Çok koyu, çok dar, çok bol, çok kısa ya da çok uzun bir şeyler her yeri kaplamıştı. Sonunda beyaz renkli truvakar kollu elbisem, tokasında incilerin olduğu en sevdiğim süslü kahverengi kemerimle kahverengi şeritleri olan topuklularımı giymeye karar verdim. Beth, hatlarımı belli eden elbisemin seksi ve zarif muhteşem uyumundan emin olabilmek için beni defalarca etrafımda döndürdü.

Boy aynamızda kendime baktığımda, elbisem çok kısa diye endişelendim. Tamamen bacaktan ibaret görünüyordum.

Zamanımı, uzun bir duş alarak, bacaklarımı fazladan bir dikkatle jiletleyip kaşlarımı alarak ve ayak tırnaklarıma oje sürerek geçirdim.

Bu kadar oyalanmama rağmen, Jared’ın gelmesine yirmi dakika kala hazırdım. Asansöre binene kadar topuklu ayakkabılarımın zeminde tıkırdamasına engel olamadım ve kapının ilk katta açılmasını beklerken saçım ve elbisemle oynayıp durdum. Koridorda yürürken saate baktım. Hala on beş dakikam vardı. Tam dışarı çıkacakken, kapı açıldı. Siyah frak gömleği ve kömür grisi pantolonunun içindeki Jared karşımda dikiliyordu. Dağınık ve hoş görünmesi için saçlarına çok az jöle sürmüştü.

Elimi göğsüme koydum ve nefesimi tutarak içimi çektim.

“Özür dilerim. Seni korkuttum mu?”

“Evet! Henüz gelmeni beklemiyordum,” dedim nefes nefese.

En sevdiklerimden olan pembe ve beyaz lalelerden oluşan bir buketi bana uzatarak mahcup bir şekilde gülümsedi.

“Altı buçuğa kadar bekleyemedim.”

Utanç verici gerçeği söylemekten kaçınmak için dudaklarımı kenetledim, ama kendime engel olamadım.

“Ben de.”

Yüzüne zafer kazanmışçasına bir gülümseme yayıldıktan sonra montumu giymeme yardım etti. Kibarca beni göğsüne doğru çekip kulağıma, “Büyüleyicisin,” diye fısıldadı.

Kulaklarım yanıyordu. Yanaklarımın kızarmamasını istediğimden, dondurucu bir havaya çıkacağımız için memnuniyet duydum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum o, arabayı çalıştırırken.

“Görürsün,” dedi heyecanlı bir şekilde pis pis gülerek.

“Gelmeyi kabul ederek beni çok mutlu ettin. Geçen geceden sonra, evet diyeceğinden emin değildim.”

“Aslında, beni Fareli’de herkesin içinde tuzağa düşürdükten sonra, pek fazla seçim şansım yoktu.”

“Aklımdaki plana göre, daha çok baskı kuracaktım,” dedi gülerken. Uzanarak elini hafifçe parmaklarımın üzerinde gezdirdi.

“Gideceğimiz yer... farklı bir lezzet mi beklemeliyim, yoksa bu akşam riske girmeyecek misin?” Parmaklarımızı birbirine geçirmek için elimi çevirdim. Normalde bu kadar girişken davranmazdım, ama bu kez kurallar değişmişti. ikimiz de birlikte geçirdiğimiz zamanların kesinlikle sıradan olmadığını biliyorduk.

“Sürpriz.”

Yüzümü buruşturdum. “Sürprizlerden hoşlanmam.”

“Evet, hoşlanırsın.”

“Biliyorum,” diyerek somurttum. Beni bu kadar iyi tanıması can sıkıcıydı. “Bu gece senin hakkında herhangi bir şey öğrenecek miyim?”

“Planım bu.”

Jared dar bir sokakta durarak karanlık bir binanın önündeki kaldırıma park etti. Hangi restorana geldiğimizi anlayamamıştım, ama açık değildi. Elimi tutup su dolu çukurların kenarından geçmeme yardım ederek beni sokağın aşağısına doğru götürdü.

“Yaran çok çabuk iyileşti. Neredeyse göremiyorum.”

Jared beni daha da karanlık yerlere götürürken, sadece kafasını salladı.

Elimi yalnızca anahtarlarını almak için ceketinin cebine uzandığında bıraktı. Kapının kilidini açıp kollarını içeriye girmemi işaret ederek ileriye uzattı.

“Merdivenlerden çıkacağız,” dedi.

Küçük merdivenlerden yavaşça yukarı doğru tırmanırken, topuklarımın çıkardığı ses metal basamaklarda yankılanıyordu. Yukarıya çıktığımızda, Jared bir kez daha anahtarı kullandı. Bu kez önüme geçerek kapıyı benim için açık tuttu.

Mavi ve grilerle döşenmiş iki katlı bir apartman dairesine adımımı attım. içerisi loştu ve storlar çekiliydi, odanın çeşitli yerlerinde yanan mumların alevleri odaya kızıllık katıyordu. Cüruf briketi gri duvarlarda, özel ışıklandırmayla aydınlatılmış Çin porselenleriyle dünyanın çeşitli yerlerinden gelen elyazmaları asılıydı.

Odayı dolduracak yeterince eşyası yoktu, belki de karışıklıktan pek hoşlanmıyordu, ama her şey yerli yerindeydi ve tüm odada tek bir kusur bile yoktu. Havada değişik baharat ve tatların kokusunu duyumsuyordum ve küçük yuvarlak masanın üstünde boş şarap kadehleriyle beyaz tabaklar duruyordu.

"Bu senin dairen mi?" diye sordum üst kata çıkan ahşap merdivenlere bakarak.

Jared arkamda duruyordu ve montumu çıkarmama yardımcı oldu. "Senin için sorun olmaz umarım. Buranın konuşmak için en uygun yer olacağını düşündüm," dedi endişeli bir tınıyla.

"Hayır, harika. Bu inanılmaz... sen mi yaptın yemekleri?" diye sordum etrafımdakiler yüzünden şaşkına dönmüş bir halde.

"Öyle sayılır. Çok heyecanlanma." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Otur lütfen, neredeyse her şey hazır."

Elimdeki çiçekleri alıp mutfaktaki bir vazonun içini suyla doldurarak onları vazoya yerleştirdi. Geri döndüğünde elindeki çiçek dolu vazoyu masanın tam ortasına koydu.

Masaya bir servis tabağı getirip eti kesmeye başladı.

"Rosto mu?" diye sordum.

"Şey, aslında başka şeyler de var..." diyerek mutfağı işaret etti.

"Hayır, hayır, sadece... rosto benim en sevdiğim yemektir.

Ben küçükken babamın çok yakın bir arkadaşı vardı. Bizi evine davet ederdi ve karısı da harika rostolar yapardı. Yemeyeli oldukça uzun zaman oldu, ama aynı onun gibi kokuyor."

Jared'ın yüzünde, hikâyeme nasıl tepki vereceğini bilemezmiş gibi garip bir ifade belirdi ve sonra mutfağa geri döndü. Bir kâse buharda pişmiş sebze, bir tabak sandviç ekmeği ve fırında pişirilmiş patatesle geri döndü.

Hepsi de en sevdiklerimdi.

"Her şeyi düşünmüşsün," dedim masada duran yemeklere şaşkınlıkla bakarken.

"Fırında pandispanya da var," dedi karşıma otururken.

"Pandispanyayı da..." Bunu söylemenin ne kadar gereksiz olduğunu fark ettiğimde, konuşmayı kestim.

"Bunu zaten biliyordun, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Jared belirsiz bir gülümsemeyle. Bir cevaptan çok, soru gibiydi.

"Konuşacaksın, değil mi?" diye sordum tabağıma bakarak.

“Konuşacağız. Ama ilk olarak yemeklerimizi yiyelim.”
“Bunu yapabilirim,” diyerek sırıttım.
Rostodan bir lokma almamla birlikte, kendimi tekrar yedi yaşındayken milyonlarca iştah açıcı kokunun etrafımı sardığı o rahat mutfakta hissettim. Cynthia, Jack’in arkadaşı olan Gabe’in söylediği bir şeye gülüyordu ve Gabe’in eşi de bebek mavisi önlüğünün içinde herkesin tabağına sebze koyarak etrafımızda dolanıyordu.
“Nasıl?” diye sordu Jared. Sorusu beni tekrar bulunduğumuz zamana geri getirdi.
Kafamı sallayıp yemeğin hakkını verecek bir şeyler söylemeye çalıştım. “Çok çok uzun süredir, bunun gibi bir yemek yememiştim” dedim ağzımdakileri çiğnerken.
“En son küçük bir kız çocuğuyken yemiştim. Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?”
Omzunu silkti. “Annemin tarifi.”
Gülümsedim. Bu, kendi hayatı hakkında söylediği ilk şeydi. “Annenle yakın mısınız?” diye sordum sandalyemde kıpırdanarak.
“Şimdi yakınız. Gençken ondan uzakta çok fazla zaman geçirdim.”
Devam etmesini bekleyerek kaşlarımı ilgiyle yukarı kaldırdım.
“ Claire ve benim için okul oldukça kolaydı ve çok genç yaşta okulu bitirmiştik. Sonra daha özel alanlarda uzmanlaşmak için bir eğitim aldık.”
“Senin yapabildiklerin gibi özel alanlar mı? Kavga etmek gibi mesela?”
Garip bir açıklama beklememe rağmen, çocukluğundan başlamamız beni şaşırtmıştı.
“Doğru,” diye onayladı Jared. “Bildiklerimizin çoğunu babam öğretti; bildiklerimizi geliştirmemiz için de bizi dünyanın her yerine götürdü.”
“Ne çeşit bir eğitim bu?”
Jared sandalyesinde kıpırdandı. Onu böyle çırpınırken izlemek içimi sızlatmıştı; bir şekilde bu konuşmayı onun için kolay hale getirmek istiyordum. Masanın üzerinden uzanarak parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim.
“Bu yüzden buradayım, öyle değil mi? Konuşmak için,” dedim güven verici bir gülümseme eşliğinde. Jared biraz daha rahatlayarak parmaklarımı sıktı.
“Kendimizi ve diğerlerini korumak için eğitildik ve askeri eğitim aşamalarının her birinde uzmanlaştık.

Taktikler, bir yere girme, keşif ve devriye, göğüs göğse çarpışma, tahrip etme, silahlar, tıp... Sanırım anladın."

"Neden?" diye sordum. Sesim amaçladığımdan daha kuşku dolu çıkmıştı.

Jared sorumu değerlendirip düşünürken, yemeğinden bir lokma daha aldı. En iyi cevaba karar vermesini bekleyememiştim.

"Baban da mı güvenlik sektöründeydi?" Onu konuşmaya teşvik ediyordum.

"Daha çok güvenlik hakkındaki detaylarla ilgiliydi."

"Fedai gibi yani," dedim kafamı sallayarak.

Jared kıkırdadı. "Evet, fedai gibi."

"Öyleyse Claire de aynı eğitimi aldı, öyle mi?" Ufak tefek bedeniyle Claire'in donanmada eğitim aldığını hayal etmek irkilmeme sebep oldu. Bu tepkiyi onun güvenliğinden endişelendiğim için mi, yoksa Claire'in düşündüğümden çok daha tehlikeli biri olduğu için mi verdiğimi bilmiyordum.

"Birbirimizden ayrıldık. Eğitimdeki hemen hemen her konuda çok hızlı olduğunu kanıtlayınca." Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

"Hızlı olmak mı?"

"On bir yaşındayken bir buçuk kilometre ötedeki bir hedefi vurabiliyordu. Büyük ihtimalle askeriyenin gördüğü en iyi keskin nişancıydı." Jared tepki vermemi bekledi. Yüzümdeki sakin ifadeyi görünce, konuşmayı sürdürdü. "Devletteki birçok özel şubeyle özel sektördeki şirketlerin onun on sekizinci yaş gününü nasıl sabırsızlıkla beklediğini hayal edebilirsin." Sesinde, bir babanın kızının ilk buluşmasından bahsederkenki koruyucu tonu vardı.

"Birbirinize yakın mısınız?" diye sordum barda birbirlerine nasıl tepki verdiklerini hatırlayarak.

Kaşlarım çattı. "Onu seviyorum. Kız kardeşim." Kaş çatışı daha da belirgin bir hal almaya başladı. "Ayrıca çok inatçı ve diğer bütün genç kızlar gibi bencil, ama eğitimi yüzünden bütün bunlar onda daha öldürücü bir türde." Jared birdenbire düşüncelere daldı. " Claire çok zor şeyler yaşadı. Yetiştirilme tarzımız yüzünden normal bir çocukluk yaşayamadı ve birçok konuda oldukça öfkeli."

"Yetiştirilme tarzından dolayı sen de öfkeli misin?"

"Hayır," dedi. Sesi yumuşaktı, fakat bu konudaki fikri kesindi. Sorum ve cevabı arasında hiç duraksamamıştı.

Yüzümü inceleyen bakışları öylesine sevgi doluydu ki kendimi huzursuz hissettim.

“Neden peki?” Dudağımı ısırdım. Hala bakışlarındaki keskinlikten dolayı endişeliydim.

“Bunu sonra konuşacağız. Tatlı ister misin?” diye sordu gitmeden önce elimi son kez sıkarak.

Ellerim soğuyunca dokunmadığını anında fark ettim.

Neredeyse bitmiş olan tabağımı alıp mükemmel bir şekilde dilimlenmiş pastayla geri döndü. Ne krem şanti kullanmıştı ne de pasta kat kattı. Her şeyi sevdiğim şekilde hazırlamıştı.

Bir ısırık alıp gözlerimi kapatarak çiğnemeye başladım.

“Birden çok yeteneğiniz var Bay Ryel,” dedim ıslak ve yumuşak harika pastayı yutarken. “Hakkında bir şeylerden daha bahset. Küçük ayrıntıları da duymak istiyorum. Sevdiğim her şeyi biliyorsun. Bu durum, ancak ben de sen hakkındakileri öğrendiğimde adil bir hal alacak.”

Jared kahkaha attı. “Tamam.” Ağzını peçetesiyle silip öne doğru uzandı. “Küçük şeyler... 9 Mayısta Providence’da doğdum. Yirmi üç yaşındayım. Kahvaltı en sevdiğim öğündür. Yaz da en sevdiğim mevsim. Favori rengim yok, ama her zaman yeşil ve bal karışımı çıldırtan gözlerinin rengini çok sevdim. Ayrıca şu tatlı patates kızartmalarına düşkünüm.”

“Pekâlâ, işte oldu. Artık ben de senin hakkında bir şeyler biliyorum,” diyerek sırıttım.

“Gördün mü? Açık bir kitap gibiyim.”

Gözlerimi devirdim. “Devam et...”

“En iyi motosikletimi kullanırken düşünebiliyorum.

Kişisel hobiler için gerçekten vaktim yok. Çoktan tanıştığın bir kız kardeşim var.” Kafamı salladım. “Ve bir de küçük erkek kardeşim var. Adı Bex ve on bir yaşında.

ikisi de annemle birlikte yaşıyor, ama Claire burada da zaman geçiriyor, bazen çok fazla,” derken yüzünü buruşturdu.

Kıkırdadım. “Ve senin kendi güvenlik şirketin mi var?”

Kelimeler ağzımdan çıktığı an, sormamış olmayı diledim.

Jared’ın gözlerinde tanıdık bir öfke belirmişti.

“Seni bu gece buraya getirmemin sebebi, sana karşı dürüst olmak Nina.”

“Biliyorum,” dedim sesimin hissettiğimden daha cesur çıkmasını istiyordum. Söyleyeceği şey her ne olursa olsun, onu dinleyecek, inanacak

ve bu gerçekle yaşamanın bir yolunu bulacaktım. Başka bir seçeneğim yoktu.

Onunla tanıştığım an, hayatım sonsuza kadar değişmişti. Bu insanlara çok garip gelse bile, son aylarda her şeyin mümkün olduğuna inanmaya yetecek kadar çok şey görmüştüm. “Bana her şeyi anlatmam istiyorum.”

Jared kafasını çevirdi. “Bu gecenin sonunda, bunu söylememiş olmayı dileyebilirsin.”

Gözlerimizin buluşması için kafamı eğdim. “Olan bunca şeyden sonra, anormal bir şeylerin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Buradayım, öyle değil mi?”

Jared ileri uzanıp avuç içleriyle yanaklarıma dokundu.

Ona daha da yaklaşmaktan başka bir şey yapamıyordum, teni o kadar sıcaktı ki bu his tüm vücuduma yayılıyordu.

“Tamam, o halde. Gerçek.” Derin bir nefes aldı. “Babamla senin baban... uzunca bir süre çok yakınlardı.”

Bana bakıyordu, ama bu kısmına kendimi bir şekilde hazırlamıştım.

Devam etti. “Babam, babanı koruyordu ve tahmin edebileceğin üzere bu, tam zamanlı bir işti. Jack sürekli olarak yanlış insanları sinirlendirirdi.”

Biraz geri çekildim. Bunu Providence Limanı’nı okuduktan sonra tahmin etmiştim, ama Jared’ın ağzından duymak yarama tuz basmıştı.

“Özür dilerim Nina. Bunu sana açıklamak hoşuma gitmiyor, yetiştirilme tarzıma tamamen aykırı bir şey yapıyorum.” Jared uzanarak elimi tuttu.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu ailemin işi Nina. Senin babanı koruyoruz, anneni ve... seni.”

Kafamı salladım. “Anlamıyorum. Senin ailen benimkini mi koruyor? Ne zamandan beri?”

“Babam, Jack’i sen doğmadan önce de tanıyordu... hatta annenle evlenmeden önce de.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Neden daha önce karşılaşmadık o halde?”

Jared elimi sıktı. “Karşılaştık. ilk hatıralarımdan birinde Jack ilk adımlarım atman için seni cesaretlendiriyordu.

Aileler olarak hep birlikte bir tatile çıkmıştık; doğum günü pastanın üzerindeki kekleri üflerken izledim seni; arabanı ilk kullanışım gördüm; her zaman geri plandaydık.”

Kafamı salladım. “Öğle yemeği yediğimizde, tanışıp tanışmadığımızı sormuştum ve sen de tanışmadığımızı söylemiştin.” Öfkelendiğim için

kelimelerim amaçladığımdan daha hiddetli çıktı.
“Bahsettiğin şekilde tanışmamıştık,” diye belirtti Jared.
“O bankta yanına oturduğumdan beri sana yalan söylememek konusunda çok dikkatliydim Nina. Eğer bir gün, gerçek anlamda hayatında olabilirsem, sana asla ama asla yalan söylemeyeceğime dair yemin etmiştim.”
Gözlerimi kıstım. “Baban benimkini mi koruyordu?”
Evet dercesine kafasını salladı.
“Baban kim?”
“Gabe Ryel.”
“Gabe senin baban mı? Ama... seni hatırlamıyorum.
Onun evinde vakit geçirdim. Sen orada değildin.”
“ Claire ve ben uzaktaydık. Zamanında hazır olmak için eğitimimize erken başlamıştık. Bex on bir yaşında, ama şimdiden okulunu bitirmek üzere. Son bir buçuk yıldır da eğitim alıyor. Yani işler bu şekilde yürüyor.”
“işler bu şekilde mi yürüyor?”
Jared sesimden sinirlendiğimi anlayınca biraz geri çekildi. Her bilgi kırıntısı için mücadele ediyordu. Açığa çıkardığı her yeni şeyle birlikte kaçmamı bekliyor gibi konuşuyordu.
“Oraya geliyorum” dedi gergin bir şekilde kıpırdanarak.
Elimi avucundan çekip kucağıma koydum. “Bunların hiçbirini hatırlamıyorum.”
Jared geri çekilişimi kederli bir ifadeyle izledi. “Hatırlaman gerekmiyor. Baban, seni hayatının karanlık kısımlarından uzak tutmak için her şeyi yaptı. Seni seviyordu Nina.”
Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak kafamı salladım.
Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Jared bir süre bana baktıktan sonra, konuşmaya devam etti. “Bunu duymak istediğine emin misin?”
Gözlerimi kırpıştırarak kendimi toparladım. “Evet, eminim.”
Acı verici olduğunu bilsem bile, gerçekle yaşamanın bir yalanın içinde yaşamaktan daha iyi olduğunu biliyordum.
Jared derin bir nefes daha aldı. “Yalnız başına çalışmaya hazır olduğumda, sen daha da bağımsız yaşamaya başlamıştın. Bu, yaklaşık olarak eğitimime ihtiyaç duyulmasından bir buçuk sene önceydi. O zamana kadar, kendimi bir bebek bakıcısı gibi hissediyordum.”
Kelime seçimi biraz canımı sıkmıştı.

“On altıncı yaş gününden beş gün önce Jack, gördüğün fotoğraflardaki polislerle bir anlaşma yaptı. Babam, Jack’e bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi, ama önemli olan her zaman paraydı ve o adamlar...” Jared küçük gören bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü, “sistemi alt etmenin en kolay yoluydu.”

“Jack kötü polislerin de değişik bir tür suçlu olduğunu fark ettiğinde, iş işten geçmişti. Jack hedef olmaya alışkındı, ama onların senin peşinde olmasına kesinlikle hazırlıklı değildi. Hiç kimse Jack’i bu kadar zorlayacak kadar aptal değildi.”

“Benim peşimde mi? Üç yıl öncesinden bahsediyoruz ve ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Çünkü işimi iyi yapıyorum Nina. Öyle olmak zorundaydım.”

Jared devam ederken gerilmişti. “O zamanlar sebebini bilmesem bile, babanın sana karşı dürüst olmasını ummuştum, ama Jack’in tek düşünebildiği seni gerçekten olabildiğince uzak tutmaktı. Korku içinde yaşamanı istemedi ve onun bu düşüncesine karşı çıkamadım.”

“Fikrim değiştirmene ne sebep oldu?”

Jared’ın ellerini masanın üstünde birbirine kenetledi.

“ilk kez hedef alındığında, omzuma bir kurşun girdi.

Aldığım eğitim, kurşunu durdurmam için yeterliydi, ama o kısacık anda gerçeği fark ettim. Tipton’un tetiğini çekerken seni, seni korumam gerektiği için korumuyordum.

ilk defa seni kaybedebileceğimi fark etmiştim.”

“Neredeyse öldürülüyor muydun yani?” Soluğum kesilmişti. Ben her şeyden habersiz yaşamıma devam ederken, Jared’ın bir kurşun yarası yüzünden kanlar içinde olduğunu hayal ettim ve kalp atışlarım düzensizleşti.

Jared kollarını kavuşturarak gülümsedi. “Hiç de bile.”

“Öyleyse bana karşı hissettiğin şeyler... Senin var olduğunu bilmeden önce de vardı o halde,” dedim soru sormaktan çok bir şeyi açıklıyormuşum gibi.

Yüzünü buruşturdu. Kullandığım kelimeler onu kızdırmıştı.

“Nina.” Kafasını salladı. Onu bir şekilde gücendirmiştim.

“Benim var olduğumu bile bilmiyorken sen, sana âşıktım ben. Saatlerce etrafında olup seni rahatlatamamak, sana dokunamamak ve hatta seninle konuşamamak çok zordu. Beni görmen yasaktı, ama görevim senin her

hareketini izlemekti ve insanlar sana yalan söylerken, seni aldatıp seni üzerken de öylece durmak zorundaydım.

“Jack sürekli bu şekilde olması gerektiğini hatırlatırdı.

Benim için yok olmanın... sevdiğim kadına karşı görünmez olmanın her geçen gün giderek daha da zorlaştığını görebiliyordu.” Bakışları bir yere odaklanmamıştı, rahatsız edici hatıraları düşünüyor gibiydi.

Jared iki kez söylemişti. Bana âşıktı.

“Sana uygun olmayan bir adinin seni yemeğe götürmesinin, seni cepte görüp öpmesini, seni ağlatmasını izlemenin beni nasıl öfkelendirdiğini hayal bile edemezsin. Görevim seni korumaktı, ama on altıncı yaş gününde Howard’ı ikinci kez düşünmeksizin seve seve öldürmek istememe rağmen, seni bundan korumam yasaktı.”

Damarlarımdan vücuduma adrenalin pompalanıyor, aklım da o gecenin hatıralarıyla doluyordu. Stacy Howard benim ilk ve tek erkek arkadaşımdı. Asi doğası ve kötü kişiliğiyle zengin çocuklarının her zamanki tipik örneklerinden biriydi. Ben fiziksel olarak birlikte oluşumuzu erteledikçe, o daha da saldırganlaşıyordu. Ondan sıkılmam uzun sürmedi, ama ayrılmaya karar vermeme rağmen bunu ilk söyleyen Cynthia olmuştu ve ben de on beş yaşında inatçı bir genç kız olarak anneme kendi kararlarımı vereceğimi göstermek için onunla bir süre daha çıkmaya devam etmiştim.

O zamanki en iyi arkadaşım Emma Noble’a âşık olduğunu söylemek için doğum günü partimi seçtiğinde, yaklaşık bir senedir beraberdik. Bana söylemek için plan yapmaları gereksizdi, çünkü onları havuzda sevişirken yakalamış ve rahatladığımı fark etmiştim.

“Stacy’den bahsediyorsun,” dedim gözlerimi kısarak.

Jared yüzünde sinirli bir ifadeyle kafasını salladı.

“Bunu biliyor muydun?” diyerek utançla inledim.

Kafasını sallayıp gözlerini kapattı. “Başladığı andan itibaren. Gelip gitmesini izlemek, sana söyleyememek... ya da onu öldürmemek, cehennem azabı gibiydi. O yalnızca bir çocuktu, ama hayatım sonlandırmak istemiştim, hem de birçok kez,” diye fısıldadı kısık ve korkutucu bir ses tonuyla.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Yüzümden ve kulaklarımdan alevler çıkıyordu. Bu hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötüydü. Jared, yalnızca babam öldüğünden beri beni korumak için tutulmuş biri değildi, aptalca geçen gençlik yıllarıma, aşağılanmalarıma ve yüz kızartıcı hatalarımın her birine de tanık olmuştu.

Bu rezalete daha fazla dayanamazdım. Hızla kalkıp kapıya yürümek için harekete geçtim, ama daha ilk adımımı atmadan Jared'ın sandalyesinin yerde çıkardığı gıcırtıyı duydum. Hemen sonra beni arkamdan yakalayıp kollarını belime doladı.

"Bunun senin için aşağılayıcı olduğunu biliyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Sana söylemek istedim. O hilekâr pisliği ifşa etmek için defalarca Jack'e yalvardım.

Kesinlikle gerekli olmadığı sürece karışmama izin vermedi.

Sana doğum gününde yaptıkları..." dedi burnundan soluyarak, "benim için kırılma noktasıydı. O gece ilk kez bir şey için Jack'le kavga ettim."

Dönerek ondan uzaklaştım. "Stacy yüzünden aşağılanmış hissetmiyorum! Bu seneler önceydi! Bu yüzden aşağılanıyorum!" dedim aramızdaki mesafeyi göstererek.

"Yeni birisiyle tanıştığında olması gereken şey, her şeyin yeni olmasıdır! Bütün kötü alışkanlıklarımı biliyorsun. Ah Tanrım! Kim bilir, beni neler yaparken görmüşsündür.

Başta sadece en iyi yönlerimi bilmen gerekiyordu!"

Bir an öylece kaldı ve sonra kafa karışıklığı ve şaşkınlık içinde kafasını salladı. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

O an, gözlerinin bana neden tanıdık geldiğini anladım.

"Oradaydın," diye fısıldadım yüzünü inceleyerek.

Kokteyl kıyafetimin, her fener ve ağaçtan gelen parıltılı ışığın, yeni kesilmiş çimenlerin kokusu ve annemin ısrarıyla dikilen çiçeklerin ötesinde, gözleri hatıralarımda yer edinmişti. Kendimi biraz daha zorladım; sıra dışı şekilde ılık bir geceydi. Tenimin üzerindeki ter pırıltısını hissediyor, havuzdaki klor kokusunu duyabiliyor ve kalabalığın gruplar halinde mutlu bir şekilde konuştuğunu işitebiliyordum.

Çimenlerin ötesindeki babama baktığımda, yapay gölün yanında duran bir yabancının parlak mavi gözlerini görmüştüm. Dikilmiş takım elbisesi ve takmadığı kravatı, onu diğer smokinlilerden ayırıyordu. Gözlerini isteksizce kendisiyle sessiz, ama ciddi bir konuşma yapan babama çevirmeden önce, yalnızca bir saniyeliğine göz göze gelmiştik.

Kısa ve beyaz elbisemin şifon kumaşı hafifçe bacaklarımda dalgalanırken, hatıralarım ağır çekimde tekrar canlanıyordu. O kadar kalabalık arasından bakışlarıyla beni seçince, utanarak geri çekilmiştim.

Jared ismimi söylediğinde, birdenbire bulunduğumuz ana geri döndüm.

“Gölün orada babamla konuşuyordun. O sendin,” dedim gözlerimi farkındalıkla kocaman açarak.

Jared kaşlarını çattı. “Bunu hatırlıyor musun?”

“Havuza gitmeden hemen önceydi. Jack gölün yanında, emir verirkenki ifadesiyle konuşuyordu.” Her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştım. “Sen göle taş atıyordun. Seni yalnızca bir saniye görmüştüm, ama o sendin, değil mi?”

Kafasını yavaşça salladı. “Stacy’yi dışarı çıkarmak, onu bir yerlere götürüp... bilmiyorum. Sanırım onu cezalandırmak istedim. Jack buna karşı çıktı ve o zaman sana karşı olan hislerimin farkına vardı. Ben dâhil tüm ailemi senin kesinlikle bilmemen konusunda ısrar etti.

Zor bir geceydi.” Ensesini ovalayarak içini çekti.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım söyleyecek başka bir şey bulamayarak. Bir hayalet olarak geçirdiği onca yıl için kalbim sızlıyordu.

Jared elimi tutup göğsünün üzerine koydu. O ana kadar parmağımdaki yüzüğü bilinçsizce döndürdüğümün farkına varmamıştım.

“Bu yüzüğü sana ben aldım, biliyor musun?” dedi dudaklarını parmaklarıma yavaşça götürerek. “Cynthia parti detaylarıyla uğraşıyordu ve bunu almayı unutmuştu.”

Gülümsedi. “Babamın korumasında olduğun için de bunu almaya ben gönderildim.”

“Harika. Seni kurye olarak kullanmışlar.”

“Ben gönüllü olmuştum, gitmeyi ben istemiştim,” diye açıkladı. “Kutuyu açtığında yüzündeki gülümsemenin beni nasıl mutlu ettiğini anlatamam. Hediyenden çok memnundun ve benim de buna bir katkım olmuştu.”

Birdenbire gülümsemesi kayboldu. “Sonraları, seni yüzüğü parmağında çevirirken gördüğüm her seferde, seni teselli edememenin verdiği ıstırabı azaltmamda yardımı oldu. Bunun kulağa garip geldiğini biliyorum, ama üzgün olduğun zaman, yüzüğüne dokunman bir şekilde beni rahatlatıyordu.”

Şaşkına dönmüş bir şekilde Jared’a bakakaldım. Nasıl hissedeceğimden emin değildim; içimde çoktandır var olan kuşkulara rağmen, bana söylediği şeylere kendimi hazırlayamamıştım.

“Lütfen gitme,” diye fısıldadı. Elimi hala göğsünde tutuyordu.

Ayaklarıma bakıp aşağı eğilerek ayakkabımın bağcıklarım çözdüm. “Gitsem bile, beni takip edeceksin, değil mi?” Ayakkabılarımı uzaklaştırdım.

“Görevim olmasa bile, seni takip ederdim,” dedi muzip bir gülümsemeyle. Çıplak ayaklarıma baktı. “Kaldığın için çok mutluyum. Konuşmamız gereken hala birçok şey var.”

“Daha da fazlası mı var?”

Jared kafasını sallayıp beni küçük gri kanepesine doğru yönlendirdi.

“Belki de geri kalanını yarın gece konuşmalıyız. Bir anda hepsi çok fazla gelmiş olmalı,” diyerek içini çekti.

Söylediklerini duymamazlıktan geldim. “Jack’in cenazesinin olduğu gece neden yanıma gelip o banka oturdun?”

“Ağlıyordun. Jack ölmüştü. Uzak durmamak için başka bir sebep düşünemiyordum.”

“Peki ya baban? Gabe kuralları çiğnemene bir şey demedi mi?”

Jared bakışlarını yere çevirdi. “Babanın cenazesinin olduğu günün sabahında ölmüştü,” derken tükenmiş gibiydi.

Nefesimi tuttum. “Gabe...” Devam edememiştim.

Jared, babasının ölümünden yalnızca birkaç saat sonra beni teselli etmişti. Bana bakması için nazikçe çenesini yukarı kaldırdım. Bunu ilk kez yaşıyormuş gibi gözleri kederden koyulaşmıştı.

Beni acı çekerken görüp çektiğim acıdan beni kurtarmak için duyduğu derin ihtiyacı şimdi anlayabiliyordum, çünkü o an aynı şeyi ben Jared için hissediyordum.

Gözlerim dudaklarının arasındaki o ince çizgiye odaklandı ve ona biraz daha yaklaştım.

Yumuşak elleriyle yanaklarımı avuçladı. Yavaşça aşağıya eğildi, aramızda yalnızca birkaç santim kalmıştı.

Çenesi kasıldı; doğru olan şeyle istediği şey arasında mücadele ediyor gibi görünüyordu.

Kafasını salladı. “Seni buraya bunun için getirmedim,” dedi benden uzaklaşarak.

“Biliyorum,” deyip içimi çektim.

Nefeslerini düzenlemek için yere bakıyordu.

Koluna dokundum. “Belki de haklısın. Belki de bir gece için çok fazla gerçekten bahsettik.”

“Gitmek mi istiyorsun?” diye sordu endişeyle.

“Hayır!” Soğukkanlılığımı tekrar kazanmaya çalıştım.

“Hayır. Sadece, eğer istersen... başka bir şey hakkında konuşabiliriz demek istemiştim.” Kıpırdandım.

“Eğitimin, gittiğin okullar, arkadaşların... kızlar,” dedim, dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılmıştı.
“Kızlar mı?” diye sözlerimi tekrar edip tek kaşını havaya kaldırdı.
“Erkek arkadaş seçme konusunda yaptığım hatayı biliyorsun ve eminim ki diğer uygunsuz buluşmalarımı da görmüşsündür.”
“O günler hiç güzel değildi,” dedi kaşlarını belirgin bir biçimde çatarak.
“En azından bir tane kötü buluşma yaşamış olmalısın...”
ilgisizce kafasını salladı. “Biriyle buluşmak için hiç vaktim olmadı.”
Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum, ama Jared gözlerini hayal kırıklığıyla kıstı. Olan veya olmayan aşk hayatı hakkında konuşmayı planlamadığı belliydi.
“Senin yaşamanı sağlamaya odaklanmıştım. Ailemde hata yapmak, özür dilemekten çok daha fazlası demektir.”
“Hiç kız arkadaşın olmadı mı?”
Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “imkânım olmadığından ya da buna iznim olmadığımdan değil.
Beni sürekli bunun için teşvik bile ediyorlardı,” derken yüzünde iğreniyormuşçasına bir ifade belirdi. “Sadece önceliklerim farklıydı.”
“Suçlu mu yoksa gururum okşanmış gibi mi hissetmeliyim?”
Jared doğruca gözlerimin içine baktı. “Bazı şeyleri bu kadar önemsemeye başladığım zaman, senin hayatım boyunca istediğim tek şey olduğunu zaten biliyordum.”
Gözlerimin yerinden fırlamasını önleyebilmiş, ama dudaklarımın hem şaşkınlıktan hem de minnet dolu bir gülümsemeden dolayı kıvrılmasına engel olamamıştım.
Bakışlarım yeniden dudaklarına odaklanmıştı.
“Öyleyse... beni buraya neden getirdin?”
Omzunu silkti. “Bütün yapmam gerekenin sana gerçeği söylemek olduğunu söyledin. Duymam gereken tek şey buydu.”
“Bunu ne zaman söyledim?” Bir önceki gece geçen konuşmayı hatırlayarak kaşlarımı çattım.
Bir süre tereddüt etti. “Geçen gece... Beth’e söyledin.”
“Odamda? Bunu nasıl duydun?”
iç çekip doğrularak kendini ikinci tur için hazırladı.
“Gitmeden önce beni dinle” dedi kısık bir ses tonuyla.
“Seni korumak benim görevim. Bunu, her an nerede olduğunu bilmeden yapamam. Yurt odanda istediğim gibi rahatça dolaşamam ve bu yüzden

orada kameralarla ses dinleme cihazları var.”

“Kameralar ve ses dinleme cihazları derken ne demek istiyorsun?”

“Baban çok dikkatli bir adamdı.” Oyalanıyordu.

“Söyle hadi Jared.”

“Brown’a kabul edildiğin zaman Jack, Andrews’a ve kampüsün çeşitli yerlerine kameralar taktırdı. Arabana GPS de takıldı, ama o zaten Jack arabayı aldığında da vardı. Telefonunda da GPS var ve ailenin evi her zaman izleniyor.” Rutin bir şeyden bahsedermişçesine bir ses tonuyla konuşuyordu, ama bağıracağım zamanı bekliyordu.

“Odamda... bir kamera mı var?” dedim yavaşça. Öfke ve şaşkınlıktan neredeyse konuşamıyordum.

“Hayır! Hayır, hayır, hayır...” diyerek gergin bir şekilde güldü. “Koridorda bir kamera var. Odana sadece mikrofon yerleştirdik.”

Bir süre hiç utanç verici bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalışarak bunun üzerine düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Daha sonra da gelmemesini diledim.

Jared kıvranıyordu. “Açık olmak gerekirse, özelini bu şekilde ihlal etmek istemezdim, ama gerekliydi.”

Yüzünde muzip bir ifadeyle gülümseyerek, “Şey, aslında bu doğru değil. Dün gece oldukça eğlendim,” dedi.

Gözlerimi kapattım. “Ne duydun?”

Jared’ın sıcak elleri benimkilerle buluştu. “Beth’in, senin beni sevdiğini söylediğini duydum, ama inkâr ettiğini duymadım.”

Gözlerim hızla açıldı. “O halde yanlış duymuşsun. Çünkü inkâr ettim.”

“Beth’i öyle olmadığına ikna etmeye çalıştığını duydum.

Yanıldığımı mı söylüyorsun?”

Söylediklerine karşı çıkarak ellerimi onunkilerden çektim. Tuzağa düşürülmekten hoşlanmamıştım.

inatçılığım karşısında gülümsedi. “Beni terk edip gittiğinde, kararımı vermiştim.” Gülümsemesine karşılık vermediğimi görünce, yüzündeki gülümseyen ifade kayboldu. “Kızgınsın.”

“Hiç sırrım yok,” diyerek somurttum. “Annemin bütün bunlardan haberi var mı?”

Kafasını salladı. Ellerimi sinirle havaya kaldırıp sesli bir şekilde kucağıma bıraktım. Jared, önümde diz çöküp kendisine bakmam için beni zorladı.

“Gerekliydi Nina,” dedi hafifçe çıplak dizime dokunurken.

“Mucizevi bir şekilde ortaya da bu şekilde çıkıyordun yani?” Nerede olduğumu bildiğinin bilincindeydim, ama yedi gün yirmi dört saat gözetlendiğimin de farkında değildim.”

“Bu da bir parçası,” dedi alışmaya başladığım kaçamak bir ses tonuyla.

“Peki diğer parçası ne?”

“Oraya geliyorum.”

“Dahası da mı var?” diyerek çığlık attım.

“ilk olarak en kötü kısmı bildiğine göre,” gözlerimi devirdim, “sana bir özür borçluyum,” dedi.

“Bence de!”

“Bay Dawson için özür dilerim. O iki gece de Claire nöbetteydi ve olayın, bir şeyler öğrenmek için benim izin vereceğimden çok daha fazla ileri gitmesine izin vermiş.

Bay Dawson’ın neler bildiğini öğrenmek istemiş.”

“ Claire de mi beni gözetliyor?” derken neredeyse haykırıyordum.

“Evet. Korktuğun için üzgünüm. Seni eve götürmek için geldiğimde, olanları duyduğum an Claire’i bu işten azat etmiştim.”

Başlangıçta kızgındım, ama o gece Jared’ın gelmesini beklerken hissettiğim umutsuzca ihtiyacı hatırlayınca, öfkem azalmaya başladı. Aynı şeyi istediğimiz için ona nasıl kızgın kalabilirdim ki? “Geleceğini düşünmüştüm,” diye fısıldadım.

“Sen... ne yaptın?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Bay Dawson beni tehdit ettiğinde, her an ortaya çıkmanı bekledim. Bu, her şeyi... dayanılabilir hale getirmişti.”

“Dayanılabilir mi?”

Jared öfkelenmişti. Birkaç dakika boyunca konuşmadı.

Dişleri birbirine vuruyor ve ara sıra kafasını sallıyordu.

Elimden geldiğince bekledim, ama sonunda onu konuşturdum.

“Sorun ne?” diye sordum içinde fırtınaların koptuğunu belli eden gözlerine bakarak.

“Seni korumamı beklediğin ilk an... orada değildim” dedi, sanki son iki kelimeyi ağzında zehir varmış gibi söylemişti.

“Her saniye yanımda olamazsın Jared. Yalnızca bir insansın.” Ellerimi onunkilere yaklaştırdım. Dudaklarına götürdü.

“Özür dilerim,” diyerek fısıldadı. Yüzünde azap içinde kıvranıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Sorun değil,” dedim şaşkınlıkla. Böyle bir tepki vermesini beklemiyordum.

Beni acı çekerken gördüğünde duyduğu ıstırap, içimde somut bir hal alıyordu. Benimle birlikte geçirdiği zamanlar Araf gibi görünmüş olmalıydı. Onu teselli etmek için çok kuvvetli bir ihtiyaç duyuyordum ve aramızda yalnızca birkaç santim vardı.

“Bir daha olmayacak,” diye söz verdi. Gözlerini benimkilere dikmişti.

“Sana söz veriyorum.” içimde tutuşmaya başlayan bir alev vardı. Ona dokunmak ve Jared’ı kendisinden nefret eden bakışlarından kurtarmak için hissettiğim ani ihtiyaçla yanıyordum.

Uzanıp parmaklarımı boynuna doladım. Parmak uçlarımla çenesini okşuyordum. Reddedilme korkum artık çok uzaklarda kalmıştı. Jared’ı kendime doğru çekerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. Onu öpmem karşısında ihtiyatlıydı, ama geri çekilmeye kalktığında onu bırakmadım.

Şaşkınlıkla geçen bir duraksamadan sonra, Jared ısrarıma yenik düşüp beni kollarının arasına alarak kendine doğru bastırdı. Dudaklarımın arasından küçük zevk iniltilerinin de çıkmasıyla beni daha istekli öpmeye başladı. Beni daha sıkı tutmak için dizlerinin üzerinde doğruldu ve elleriyle ensemi sıkıca kavradı. Dudakları aralanıp sıcak dili ağzımın içinde gezinmeye başladığı an, nefeslerim düzensizleşti. Dizlerimi aralayarak aramızdaki ufak mesafeyi de kapatmak için onu kendime doğru çektim.

Sinirli bir şekilde inleyip biraz daha sıkı tutmaya başladı beni. Omuzlarımdan tutuyordu ve aramızda birkaç santim vardı.

“Ne oldu?” dedim nefes nefese.

Cevap vermeden önce birkaç derin nefes aldı, dudaklarıma bakıyordu. “Hala konuşacak çok şeyimiz var.”

Bir kez daha nefes alıp kollarını gevşeterek dizlerimi birleştirdi.

“Yeterince konuştuk,” diye fısıldadım tekrar ona doğru uzanırken.

Jared, beni kibarca durdurdu, cesaretim karşısında eğleniyor gibi bir hali vardı. “Yapamam,” dedi derin bir nefes alarak. “Seni buraya gerçeğin tamamını anlatmak için getirdim. Sadece yarısını değil.”

Pes ederek içimi çektim ve kendimi koltuğa bıraktım.

Dudaklarımı bükünce gülümsedi. “Akıl almaz derecede baştan çıkmadığımdan değil,” dedi. Tekrar doğrularak dudaklarını benimkilere sürttü, ama başladığı kadar hızlı geri çekilmişti.

“Tamam. Hadi konuşalım,” dedim. Her şeyi açığa çıkarmak için hiç olmadığım kadar istekliydim. “Bana karşı dürüst davranmadın.”

Kaşlarım kaldırdı. “Pardon?”

“Bana kızlarla çıkmaya vakit bulamadığını söyleyemezsin. Hele de böyle öpüşürken.”

Yüzünde sevinç dolu bir ifade belirdi ve sonra bunu saklamak için nafile yere çabaladı. “Aynı şekilde düşünmüyorum.

Bir... aptal değilim. Öpüşmek çok zor bir şey değil.”

“Birkaç çocukla öpüştüm, bazılarıyla bir kereden de fazla, ama hiçbiri beni böyle öpmemişti.”

Jared bana doğru yaklaşıp kulağımın arkasından çeneme kadar tüm boynumu öptü ve yalnızca kulağıma bir şey fısıldamak için duraksadı. “Çünkü çocuklarla öpüşmüştün sevgilim.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki eminim Jared kalp atışlarımı duyabiliyordu. Derin bir şekilde içimi çektim.

“Ah, tamam. Bana hikâyenin geri kalan kısmını da anlatmalısın. Bu merak beni öldürüyor.”

Yüzüme bakmak için duruşunu değiştirdi. Yüzünde, daha önceki endişeli ifade belirmişti.

“Jared, bu zamana kadar söylediklerinden suikastçı bir aile tarafından yetiştirildiğini anlıyorum. Beni gözetlemiş, takip etmiş, yatak odama mikrofon yerleştirmişsin ve ben daha araba bile kullanamazken bana âşık olduğunu itiraf ettin. Eğer şimdiye kadar buradan kaçmadıysam, bundan sonra da böyle bir şey yapacağımı sanmıyorum.”

Yüzünde bir tiksinme ifadesi belirdi. “Biz suikastçı değiliz.”

“Hiç kimseyi öldürdün mü?”

Kaşlarını kaldırdı, isabetli sorum karşısında şok olmuştu.

“Ben... şey... evet. Ama senin güvenliğin içindi,” diye açıkladı.

“Benim için insanları mı öldürdün yani?” diye sordum.

Ruh halim birden değişmişti.

“Bu insanlar için sakın kendini suçlu hissetme Nina.

Hepsi de seni öldürmeden bir gece bile geçirmek istemeyen insanlardı.”

Yutkundum. “Pişman oldun mu peki?”

Tereddüt etmeden cevap verdi. “Asla. Ben buyum.”

“Bu ne demek Jared? Sen bir katil misin?”

Ensesini gergin bir şekilde ovaladı. “Bunu, bu şekilde yorumlamıyorum ben. Bizimle aynı fikirde olmayanlar olsa bile, bizler koruyucuyuz.”

“Kim gibi mesela?” Kafamı salladım. Tamamen afallamıştım.

“Fazla hızlı gidiyorsun.”

“Bence hızlı giden sensin.”
“Biliyorum.” Başparmağı ve işaret parmağıyla şakaklarım ovalayıp içini çekti.
“Beni endişelendiriyorsun.” Güldüm ve kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki sert bakış kaygılarımı gidermemişti.
“O kadar mı kötü?”
“Bu sadece... mantıksız. ilk defa kuşku duyacaksın, ama seni suçlamıyorum. Sonuçta gerçek bu.”
Kafamı salladım ve ellerini kendiminkilerin arasına aldım. “Hazırım.”
“Gabe,” dedi Jared ve uzun bir duraksamadan sonra devam etti, “buralı değil. Babanı daha onun küçücük bir bebek olduğu zamandan beri tanıyor, ama tanıştıklarında Jack biraz daha büyükmüş.
“Jack yirmi bir yaşındayken, Van Buren adında bir adam için çalışıyormuş ve bu süre içinde de Varı Buren’in en büyük oğlu Luke’la arkadaş olmuş. Jack, Luke’la çok fazla zaman geçirmeye başladığı için babam da Luke’un evinde oldukça fazla zaman geçiriyormuş.
“Luke’un küçük kız kardeşi Lillian’ın, Gabe’in dikkatini çekmesi fazla uzun sürmemiş tabii. Bu arada Lillian benim annem. Aynı sana hissettiklerim gibi, babam da ondan uzak kalamamış ve sonunda kurallara aykırı olduğunu bile bile, ona kendini açmış.”
Kuralların ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, Jared susmam için parmağını kaldırıp konuşmaya devam etti. “Gabe, Lillian’la olmak için çok büyük bir fedakârlık yaptı. Ama yine de endişe ettiği gibi başka bir seçeneği yoktu. Lillian’ı seviyordu, fakat varlığı Jack’e bağlıydı.”
Kafamı salladım. “Bu neden babama bağlı olsun ki?”
“Gabe, ona atanmıştı. Babam ve onun gibiler birine, yani Taleh’lerine doğdukları an atanırlar. Ben yarı yarıya babam gibi olduğum için bu seçim hemen gerçekleşmedi.
Bunu kendi yöntemimizle hallediyoruz ve benle kardeşlerim Gabe’in dünyasının melezleriyiz.”
“Gabe’in dünyasının mı? Affedersin Jared, anlamıyorum.”
Sinirlenerek kafamı salladım.
Jared’ın sert ifadesi birden yumuşayarak yüzünde bir gülümseme belirdi. “Biliyorum, ama anlayacaksın. Bunu mümkün olan en iyi şekilde açıklamaya çalışıyorum. Güven bana.”
“Tatlı patates kızartmalarında olduğu gibi mi?” diye sordum ikimizi de neşelendirmeye çalışarak.

Gülümsemesi genişledi. “Evet, aynen tatlı patates kızartmalarında olduğu gibi.”

Beni bir süre izledi ve yüzünden birçok duyguyu aynı anda hissettiği okunabiliyordu. Yanaklarımı avuçlarının içine aldıktan sonra dudaklarını dudaklarıma götürdü.

Bana veda ediyor gibiydi.

isteksizce geri çekilip konuşmaya başladığında, gözlerime bakmaktan kaçmıyordu. “Biz, Gabe’in ailesi ya da düşmanları tarafından kabul edilmiyoruz ve bu da işimizi bazen kolaylaştırırken, bazen de her şeyi zora sokuyor.”

“Koruyuculuktan bahsediyorsun, değil mi?” diye sordum. Beni kafasını sallayarak onayladı, ama yüzümdeki ifade solgun gülümsemesinin de yok olmasına sebep oldu.

“Ne oldu?” diye sordu yumuşak, ama tereddütlü bir şekilde.

“Sen, dışarıda koruyuculardan oluşan bir topluluğun varlığından söz ediyorsun ve onlar da tam olarak... Siz ne yapıyorsunuz?”

“Kı... kısmen. Ama bu... Tanrı’nın inayetiyle meydana gelen bir şey.” Ne söylediğini anlamam için bir süre endişeyle bekledi.

“Tanrı’nın inayetiyle meydana gelen mi?” diye sözlerini tekrarladım. Güçlerini Tanrı’dan alan koruyucular... Kelimelerini, bahsettiği ailenin kutsallığını anlatmak için dikkatle seçmişti. Neden bahsettiğini anladığımda, Jared biraz geri çekildi. “Meleklerden mi bahsediyorsun Jared?” dedim öfkeyle.

“Kuşku duyacağını söylemiştim.”

Şaka yaptığını söylemesini bekledim, ama gözleri bunun tam tersini söylüyordu. Ayağa kalkarak masayla koltuk arasında yürümeye başladım. Ciddiydi.

Benden, kendisinin benim... benim koruyucu meleğim olduğuna inanmamı bekliyordu. Bir süre düşündükten sonra aklıma kanatlar, hareler ve arplar gelince kahkaha atmaya başladım. Bana öyle bir bakıyordu ki söyledikleriyle beni delirttiğini sanıyor gibiydi.

“Ben bir melek değilim,” dedi tamamen hatalıymışım gibi. “Babam bir melek, yani melekti,” diye düzeltti.

“Sen yarı...” Devam edemedim, kelimeleri seslendiremedim. Bunu düşünmek bile oldukça garipti.

“insanım.” Diğer türlüsünü düşünmemi engelleyerek durumu olduğundan daha iyi göstermeye çalışıyordu.

Aklıma Jared'ın sokakta karşımıza çıkan adamı çok uzak bir mesafeye fırlatışı geldi. "Bu bazı şeyleri açıklıyor... Ama..." Kafamı salladım. Ona inanmak istiyordum, fakat bu bazı şeyleri daha da zorlaştırıyordu.

Yüzümdeki ifade irkilerek geri çekilmesine sebep oldu. "Sana asla yalan söylemedim. Buna inanıyor musun?"

Daha birkaç dakika önce, ne söylerse söylesin inanmaya hazırdım. Fakat Jared benden peri masallarına, doğaüstü mucizevi şeylere inanmamı bekliyordu. Endişeli gözlerle ona inanmam için yalvararak yüzüme bakıyordu.

Gerçeği anlatmasına değecek kadar değerliydim. Ayağa kalktım. Endişesini giderme ihtiyacım her şeyin önüne geçiyordu.

Parmaklarımla neredeyse yok olan yarasına dokundum.

"Bu bir şeyleri oldukça iyi açıklıyor Jared, gerçekten."

Bir keresinde Jared'ı meleksi olarak tarif etmiştim ve o zamanlar gerçeğe ne kadar yaklaştığımın farkında bile değildim. Parlak mavi gri gözleri, gücü, yüzünün kusursuzluğu ve hareketlerinde ahengin tek açıklaması ancak bu olabilirdi. Aniden bunun mümkün olup olmayacağı meselesi tüm önemini kaybetti. Ona inanıyordum.

"Hala sorularım var," dedim.

Gözlerinde bir umut ışığı belirdi ve beni masaya doğru yönlendirdi. Yarısı yenmiş pastamdan bir ısırık daha alıp kıkırdadım.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Pandispanya. Diğer isminin "melek pastası" olduğunu biliyor muydun?" dedim. Kahkaha atmamak için dudaklarımı sıkıca kenetlemiştim.

"Melek pastası. Bu iyiydi işte." Kızmış gibi görünmeye çalıştı, ama yüzündeki rahatlamanın verdiği ifade bütün çabalarını boşa çıkardı.

"Affedersin."

"Affedildin," dedi anında. "Evet, artık biliyorsun."

"Her şeyi mi?"

"Büyük bir bölümünü." Yeni bir enerjiyle dolmuş gibiydi. "Daha fazlası var elbette, ama onlar sana anlattıklarımın yalnızca mantıksal açıdan devamı... hatta bilmesen daha iyi."

"Onlar?"

"Hikâyeyi biliyorsun Nina. Işığın olduğu yerde, karanlık da vardır. Eğer sana tüm detayları anlatırsam, bu onların dikkatini çekecektir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Aniden üşüdüğümü hissettim, omuzlarım indi, ürperdim. Tam olarak neden bahsettiğini biliyordum: Şeytanlar.

Melekler varsa, onlar da vardı tabii ki.

Vücudumun verdiği tepkiye şefkatli gözlerle baktı ve sandalyesini benimkinin yanına çekerek alnımı öpmek için aşağı eğildi. “Sanırım sana gerçeğin tamamını anlatmanın sonuçlarını düşünmedim Nina. Korkmanı istemiyorum. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Derin bir nefes aldım ve onun için cesur görünmeye çalıştım. “Biliyorum.” Kafamı salladım. “Anlamadığım çok şey olduğunun farkındayım.”

“Daha fazla sorun var mı?” diye sordu. Gelecek sorulara hazır gibiydi.

Saatime baktım. Neredeyse gece yarısı olmuştu.

“Hepsini bu gece sorabileceğimden emin değilim.”

“Bir yere mi gitmen gerekiyor?”

“Hayır. Biraz uyumak isteyebileceğini düşündüm.

Uyuyorsun, değil mi Jared?”

Gülümsedi. “Evet, uyuyorum. Ama benim için birkaç saat yeterli. Böyle zamanlarda Claire ve ben nöbet değişimi yapıyoruz.” içini çekerek koluma dokundu.

“Sana başka bir özür daha borçluyum. Claire beni arayıp şehrin dışında dolaştığım ve tekerleğinin patladığını söylediğinde, yirmi dakikadır uyuyordum. Senin beklemene izin verecekti, fakat öylece soğukta oturmana dayanamadım. Sana... öyle sert davrandığım için özür dilerim.”

“Yorgun olunca huysuzlaşıyorsun demek ki,” dedim kafamı sallayarak. Özrünü kabul etmiştim. Yüzü, hissettiği rahatlamayla aydınlandı. “Bu gerçek olamayacak kadar harika. Yıllar boyu, bunu sana nasıl açıklayacağımın hayalini kurdum ve işte; bitti. Her şeyi biliyorsun artık.”

“Ve ben de yarı melek olan erkek arkadaşımın önünde oturmuş, pastamı yiyorum. Bence ben kazandım.”

Kaşlarını çattığında, alnında üç çizgi belirdi. “Ah, şimdi erkek arkadaş oldum, öyle mi?”

Yüzümün utançtan yandığını hissederek zorlukla yutkundum. Şarap kadehimi elime alarak büyük bir yudum içtim.

“iyi misin?” diye sordu Jared kaygılı bir sesle.

Boğazımı temizledim. “iyiyim. Ben sadece... Öyle demek istememiştim... Of!” diyerek inledim. Tek elimle gözlerimi kapatmıştım.

“Nina,” diye çıkıştı. “Bu fikir beni sevinçten deliye çevirmemiş gibi davranma lütfen.” Elimi yüzümden çekti. “Neden utanıyorsun?”

“Yalnızca... söylediğim her şeyi unut, olur mu?” dedim utanç içinde.

“Kesinlikle olmaz,” diye gülümsedi.

Ağzımı parmaklarımla kapatarak istemsiz bir şekilde esnedim.

“Seni eve götürmeliyim,” dedi.

“Eve gitmek istemiyorum. Hala sormak istediğim şeyler var,” diye itiraz ettim gözlerimde biriken yaşları silerek.

“Soru ve cevaplar için çok, çok uzun zamanımız var sevgilim,” dedi saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Ne zaman aklımdan bunu yapmak geçse, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdığını fark ederek kendi kendime gülümsedim. Tekrar esneyip inatla kafamı salladım. “Peki, yüzündeki kesik?”

Jared iki parmağıyla yarasına dokundu. “Bunlar, babamın dünyasının yarimkân olarak adlandırdıkları şeyin faydaları ve zararları.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu kelime bana çok aşağılayıcı geldi.”

“Öyle. Çoğu Arch bizim var olmamamız gerektiğine inanıyor ve... diğerleri de bizi düşmanları olarak görüyor.”

“Arch?”

“Meleklerin birçok türü var. Seraphimler, Cherubimler, Thronlar ve bunlardan başka altı tane daha. Arch meleklerinin görevi insanları korumaktır. Mesajları iletir, gerektiğinde şeytanlarla savaşır ve Taleh’lerini her türlü zarar, şeytanlar ve benzeri insanlardan korurlar. Tüm insanların bir Arch meleği vardır ve onların Taleh’leri, başka bir Arch’ın Taleh’i tarafından tehdit edilse bile, insanlara zarar vermeleri kesinlikle yasaktır. Archlar tam anlamıyla koruyucudurlar, ama onların da yapabilecekleri kanunlar tarafından sınırlandırılmıştır. Tıpkı insan olarak yaşamayı seçen babam gibi, Claire, Bex ve ben de yarı insan olduğumuz için bu kısıtlamaların çoğu bizi ilgilendirmiyor.”

“Öyleyse... Gabe... bir insana mı dönüştü?”

“Hayır. O, bazı şeyleri dönüştürme yeteneğinden feragat etti...” Yüz ifadem, söylediği şeylerin benim için ne kadar yabancı olduğunu yansıtmış olacak ki açıklamasını yarıda bıraktı. “Görünmez olmak. Gözden düşmenin bir bedeli var. Dünyada kalmayı seçtiklerinde Archlar lanetleniyorlar ve bu lanet her yeni kuşakla birlikte giderek azalsa bile, Arch’ın çocuklarına aktarılıyor. Arch kanı, her ne kadar insan kanıyla karışırsa, bu lanet de o kadar azalıyor.”

“Bu ne çeşit bir lanet?” diye sordum. Söyledikleri kanatlarla arplardan daha karanlık ve korkutucuydu.

“Archlar, gözden düştükten sonra bile, Taleh’lerini korumak zorundadırlar, çünkü öncelikleri belirlenmiştir ve bir bakıma lanet bunu zorunlu kılmakta. Gözden düşen Archlar ve çocukları hastalanmazlar ve öldürülemezler.

Ama onlardan farklı olarak biz bir miktar acı çekeriz ve belirli bir yaşam süremiz vardır. Taleh’imiz öldüğü an biz de derhal hastalanır ve yok oluruz.”

“Yani ben babamı kaybettiğimde, sen de kendi babanı kaybettin,” diye fısıldadım. Belli belirsiz kafasını salladı ve gözlerimden akan yaşları sildi.

Ellerinden uzağa kaçtım. “Lütfen bunu yapma. Babanın ölümü için beni teselli etmeye çalışma.”

Jared kafasını salladı. “Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum. Hele de buna engel olacak kadar yakınındayken.”

“Çok üzgünüm Jared.” Babamın ölümü yüzünden, başka birinin ölümsüzlüğünü yitirip ölmesinin acısını yaşamayı hayal bile edemezdim. Bir düşünceyle gözlerim kocaman açıldı. “Ben senin Taleh’in miyim?”

“Öylesin.” Yüzündeki üzgün ifade bu düşünceyle birlikte yumuşamıştı. Duruşunu dikleştirdi.

“Nereden biliyorsun?”

“Bu bir his. Sen acı içindeysen, utanmış, korkmuş veya hastaysan, mutluysan ve... tahrik olmuşsan...” utanarak kısa bir süre yere baktı, “biz de bunun bir kısmını hissederiz.”

“Benim bütün bunları hissettiğimi hissedebiliyor musun?”

“Açıklaması zor. Bunu kulağında vızıldayan bir sineğe benzetebilirim.”

“O halde... kalçamı babamın masasına vurursam...”

“Bunu hissedebilirim,” diye onayladı. Yakalandığım için eğleniyordu.

“Annemle telefonda konuşan da mı sendin?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Evet. iyi olduğundan emin olmak istedim. Çok sert çarpmıştın. Yaralanmaman şaşırtıcı olurdu,” dedi ve tam olarak Jack’in masasına vurduğum yere hafifçe dokundu.

“Yaralandım. Ailemin evinde kameralar olduğunu söylemiştin. iyi olduğumu göremedin mi?”

“Babanın odası evde kamera olmayan tek yer. Sen oradayken hislerime güvenmek zorundayım. Gelecekte orada çok fazla zaman geçirmemeni tercih ederim.”

Aklıma gelen başka bir düşünce yüzünden endişeyle kafamı salladım. “Peki ya... benim karnım ağrıyorken?”

Gözlerini kapatıp kafasını salladı. Bu konuda konuşmak istemiyordu.

Kuşkuyla kıkırdadım. “Bu canını yakıyor mu?”

Jared kendi kendine gülerek gözlerini devirdi. “Karnım ağrımıyor Nina. Hayır, sadece bunun farkına varıyorum.”

Cevabı kıkırtının kahkahaya dönüşmesine sebep oldu. Kesinlikle yorgunluktan ölmek üzereydim. Gülme krizimden önce nerede kaldığımızı hatırlamaya çalıştım. “Senin olduğumu ne zaman öğrendin?” diye sordum. Jared’ın kaşları yukarı kalktı ve söylediğim şeyi hemen düzelttim. “Taleh’in olduğumu ne zaman öğrendin?”

Anlayışla kafasını salladı, ama dudaklarına bir tebessüm yayılmıştı. “Archlar insanlara atanırlar, ama yarimkânlar...”

“Melezler,” diyerek sözünü kestim. Kendini anlatmak için böyle aşağılayıcı bir kelime seçmesinden hoşlanmamıştım.

Gülümsedi. “Melezler bunu kendi başlarına bulmak zorundadır. Archlar’ın bize içerlediği bir konu da bu. İnsanlarımızı bir dönem savunmasız bırakıyoruz. Bunu anlayışla karşılamıyorlar.”

“Çok fazla kötü yanı varmış,” diyerek içimi çektim.

“Ama çok fazla da iyi yanı var,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı. “Archlar’a kıyasla birçok avantaja sahibiz.

Bunların en önemlisi yarı insan olduğumuz için, Taleh’imizi korumak adına gerektiğinde diğer insanları öldürebilmemiz. Saklanmış olsalar bile, onları görebiliyoruz.

Ayrıca onların inanılmaz gücünün, bilgisinin, odaklanma ve hızla iyileşme yeteneğinin bir kısmına sahibiz.”

Yok olan yara izine baktım. “Ama kanıyorsunuz.”

“Evet, ama çabucak iyileşiyoruz. Çok çabuk.”

“Öyleyse kanatlar...” derken esnedim. Yorgunluk beni ele geçiriyordu.

“Kanatlar, tüyler ve bunun gibi şeyler için endişelenmene gerek yok Nina. Archlar uçmazlar. Yalnızca gitmek istedikleri yerde belirirler o kadar. Ben şahsen her zaman o tarz resimleri saçma bulmuşumdur.”

“O resimler benim hoşuma gidiyor,” diye itiraz ettim.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” Ellerini sandalyemin arkasına koyup bana doğru yaklaştıkça, dudakları bir gülümsemeyle yavaşça yukarı kıvrılıyordu.

“Pek sayılmaz. Kanatları olan bir meleğin resmine bakmaktansa, kanatları olmayan meleğimin yanında oturmayı tercih ederim.” Nefesini dudaklarımda hissediyordum ve ona doğru yaklaştım.

Arkasına yaslandı. “Bu konuşmanın zor olacağını biliyordum, ama şimdi başka sebeplerden dolayı zorlaştı,” diye içini çekti parmaklarım saçlarının arasından geçirerek.

“Nedenmiş?” diye sordum. Aniden geri çekilmesi beni şaşırtmıştı.

Yüzünde bir sırıtışla bana baktı. “Panik içinde sokağa fırlamadan önce seni durdurmam gerektiğini düşünüyordum, ama bunun yerine şimdi, sen beni konuşamayacak kadar tahrik etmeden önce söylemek istediğim her şeyi bitirmeye konsantre olmak zorundayım.”

Yanaklarıma kan hücum ediyordu ve Jared başparmağını hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdiriyordu.

“Bu hoş bir sürpriz,” dedi parmağını çeneme doğru kaydırırken.

Gözlerimi devirdim. “Kendimi frenlemeliyim.”

“Bunu neden bana bırakmıyorsun?”

Kuşkuyla kaşlarımı kaldırıp kıkırdamaya başladı.

Konuşmamızın başından beri davranışları tamamen değişmişti ve sırıtmaktan kendimi alamadım. Parmaklarıyla benimkilere dokunuyordu ve sıcacık dokunuşuyla rahatlayarak esnedim. Bana onaylamayan bir şekilde baktı. “Nina...”

“Hala sorularım var,” dedim. “Hasta olmadığını söyledin. Hiç mi?”

Memnuniyet içinde gülümseyerek kafasını salladı.

Sorularım onu eğlendiriyordu.

“Peki ya... diğeri, Taleh’in öldükten sonra sen de mi?”

“Evet.”

Nefesim kesildi. “Bu hiç adil değil!”

“Nina, unutma... Ben tamamen seninle yaşlanmak niyetindeyim.” Kollarıyla beni sararak kucağına çekti.

“Tam olarak demek istediğim şey... sensiz yaşayamam. Yapabilseydim bile istemezdim.”

Cevap vermek için bir şeyler söylemek istedim, ama istediğim kelimeleri bulamıyordum. Birdenbire çok fazla şey söylemiş gibi gerginleşti ve bu kararsızlığı yeni sorular sormama sebep oldu.

“Bu oldukça normal değil mi? Gabe’in ve senin Taleh’inin, bir baba ve kızı olması yani?” diye sordum yüzündeki huzursuzluk ifadesini silmeyi umarak.

“Bu aynı arabayı kullanmak için harika bir fırsat.”

Gülmemeye çalıştım. “Ciddi olur musun lütfen?”

Eğildi ve alnını yanağıma bastırarak saçlarımın kokusunu içine çekti. “Bu oldukça yaygın bir durum. Archlar, gruplar halinde yaşarlar, ama aile olmanın yanı sıra bir topluluktular. Bu gruplar bir şekilde birbiriyle ilişkisi olan insanlara atanırlar. Bu da insanlarla daha güçlü bir bağ kurmayı sağlar.”

Açıkça benimle yaşlanmak istediğini söylemesi kalbimin hızla atmasına sebep olmuştu ve birden gözlerimi dudaklarına diktim. Bana her şeyi anlatana kadar bekleyeceğimizi söylemişti.

Ve çok yakındık... “Sizden kaç tane var?” diye sordum kafamı meşgul etmek için. iradesizliğim karşısında bir kez daha utandığımı görmesini istememiştim.

“Düşündüğün kadar fazla değil. Dediğim gibi, insanlarla iletişime geçmek bizim için bir tabu. Bir insana âşık olup... onun için ailene ihanet etmekse daha da kötü.”

“Bizi bu kadar küçük görürken nasıl olur da bizi koruyabiliyorlar?” diye sordum öfkeyle.

“Öyle değil Nina. insanlar için, neredeyse bir annenin çocuğuna duyduğu sevgiye sahipler. Sizleri naif ve masum çocuklar olarak görüyorlar. Bir insana âşık olmayı, yaşlı birinin beş yaşındaki çocuğa âşık olmasıyla aynı kefede görüyorlar. Böyle hissedenler olmasına rağmen, sebep insanlardan iğrenmeleri değil. Ama bu tür duygular yok olmalarına sebep oluyor.”

“Şey...”

“Söyleme. Düşünme bile. Özellikle de benim yanımdayken, etrafta dolaşıp duruyorlar.”

Omuzumdan aşağı bir ürperti hissettim, ama Jared, beni kendisine daha da yaklaştırınca kendimi anında daha rahat hissettim. Yanağımı boynuna dayadığımda, bir kez daha esnedim.

“Pekâlâ, neredeyse sabah oldu. Seni eve götürme vakti geldi.” Ayağa kalkarak aynı anda kolayca beni de kollarının arasına aldı.

“Beni kovmadan gitmiyorum,” dedim mutluluktan mest olmuş bir halde.

“O halde asla gitmezsin,” dedi dudaklarımdan öperken.

Koltukta yanıma oturdu ve kollarının arasına girerek, kafamı çenesinin altına sıkıştırdım ve göğsüne yasladım. Konuşmadı, odadaki tek ses

havalandırmadan gelen uğultu ve ritmik nefeslerimizdi.

Başka bir soru daha sormadan önce, kafamdaki uyuşukluğa odaklanamadan, yorgunluk beni içine çekti ve gözlerim açık tutamayacağım kadar ağırlaşmaya başladı.

Bilincimin giderek kapandığını hissederek Jared'a biraz daha sokuldum. Kendimi huzursuz hissetmek yerine, ait olduğum yerde olduğumu hissediyordum. Aklımdaki son tutarlı düşünce Jared'ın beni daha da sıkı saran kollarının verdiği mutluluktu.

Yedinci Bölüm
Yakalanmak

Üzerinde uyandığım buruşmuş gece mavisi çarşaflar hiç tanıdık değildi, ama onlara sinen olağanüstü kokuyu anında tanımıştım. Etrafımdakileri incelemek için kafamı kaldırdığımda, gri tuğla döşeli duvara dayalı büyük boy bir yatakta olduğumu fark ettim ve yatağın yanı başındaki komodinde duran saatin alarmı kırmızı ve büyük rakamlarla dokuz olduğunu söylüyordu.

Gözlerim alarmın yanındaki metal resim çerçevesine kaydı ve iyice görebilmek için birkaç kez gözlerimi kırptım. Bu, benim siyah beyaz bir fotoğrafımdı. Belirsiz bir uzaklıktan çekilmiş ve yalnızca yüzüme odaklanılmıştı.

Fotoğraf yüksek bir açıdan çekildiği için bana Providence Limanı adlı dosyanın içinde gördüklerimi hatırlatmıştı.

Dönerek yanımdaki yastığa sarıldım. Jared gibi kokuyordu ve derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Kokusu inanılmazdı... Yeni kurutulmuş çamaşır, sabun ya da başka bir şey kokuyordu. Yağmur yağmadan önce havadaki ferahlık gibi belki de. Çözememiştim.

Üst katta yalnızca yatak odası ve banyoya açılıyormuş gibi görünen kapalı bir kapı vardı. Yatağın karşısındaki duvar, bir duvar değil de metal bir tavandı. Alt katta Jared’ın biriyle Fransızca konuştuğunu duydum. Bu ses kesinlikle bir kadına aitti. Sessizce konuşuyorlardı, ama çok az olan Fransızca bilgimle Jared’ın kadını, beni uyandırdığı için azarladığını anlayabilmiştim. Bu ilgimi çekmişti ve aşağıdaki kadına bakmak için parmak uçlarımda yavaşça merdivenlere doğru ilerledim. Parmaklarım metal korkuluklara değdiği an Jared ve Claire’in bana baktığını gördüm. Utanç içinde el sallayıp dudağımı ısırdım. Böylesine kutsal varlıkları gözetleyebileceğimi düşünmek büyük bir aptallıktı.

“Günaydın sevgilim,” dedi Jared neredeyse mırıldanarak.

Claire’in yüzündeki ifade Jared’ınkinin tam tersiydi.

Buz mavisi gözleriyle bana öyle bir bakıyordu ki arkamdaki duvarı beni öldürmek için nasıl kullanabileceğini düşünüyor gibiydi. Aniden geri çekildim, o an orada bulunmam pek uygun değildi.

Claire’in gözlerine bakmadan, odaya göz attım. Koltuğun üzerinde düzenli bir şekilde katlanmış çarşaf ve bir yorgan duruyordu. Anlaşılan Jared alt katta uyumuştu.

“Eğer banyo yapmak istersen, temiz kıyafetlerin şifonyerde.

ihtiyacın olan her şeyi orada bulabilirsin,” diye bana seslendi Jared.

Şifonyerde, düzgünce katlanmış kıyafetlerim ve hemen yanında da botlarım vardı. Bakışlarım şifonyerin karşısına, banyo için gerekli eşyalarımın durduğu yere kaydı. Hepsi yurttaki odamdan gelmişti.

“Bunları nereden aldınız?”

“ Claire’e getirttim,” diye açıkladı Jared yukarı doğru çıkarken. Yanıma geldiğinde beni kollarının arasına alarak boynumu öptü. Öldürücü bakışlarına son vermeyen Claire’e baktım. Belli ki bu bir gözdağından çok daha fazlasıydı. Jared orada olmasaydı, hayatımdan endişe edebilirdim.

“Onun için endişelenme. Seni rahatsız etmeyecek,” dedi Jared beni korkuluktan uzaklaştırırken. “iyi uyudun mu?”

Yüzünde çok mutlu bir ifade vardı. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

“Öyle olmalı. En son koltukta oturuyorduk. Ondan sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyorum.”

Ellerimi açık mavi tişörtünün üzerinde gezdirdim. Parmak uçlarımla kaslarına, göğsüne ve karnına dokunuyordu. inanılmazdı. Onunki gibi vücutları posterlerde, egzersiz ekipmanlarının ilanlarında ve filmlerde görmüş, ama bizzat hiç şahit olmamış, hele de böylesine sıkı sıkı kavramamıştım.

Jared daha da sıkı kavradı beni. “Seni uyandırmamak için oldukça dikkat ettim. Uyuduğunda çok huzurlu oluyorsun.”

“Koltukta mı uyudun?” diye sordum sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeyerek.

“Bunu birkaç kere... tekrar düşündüm,” dedi bir taraftan da dudaklarıyla boynuma dokunarak.

“Eşyalarımı ne zaman getirdi?”

“Erkenden. Birçok kere gidip geldi.” Kaşlarını çattı.

“Dün geceki konuşmamızdan hoşnut değil. Sanırım bununla ilgili.” Yüzümdeki kaçınılmaz üzgün ifadeyi yok ederek alnımı öptü. “Kahvaltı neredeyse hazır. Aşağıda seni bekliyor olacağım.”

Duşumu aldıktan sonra, isteksizce aşağı indim, daire ve Jared birbirilerinin tam tersi ifadelerle bakarak masaya yaklaşmamı izliyorlardı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Jared yanağımı öpüp benim için sandalyeyi çekmeden evvel.

Karşısına oturduğumda, Claire bana hala düşmanca bakmayı sürdürüyordu.

“ Claire...” diye uyardı Jared. Claire öfkesi bu sefer de Jared’a çevrilmişti. Anlık bir rahatlama hissettim.

“Kıyafetlerimi getirdiğin için teşekkür ederim Claire,” diye fısıldadım. Kelimeler ağzımdan çıktığı an hiç konuşmamış olmayı diledim. Buz mavisi gözleri tekrar üzerime çevrildi ve sandalyeme iyice gömüldüm.

Jared, o yerinde huzursuzca kıpırdanana kadar Claire’e dik dik bakmayı sürdürdü. “Bir şey değil,” diye mırıldandı Claire tabağına bakarak.

Jared, tereyağı bıçağının ucuyla her birini göstererek, “Jambon, mantar, yeşilbiber ve peynirli omlet... tost,” dedikten sonra ardından ağzına bir şeyler attı.

Omletten bir parça kesip ısırdım. Jared mükemmel bir aşçıydı. Benim için yaptığı her şey tam da sevdiğim şekilde hazırlanmıştı.

“Mımm... Çok lezzetli. Ne kadar acıktığımı fark etmemişim,” diye mırıldandım.

Tabağımdaki son parçayı da yerken, çatalım tabağıma çarparak sesler çıkardı ve Jared eğlenen bir ifadeyle çenesini ellerinin üzerine yerleştirmiş, utanmaz bir şekilde iştahla yemek yiyişimi izliyordu.

Claire öfkeyle içini çekti. “Cynthia’nın, Nina’nın dün geceyi burada geçirdiğinden haberi olduğunu bilsen iyi olur.”

Claire umursamazca Jared’ın yüz ifadesinin bir anda öfkeye dönüşmesini izledi.

“Peki, bunu nereden biliyor Claire?” diye sordu Jared dişlerinin arasından konuşarak.

“Ona ben söyledim.”

Jared yumruğunu masaya indirdi. Yerimden zıplamama rağmen, Claire tepki vermedi. Acaba ateş hattından uzaklaşmalı mıyım diye düşünerek karşılıklı bakışmalarını seyrettim.

Jared giderek artan huzursuzluğumu hissederek elini benimkinin üzerine koydu. “Ona tam olarak ne söyledin, Claire? Daha da önemlisi neden söyledin?” Ses tonunun sakin çıkması için çabalıyor, ama yine de dişlerinin arasından konuşuyordu.

“Bana başka bir seçenek bırakmadın Jared. Hastanede olanlardan ve geçen geceden sonra Cynthia neler olduğunu bilmek istedi. Babam da böyle yapardı.”

“Babamız artık burada değil.” Jared’ın sakin olmak için kendisiyle savaştığı sesinden anlaşılıyordu.

Claire kollarını kavuşturarak, “Kesinlikle Jared, yoksa tüm bunları yapmaya devam edemezdin. Babam öldükten saatler sonra, bize öğrettiği her şeye karşı geldin. Sana söylemeye çalıştım, ama dinlemedin,” dedi.

“Gidebilirsin Claire, şimdi,” diye homurdandı Jared.

Claire’in sakin ifadesi, kardeşinin sert ses tonunu duymasıyla bir anda yok oldu. “iyi. Cynthia, Andrews’ta bekliyor. Belki o, bütün bunlar daha da ileri gitmeden bir şeyleri durdurabilir.” Claire, motosiklet başlığı ve anahtarlarını alarak masadan kalktı. Çıkarken kapıyı ardından çarpınca korkudan irkildim. Kapı pervazlara öyle kuvvetli bir şekilde çarpmıştı ki duvarlardaki raflar bile sallanmıştı. Gözümün ucuyla Jared’a baktım, çenesi kaskatı kesilmişti.

“Bizi biliyor, şimdi ne olacak?” dedim elini sıkarak.

Jared hemen cevap vermedi. Konuşmadan önce sakinleşmeye çalışıyor gibiydi.

“Bu... bazı şeyleri karmaşıklaştırıyor” dedi kısık bir sesle. “Seni geri götürmeliyim. Ne kadar fazla beklerse, o kadar zor olacaktır.”

Ayağa kalkarak kafamı salladım. “Burada bir şeyleri mi kaçırdım? Annemden bahsediyoruz, değil mi? Neden bu kadar endişelisin?”

Jared tabaklarımızı lavaboya koyup doğruca portmantoya gitti.

Montumu alırken gülümsemeye çalıştı, ama bu çabası işe yaramamış, sonunda yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. “Hazır mısın?”

Kafamı sallayarak montumu giydim. Arabasına gidene kadar elimi tuttuğu için mutluydum ve Brown’a gidene kadar da hiç bırakmamış olması da beni daha da çok mutlu etti, ama bu süre boyunca tek kelime etmemişti.

Escalade’sını park ederek doğruca ileriye baktı ve direksiyonu tutmak için elimi bıraktı.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordum.

Kafasını salladı. “Görmek istediği son kişiyim.”

“Ta... tamam,” dedim. Davranışıyla ilgili ne yapacağımdan emin değildim. Babamla bir keresinde tartıştığını söylemişti, ama annemle yüzleşemezdi.

Kapıya uzandım, ama Jared gözlerinde hüzünlü bir ifadeyle kolumdan tutarak beni kendine doğru çekti.

Elleriyle yüzümü avuçladı ve hızla dudaklarını dudaklarıma götürdü. Beni öpmeyi bıraktığında, gözlerini kapatarak alnını benimkine dayadı.

“Beni bir daha görmeyecekmiş gibi davranıyorsun,” dedim aniden telaşlanarak.

“Annene karşı gelmeni isteyemem Nina.”

Şaşkınlıkla bir kahkaha attım. “Senden uzak durmamı söyleyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Tam olarak öyle yapacak.”

Kafamı salladım. “Annemin benim kararımı değiştirmek konusunda pek de yetenekli olmadığını bilmelisin.”

“istediği şeyi elde edemediği zamanlar oldukça nadirdir.

Yalnızca... onu dinleme.”

“Oyunları benim dışımdaki herkes üzerinde işe yarar.

Hiçbir yere gitmiyorum Jared.”

Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı, ama gülümsemesi tamamen yapmacık görünüyordu.

“Seni sonra ararım, tamam mı?” Parmaklarımı saçlarının kenarlarında gezdirirken bir kez daha alnını benimkine dayadı.

“Tamam,” diye fısıldayarak cevap verdi.

Escalade, ben binaya girene kadar hareket etmemişti ve sonra yavaşça yola koyuldu.

Jared’ın dinleyeceğini bilerek hızla odama gittim. Bu, Cynthia Grey’yle mücadele etmemi gerektirse bile, Jared’ın gözlerinde gördüğüm o bakışı, o fırtınayı yok etmek konusunda kararlıydım.

Kapıyı açınca donakaldım. Cynthia kollarını kavuşturmuş ve yüzleşme için hazır bir şekilde odanın ortasında duruyordu. Beth yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle bana bakmak için sandalyesinden arkaya doğru uzandı.

“Biraz kahve alacağım. Size de bir şeyler getirmemi...”

“Hayır, teşekkür ederim,” diyerek konuşmasını kesti Cynthia. Öfkeden delirmiş olmalıydı, çünkü onu hiç kabalaşacak kadar kızgın görmemiştim.

“Ben alacağım Beth, teşekkür ederim,” dedim minnettarlık göstererek. Beth kafasını sallayıp montunu alarak koşar adımlarla kapıdan dışarı çıktı.

“Dün gece neredeydin?” diye sordu Cynthia.

“Nerede olduğumu çok iyi biliyorsun,” dedim çenemi onunki gibi yukarı kaldırarak.

Bu tavrım karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Cynthia genellikle sürprizler konusunda iyiydi.

Çabucak toparlandı. “Jared’la birlikte olamazsın Nina. inan bana, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeterince biliyorum anne.” Beth’in yatağına oturup yere baktım. Sözlerimi dikkatle seçmeliydim.

Cynthia kafasını kaldırarak önümde dikildi. “Nina Elizabeth, bu çok tehlikeli. Onu tanıdığını düşündüğünü biliyorum, ama tanımıyorsun.”

Kahkaha attım. “Eğer tehlikeli biriyse, neden beri koruması için para alıyor?”

Cynthia’nın ağzı açık kaldı “Bu anlaşma, onunla baban arasındaydı. Dinlemiyorsun. O senin için tehlikeli değil. Tehlikeli olan... senin... onunla birlikte olman. En az baban kadar düşmanı var onun.”

“Ne yaptığımı biliyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu. “Kendini neyin içine soktuğunu biliyor musun? Bunun nereye gideceğini ya da yapman gereken seçimlerin sonuçlarının ne olacağına dair en ufak bir fikrin var mı? Bunu, onun da düşündüğünü sanmıyorum, yoksa böyle bir şey yapmazdı. Belki de o kadar bencildir ki...”

“Bencil mi?” diye bağırdım. “Bunu nasıl söylersin? Ona ve ailesine yaşattığımız onca şeyden sonra, bunu nasıl söylersin anne?”

“Tüm bunlar suçluluk duygunla mı ilgili?” Kollarını kavuşturuyordu hala, odanın içinde yürümeye başladı.

“Hayır!” diye bağırdım. “Bu öyle bir şey değil.” Jared’ın annemin söylediklerini duyabilecek olmasından dolayı utanmıştım.

Gözlerini kapatıp içini çekti. “Nina... Lütfen. Sana yalvarıyorum. Mutlu olmanı istediğimi biliyorsun... ama bu... bunun sonu hiç de iyi olmayacak.” Kısık bir sesle konuşuyordu.

Gülümsedim. “iyi biten hiçbir şey var mı ki?”

Her kaybettiğinde yaptığı gibi içini çekti, ama bu kez farklıydı. Sanki Jack’le girdiği bir tartışmayı kaybetmiş gibi davranıyordu.

“Bir gün umarım sana ne söylemeye çalıştığımı anlarsın bebeğim. Son birkaç ay en büyük korkularımın doruk noktası oldu.”

On üç yaşımdan beri annemin suçluluk duyma hilelerinden etkilenmiyordum, ama şimdi Jack’in ölümünü kullanmıştı, utanmaktan kendimi alamadım. Annem, gerçeği asla öğrenmememi ve bunun babamın ölümünden sonra hayatımızda değişmeden kalan tek şey olmasını istemişti.

Bana yıllarca Jack, Gabe ve Ryel’lar hakkında yalan söylediğini hatırladığımda, suçluluk hissim öfkeye dönüştü.

“Bana nasıl hissedeceğimi söyleyemezsin,” dedim öfkeyle anneme bakarak.

“Çok geç değil Nina. Kendini kurtarabilirsin,” dedi çenemi yukarı kaldırarak. Onun karakterine hiç uymayan bir davranıştı ve savunmasız yakalanmıştım, ama kararımı çoktan vermiştim.

Ondan uzaklaştım. “Jared’dan kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Cynthia derin bir nefes alıp başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu sıktı. “Nina...”

Tükendiğini görebiliyordum. Her kozu kullanmış ve elindeki tüm kartları masaya koymuştu. Jared’ın sözlerime gülümseyeceğini düşünerek zafer kazanmış gibi hissettim. Beth odaya dönerek yatağına, yanıma oturdu.

“Fındık ve Splenda,” dedi gülümseyerek elindeki kupayı uzatırken.

“Teşekkürler Beth.”

Cynthia, bıkkınlıkla bana baktı. “Şimdi eve gidiyorum. Söylediklerimi düşün. Bu oldukça önemli.”

“Düşüneceğim.” Gitmesinin bende yarattığı rahatlamayı saklamaya çalıştım.

Beth kapıyı kapatarak bana döndü. “Seksle ilgili mi konuşma yaptınız?”

“Ne? Hayır!” Yüzümde iğrendiğimi belli eden bir ifade belirdi. Annemle seks hayatımı tartışma düşüncesi midemi altüst etmişti ve Beth de birçok şey hakkında yanlış fikirler edinmişti.

“Dün gece onunla mı kaldın?” diye sorarken dudakları meraklı bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı.

“Evet, ama uyuyakaldım. Düşündüğün gibi değil.”

“Ah, tamam, peki güzel vakit geçirdiniz mi?” diye sordu hevesi kaçmış bir edayla.

“Onun dairesine gittik, yemek yapmış ve...”

“Yemek mi yapmış?” diye sözümü kesti Beth.

Kafamı salladım. “Bana çiçek getirmiş ve her yerde mumlar vardı. Sabaha kadar saatlerce konuştuk.”

Beth, dizlerini göğsüne çekti. “Vay canına. Sana âşık olduğunu söylemiştim. Bu tip şeyler konusunda altıncı hissim kuvvetli.”

“Harikasın,” dedim. Haklı çıkmıştı.

“Fark ettiğin için teşekkürler.” Gözleri yeniden gülümsemesiyle aralandı. “Onu bir daha ne zaman göreceksin?”

“Bugün, yani öyle umuyorum. Sabah pek konuşamadık.”

“Cynthia,” dedi. Kafamı salladım ve Beth eşyalarını toplamak üzere ayağa kalktı.

“Bir saat içinde Chad ve Tucker’la birlikte hastaneye gideceğim. Jared’la buluşmadan önce biraz vaktin var mı?”

“Evet,” dedim bir anda karar vererek.

Benim de geleceğimi söylemek için telefonu çıkararak Chad’in numarasını tuşladı. Chad cevap verdikten kısa bir süre sonra, Beth kısık sesle konuşmaya başladı.

Belli etmeden konuşmaya çalışıyordu, ama Chad, Tucker ya da her ikisinin de onlarla birlikte gitmemden hoşlanmadığım sezdim. Kazanan Beth oldu ve bana dönerek göz kırptı.

Hastaneye gidecek olmamız beni rahatlatmıştı; Chad ve Tucker bana kızgın gibi görünmüyorlardı, ama Chad’in cipindeyken ortamın gergin olduğu belliydi.

Bütün bunların ne anlama geldiğini Ryan’ın odasına gidene kadar çözemedim. Ryan beni gördüğüne sevinmedi ve aslında orada bulunarak ona hakaret ediyormuşum gibi davranıyordu.

Saldırmak için hiç vakit kaybetmedi. “Ee, buluşman nasıldı?” diyerek alay etti.

“Duymak istemeyeceğini düşünüyordum,” diyerek düşmanca bir tavırla hızlıca cevap verdim. Sesimin bu kadar korumacı çıkmasını istememiştim, ama kindar tavırları beni şaşırtmıştı.

“Bu, Beth’in herkesi sabahın üçünde arayıp seni sormasından önceydi. O kadar iyi geçti, hı?” diye tısladı.

Tucker ve Chad’e baktım. Kaygılandıkları şeyin bu olduğunu anladım. Beth, Chad’e sinirli bir bakış fırlattı ve Chad de özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ben söylemedim bebeğim,” diyerek omzunu silkti Chad.

“Öyleyse kim söyledi?” diye hırladı Beth.

Ryan gözlerini devirdi. “Josh söyledi. Ne fark eder ki?”

Beth kollarını kavuşturarak benim yanıma doğru yürüdü.

“Bu, Josh’ı niye ilgilendiriyor?” dedim. “Eğer herkes seni üzmem konusunda bu kadar endişeliyse, neden işime burunlarını sokuyorlar?” Çok korumacı davranıyordum, ama hala Cynthia’yla olan yüzleşmemin etkisindeydim.

“Belki de sana birazcık mantıklı davranmanı söylememi istiyorlardır.”

“Ya da belki herkese bir taraf seçmesi gerektiğini düşündürüyorsundur,” diyerek Beth gibi kollarımı kavuşturdum. Yan yana komik görünüyor olmalıydık.

“Taraf falan yok.” Ryan sözlerim üzerine yüzünü buruşturdu.

“Sahiden mi?” Tek kaşımı kaldırdım. Odanın diğer tarafında duran Chad ile Tucker’a, ardından da yanımdaki Beth’e baktım. “Bana varmış gibi görünüyor.”

Ryan dişlerini gıcırdatarak pencereden dışarıya baktı.

Belli ki konuşamayacak kadar kızgındı.

içimi çektim. “Eğer ona bir şans verseydin...”

Ryan, kabul edercesine derin bir nefes aldı, fakat hemen sonra yerinde kıpırdanarak bandajlı yarasını tutup acıyla sızlandı.

“Ryan...” dedim ona yaklaşarak. Yüzündeki acı, içimi suçluluk duygusuyla doldurmuştu. Yatağına doğru bir adım attım.

“Yalnızca git Nina. Yalnızca... git,” dedi gözlerini sıkıca kapatarak.

Özür dilemek istedim, ama bunu düzeltebilecek hiçbir şey yoktu. Jared’la birlikte olmaktan asla pişman değildim ve bu, Ryan’ın gözündeki tek kabahatimdi. Ağır adımlarla bekleme odasına doğru yürüdüm. Mükemmel başlayan günüm bir felakete dönüşmüştü.

Yarım saat sonra Beth, Chad ve Tucker geri geldiklerinde, sessizlik içinde arabaya doğru yürüdük. Kampüse giderken Ryan’ın iyileşmesi, erken taburcu olma ihtimali ve onu güldürmek için anlattıkları komik hikâyelerle geçen konuşmayla kendimi avutmaya çalıştım, fakat hiçbiri işe yaramadı. Yanlış bir şey yapmamama rağmen utanç sembolüne dönüşmüştüm. Kampüsteki park alanında durduğumuzda, cep telefonum çaldı. Ekran aydınlanarak Ryan’ın adı ve numarasıyla kaplandı. Cipten hızla çıkarak telefonu kulağıma götürdüm.

“Özür dilerim Nina,” dedi çabucak. “Sen haklıydın. Bu kimseyi ilgilendirmez. Sadece böyle olmasını beklemiyordum ve ne beklediğimi de bilmiyorum.”

“Düşündüğün gibi değil. Uyuyakaldım,” diye açıkladım.

“Arkadaşız, öyle değil mi Nina?” dedi. Sesindeki üzüntüyü fark edince içim acıdı.

Ellerimle gözlerimi kapattım. “Elbette öyleyiz. Bana kızgın olmandan nefret ediyorum.”

“Sana kızmaya hakkım yok. Sadece her şeyi mahvetmediğimi bilmek istedim.”

Her şeyi mahvetmek mi? Benim önleyebileceğim bir yaralanma yüzünden hastane yatağında yatıyordu. Hissettiğim suçluluk duygusu dayanılmazdı.

“Özür dilerim,” dedim.

“Kıskanç pisliğin tekiyim. Nina... Lütfen geri geleceğine söz ver. Bir daha böyle davranmayacağım, yemin ederim.” Sesi neredeyse yalvarıyor gibiydi ve hissettiği pişmanlıkla umutsuzluktan kurtulmasını istiyordum.

“Benden bu kadar kolay kurtulamazsın.”

Beth telefonumu çantama koymamı izledikten sonra, bana gülümsedi. “ikinizin arasının düzelmesine sevindim.”

“Ben de,” dedim iç çekerek.

Odama girdiğimde Jared’ı aradım. Birçok kez sinyal sesini dinledikten sonra, sesli mesaja aktarılınca hazırlıksız yakalandım.

“Me... Merhaba Jared,” diyerek kekeledim. Telefonuma cevap vermesini bekliyordum. “Benim Nina. Hastaneden yeni geldim ve seni aramak istedim. Sonra görüşürüz.”

iki saat sonra, ondan hala haber alamadığım için şüphelenmeye başlamıştım. Annemle olan konuşmam için o kadar endişeliydi ki beni aramak için bu kadar uzun süre bekleyebilmesine bir anlam veremiyordum. Jared’ın mesajımı muhtemelen daha bıraktığım saniye dinlediğini fark ettiğimde, daha da kötü hissetmeye başladım. Onu ikinci kez aramak için kendimle verdiğim savaşı kaybettiğim an, kapı çaldı.

“Mutlu cumartesiler bayanlar,” dedi Kim içeri girerken.

“Selam Kim,” dedim hayal kırıklığı içinde.

“Pekâlâ, ben de seni seviyorum.”

“Jared’ı bekliyordu,” diye açıkladı Beth.

“Buluşmanızın güzel geçtiğini duydum,” dedi Kim kaşlarım kaldırarak.

“Ben uyuyakaldım, o ise koltukta uyudu.”

Kim yüzünü buruşturdu. “Hadi ya!” Bu kez de dikkatini Beth’e verdi. “Bu gece ne yapıyoruz?”

“Ah... Chad’le dışarı çıkıyoruz, affedersin,” dedi Beth.

Sesinde en ufak bir pişmanlık yoktu.

Kim gülümseyerek, “Ah, öyle olsun, pekâlâ. Belki yaramaz Nina’dan daha ilginç şeyler yaşayabilirsin,” dedi.

Jared ya da Claire’in her şeyi duyabileceğini bildiğim için kaskatı kesildim ve tepeden tırnağa kızardığımı hissettim.

“Hey! Sadece şaka yapıyordum Nina!” dedi Kim. Utancımı yanlış anlayıp öfkelendiğimi sanmıştı.

Kim daha sonra beni bütün bir akşam boyunca neşelendirmeye çalıştı. Orada geçirdiğim zamanın uzunluğunu ve Jared’ın bana anlattığı her şeyi

bir kenara bırakmanın ne kadar zor olduğunu açıklamak, benim için hiç kolay değildi. Kimsenin aramadığını bilmeme rağmen, sürekli telefonuma bakıyordum. Beth, Kim'e hastane ziyaretimiz sırasında gerçekleşen ve görünüşe göre Kim'i rahatsız eden ilginç olayların detaylarını anlatıyordu.

"Ne bekliyordunuz? Nina için deliriyor," dedi Kim.

"Jared'dan gerçekten hoşlandığını biliyorum Nina, ama Ryan da iyi biri."

"Biliyorum," dedim yeniden telefonuma bakarken.

"Kimin aramasını bekliyorsun? Satıcısının aramasını bekleyen eroin bağımlıları gibi sürekli telefonuna bakıp duruyorsun," diye azarladı beni Kim.

"Kim!" diye bağırdım. Yüzüm yine alev alev yanıyordu.

"Bugün sana ne oldu böyle? Dün gece uyuduğunu sanıyordum," diye sordu Kim aklı karışmış bir halde.

"Uyudum. Yalnızca susmanı istiyorum!"

"Nigh. Sizin odanızdayız. Burada bizi kim duyabilir ki?" Kim, Beth'e, sanki kafayı yemişim gibi bakıyordu.

"Hiç kimse," dedim. "Sen sadece... Neyse. Gitmem gerek." Montumu alıp telefonumu çantama koyduktan sonra, kapıya doğru yürüdüm. Jared'ın mikrofonu kullanmaktan vazgeçmesini diledim. Kendi odamda normal bir konuşma yapmaya dahi çekiniyordum. Pazartesi günü hala Jared'dan haber alamamıştım. Yakınlarda olup da benimle konuşmak istememesi kalbimi kırıyordu. Bana söylediği her şeye rağmen, aklıma yalnızca tek bir şey geliyordu: Her nasıl olduysa, benden vazgeçmişti ve uzun süredir benim için hissettiklerine değmeyen biri olduğumu fark etmişti.

Hafta bu şekilde geçmeye devam ederken, kendimi bir şekilde normal hissedebildiğim tek yer hastane olmuştu.

Ryan'ın hasta yatağının yanında rahatça nefes alabileceğimi hissederek her gün neredeyse kaçarcasına kampüsten çıkıyordum. Konuyu açmasından hemen önce, neredeyse bütün ödevlerini bitirmiş ve diğerlerine yetişmiştik.

"Neler olduğunu bana anlatacak mısın, yoksa susmaya devam mı edeceksin?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum yüzümde yapmacık bir gülücükle.

"Nina. Benimle konuştuğunu unutuyorsun."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek kafamı Ryan'ın örtüsüne gömdüm.

“Nina? Sorun ne?” diye sordu beceriksizce kafamı okşayarak. Konuşamadığımı görünce, saçlarımı yüzümden çekti. “iyi misin?”

Kafamı sallayıp ona dik dik baktım. “Hayır. Hayır, iyi değilim.”

“Bir şey mi oldu?” Ryan’ın yüzünde de benimkinde olduğu gibi umutsuz bir ifade vardı.

“Hayır. Hiçbir şey olmadı. Bunu duymak istemeyeceğine eminim.” Oturuşumu düzeltip yüzümdeki yaşları sildim.

“Jared’la mı ilgili?” diye tahminde bulundu. Kafamı sallayınca yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Seni incitti mi?”

“Hayır!” Artık daha fazla ağlıyor ve daha fazla gözyaşını silmeye çalışıyordum. Kafamı hayır anlamında salladım. “Bana hiçbir şey yapmadı. O... Ah, bu çok utanç verici.”

“Bana anlatabilirsin.”

“O... beni istemiyor.” Ağzımdan çıkan kelimelerden sonra yıkıldığımı hissettim. Ryan’ın yüzünde, sözlerim anlamsızmış gibi bir ifade vardı. Söylediklerimin mümkün olmasını hayal edemiyor gibi görünüyordu. “Yanlış anlaşılma olduğuna eminim. Neden böyle düşünüyorsun?”

Ryan’ı, beni Jared konusunda teselli etmek zorunda bıraktığım için kendimden nefret ediyordum. Çok kötü bir insandım.

“Nina, söyle hadi.” Sesi, insanların benden bilgi almaya çalıştığındaki öfkeli halim gibi sinirli çıkmıştı.

“Ben, ikimizin... onun...” Söylemek istediklerimin yarısını bile söyleyememiştim. Şımarık bir çocuk gibi görünüyor olmalıydım. Ryan kahkaha attı ve kafamı kaldırıp ona baktım. “O bir aptal, Nina.”

“Hayır, değil,” dedim gözlerimdeki yaşları kazağımın koluna silerken.

“Seni dışarı çıkarıp bütün bir geceyi seninle geçirdikten sonra, hala ne kadar muhteşem olduğunu göremiyorsa, aramasını beklemene değmez. Sen bundan çok daha iyisin ve seni daha azıymışsın gibi hissettiren herkes birer aptal.”

“Teşekkür ederim. Ama durum bundan biraz daha karmaşık.”

Yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. “Hayır, hayır değil.

Eğer önündekini göremiyorsa, cehenneme kadar yolu var. Ve bunu cehenneme gitmesini istediğim için söylemiyorum.”

Ona bakınca bana göz kırptı. Gülümseyerek hayal kırıklığımın ortaya çıkmasına izin verip içimi çektim. Eğilerek başımın üstüne rahatlatıcı bir öpücük kondurdu.

“Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?” diye sordum yanı başındaki kâğıt mendilleri bana uzatırken.

“Çünkü sen buna değersin.” Söylediği şeyi çoktan bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyordu ve elimden gülümsemekten başka bir şey gelmiyordu.

“Bunun L’Oreal’in bir sözü olduğunu sanıyordum,” dedim.

“Ah, aslında doğuştan öyle” olduğunu söylemek istemiştim.”

“Belki de sırrım Maybelline’dir,” diye Ryan’a takılmayı sürdürdüm.

Parmağıyla beni göstererek, “Bu işte iyisin,” dedi.

“Herkesten üstünüm ve çalışmaya devam ediyorum.”

Başımı ellerimin arasına alarak gülümsedim.

“Bazen bir ceviz gibi hissedersin, bazen de hissetmezsin.”

Tekrar kıkırdayıp kalan son gözyaşlarını da sildim.

“On kat kadar daha uzun ömürlü.”

Ryan, bir müddet şaşkın şaşkın bakarak oturduktan sonra, yüzüne muzip bir sırıtış yerleşti. “iyi haberlerim var. Araba kaskomu Geico’ya geçirdiğim için bayağı kardayım.”

Gözlerimi kıstım. “Peki, bu güvenilir mi?”

Parmaklarını benimkilere geçirdi. “Sakin ol neşeli ve güzel Kapak Kızı.”

Oynadığımız oyunu bitirmek istemeyerek dudağımı ısırdım. Dikkatimi dağıtıyordu.

“Yap gitsin,” dedi dirseğiyle beni dürterek.

“Egomu şişir,” derken kolumu geri çekerek karşılık verdim.

Kolunu gererek, “Akşam yemeğinde et var,” dedi.

Kolunu göstererek kafamı salladım. “Tadı güzel, kalorisi de az.” Cevap vermesini bekleyerek oturdum.

“NABBEERRR?” derken yüzüme doğru eğildi ve kahkaha atmaya başladım. Ardından o da kendini tutamayarak gülmeye başladı ve hemşireleri odadan uzak tutmak için ağızlarımızı ellerimizle kapattık.

“Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı,” dedim karnımı tutup nefes almaya çalışırken.

“Kesinlikle öyleydi.”

***

Ertesi sabah çalan telefonla uyandım. Uyku mahmurluğumdan kurtulmaya çabalarken, telefonu şarjdan çekip kulağıma götürdüm.

“Merhaba?” dedim çekinerek. Hattın öteki ucundaki kişinin manik ses tonumdan bahsetmesini bekliyordum.

“Selam Nigh, benim, Ryan. Dün anatomi kitabını burada bırakmışsın. Sınıfa gitmeden önce haber vermek istedim.”

“Ah! Öyle mi? Teşekkür ederim. Bugün ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum, laboratuvarda olacağız.” Ne zaman uyuduğumu düşünerek gözlerimi ovaladım. Hiç uyumamış gibi hissediyordum.

“Seni uyandırdım mı?”

“Evet, ama sorun değil.” Saate baktım. “Alarm on dakika içinde çalacaktı zaten.”

“Hemşire bugün ya da yarın taburcu olabileceğimi söyledi.”

“Mükemmel! Çıkacağın zamanı bana bildir ve ben de milleti toplayayım.”

“Tamam.” Sesi bu kadar erken bir saat olmasına rağmen fazlaca istekli ve neşeli geliyordu.

Dersler esnasında günü tamamlamak için kendimi zorladım. Odama gittiğimde çok yorgun hissediyordum ve çabucak bir şeyler atıştırıp uyumaya karar verdim. Yatağıma saçılmış ödevlerimi bitirmem imkânsızdı.

Her sayfayı çevirişimde, çatalım tabağıma her sürttüğünde ve her iç çekişimde Jared’ın beni dinlediğini bilerek konsantre olamıyordum. Beni dinliyor oluşu aklıma geldiğinde, öfkelendiğimi fark ettim. Bana, saklamamı beklediği sırlarını açıklamış, beni sevdiğini söyleyip sözler vermiş ve sonra... beni terk etmişti.

“Bu kimin suçu?” diye sordum yüksek sesle. Beni yurda bırakırken sergilediği tavırları düşünerek kafamı salladım. Beni kaybetmekten ve annemin ondan uzak durmamı istemesinden çok korkuyor gibiydi. Ama sonunda beni başından savan o olmuştu.

Bu fikri bir süre kafamda evirip çevirdikten sonra, beni yurda bırakmasıyla hastaneden döndüğüm zaman arasında neler olabileceğini düşünmeye başladım. Yalnızca yanlış bir şeyler yapmış olabileceğim fikri üzerinde yoğunlaşmıştım ve Jared’ın benden köşe bucak kaçmasının olası nedenlerini düşünmeden edemiyordum. Annem gibi.

Gerçeği fark ettiğimde, elim hızla ağzıma gitti.

Jared’la konuşmuş, ona benden uzak durmasını söylemişti ve Jared da onun sözünü dinlemişti.

Montumu ve anahtarlarımı alarak, sanki odam bir yangının tam ortasındaymış gibi kapıyı hızlıca çarpıp dışarı çıktım. Arabamı çalıştırıp

Brown Üniversitesi’yle annemin evi arasındaki bütün trafik kurallarını ihlal ederek oraya gittim. Arabayı durdurduğumda cesaretim biraz azalmıştı, ama Jared’ın neden fikrini değiştirdiğini bilmem gerekiyordu.

Onun beklentilerini karşılayamayacağım için beni terk etmediğini öğrenmem gerekiyordu.

Kapıdan içeri girerek anneme seslendim. ismini üçüncü kez haykırdıktan sonra, merdivenlerden koşarcasına indi.

“Nina? Neyin var?” Bir eliyle korkuluğu tutuyor, diğer eliyle de küpesini takıyordu.

“Ona ne söyledin?” dedim konuşmasını talep ederek.

“Kime ne söyledim?” derken yüzünde iğreniyormuş gibi bir ifade belirmişti.

“Anne, kes şunu!” diye bağırdım.

Cynthia tek kaşını kaldırarak usulca konuştu. “Benim evimdeyken sesinin tonuna dikkat edeceksin genç bayan.”

Kafamı sallayıp ona doğru bir adım attım. “Jared’a ne söyledin?”

Kısa bir süre düşündükten sonra, “Ne duyması gerekiyorsa, onu söyledim Nina. Beni dinlemiyordun, başka çarem yoktu,” dedi.

“Neden? Neden beni bilerek incitmeye çalışıyorsun?”

Cynthia, söylediğim şeyden dolayı afalladı. “Nina, sadece seni kendinden korumaya çalışıyorum. Eğer sen aklını kullanıp... neyse, onun mantıklı davranmasına sevindim.”

“Anne, yalvarırım, bunu... yapma. Ben...” Devam edememiştim. Merdivenin en alt basamağına oturup ellerimle yüzümü kapattım.

Cynthia kalan basamakları da inerek yanıma oturdu.

“Anladığını düşündüğünü biliyorum canım, ama gerçekten anlamıyorsun. Bildiğin, düşündüğün her ne ise... Seçtiğini düşündüğün şeye gerçek anlamda güvenemezsin. Jared’ın seni, gitmene izin verecek kadar seviyor olması beni memnun etti.”

Ona baktım. “Ne söylediğinin farkında mısın? Ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu senin? Beni seviyor anne. Beni seviyor ve sen...” Kafamı sallayıp kapıya doğru yürüdüm. “Nasıl hissettiğimi hiç önemsiyor musun acaba?” diye sordum sırtımı ona dönerek.

Cevap vermedi.

Arabama döndüğümde sinirli ve hayal kırıklığına uğramış bir halde ağlamaya başladım. Şimdi Jared’la konuşabilmemin tek bir yolu kalmıştı.

Sekizinci Bölüm
Araf

Altlarındaki her kabloyu elimle iyice yoklayarak bütün sıraların altına baktım. istese de istemese de Jared beni dinleyecekti ve bu kararlılığımla hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım. Aynanın kenarlarını, mikrodalga fırının arkasını, mini buzdolabını, Beth'le yataklarımızın altını ve yurdun her zaman kullanılan telefonunun her yerini özenle araştırdım. Bir saat geçmiş ve hiçbir şey bulamamıştım. Jared kesinlikle bir profesyoneldi, yerleştirdiği mikrofonu elbette bulamayacaktım. izlediğim bütün casusluk filmlerini hatırlamaya çalışırken, bir şey fark ettim. Bakışlarım duvardan yavaşça tavana kadar ilerledi ve tam ortadaki dikdörtgen şeklindeki havalandırmaya takıldı.

Hemen Beth'in sandalyesini deliğin altına sürükledim. iki vidası vardı, fakat elimde hiçbir alet yoktu.

Hızla danışmanın odasına koştum. Kapısını çalarken nefeslerimi düzenlemeye çalışıyordum. Kapıyı yüzünde sıkıldığını gösteren bir ifadeyle açtı.

"Evet?"

"Merhaba Dara, dinle. Odamdaki havalandırmada bir sorun var..."

"Sabah servisi ararım," dedi ruhsuz bir sesle kapıyı kapatmaya hazırlanarak.

Kapıyı iterek açtım. "Sende kullanabileceğim yıldız uçlu tornavidalardan olup olmadığını merak etmiştim."

"Bir Phillips mi?" diye sordu, konuşmamızdan sıkıldığı belliydi.

Gözlerim ışıldadı. "Evet! Var mı?"

"Hangi boya ihtiyacın var?" diye sordu bana arkasını dönerken.

"Ben... bilmiyorum." ikimiz de bakışımızı odasındaki havalandırmaya çevirdik.

"Ufak boya ihtiyacın olacak. işte, al," diyerek elindeki küçük tornavidayı bana uzattı. Odama koşmadan önce kendisine teşekkür ettim. Tornavida ihtiyacım olandan daha küçüktü ve bu yüzden vidayı çevirmek için bir tarafına bastırmam gerekiyordu.

ilk vidanın parmaklarımla çıkarabileceğim kadar gevşemesinin ardından avucuma düşmesi çok kısa sürdü. Diğer vidayla uğraşmaya başladım ve iki kez zahmetli dönüşün ardından elim kaydı. Tutunacak bir yer ararken

avucum havalandırmanın kenarına sürttü ve orada bulunan tırtıklı metal elimi kesti.

Soluk soluğa elimi çektim ve kanın fışkırarak dirseğime kadar kaim bir çizgi şeklinde ilerlemesini seyrettim.

“Ahhhh! Kahretsin!” diye bağırdım eğilerek.

Aşağıya inip avuç dolusu kâğıt mendil alarak avucumun içine bastırdım. Elimi yaramın üzerinden çekmek istemiyordum. Mendilleri elimde tutarak en iyi şekilde çekebilmek için tornavidayı en uygun açıyla küçük deliğe sokmaya çalıştım. Eğilince sandalyenin tekerlekleri kaydı. Ben daha doğrulamadan sandalye altımdan kaydı ve kendimi aşağı yuvarlanmış, dirseğimi yere çarpmış bir halde buldum. Bir saniyeden de kısa bir süre acı hissettim ve dirseğime keskin bir bıçak gibi saplanan acıyı duyduğumda gözlerimi kapadım. “Ahh.” Ağlıyordum. Acıdan başka bir şey düşünebilecek hale geldiğimde, tekrar sandalyeye çıktım. Havalandırmanın kapağım nihayet gevşetebildiğimde, parmak uçlarımda yükselip içine iyice bakmaya çalıştım. Tozun arasına yerleştirilmiş küçük siyah nesneyi gördüğümde, kalbim teklemişti. Elimi uzatarak küçük plastik parçayı alıp kenarlarından çekiştirdim. Yüzüme yaklaştırarak iyice inceledim. Ellerimde Jared’ın minyatür mikrofonunu tutuyordum. Ellerimdeki inkâr edilemez gerçekle uyuşmuş gibiydim. Sandalyeden inerken mikrofonu bırakmadım. Jared beni duyabiliyordu ve az önce ne yaptığımın farkındaydı.

Onun, bu aletin diğer tarafında oturmuş, beni dinliyor olduğunu bilmek acımı ikiye katlamış, gözlerimi yaşlarla doldurmuştu.

“Jared?” dedim ve sesimin titremesine engel olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Beni duyabildiğini biliyorum.”

Gözlerimi kapatarak içimi çektim. “Sana ne söylediğini bilmiyorum, ama umurumda değil. Ben yalnızca...”

Sesim giderek kısılıyordu. “Seni özledim,” diye fısıldadım. “Ne yapıyorsun? Birlikte yaşlanmak ve dürüst olmakla ilgili yaptığımız onca konuşmadan sonra... Şimdi onu dinleyip beni bırakıp gidecek misin?”

“Lütfen... Sadece...” Konuşmak için çabalıyordum.

“Lütfen sadece benimle konuşur musun? Lütfen?”

Dua ederek ekranının yanarak çalmasını beklediğim telefonuma baktım. Geçen zaman sonsuzluk kadar uzundu ve hala komodinimde sessiz ve ışıksız bir şekilde duruyordu.

Tavandan aşağı doğru sarkan kablolara bakarak gözlerimi kuruladım. Bir anda öfkelendim. Ayağa kalkıp koparana kadar kabloyu çekmeye

başladım. Kablonun uç kısmının yıprandığını görerek büyük bir memnuniyetle yüzümü bir kez daha kuruladım. Beni yalnızken duyabilmesi hiç adil değildi.

Komodinimden bir titreşim sesi geldiğinde, şaşkınlıktan donup kaldım. Telefonumun tekrar titremesiyle beraber, zamanında yetişebilmek için o kadar hızlı hareket ettim ki kabloya takılıp düşmekten son anda kurtuldum.

“Jared...” diyerek nefes aldım.

“Ah... ben Ryan. Üzgünüm.”

“Hayır! Üzülme!” diyerek burnumu çektim.

“iyi misin? Sesin ağlıyormuşsun gibi geliyor.”

“Aramanın bir sebebi var mıydı?” Son cinnet anlarımı kimseyle tartışacak havamda değildim.

“Evet,” dedi tereddütle. “Sabah taburcu oluyorum.”

“Ah, öyle mi? Tamam. O halde sabah ararım. Diğerlerine de haber verdin mi, yoksa onları aramam gerekiyor mu?” diye sordum ne kastetmek istediğimi anlamasını umarak.

“Milleti aramaya yeni başlamıştım.”

ilk beni aramıştı ve bununla ilgili nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim.

“Nina?”

“Hımm?” dedim. Yatağımın yanındaki kıvrılmış kablolar dikkatimi dağıtmıştı.

“Neden üzgün olduğunu söyle. Jared yüzünden mi?”

Sessizliğim, ihtiyacı olan cevabı vermişti. “Sana bunu yaptığı için onu öldürebilirim,” derken öfkelenmişti.

“Bu onun suçu değil Ryan. Sana söyledim, bu karışık bir konu.”

Ryan, belirsiz cevabımı kabullenip içini çekti. “Sabah görüşürüz.”

***

Cuma günü, Ryan’ın hastaneden çıkması şerefine verdiğimiz partiyle birlikte olmasını beklediğimden daha kolay geçti. Hastaneden tam bir kafile halinde çıktık; araba balonlarla süslüydü ve Tucker, Ryan’ı hastane kapılarından çıkarırken arabanın içinden Paradise City’nin ezgileri yükseliyordu. Ryan arabaya binerken, hep birlikte ıslık çalıp ellerimizi çırpıyorduk. “Hadi Nina.”

Ryan gülümseyerek ona eşlik etmemi istedi. Yanına oturduğumda, kolunu güçlükle kaldırarak arkama attı.

Brown’a giderken, tüm yol boyunca kıkırdayıp şakalar yaptık ve yine hep birlikte Ryan’ın odasına doluştuk.

“Geçit töreninde gibiyim,” dedi Ryan. Yüzü sevinçten ışıldıyordu. Sandalyesine doğru yürüyüp hemen oturdu. Yorgun olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Hep birlikte oturup konuştuk, daha sonra Beth, Chad ve Tucker derse gitmek üzere ayrıldılar. Yarım saat sonra Kim ve Josh da gitmişlerdi.

“Eline ne yaptın?” diye sordu Ryan beceriksizce bandajlanmış elimi göstererek.

“Odadaki havalandırmanın kenarı kesti,” diyerek omzumu silktim.

“Off! Tetanoz aşılarını yaptırmış mıydın?”

Kafamı evet der gibi salladım. “Sonra uğrarım, olur mu? Yapacak bir sürü işim var.”

“Dersin mi var?” diye sordu hayal kırıklığıyla.

“Son iki saattir dersim var Ryan,” diyerek sırıttım.

“Bugün için teşekkür ederim. Bunu her ay tekrarlayabiliriz.”

“Tamam, ama gelecek sefer bıçaklanan kişi olmak konusunda gönüllü değilim. Aslında hiçbir zaman buna gönüllü değilim.” Ryan’a sarıldım ve geri çekildikten sonra bir an garip bir şekilde duraksadık. “Rahat ol, sonra uğrarım ve birlikte çalışabiliriz.”

Ben kapıya doğru yürürken, yüzünde sevimli bir ifadeyle beni izliyordu. “Sonra görüşürüz Nigh.”

Kapısını kapattım ve aniden tuttuğum nefesimi bıraktım. Ona sarıldıktan sonra Ryan’ın gözlerinde gördüğüm şeyin suçluluk mu olduğundan emin değildim, ama yalnız kaldığımızda her şey değişmişti. Melekler, şeytanlar ve istenmemekle alakalı her şeyi unutmuştum. Ryan’la birlikteyken hayat normale dönüyordu.

Dersim başladıktan sonra tüm düşüncelerim Jared üzerine yoğunlaşmıştı. Geçen geceyi düşünürken gözlerimi sıkıca kapadım. Yaptığım soytarılıktan sonra, muhtemelen onu yaptığı şeylerden pişman olmaktan kurtarmıştım. Profesörün sesi arka planda bulanıklaşırken, ağlamamak için derin nefesler alıyordum. Herkesin, her gün bana delirmişim gibi bakması yeterince kötüyken, isteyeceğim son şey sınıfın ortasında ağlamaktı.

Odamın yalnızlığında gözyaşlarımın beni ele geçirmesine izin verdim. Jared’ın beni duyamayacak olmasından memnundum. Gözlerim, kapağı düzgünce takılmış olan havalandırmaya kaydı. Kaşlarımı çattım, önceki

gece kapağı geri takamayacak kadar bitkindim. Ayağa kalkmak için ufak bir mücadele verdikten sonra, yatağımın altına sakladığım yıpranmış kabloya bakmak için yorganımı kaldırdım. Yatağımın altında görebildiğim tek şey tozla kaplanmış bir çorap tekiydi ve sinirle dişlerimi gıcırdattım. Jared ya da Claire, ben dışarıdayken odama gelip mikrofonu yeniden takmışlardı. Ellerimi yumruk yapıp tavana baktım. “Odamdan uzak durun!”

Giysi dolabımın üst çekmecesindeki vida da yerinde yoktu. Kapağı yerine takana kadar saklamak için oraya koymuştum. Kapının duvara çarpmasına izin vererek hızla koridora çıktım. Danışmanın odasına doğru giderken öfkeden hızlı adımlar atıyordum; kapıyı çaldım.

Yüzünde daha önceki kayıtsız ifade vardı. “Evet?”

içimi çektim. “Dara! Çok güzel, buradasın. Hu... Tornavidanı kaybettim. Başka bir tane ödünç alabilir miyim? Ve bu sefer daha büyük bir taneye ihtiyacım var.”

“Tornavidamı kaybettin ve başka bir taneyi ödünç mü almak istiyorsun?”

“Evet,” dedim cevap vermekten çok soru sorar gibi.

“Bekle,” diyerek içini çekti ve kısa bir süreliğine beni yalnız bıraktı. Elinde daha büyük bir tornavidayla döndü.

Odama gidip Beth’in sandalyesini havalandırmanın altına ittim. Yeni tornavida daha kullanışlıydı ve vidaları rekor sayılabilecek bir zamanda çıkarabilmiştim. Tekrar uzanarak parmak uçlarımda dikildim ve hiç çaba sarf etmeksizin küçük siyah nesneyi buldum. Öncekinin aynısı olan mikrofon tek çekişte aşağı düşmüştü.

Sandalyeden inip kablo gergin bir şekilde titreyene kadar çekmeye devam ettim. Kuvvetli bir şekilde abanmamla birlikte havalandırmadan koparak yere düştü. içim, görevimi tamamlamanın verdiği garip duyguyla dolmuştu; artık gözetleme kablolarını parçalamakta ustalaşmıştım. Bencil bir gülümsemeyle ezilmiş kabloya bir ilmek attım. “izleyebileceğiniz bir hayvan değilim,” diye fısıldadım.

Kapının diğer tarafında biri vardı ve kapıya öyle bir vuruyordu ki kapı sallanıyordu. Beni azarlayacak bir Jared’ı görmek umuduyla kapı koluna uzandım, ama karşımda yüzündeki öldürücü ifadeyle dikilmekte olan Claire’den başkası yoktu.

Yanımdan geçip giderken boğazıma bir şey düğümlendi.

Claire son derece esnek bir hareketle Beth’in sandalyesine çıkarak havalandırmaya erişti. Yeni kabloyu takması eskisini parçalamamdan uzun

sürdü, ama yine de havalandırmayı benim çıkardığımdan daha hızlı taktı.

Kapıya doğru yürürken elimdeki kabloya bakmak için durdu. Kabloyu elimden alırken, o kadar hızlı davranmıştı ki tam olarak ellerini bile göremedim.

“Eğer bunu bir kez daha yaparsan,” diyerek havalandırmaya baktı ve kulağıma eğilerek, “dilini koparıp atarım,” diye fısıldadı.

Yutkunmaya çalışırken, dilim arkaya doğru kıvrıldı.

Claire yüzünde rahatsız edici tatlı bir gülümsemeyle benden uzaklaştı. Odamdan çıktığında, kapıyı arkasından kapatarak kilitledim. Kollarımla bedeni sardım; beni dehşete düşürmüş, ödümü koparmıştı.

Jared’ın her hareketimi duyabilecek olma düşüncesi gözyaşlarımın çoğalıp yanaklarımdan süzülmesine sebep oldu. “Bunu yapamam,” diye fısıldadım. Mikrofondan uzaklaşma isteğim aniden acil bir ihtiyaca dönüştü ve montumla anahtarlarımı aldım. Hayatımın bir şekilde normalleşmesini istiyorsam, Cynthia’yı ikna etmem gerekiyordu.

“Anne?” diye seslendim yemek odasına girerken.

“Mutfaktayım canım,” dedi.

Islak ve şişmiş gözlerimi gördüğünde, yüzündeki ifadenin bir anda endişeye dönüşmesini izledim.

“Eline ne oldu Nina?” diye sordu üstünkörü bir şekilde yaptığım bandajı fark ederek.

“Jared’la konuşmanı istiyorum anne.”

Yüzündeki endişe birden yok oldu ve öğle yemeğini hazırlamaya geri koyuldu. “Üzgünüm Nina, ama bunu yapamam.”

“O halde biraz özelim olmasına izin ver.”

Konu, annemi biraz rahatsız etmiş gibiydi, ama asla gözü korkutulacak biri olmamıştı. “Bu, Jared’la baban arasındaydı.”

“Babam burada değil.”

Beni duymamazlıktan geldi. “Eğer seni biraz rahatlatacaksa, Jared’la uzun bir süre konuştuğumuzu söylemeliyim. ilk başta benimle tartıştı, çünkü çok kararlıydı, ama annesi için her şeyin ne kadar zor olduğunu ona hatırlattığımda, senin için yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu inkâr edemedi. Bu işin kolay kısmı. Bu saçma şeyi sürdürseydin, hayatının ne kadar zor olacağını hayal etmeye başlamak...”

“Denemek zorundasın. Bunu bana borçlusun,” diye yalvardım. “Beni artık dinlemez Nina. Hayatta geri alamayacağımız bazı şeyler vardır. Bir kez sözünü söylediğinde, artık başka bir düşünceyi savunamazsın.”

“Anne.. derken dudaklarımı büktüm, ama işe yaramıyordu. Gözyaşlarını gözlerimden akmaya başlamıştı.

“Seninle birlikte olmaya devam ederse, onu kovmak zorunda kalacağımı söyledim.”

“Ne yaptım dedin?”

“Onunla birlikte olmaya devam etmek...”

“Beni koruyabilecek tek kişi olduğunu biliyorsun! Bir şeyi kanıtlamak için hayatımı riske mi atıyorsun?”

“Elbette hayır! Baban, Jared’ın senden uzak durması konusunda oldukça ısrarcıydı Nina. Sadece onu unutman gerekiyor.”

“Anne, onu seviyorum ben!”

Söylediklerim karşısında gözleri kocaman açılmıştı.

Kısa bir duraksamadan sonra, umursamazca kafasını salladı. “Ne söylediğini bilmiyorsun.”

Neredeyse fısıldayarak konuşamayacak duruma gelmiştim.

“Bana bak.” Omuzlarımın mağlubiyetten çökmesine izin vermiştim. “Bu sana yalnızca hoşlanmak gibi mi görünüyor? Ona aşığım.”

“O halde buna bir son ver. Bu, babanın senin için istediği şey değildi. Jared sana bundan bahsetti mi? Seninle ilişkiye girmesinin yasak olduğunu söyledi mi? Babanın isteklerine karşı gelmende sana yardım etmeyeceğim.”

“Bunun benimle ya da Jared’la hiçbir alakası yoktu anne! Babam, yalnızca kendisiyle ilgili gerçeği öğrenmememi istemişti!”

“Nina,” diyerek nefes aldı. “Buna inanıyor olamazsın.”

Çabalarımın boşuna olduğunu görebiliyordum; bana yardım etmeyecekti. Soğuk bakışlarından kaçarak arabama koşmaya başladım. Yağmur durmaksızın yağıyordu ve arabama ulaştığımda, tepeden tırnağa her yerim ıslanmıştı. Hızımı artırıp ardımda tekerlek izleri bırakarak uzaklaştım. Ne kadar uzaklaşırsam, yurt odama gitme isteğim o denli azalıyordu. Andrews’a doğru sürmek yenilgiyi kabul etmek anlamına geliyordu. Daha da kötüsü, odamdan içeriye adımımı attığım an, Jared’sız bir hayata başlayacağımın bilincindeydim. Sokak lambaları titreşmeye başladığında, yağmur damlaları arabamın ön camına birer kristal parçası gibi düşüyordu. Yolların bazıları sel yüzünden kapanmıştı ve kısa bir süre sonra daha da ileri gidemeyeceğim bir yolda kalmıştım. Camı döven yağmura rağmen ilerideki gecenin içinde yükselen binayı görebilmiştim. Motoru kapatıp geçen haftayı düşünerek sessizce oturdum. Durum üzerinde kontrol kazanmaya dair bütün çabalarım hüsranla sonuçlanmıştı, ama o

zamana kadar vazgeçmeyi asla düşünmemiştim. Tek seçeneğimin her şeyi bırakıp gitmek olduğuna karar vererek şapkamı ve eldivenlerimi çıkarıp yanımdaki koltuğa koydum. Ama Jared beni takip ederdi, takip etmek zorundaydı ve onu kardeşleriyle Lillian'dan uzaklaştırmış olurdum. Kapana kısıldığımı fark edince direksiyonu sıkıca kavradım. Eldivenimin teki yere düşerek dikkatimin çantama çevrilmesine sebep oldu. Jack'in zarf açacağının keskin ucu dışarıdan gelen zayıf ışıkla parlıyordu. Düşünmeksizin onu çantamdan alıp arabadan dışarı çıktım. Anında yağmurdan sırılsıklam oldum, ama Jared'ın dikkatini üzerime çekmek için kararlı bir şekilde ayaklarımı yere bastırdım. Zarf açacağını soğuktan donan ellerimin izin verdiği ölçüde sıkıca kavradım ve yüzüme doğru kaldırdım. "Gelecek," diye fısıldadım.

Bağırarak elimdeki altın zarf açacağını arka lastiğe sapladım. Kaim kauçuğa girmişti, ama herhangi bir zarar verecek kadar derin değildi. Daha da içeri sokmak için ayağımla bastırdım ve sonunda lastikten tıslayan bir ses geldi.

Buz gibi soğuk rüzgâr içime işlemeye devam ediyordu ve rüzgâr vücudumun üzerinden ısırır gibi geçip giderken titremeye başladım. Birkaç dakika sonra montumu çıkararak arabanın içine koydum. Yağmur yağmaya devam ettikçe, vücudum kontrolsüz bir şekilde titreyerek sarsılıyordu.

Bekledim. Kazağım tamamen ıslandığında, onu da çıkarıp montumun üzerine attım. Üzerimde bir tek uzun kollu tişörtüm kalmıştı ve yağmuru artık kemiklerime kadar işleyen buz parçaları gibi hissediyordum. Dişlerim birbirine o kadar kuvvetle çarpıyordu ki kırılmalarım önlemek için ağzımı açık tutmaya çalışıyordum. Yağmur damlaları ani bir rüzgârla tenime batarken, ağzımdan nefes alıp veriyordum.

Hareket etmeden beklemeye devam ettim. Tam da artık dayanamayıp düşeceğimi düşündüğüm an, yağmurun arasından arabamın yanına gelerek aniden duran araba farını gördüm.

"Nina! Ne halt ediyorsun böyle?" diye bağırdı Jared.

Montunu çıkararak bana doğru yürüdü, ama geri çekildim.

"Hipotermiyanın ne olduğunu biliyor musun? Soğuktan donacaksın!" dedi montunu üstüme sararak.

"Se... seni... seviyorum," dedim bütün bedenim titrerken.

"Duydum," dedi kaşlarını çatarak. "Seni eve götürmeme izin ver." Montunu yeniden üzerime atmayı denedi, ama bir adım daha geri çekildim.

"Se... sen o... onu di... dinledin!"

“Onu dinlemedim. Beni kovsaydı, seni korumam daha zor olurdu. Senin güvenliğini sağlamak benim birinci önceliğim. Şimdi, lütfen arabaya bin.”

“Ben... benimleyken neden daha zo... zor olsun ki?”

“Bunu yağmurdan kurtulduğunda konuşabiliriz!”

Geriye doğru bir adım daha attım.

“Cynthia bizim maddi kaynaklarımızı kontrol ediyor!” dedi Jared umutsuz bir ses tonuyla. “Bütün gözlem araçlarımızı, silahlarımızı... her şeyi. Seni yine de koruyabilirdim, ama bu kadar iyi olmazdı. Bunu riske edemezdim!”

“Öyleyse sen san... sadece beni terk edeceksin ve her şey es... eski haline dönecek ve böylece sen de yeni mikrofon ve ku... kurşun ala... alabileceksin, öyle mi?”

Jared iç çekti. “Söylemek istediğim bu değildi. Mümkün olan en iyi şekilde korunmalısın, çünkü çok önemlisin. Nina, ben bizim için bir yol bulabilirsem... Bir şeyleri çözmeye çalışıyordum.”

“Se... sen bunları sadece be... beni geri gö... götürmek için söylüyorsun!”

“Hayır, böyle bir şey yapmazdım,” dedi. Montunu yukarı kaldırıp bir adım daha geri gittim. Çenesi kasılmıştı.

“Hata yaptım! Seni incitmek istememiştim! Sadece mahvettiğim şeyleri düzeltmek için zamana ihtiyacım vardı!”

Bir şekilde gülümseyebilmek için dudaklarımın kenarlarım yukarı kıvırmayı denedim. “Se... senin hiç ha... hata yapmadığını sanıyordum.”

Yüzünde umutsuz bir ifadeyle bana doğru bir adım attı ve ben de aynısını yapınca inledi. “Beni bunu yap maya zorlama Nina. Seni zorla arabaya sokmama sebep olma. Lütfen arabaya bin!”

“Or... oraya geri gitmeyeceğim,” dedim sesim titreyerek.

Yağmur damlaları Jared’ın suratından aşağı kayarak çenesinden düşüyordu. “Seni geri götürmeyecektim...” diye içini çekti, “Benimle birlikte eve gelmeni istiyorum!”

Gözlerinden ne düşündüğünü anlamaya çalışarak bir müddet onu izledim.

“Sana yalan söylemiyorum,” dedi bana doğru uzanarak.

“Seni eve götürmek istiyorum.”

Kesik kesik nefes alarak kafamı salladım. Montuyla üzerimi örterken hiç vakit kaybetmedi, ama o da sırılsıklamdı.

Beni kollarının arasına aldı ve hemen sonra da arabasının içindeydim.

Direksiyona geçerek ısıtıcıyı çalıştırıp elleriyle kollarımı sıvazladı. “Tanrım! Nina, dudakların mavi!”

Göle dönmüş sokaklardan geçiyorduk. Apartmanın önünde durduğunda, gözlerimi kapattım.

“Uyanık kal Nina. Uyuma.”

Merdivenleri üçer üçer çıkıyordu, kapısının kilidini açtı, üst kata giden merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı. Beni tek koluyla tutarak suyu açtı ve banyo anında buharla kaplandı.

Soğuktan sertleşmiş vücudumu suyun altına sokup beni kendisine doğru çekti. Sıcak su donmuş tenime nüfuz ederken inledim ve bir süre sonra titremelerim şiddetini kaybetmeye başladı. Tek başıma ayakta durabilecek hale geldikten sonra, Jared suyun sıcaklığım daha da artırdı.

Kafamı kaldırarak ona baktım. “Özür dilerim. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.”

Suratını ekşitti, gözleri alev alev yanan birer mavi çelik gibiydi. “Önce seni ısıtalım.”

Elimdeki sargı bezini kaldırarak yaramı inceledi ve bana bakmadan önce irkilerek geri çekildi. Kanayan açık yaramı küçük bir havluyla dikkatlice temizlerken onu izledim.

“Bunun için dikiş attırmalıydın,” diye mırıldandı.

Yaranın etrafındaki sabunu temizlerken çenesi kasıldı.

“Sorun ne?” diye sordum gözlerindeki ifadenin endişeden değil de kızgınlıktan olmasından kaygılanarak.

“Her şey Nina. Seni bir haftalığına yalnız bırakıyorum ve elinde derin, iltihaplı bir yaran oluyor, sandalyeden düştüğünde neredeyse kolunu kırıyordun ve donarak... ya da boğularak ölüyordun. Hangisinin daha önce olabileceğinden emin değilim.”

“Biliyorum. Bana kızgın olmaya hakkın var.”

“Kızgın olmak mı? Kendimi, zamanı geldiğinde seni dünyadaki herkesten daha mutlu edeceğime inandırmıştım, ama şu haline bir bak... Hayatını daha da beter hale getirdim. Sana kızgın olduğum için mi endişeleniyorsun? Yaptığım şey için benden nefret etmelisin!”

Ağrıyan parmaklarımla dalgalı ve ıslak saçlarına dokundum. Gözlerini kapayıp iç çekti.

“Seni özledim,” diye fısıldadım.

Yüzünde harap olmuş bir ifade belirdi. “Delirmek üzereydim. Mikrofonu bulduğunda, Claire’in beni tutması gerekti. Canının yandığını ve

buna benim sebep olduğumu bilmek...”
Hafifçe gülümsedim. “Mikrofonu saklamak için yeni bir yer bulman gerekecek. Nerede olduğunu bulmam çok vaktimi almadı. Zekâmla seni tamamen alt ettim. Hem de iki kez.”
“Beni alt mı ettin? Yağmurun altından kaçmayı düşünecek kadar bile aklın yok.”
“Ama en azından ayrı olmamamız gerektiğini bilecek kadar aklım var.”
Jared’ın gözleri üzüntüyle buğulandı.
Ona doğru uzanıp yüzünü kendime çekerek dudaklarımı yanağına götürdüm. Beni kendine doğru çekerken, sıcak su üzerimizden akmaya devam ediyordu. Bu küçük öpücüğüm mavi gözlerinden alevler çıkmasına neden oldu. Beni, beş gündür yoksun kaldığı havaymışım gibi öpüyordu. ikimiz de geri çekilmedik, ayrı geçirdiğimiz her an çektiğimiz ıstırap her hareketimizde ortaya çıkıyordu. Dudaklarımız ayrıldığında, beni banyonun fayanstan duvarına yasladı. Tişörtünün arka kısmını kavrayıp Jared’ı kendime doğru çektim, ama yeterince yakınında olamıyordum. Diliyle ağzımı keşfederken, elleriyle yüzümü avuçlamıştı.
Birazcık eğilip tişörtünü çıkararak mükemmel çıplak göğsünü ortaya çıkardım. Islak tişörtü ayaklarımızın dibine düştü. Ellerimi sırtından aşağı doğru kaydırmamla inledi. Büyük bir arzu ve sabırsızlıkla dudaklarımı kavrıyordu.
Dizimi yukarı kaldırarak beni daha da yakınına çekti ve parmaklarımı sırtına bastırdım. Küçük alanda yaşadığımız yoğunluk bir seviye daha artarken, kendimi olacaklara hazırlamıştım, ama dudakları yavaşladı, öpüşü daha nazik bir hal aldı ve sonra birkaç yumuşak öpücükten sonra geri çekildi.
“Uzun bir gece geçirdin Nina. Dinlenmen gerek.”
“Yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim alnımı göğsüne yaslayarak.
Islak saçlarımı öptü. “Dene.”
Yeterince ısındığıma kanaat getirdiğinde, beni duştan çıkarıp bir havluya sardı. Beni yatağına taşırken, iyice kollarına sokuldum.
“Hala titriyorsun,” dedi kaşlarını çatarak.
“Çok daha iyi hissediyorum. Gerçekten,” diye onu rahatlatmaya çalıştım.
Aşağıdaki kapı açılınca Jared yanağımı öptü. “ Claire lastiğini tamir edip arabanı getirdi. Giyinmen için yardım edecek.”

Tüm vücudum kumla kaplanıp çöp konteynırında parçalara ezilerek ayrılmış gibi hissediyordum ve tartışmak için çok yorgundum. Jared bizi yalnız bıraktı ve Claire ıslak kıyafetlerimi çıkararak üzerime, önünde NAVY baskısı olan uzun kollu bir tişört geçirdi.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Tek kaşını kaldırarak, “Delirdiğini düşündüm,” dedi.

Gülmeye çalışarak içimi çektim ve gözlerim yavaşça kapandı, ardından tekrar açıldı.

Claire pembe bir çantadan saç kurutma makinesini çıkararak saçlarımı tarayıp kurutmaya başladı. Elinden gelenin en iyisini yapıp saçlarımı yolmasına kendimi hazırlamıştım, ama oldukça nazikti; neredeyse bir anne gibi şefkatliydi.

Yüksek ayardaki kurutma makinesi sustuğunda, Claire önüme geçip, “Tamam, hazırsın,” dedi.

Jared merdivenlerde karşılaştıklarında, Claire’e minnettar bir şekilde gülümsedi. Tişörtünü giymemişti ve üzerinde kıyafet namına tek şey mavi pijama altıydı.

Banyoda ilk kez vücudunu çıplak olarak görmüştüm ve ölü gibi bitkin olmama rağmen etkilenmiştim. Vücudundaki her bir kas gösterişli ve yapılıydı. Elinde tuttuğu beyaz küçük bir kutuyla önümde diz çöktü.

“Bana elini ver.”

Çentikli yaramın etrafındaki deri renksizdi ve aldığım uzun duştan sonra buruşmuştu. Jared, bileğimin dış tarafından başlayarak işaret parmağımın altına kadar olan avucumun ortasındaki açık yaramın her yerine antibiyotik sürdü. Acıtmıyordu, ama önceden kalan titreme yüzünden hareketsiz kalmakta zorlanıyordum. incelemek için elimi kaldırdım ve Jared gözlerini devirdi.

“iyi mi?”

“Çok güzel olmuş,” dedim onaylayarak kafamı sallayıp.

Jared yatağın diğer tarafına yürürken, sırtımı arkamdaki yastığa dayadım. Yanıma uzandığında, kalbimin yerinden çıkacak kadar hızlı atması gerekiyordu, ama hissedebildiğim tek şey aşırı yorgunluktu.

Jared beni kendisine doğru çekip kollarıyla beni sardı.

Göğsünde dinlenirken içimi çektim; aldığım duştan daha sıcaktı. Vücudunun sıcaklığının bana az da olsa acı vermesine yetecek kadar üşüyordum, ama buna rağmen ona ve davetkâr sıcaklığına daha da sokuldum.

Dokuzuncu Bölüm
iyileşmek

"Nina?"
Kaşlarımı kaldırdım, ama gözlerimi açamadım. Jared saçlarımı yüzümden çekerek yanağımdan öptü.
Gözlerimi kırpıştırıp odaklanınca Jared'ın bulanık siluetini gördüm.
"Saat altı buçuk sevgilim. Sekizde dersin var."
Doğrulur doğrulmaz Jared'ın kolunu tuttum. "Off."
"Başın mı dönüyor?" diye sordu.
"Bilmiyorsun sanki."
Gülümseyerek katlanmış olan kıyafetleri alıp onları yatağın ucuna bıraktı. " Claire birkaç eşyanı daha getirdi."
Yarı kapalı gözlerimle ayağa kalkıp gerindim ve sonra üzerimi değiştirmek üzere tişörtümün kenarını biraz sıyırdım.
"Şeyy.. Nina?" dedi Jared elimi tutarak. "Her zaman en güzel halinin sabahları olduğunu düşünmüşümdür, ama seni burada, benim tişörtümün içinde dikilirken görmek, neredeyse aklımı başımdan alıyor. Şimdi lütfen beni daha da çıldırtmadan buna bir son verir misin?"
Kaçınılmaz olan bir şeyi sinir bozucu bir şekilde sürekli ertelemeye çalışması yüzümü ekşitmeme sebep oldu. Bu gibi fiziksel yakınlığın söz konusu olduğu durumlarda ayak direyip gönülsüz olan kişi her zaman ben olurdum, ama şimdi birini sınırları zorlayacak kadar çok seviyorum ve o ise işi yavaştan alma konusunda ısrar ediyor.
Kızdığımı hissedince burnumu öperek giyinmem için bana müsaade etmek üzere aşağıya indi.
"Okula seni ben götüreceğim, tabii sen de istersen," dedi Jared kahvaltıdan sonra.
"Harika olur, teşekkür ederim."
Yollar buz nedeniyle kaygandı, ağaçlarla çimenler de buz tutmuştu. Jared hiç zorlanmadan Escalade'yı Brown'a kadar sürmüş ve arabayı park edene kadar elimi hiç bırakmamıştı.
"Burada buluşuruz, değil mi?"
"Şey, öyle mi?" dedim hazırlıksız yakalanarak.
"Birkaç gün benimle kalmanın en iyisi olacağını düşündüm," diyerek omzunu silkti. "Elin iyileşene kadar.
Her gece pansuman yapman gerekiyor."

Çok fazla heyecanlanmamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Nasıl hissettiğimi anlamasını istemiyordum.

"Ama istemiyorsan... seni sonra ararım," dedi sözünü geri alarak.

Kollarımı ona doladım. "Beni alman hoşuma gidecek."

Gözlerinden rahatladığı belli oluyordu. "Bir buçukta tam burada olacağım."

Başlangıçta Jared'la birlikte kalacak olmanın verdiği coşkuyla dersin ilk yarım saatinin nasıl geçtiğini anlayamadım, ama zaman ilerledikçe konsantre olmakta zorluk çekmeye başladım. Şüphe en derin düşüncelerime kadar sızıyor ve kendimi dakikaları sayarak sürekli saate bakarken buluyordum. Beni, sabahında bugünkü gibi mükemmel veda öpücükleriyle gülücüklerin olduğu bir günde terk etmişti.

Önceki gün elde ettiğim başarı çok kolay görünüyordu ve bir kez daha ortadan kaybolmak için beni sakinleştirmiş olması endişesiyle kendimi berbat hissediyordum. Sargılı elimin hikâyesini duymaya meraklı Kim ve Beth'le dışarıda buluştuk. Yiyeceğimiz öğle yemeği ve sonraki ders giderek büyümekte olan endişemi daha da artırıyor ve neredeyse ağlamama sebep oluyordu. Sözleştiğimiz saatte gidip Jared'ı orada bulamayacak olma fikrini kafamdan atamıyordum.

Beth, içinde bulunduğum ruh halini hemen fark etti.

"Neyin var Nina? Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Neden?" diye sordum sesimden endişelendiğimi belli etmemeye çalışarak. Göğsüm katılaşmış gibi hissederken her zamanki gibi görünmek çok zordu.

"Nina?"

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Jared!" dedim montunu tutup ona sarılırken. Çıldırmış gibi görünmemi umursamayacak kadar rahatlamıştım. Tereddüt etmeden anında bana sarıldı. "Ne oldu?" diye fısıldadı kulağıma.

"Neyin var Nigh?" diye sordu Kim.

Yüzümü Jared'ın göğsüne gömdüm ve bana daha da sıkı sarıldı. Mutluydum.

"Nina," diye fısıldadı tekrar kulağıma. "Bir şey mi oldu?"

Omzumun üzerinden kafaları karışmış halde beni izleyen Beth'le Kim'e baktım. Onlara dönmeden önce, yüzüme düzgün bir ifade yerleştirmeye çalıştım. "Sizinle Fareli'de buluşuruz, tamam mı?"

"Emin misin?" diye sordu Beth şüpheyle Jared'a bakarken.

"Hemen geleceğim," diyerek gülümsedim.

Arkadaşlarım gönülsüzce gittiler ve onu daha da sıkı tutarak yüzümü Jared'ın göğsüne gömdüm.

"Nina. Lütfen söyle bana," diye yalvardı. "Bütün bir sabah çılgın gibiydin."

"Özür dilerim."

Çenemi yukarı kaldırıp herhangi bir şey bulmak için yüzümü inceledi. Konuşmayınca sinirle içini çekti.

"Nina, bilmem gerek."

"Gelmeyeceksin diye korktum." Botlarıma baktım; bu kadar acınası haldeyken gözlerine bakamamıştım. Jared yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazikçe öptü. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim Nina. Bu şekilde değil."

"Bu şekilde değil mi?" diye sordum. Sözlerinin ardında gizlenen başka anlamlar olmasından korkuyordum.

"Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Sen istediğin müddetçe seninim."

"Söz veriyor musun?"

Gülümsedi. "Seni, söz verebileceğimden çok daha fazla seviyorum."

Yanağımı göğsüne yaslayıp inanılmaz bir mutlulukla hissederek gözlerimi kapadım. Onu tekrar görene kadar, öğle yemeği ve başka bir dersle geçecek zamanı düşündüğümde hissettiğim mutluluk yok oldu.

"Nina?"

"Buna hiç alışamayacağım, biliyor musun?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Neye alışamayacaksın?"

"Nasıl hissettiğimi sezmene. Bu..." Burnumu kırıştırdım.

"Garip mi?" diye kıkırdadı.

Yüzümde masum bir ifadeyle ona bakıp omzumu silktim. "Neden benimle öğle yemeği yemiyorsun?"

"Burada mı?"

"Benimle derse gelemezsin, ama öğle yemeği yiyebiliriz.

Bunun faydası olacaktır."

"Neye faydası olacak?" diye sordu şaşkınlıkla.

Tereddüt ettim. Dürüst olmak, hiç istemediğim halde onu suçlamak demekti.

"Endişelerine," dedi benim yerime. Tahmin ettiğim gibi böyle olmama üzülmüştü.

"Bunun senin suçun olmadığını biliyorum. Sadece..."

Elini uzattı. "Hadi gidelim."

Dudaklarımın kenarlarının sevinçle yukarı kıvrıldığını hissettim ve Fareli'ye girerken sıcacık ellerinin benimkileri tutmasına izin verdim. Biz büfeye doğru yürürken, arkadaşlarımın olduğu masadaki herkesin gözü bize çevrilmişti.

"Sadece meraklılar," dedim sırada ilerlerken. Basitçe kafasını salladı.

"Her şey yolunda mı Nigh?" diye sordu Beth oturduktan sonra.

"Her şey harika," dedim.

"Seni bıraktığımızda hiç de böyle görünmüyordun," dedi Kim. Gözlerini kısarak bir süre Jared'a baktıktan sonra bana döndü.

Jared arkadaşlarımın kuşkucu ifadeleri karşısında eğleniyor gibi görünüyordu.

Tepsimden kaşığı alarak homurdandım; amacım çatalı almaktı. Ayağa kalkmadan önce Jared tepsime bir çatal bıraktı. Teşekkür etmek için ona baktım, ama daha kelimeler ağzımdan çıkmamıştı ki Ryan nefret dolu bir şekilde kahkaha attı.

"Seni besleyecek mi bir de?" dedi Ryan.

"Kes sesini," dedim. Bu kadar sinirlenmemiş olsaydım, Ryan'ın güvenliğinden endişe edebilirdim. Jared kolayca masanın üzerinden Ryan'a ulaşıp boynunu kırabilirdi.

Ryan'ı izledi, ama etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Bu hafta sonu ne yapıyoruz Ryan?" diye sordu Josh.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Ryan. Gözlerinde nefret dolu bakışlar, Jared'a odaklanmıştı.

Kim, "Ben her zamanki yere gidelim derim. Oraya tonlarca para kazandırdık. Yaşlılar eğlencemizi seviyor," dedi.

"Daha yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsun," diye alay etti Josh.

"Yalnızca yanında Viagra taşıyanlardan," dedi Kim düşüncesizce. Masadaki herkes Kim'in gülmesini beklemek için duraksadı. Bu gerçekleşmeyince planlarını tartışmaya geri döndüler.

Ryan, Kim'in yorumundan sonra Jared'a bakmayı kesmişti ve Kim daha sonra bana göz kırptı. Bu kız tam bir dâhiydi.

"Ben varım," dedi Tucker.

Beth, bana döndü. "Nina?"

"Ah," dedim hızla Jared'a bakarak. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hadi!" diye homurdandı Kim.

“Neden Jared’ı da getirmiyorsun? Eğlenceli olur,” dedi Beth cıvıl cıvıl bir sesle.

Ryan inanmıyormuşçasına sinirli gözlerle yavaşça ona döndü ve Beth sandalyesine gömülü verdi.

Ryan’ın tepkisinin farkında olan Jared beni nazikçe kendine çekerek sarılıp gülümsedi. “Kulağa güzel geliyor.

Gitmek istiyor musun?” diye sordu bana dönerek.

“Hımm... tabii.”

“Harika!” dedi Kim ağzı yemekle doluyken.

“iki hafta sonra bahar tatili var,” dedi Carrie. “Lisa ve ben Tahoe’ye gidiyoruz. Kaymaya giden başka biri var mı?”

“Bu muhteşem. Gitmek ister misin?” diye sordu Beth, Chad’e bakarak.

Chad omzunu silkti. “Birkaç yıldan beri kaymıyorum.

Kaç nokta açık?”

“Annemin orada bir yeri var. Gelmek isterseniz hepimiz birlikte gidebiliriz,” dedi Lisa.

“Ne kadar eğlenceli olacak,” diye ellerini çırptı Beth.

“Kaymak ister misin Nigh?” diye sordu bana dönerek.

“Bilmiyorum. Tatillere genellikle ailemle giderim.

Eminim Cynthia, çoktan bir şeyler planlamıştır.” Jared’a baktım, küçük bir baş hareketiyle beni onayladı.

“Bundan kurtulamaz mısın?” diye sordu Kim.

Kafamı salladım. “Bu sene olmaz. Yalnız gitmesini istemiyorum.”

Beth ve Kim anlayışla kafalarını salladılar.

“Gitmeliyim,” diyerek ayağa kalktı Ryan. Eşyalarını toplarken birkaç kez bana baktı ve vedalaşmadan gitti.

Josh da onu takip etti.

“Onun sorunu ne?” diye sordu Lisa.

Kim omzunu silkti, ama onu bana bakarken yakalamıştım.

Jared beni sonraki dersimin olduğu sınıfa bıraktı.

Bunu kendiliğinden yapmış olmasına memnundum; beni bunu sorarak küçük düşmekten kurtarmıştı. Birdenbire, bir saat boyunca oturma görevi daha az iç karartıcı gelmeye başladı.

“Dersten sonra görüşüyoruz, değil mi?” diye sordu yanağımı öperken.

“Bunca yolu gelmek zorunda kaldığın için özür dilerim,” dedim yanaklarımı dudaklarına doğru uzatıp gözlerimi kapatırken.

“Nina.” Bıkkın bir ifadeyle yüzümü inceliyordu. Tamamen açık olduğunu düşündüğü bir şeyi yanlış anladığımda kullandığı ses tonuyla konuşmuştu. “Özür dileme. Zaten buradaydım. Seni dairemden nasıl koruyabilirim?”

“Öyleyse sen... her gün kampüsün etrafında mıydın yani?”

“Sen ayrılmadığın sürece evet. Bu benim işim.”

“O halde... seni kampüsün dışında gördüğüm onca sefer... Seninle ilk karşılaşmaya başladığımız zaman...”

Suçüstü yakalanmış gibi görünerek kafasını salladı.

“Utanmaksızın seni takip ediyordum.”

Yüzümün aydınlandığını hissettim. “Bunu bilmek güzel.”

Ders olağanüstü bir hızla geçti. Daha ne olduğunu anlamadan, yeniden Jared’ın dairesine giden yolda mutlulukla yolcu koltuğunda oturuyordum.

Bir eliyle kapıyı benim için açık tutarken, diğeriyle de çantamı tutuyordu. Eşyalarımı alt kattaki banyoya koyarken içeride bir jakuzi olduğunu fark ettim.

Bunu kesinlikle daha sonra deneyeceğim, diyerek kendi kendime söz verdim.

Koltuğa gidip kendimi yastıkların üzerin bıraktım.

Evdeydim.

“Nina?” diye fısıldadı Jared kulağıma.

Etrafıma bakınarak birkaç kez gözlerimi kırptım.

Pencerelerden içeriye güneş ışığı girmiyordu ve üzerime bir battaniye örtülmüştü. “Saat kaç?” diye sordum gerinerek.

“Altıyı geçiyor. Akşam yemeği için dışarı mı çıkmak istersin, yoksa evde mi yemeyi tercih edersin?” diye sordu.

“Kesinlikle evde kalmayı tercih ederim. Bu kez yemekleri ben yapacağım.”

“Hala yorgunsun. Sipariş vermeye ne dersin?”

“Yemek yapamayacağımı mı düşünüyorsun yoksa?”

Suçlayan gözlerle ona bakıyordum.

“Öyle demedim. Hiç senin pişirdiğin bir şeyi yemedim, ama Jack bundan bahsediyordu.”

“Yemeklerimi severdi,” dedim kendimi savunarak.

“Jack sana tapıyordu. Önüne zehirli atıklardan oluşan bir şey bile koysan, ikinci tabağı isterdi,” diye sataştı.

“Sana bunu kanıtlayacağım.” Buzdolabına doğru yürüyüp kapağım açtım.

Jared anında dibimdeydi. “Nina, uzun bir hafta ve dün de zor bir gece geçirdin. Üstelik bugün okula da gittin. Bu gece hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin.”

“iyiyim,” dedim buzdolabındakilere göz atarak.

Tam o anda Claire tekmeleyerek kapattığı kapıdan içeri daldı.

“Böyle yapmaya devam edersen, bana yeni bir kapı almak zorunda kalacaksın,” diye homurdandı Jared ona dönerek.

Claire’in elinde iki tane büyük plastik torba vardı.

“Akşam yemeği.”

Jared’ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

“Sanırım bu problemi çözüyor,” dedim yenilgiyle.

Claire torbaları masaya taşıdı. “Thai Star’daydım.

Sana yeşil köri aldım Nina ve Jared sana da her zamankinden. Börek ve et yemeği var.”

“Teşekkürler Claire,” dedi Jared karıştırdığı torbalardan bir böreği ağzına atarken. Hemen sonra bana baktı.

“Ne oldu?”

Yeni erkek arkadaşımın en sevdiğim şeyleri, bütün huylarımı ve bütün hissettiklerimi bilmesi yeterince inanılmazken, yalnızca üç kez gördüğüm kız kardeşinin de elinde sürekli gittiğim bir restorandan en sevdiğim yemeklerle gelmesi beni serseme çevirmişti.

“Özür dilerim. Buna alışman için daha iyi bir iş çıkarmalıyız,” dedi Jared.

Claire, Jared’ın neden söz ettiğini anladı ve gözlerini devirerek bıkkınlıkla konuşmaya başladı. “Bu akşam yemeği Nina. Tüm yaşamım boyunca senin etrafındaydım ve doğal olarak yemek tercihlerini biliyorum. Yarım kan olmamızdan bile, daha az rahatsız olmuştun.”

“Biliyorum. Sadece hazırlıksız yakalandım,” diye fısıldadım.

“Utanma,” dedi Jared; Claire’e ve ardından da endişeli bir ifadeyle bana baktı. “Alışman biraz zaman alacak.

Bu durumun senin için bir süre garip olacağını biliyoruz.”

“Kendi adına konuş. Onu her seferinde şımartman çok sinir bozucu,” dedi Claire burnundan soluyarak.

“Babamla ilgili sorunları onun üzerine atma,” diye karşılık verdi Jared kızarak.

Claire gözlerini kısıp Jared'a doğru yaklaşarak yumruklarını masaya koydu. Jared otomatik olarak korumacı bir tavırla benim önüme geçti.

"Aman Tanrım! Açlıktan ölüyorum!" dedim biraz yüksek sesle.

ikisi de yüzlerindeki birbirine aksi bir ifadeyle bana baktı. Çıkacak katliamı önleme çabam Jared'ı eğlendirmişti ve Claire, Jared onu durdurmadan önce beni öldürmek için bir plan geliştiriyor gibiydi. Oturdum ve Jared'ın önüme koyduğu poşeti açtım.

Diğer poşetleri karıştırıp aperatifleri çıkarmasını izledim ve her zamanki davranışlarını taklit etmeye çalıştım.

Claire bir süre daha bizi izledikten sonra yemeğini yemeye koyuldu.

Birkaç dakikalık bir sessizlikten sonra, Jared ve Claire günlerini nasıl geçirdikleri hakkında konuşmaya başladılar. Belirsiz konuşmaya başladıklarında konuyu kaçırdım. Ne olduğunu anlamak için uğraşmadım; konuşmanın gidişatından Claire'le ilgisi olduğunu anlamıştım.

En azından yabancı bir dilde konuşmuyorlardı.

"Birkaç hafta içinde gidiyorum," diye mırıldandı Claire.

"Bahar tatiline mi?" diye sordu Jared.

Claire kafasını salladı ve sandalyesinde geriye yaslanırken, "lch hasse diesen Sie," dedi.

Bu, sabrımın tükendiği noktaydı. "Almanca öğrenmem gerekecek."

"Özür dilerim," dedi Jared. "Seni dışlamaya çalışmıyoruz.

Yalnızca Claire'in eğitimini tartışıyorduk."

"Onu anladım," dedim yemeğimi yerken.

Jared büyük bir sevgiyle bana gülümsedi ve yanağımı öpmek için eğildi.

Claire gözlerini devirerek, "Sie bilden einen Dummkopf von Selbst," dedi.

"Kendimi komik duruma düşürmüyorum. Nina haklı, kabalık ediyoruz."

Jared'ın çevirisi karşısında gülümsedim. Üst kata çıkmadan önce, hızlıca alnımı öpmek için bir kez daha eğildi.

Claire gözlerini devirerek tabağını lavaboya götürdü.

"Sanırım iştahım kapandı."

Jared geri geldiğinde, ona iki kez bakmak zorunda kalmıştım. Üzerinde tişörtü yoktu ve giydiği tek şey kırmızı bir spor şortuyla eskimiş spor ayakkabısıydı.

Tabakları lavaboda yıkarken arkamda dikildi ve sonra kollarını belime doladı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben sonra yaparım,” dedi yanağım benimkine bastırarak.

“Başlama yine,” dedim sesimin sert çıkmasına gayret ederek.

Beni evdeki spor odasına gitmek üzere yalnız bıraktı.

Claire alt kattaki banyoya yürüyüp kapıyı arkasından kaparken, bulaşık makinesine birkaç kirli tabağı daha yerleştiriyordum. Aniden kapı tekrar açıldı ve çantam inanılmaz bir hızla tam üzerime doğru fırlatıldı.

“Bu benim banyom,” diye uyardı Claire.

Ayaklarımdan birkaç santim uzaktaki çantama bakarak gergin bir şekilde yutkundum ve sakince gülümsedim.

“Güzel jakuzi.”

Jared köşeden bağırdı. “ikisi de benim banyom ve ikisini de kullanabilirsin.”

Claire, Jared’a dik dik baktı ve ardından beni yerimden sıçratarak kapıyı hızla çarptı.

“Gözünü korkutmasına izin verme. Havlar, ama ısırmaz,” dedi. Absürt derecede ağır bir şeyi itiyordu.

Banyo kapısına baktım. “Isırıyor Jared. Beni lime lime etti ve sonra da tükürdü.”

“Sana zarar veremez. Sadece kıvrandığını görmekten hoşlanıyor,” diye kıkırdadı.

“Gerektiğinde insanlara zarar veren Archlar gibi olmadığını söylediğini sanıyordum,” dedim tekrar Jared’a bakarak. Mükemmel vücudu yerine konumuza konsantre olmaya çalışıyordum.

“Yapabilir, ama yapmaz. Claire, benim için ne anlama geldiğini herkesten daha iyi biliyor. Senin birazcık bile yakınına yaklaşmak için benimle savaşması gerekmesinin yanı sıra, o çizgiyi asla geçmez. Senin ve ailemin arasında bir seçim yapmama asla sebep olmaz. Sadece seni bile bile sinir ediyor,” dedi duruşunu tekrar ayarlarken.

“Ailenle benim aramda bir seçim yapmana izin vermezdim,” diye mırıldandım duyacağını bilerek.

“Nina,” dedi o tanıdık kızgın sesiyle, “beni dinlemiyorsun. Senin için neler hissettiğimi biliyor. Bu yüzden Claire hakkında endişelenmeyi bırakabilirsin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Benim için neler hissettiğini biliyor olabilir, ama bunu bir gün göz ardı edebilir.”

“Sen hayatımın aşkısın Nina. Bunu kimse göz ardı edemez.” Jared oldukça rahat konuşuyordu, ama bacaklarımı hissedemiyordum. Yere düşmemek için tezgâha tutunmak zorunda kaldım.

“iyi misin?” diye sordu çalışmasına ara vermeden.

“Ben mi? Hı hı. Evet, iyiyim. Çok iyiyim. Neden?”

Onu kandırmak için giriştiğim aptalca çaba yüzünden içimi çektim. Her şeyi bildiğini anlatan bir şekilde gülümsedi ve hareketlerine devam etti.

Claire kapüşonlu bir eşofman takımıyla banyodan çıktı. Saçlarını sağlam bir şekilde topuz yapmıştı. ilk kez on yedi yaşında gibi görünüyordu. Ayaklarım koltuğun koluna koyarak oturdu ve kanallar arasında zap yapmaya başladı.

Bulaşıkları yerleştirmeyi bitirdiğimde, tezgâhı defalarca silerek mutfakta oyalanmaya çalıştım. Çantamı yukarı taşıyıp eşyalarımı en iyi şekilde düzenlemeye karar verdim. Kıyafetlerimi Jared’ın dolabına astım ve şampuanımla diş fırçam için bir yer buldum. Bir haftalığına evcilik oynamak eğlenceliydi, ama işim uzun sürmüştü.

Dalgındım, odanın ortasında dikiliyordum. Jared hala antrenmandaydı ve Claire koltukta otururken, onu yukarı gelmesi için ayartmanın akıllıca olmayacağını biliyordum.

Zaman geçirmek için Jared’ın inanılmaz banyosunda duş almaya karar verdim.

***

Kıyafetlerimin yere düşmesine izin verdiğimde, buhar çoktan sıcak suyun altında dans etmeye başlamıştı.

inlememi bastırarak içeri girdim. Boynuma kadar suya girdiğimde, vücudumun anında gevşemeye başladığını hissettim. Yurttaki ortak duşlardan nefret ediyordum, geri döndüğümde duşlardan fazlasını özleyecektim.

“Nina? Havlu aldın mı?” dedi Jared. Kısık bir sesle kapının arkasından konuştu.

“Hayır, almadım,” dedim tekdüze bir sesle.

“Bir tane getireceğim.”

Saniyeler içinde Jared koluyla kaim lacivert bir havlu uzatarak kapının aralığından içeri girdi. Kaşlarımı çattım.

“Yetişemiyorum,” dedim sataşarak.

Kapıyı yalnızca geçmesine yetecek kadar aralayıp kafasını çevirerek içeri girmesinden hemen önce, içini çektiğini duydum. Hala şortuyla koşu

ayakkabıları vardı üzerinde, ayrıca terliydi.

Havlumu uzatarak bana doğru birkaç adım attı.

Uzanmak için kolumu kaldırdığımda su çalkalandı.

Havluyu yakınımdaki çıkıntıya koydum.

“Teşekkür ederim.”

içini çekip kapıyı gerektiğinden daha fazla aralamayarak geldiği gibi gitti.

Kahkaha atmamak için suyun altına girdim. Bekâretimden kurtulmaya çalıştığım ölçüde o da korumaya çalışıyordu.

Ellerimle ayaklarım buruşana kadar suyun içinde kaldım. Havluma sarınıp Claire’in koltukta olmadığını fark ederek ahşap merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Üst kata çıktığımda, duşun çalıştığını duydum.

Eşyalarımı altüst ederek pembe ipek bir pijama takımı buldum ve tam tişörtümün üst düğmesini iliklerken, Jared siyah pamuklu bir pijama altıyla banyodan çıktı.

“ Claire nerede?” diye sordum.

“Onun... Eğitime gitmesi gerekiyordu,” diye açıkladı ilkyardım kutusunu yatağın altından çıkarırken.

Yatağa oturdum ve rahatça yapabilsin diye elimi yukarı kaldırdım. “Eğitiminizin bittiğini sanıyordum. Başka ne öğrenebilir ki? Ve kimden öğrenebilir?”

“Bu gece sorularla dolusun,” dedi yaramı hızlıca dezenfekte edip yeniden sararken.

“Ve sen de cevap vermekten kaçmıyorsun.”

“Bazen... yeteneklerimizi sivriltmemiz gerekir.” Sesi cansızlaşmıştı ve gözleri, ilk buluşmamızda olduğu gibi kararmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum son bandı da elime yapıştırırken.

“Benim için bir şey yapmam isteyebilir miyim?” diye sordu gözlerini kapatarak.

“Benden her şeyi isteyebilirsin. Gitmemi istemek dışında.”

Gözleri anında açıldı. “Gitmeni istemiyorum. Senden beklemeni istiyorum.”

“Ne için?” derken yüzümü buruşturdum; Jared’ın kafamı karıştırma konusunda müthiş bir hüneri vardı.

“Bu konuyu bir kenara bırak. Şimdilik.”

“Neler oluyor Jared?”

“Sana yakında her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum.
Şu an sadece buna hazır...” Huzursuzca kıpırdandı.
“Bekleyebilir misin?”
“Eğer istediğin buysa.”
Jared’ın yüzünden anında rahatladığı anlaşılıyordu.
“Teşekkür ederim.”
“Yalnızca bir şey sorabilir miyim?” diye fısıldadım, gözlerini bulutlandıran gölgelere bakarak. “Beni... hiç... bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum. Yani eğitim için.”
Tekrar gülümsedi, görünüşe göre sorum onu rahatlatmıştı.
“Hayır, benim eğitimim tamamlandı. Başına kalmaktan korkuyorum.”
“Yazık bana,” diyerek sataştım.
Sırtımı yatak başlığına dayamak için geri gittim ve Jared yüzüstü yanıma uzandı. Bacaklarıma sarılarak kendine çekip başını kucağıma koydu. Parmaklarımla mutluluk içinde nemli saçlarıyla oynuyordum.
“Ateşin mi var?” diye sordum.
Şaşkınlıkla bana baktı. “Ben hastalanmam Nina, unuttun mu?”
“Biliyorum ama sen... yanıyorsun,” dedim elimi alnına koyarak.
“Herkesten biraz daha sıcağım, o kadar. Bu hep böyle, hiç değişmez.”
“Ne kadar daha sıcaksın?” diye sordum şüpheyle.
“Birkaç derece. Ama şu an banyodan yeni çıktığım için, normalden biraz daha sıcak olabilirim.”
Boş gözlerle ona baktım, söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu.
Konuşamıyor olmam onu güldürdü ve kafasını tekrar kucağıma koydu. “Bu gerçekten çok da önemli bir şey değil. Claire de böyle. Bu... vücutlarımızın ekstra yeteneklerimizle başa çıkmasıyla ilgili.”
“Yetenekler...” diye sözlerini tekrarladım. Bunun üzerine düşünmediğim zamanlar Jared’ın yarı melek olmasını sorun etmiyordum, ama ayrıntılar başımı döndürüyordu.
“Bunun senin için nasıl olduğunu hayal edemiyorum,” dedi. “Biriyle çıkmaya başladığında, onu tanımak yeterince zorken, sen bir de gerçekten inanılmayacak özellikleri olduğunu söyleyen erkek arkadaşınla her an uğraşmak zorundasın.”
“Ah, şimdi erkek arkadaş oldun, öyle mi?”
Jared kahkaha atıp hamle yapmaya hazırlanarak doğruldu.
Şoka girmiş taklidi yaparak ağzımı açtım. “Buna cüret edeyim deme!”

Bacaklarımı tutup kaydırarak beni altına doğru çekti ve neşeyle beni çimdikleyip kahkahalarım bütün dairede yankılanana kadar gıdıklamaya devam etti.

“Tamam. Tamam, erkek arkadaşımsın,” diyerek yeniden kıkırdadım.

Jared sözlerimden memnun kalarak içini çekti. “istediğim her şey burada, kollarımın arasında.”

Beni neden böyle gördüğünü bilmiyor, sebebini hayal bile edemiyordum. Dünyada altı milyar insan vardı ve mükemmel, aynı zamanda da yarı yarıya kutsal olan bu adam beni seçmişti. Bu, hak ettiğimden çok daha fazlasıydı, ama böyle güzel bir şeyi o şekilde bakarak söylemesi üzerine kendimi tutamadım.

“Seni seviyorum Jared.” Bu yeterli görünmüyordu, ama sözcüklerim ağzımdan döküldüğü an, ona tüm hayatı boyunca istediği şeyi vermişim gibi, gülümsemesi saf bir hazza dönüştü. Başka bir şey söylemeyi düşünemeden önce, dudakları benimkilerin üzerine kapanmıştı.

Bu kez farklı öpüyordu; nazik ve neredeyse tamamen dikkatliydi. Yumuşak ve ılık dudaklarıyla beni öpmeye devam ederken kollarımı boynuna doladım. Bu küçük, yavaş ve nazik öpücüklere o kadar fazla duygu katmıştı ki gözyaşlarına boğulmamak için kendimle savaşıyordum.

Beni mutlu bir son gibi öpüyordu.

Ve sonra durdu.

Yumuşak bir hareketle beni yatakta olmam gereken yere kaydırdı. Üzerimden kalkarak doğruca yanıma uzandı ve vücudumu kendi vücuduyla sardı. Derin bir nefes aldım ve Jared’ı beni daha da yakınına çekmeye teşvik edecek kadar mutlu bir şekilde mırıldandım.

Uykuya dalmadan önce, en son küçük bir kızken yaptığım gibi dua ettim. Böylesine muhteşem bir hediyeyi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum ve bunun küstahlık olup olmadığından emin değildim, ama Tanrı’ya gözden düşmüş melekler için teşekkür etmiştim.

Onuncu Bölüm
Kader

Sonraki birkaç gün her şeyi rahatça bir rutine oturtmuştuk.

Jared beni okula götürüyor, benimle birlikte öğle yemeği yemek için geri geliyor ve ardından da dışarıda son dersimin bitmesini bekliyordu. Geceleri o antrenman yaparken, ben çalışıyordum ve kollarında uykuya dalmaya hemen alışmıştım. Elime pansuman yaptığı her seferde içimi bir korku kaplıyordu; iyileşen yaram, birlikte geçireceğimiz günlerin yakında son bulacağı anlamına geliyordu.

Genelde birlikte öğle yemeği yediğimiz kızlar Jared'a abayı yakmışlardı, ama erkekler onu görmezden gelmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı.

Sınırlar oldukça belirgindi. Lisa, Jared'ı deneysel kızlar gecesine bile davet etmişti ve buna karşılık Jared dikkatini verenleri kahkahaya boğacak şekilde tek kaşını kaldırarak cevap vermişti.

Ryan'ın, Jared'ın katıldığı bütün konuşmaları görmezden gelerek yalnızca benimle konuştuğunu fark ettim.

Perşembe günü masadaki gerilim artmıştı.

"Grup çalışmasına geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu Ryan. Belli ki aksiliği üstündeydi.

"Bu akşamki planımız ne bilmiyorum."

Jared bana bakıp konuşmaya başladı, ama Ryan onu engelledi. "Ne? izin mi alman gerekiyor?" diye parladı.

Ona dik dik baktım. "Buna saygılı olmak denir. Sen de denemelisin."

Jared'ın hafifçe dizime dokunduğunu hissettim. Sanırım bunu beni sakinleştirmek için yapmıştı, ama işe yaramıyordu; Ryan beni daha fazla sinirlendiremezdi.

"Ne kadar garip olduğun konusunda mutlu olmamam beni bir pislik yapmaz," dedi Ryan gözlerini kısarak.

"Bunu söyleyen sensin, ben değilim."

"Onun evine taşındın," dedi eliyle Jared'ı göstererek.

"Artık arkadaşlarınla konuşmuyorsun ve grup çalışmasını ekiyorsun... Arkadaşlar ne yaparsa onu yapıyorum Nina. iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Dün gece beni aradı," dedi Beth beni savunarak.

Ryan bunu duymazdan geldi.

Yüzümün yandığını hissedebiliyordum. “Bir arkadaş gibi davranmıyorsun. Sinir bozacak kadar her şeye burnunu sokuyorsun.”
Ryan gözlerini devirdi. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”
“Geliyorum!” diye bağırdım.
Ryan’ın davranışları anında değişti. “Ee, çalışmadan sonra yemek için bir şeyler getirmek ister misin?”
Jared’ın elinin dizimin üzerinde gerildiğini hissettim.
“Hiç komik değil Ryan,” diye azarladı onu Kim.
Ryan beklenti içinde bana bakmayı sürdürüyordu.
Masadaki herkes Jared’la benim vereceğim tepkiyi bekliyordu.
“Jared çıkışta beni alacak. Akşam yemeği için planımız var.”
“Bu akşamki planın ne olduğunu bilmediğini söylemiştin,” dedi Ryan kavga etmeye çalışır gibi.
Öfkemi belli etmek istercesine derin bir nefes alarak sandalyemde öne eğildim.
Jared sonunda konuştu. “Her gece akşam yemeği planımız var Ryan. Bize katılabilirsin.” Jared’a kısa bir bakış attım ve yüzünde alaycı bir ifade olmadığını fark ettim, ciddiydi.
Ryan, Jared’ın samimi teklifi karşısında hazırlıksızdı ve kaşlarını çattı. “Geleceğimi sanmıyorum.”
Ryan’a kendimden memnun bir şekilde gülümsedim ve dikkatimi Jared’a çevirdim. “Hazır mısın?”
“Evet,” dedi alnımı öpmek için eğilirken. Lisa ve Carrie kendilerinden geçmişti. Sınıfın kapısına geldiğimizde, çantamı yere koyarak tutacağım bana uzattı.
“Teşekkür ederim,” dedim ona küçük bir öpücük vererek.
“Grup çalışmasına kadar buralarda olacağım tahmin ediyorum.”
“Doğru tahmin ediyorsun,” diyerek kafamı salladım.
“işin biterken beni ararsın, seni oradan alırım.”
Yüzümü buruşturdum. “Dışarıda oturup beni beklemek zorunda olman çok saçma. Neden sen de gelmiyorsun?”
“Nina, bunu son üç senedir yapıyorum ben. Arkadaşlarınla vakit geçirmek zorundasın, yoksa senin için endişelenmeye başlayacaklar.”
“Endişelenen tek kişi Ryan ve o da sadece zorluk çıkarıyor,” dedim ellerimi ceketinin kollarında gezdirerek.
“Kıskanıyor.”
Burnumu kırıştırdım. “Sadece arkadaşız.”

Jared gülümseyerek saçlarımı öptü. “O halde sonra görüşürüz.”
Ders biter bitmez Andrews’a doğru yola koyuldum.
Güneş parlıyordu ve tam yürümekten keyif almaya başlamışken Ryan yanıma geldi.
“Selam,” dedi.
“Selam,” dedim bana eşlik etmesi için hiç de hevesli olmadığımı belli eden bir ses tonuyla.
“Ah, hadi ama. O kadar kızgın olamazsın,” diye sataştı kolunu omzuma atıp sıkarken. Beni tutmaması için uzaklaştım. “Beni herkesin önünde küçük düşürmeye çalıştın Ryan. Amacın neydi?”
“Sana amacımın ne olduğunu söylemiştim. Senin için endişeleniyorum.”
Sesimde alaycı bir tonla güldüm. Hiç kimseyle Jared’la olduğum kadar güvende hissetmiyordum.
“Nina...” dedi yavaşlayarak. Aramızdaki mesafe çok fazla açılmadan, beni montumun kolundan çekerek durdurdu. “Nina!”
“Ne var?” diye bağırdım çantama takılıp düşmemeye çalışarak. Kolumu ondan kurtararak montumun bozulan yerlerini düzelttim.
“Kabul etmelisin ki bütün bir hafta varlığın yokluğunla birdi. Sana neler oluyor? O çocuğu neredeyse tanımıyorsun bile.” inanacağı bir cevap bulmaya çalışırken, huzursuzca kıpırdandım. Ryan’ın ve diğer herkesin böyle düşündüğünü biliyordum, ama gerçeği söyleyerek kendimi müdafaa edemezdim.
“Ona taşınmadım. Elimde iltihaplı bir yara var. O da her gece pansuman yapıyor. iyileştiği zaman Andrews’a geri döneceğim.” Bunu düşünmek bile kaşlarımı çatmama yetiyordu.
“Pansumanı Andrews’ta da yapabilir,” diye tartışmaya devam etti.
Ryan elbette haklıydı, ama zaten Jared ve ben bunun uyduruk bir mazeret olduğunu biliyorduk. Jared’ın geceleri yurdun dışında, arabasının içinde bekleyecek olmasından hoşlanmıyordum ve o da şu anki geçici düzenimizi kalıcı hale getirmek için can atıyordu. Bunları Ryan’a açıklayamazdım.
“Senin sorunun ne?” diye sordum yurda doğru yürümeye devam ederken.
Beni takip ederek ellerini cebine soktu. “Sadece işlerin çok hızlı ilerlediğini ve çok ciddi bir hal almaya başladığını düşünüyorum. Biraz geri

çekilmeli ve yavaşlamalısın. Yeni tanıştınız, ama uzun yıllardır evliymişsiniz gibi davranıyorsunuz. Başka arkadaşların da var."

Küçümsendiğimi hissederek konuşmaya başladım.

"Hayır! Başka arkadaşlarım olduğunu biliyorum.

Jared'da kaldığım her gece Kimle Beth'i aradım zaten!"

"Beni aramadın ama," dedi üzgün görünerek.

Sonunda Andrews'a gelmemize sevinerek gözlerimi devirdim. "Geceleri seni de aramamı ister misin? Bu sana kendini daha iyi hissettirecek mi?"

"Belki eder. Kocan buna bir şey demeyecek mi?"

Anahtarlarımı cebimden çıkarırken gözlerimi devirdim.

"Bunun için zamanım yok."

"içeri gelmem sorun olur mu?"

"Sanırım olmaz, çünkü zaten benimle içeri kadar geldin bile."

Kapıyı açıp çantamı dolaba yerleştirdim. Ryan, Beth'in yatağına oturmuş, eğleniyormuşçasına beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum, alaycı bir cevap bekliyordum.

Çantasını yere koyarken omzunu silkti. "Hiç. Sadece çok komiksin."

"Nasıl yani?" diye sordum montumu çıkarırken.

"Söylediğim şeyleri neden söylediğimi bilmene rağmen, bana kızmış gibi yapıyorsun. Benimle zaman geçirmekten hoşlanıyorsun, onunla da zaman geçirmekten hoşlanıyorsun. Aradaki tek fark bu hafta onunla evcilik oynamaya karar vermiş olman."

Kavga etmeye hazırlanarak kaşlarımı kaldırdım.

"ima ettiğini düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?" diye sordum botlarımı çıkararak.

"Bu, botlarını bana fırlatıp fırlatmayacağına göre değişir."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı.

"Seni ayarttığımı mı düşünüyorsun?" diye bağırdım botumun tekini elime alarak.

"Şey..." Öfkeyle alev alev yanan gözlerimi gördüğünde sustu. "Sadece şaka yapıyordum!" Kendisine doğru botumu fırlatacağımı düşünerek ellerini havaya kaldırdı. Bunu yapmayacağımı anladığındaysa konuşmaya devam etti. "Öyle demedim. Söylemek istediğim kapılarını açık bırakmalısın. Neredeyse hiç tanımadığın şu çocuğa kendini iyice kaptırdın. Burnunun ucundakileri göremiyor olabilirsin."

Ne söylemeye çalıştığını biliyordum, ama cevap vermemeyi seçtim. Dizüstü bilgisayarımın şarjını takıp ekranın açılmasını bekledim. “Ne zaman gideceksin?”

“Sen ne zaman gidersen,” diyerek omuz silkip Beth’in yatağına uzandı.

“Muhtemelen yedi buçuğa kadar buradayım,” dedim sandalyemde bağdaş kurarak.

“Tamam.”

Ona, inanamıyormuşum gibi bir bakış fırlattım.

“Dört saat boyunca burada ne yapmayı planlıyorsun?”

“Seninle takılırım işte. Sıra bende.” Burnunu çekti.

“Of. Beni paylaşıyormuş gibi konuşuyorsun,” diye homurdandım bıkkınlıkla.

“Paylaşıyorum,” dedi. Söylediklerimden bir zerre dahi alınmamıştı.

“Kes şunu.”

Ryan birden kahkahalar atmaya başlayıp ellerini başının altında birleştirdi. O, tavana bakarken bir süre onu izledim. Ryan’ın durumunda olmak hiç de güzel bir şey değildi ve onun bu hoşlanma durumundan kısa sürede kurtulması konusunda sabırsızlanıyordum; böylelikle tekrar arkadaş olabilecektik.

Sonraki dört saat oldukça hızlı geçti. Jared’ın dairesinde olanların çoğunu anlatmamama rağmen, Ryan’la birlikte geçen haftadan bahsettik. Eskisi gibi konuşuyorduk ve bu dinlendiriciydi. Onu özlemiştim.

Haklıydı, onunla zaman geçirmekten, en az Jared’la olduğu kadar hoşlanıyordum, ama arada son derece büyük bir fark vardı. Ryan’la hep rahattım, ama ivedilik ve acelecilik yoktu. O odada yokken, oksijensiz kalmış gibi hissetmiyordum. Ryan her zaman aklımın bir köşesindeydi, o acı çektiğinde üzülüyordum, ama haksızdı.

Evcilik oynamaktan çok daha büyük farklılıklar vardı.

Rock’a giden son iki kişi bizdik. Ryan giderken yol üzerinden bir şeyler almak istedi ve bu da en iyi yere oturmamızı engelledi.

içeri girerken Beth bana bakarak gülümsedi. “Selam.”

“Sana da selam. Neredeydin?” diye sordum.

“Chad’deydim.” Gülümsedi ve Chad’e baktım; dizüstü bilgisayarıyla sorun yaşıyor gibiydi.

Ryan’la bir yığın not alarak çalışmaya koyulduk. Bir saat geçtikten sonra, ara verip Jared’ı aramaya karar verdim.

“Selam,” diye cevap verdi Jared yumuşak bir sesle.

Telefonu ilk çalışında açmıştı.

“Arayıp nasıl olduğuna ve ne yaptığına bakmak istedim.

Kahve ya da başka bir şey getirmemi ister misin?”

“Hayır sevgilim. Burada değilmişim gibi davran.”

“Dışarıda, soğukta oturmak zorunda olmandan hoşlanmıyorum.”

“Bu benim işim, unuttun mu? Yine de seni görmek için sabırsızlanıyorum,” diye ekledi.

“Ben de.” Sözlerimin onurdan ne kadar yoksun olduğunu fark edince, yüzümü buruşturdum. Farklı hissedeceğini bilmek içimi rahatlamıştı.

Arkadaşlarımın yanına geri döndüm ve Ryan suratını ekşitti.

“Hiç başlama,” diye uyardım onu.

Kafasını sallayarak kitabına geri döndü. Bir süre oturduğu yerde kıpırdandıktan sonra, derin bir nefes alarak içini çekti. “Bu gece de mi orada kalıyorsun?” diye sordu aniden.

“Bu seni ilgilendirmeyen bir konu,” dedim. Karmaşık bir denklem dikkatimi dağıtmıştı.

“Akşam yemeği planınız olduğunu söylemişti. Akşam yemeğini de kaçırdığına göre, belki burada kalırsın diye düşünmüştüm.”

“Hala seni ilgilendirmez,” diye mırıldandım bakışlarımı sayfadaki kelimelerin üzerinde gezdirerek. Nerede uyuyacağım konusu bir başka tartışmayla bitecekti ve hiç havamda değildim.

Üçüncü konuya geçerken saate baktım.

“O saat doğru mu?” diye sordum gruba. Hepsi önce duvar saatine, sonra da kol saatleriyle telefonlarına baktı ve farklı ses tonlarıyla saatin doğru olduğunu mırıldandılar.

“Ne oldu?” diye sordu Ryan. Eşyalarımı çantama koymamı izlerken geriniyordu.

“Geç oldu, gitmem gerek.”

Telefonumu çıkarıp Jared’ı aramak için hızlı arama tuşuna bastım. Cevap vermeyince hızla dışarıya çıktım.

Bir süre öylece dikilip etrafa bakındıktan sonra, çantamı her adımda yere çarparak koşa koşa aşağıya indim. Escalade yerinde yoktu.

Panik yapmamaya çalışarak kendimi Jared’ın yalnızca o an göremediğim bir yerde olduğuna inandırmaya çalıştım. On dakika sonra caddedeki her sokağa bakmıştım.

Arama çalışmalarım boşunaydı. Jared karanlıkta yürümeme izin vermezdi, orada değildi.

Kampüsün etrafında koştururken çantam neredeyse hiç yere değmiyordu. Claire'in arabamı park yerinin tam ortasına park etmiş olmasından dolayı memnundum.

Aniden ortadan yok olmasına sebep olacak bütün ihtimalleri düşündüm, ama aklıma sürekli bir hafta önce yaşadığım cehennem azabı gibi geçen günler geliyordu.

ilişkimizin biteceği konusunda daha önce de beni uyarmamıştı.

Arabama ulaştığımda ciğerlerim donmuş ve acıyordu.

Beceriksizce anahtarlarımı bulup kapıyı açarak çantamı yan koltuğa attım. Sokağa çıkarken lastikler tiz bir ses çıkardı ve önüme çıkan her trafik ışığı adeta değerli zamanımdan çalıyordu.

Dairesinin önüne park ederek derin bir nefes aldım.

Escalade'sı burada da değildi, ama yine de kapıya doğru gittim. Çevrilip açılmasını bekleyerek gözlerimi kapı koluna diktim. Karanlık sokakta köpekler havlıyordu ve kendimi aniden huzursuz hissettim. O ana kadar Jared'la birlikteyken ne kadar güvende olduğumu fark etmemiştim, o sokaklar daha önce hiç bu kadar korkutucu görünmemişti.

Hayal kırıklığı içinde arabama geri döndüm. Aklıma gelen en kötü şeyin olması dışında beni mutlaka arardı.

Ya sözünü tutmamıştı ya da tehlikedeydi. Yirmi dakika daha geçip Jared'dan hala haber alamayınca aldığım her nefes beni daha da zorlamaya, gözlerim akmayan gözyaşlarıyla dolmaya başladı.

Birisi arabamın camına vurduğunda, yerimden sıçradım.

Camın diğer tarafında Claire'in kusursuz yüzü vardı.

Gözlerini devirdi. "Ah, kes şunu. Bir sorun çıktı. Seni içeri almak için geldim."

Şaşkına dönmüş bir şekilde bir süre ona bakakaldım.

Açıklaması hiçbir şey ifade etmiyordu, ama Jared'ın onu beni daireye alması için göndermesi korkularımı yarı yarıya azaltmıştı.

"O iyi mi?" diye sordum sokakta arkasından yürürken.

"Hı hı. Evet. Çok fazla endişeleniyorsun." Sinirli yüz ifadesi karanlıkta bile oldukça belirgindi.

Beni girişin metal basamaklarından yukarıya doğru yönlendirdikten sonra içeriye girmem için kapıyı açtı.

Çabucak merdivenleri tırmanarak kendimi yatağa attım.

Bütün vücudumu saran bir rahatlama hissiyle doldum ve Claire'in daha fazla alay etmemesi için sessizce ağlamak üzere elimden gelenin en iyisini

yapmaya çalıştım.

Merdivenlerden çıktığını duyduğumda, gözlerimi kuruladım; yatağın kenarında dikiliyordu.

“Vay canına” dedi cansız bir sesle. Küçük ağzına rağmen büyük bir sakız çiğniyordu. “Neden bir duş almıyorsun?” diye sordu.

Onu duymazdan geldim.

iç çekip yatağın Jared’a ait kısmına oturdu.

Donup kaldım ve kendimi ondan gelecek kötü bir yoruma hazırladım. Sessizce oturmayı sürdürdü.

Kafam karışmıştı, ona baktım. “Ne... ne yapıyorsun?” diye sordum burnumu çekerek.

“Seninle oturmak zorundayım,” dedi, sesinden canının sıkıldığı anlaşılıyordu.

“Benimle oturmak mı? Neden?”

“Sadece zorundayım işte. Gidip bir duş al, olur mu? Perişan haldesin.”

Tekrar burnumu çekerek yavaşça banyoya doğru yürüdüm, tartışamayacak kadar afallamıştım. Claire, benim aptal gibi hissetmemi sağlayacak hiçbir fırsatı kaçırmıyordu, ama bu kez gözyaşlarımın sebebini anlamıştı.

Jared’ın eve döndüğünü gösterecek, kapının dışından gelecek her sesi endişeyle dinleyerek her gece yaptığım gibi çabucak duş aldım.

işimi bitirdiğimde Claire alt kattaydı. Jared’ın tişörtlerinden birini giydim. Bu, zavallıca bir aldatmacaydı, ama o eve gelene kadar idare etmeye yeterdi. Claire mükemmel zamanlamasıyla tam örtülerin altına girdiğim an odaya geldi.

Birden huzursuz hissederek bakışlarını benden başka bir noktaya çevirdi. “Bu Jared’ın en sevdiği tişört.”

Kafamı aşağı eğince tişörtün gerçekten de çok eski ve yıpranmış olduğunu fark ettim. Koyu gri pamuklu kumaş incelmişti ve ön tarafta yazanları okuduğumda gülümsedim. Dört yıl önceki Red Hot Chili Peppers konserindendi. Yüzünde hafif bir sırıtış beliren Claire’e baktım.

“Konsere onu babam götürmüştü,” dedi derin düşüncelere dalarak. Yatakta yanıma oturdu.

“Ona benziyorsun,” dedim. Gabe’in de açık sarı saçları vardı ve Claire, Gabe’in buz mavisi gözlerini almıştı.

O gözler aniden sinirle parladı. “Onun hakkında konuşma.

Sen...” kendine engel oldu. “Sadece uyu Nina.”

Claire yanımda bir gardiyan gibi otururken uyumam pek mümkün olmadığından ona arkamı döndüm. Dikkatimi Jared'a vererek o an ne yaptığını ve neden aramadığını merak ettim. Bunları Claire'e sormak için ağzımı açtım, ama içinde bulunduğu durumu düşünerek susmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Gece yarısı olmasına rağmen Jared hala aramamıştı ve ben Claire'den onu aramasını isteyecek kadar endişelenmiştim.

Tam o sırada Claire ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüdü. Dış kapı açıldı, demir merdivenlerde yankılanan ayak sesleri duyuldu ve ön kapı sessizce açılıp kapandı. Jared, görüş alanına girene kadar Claire onun adımlarını takip etmeyi sürdürdü.

Görünüşü beni dehşete düşürmüştü. Yüzünde kir ve kan lekeleri vardı ve tişörtü, ceketiyle ve pantolonunda da kan vardı. Parmak eklemleri şişmiş ve kanlıydı. Bazılarının üzerindeki derinin lime lime olduğunu ve elinden kopmak üzere olduğunu fark ettim.

"Jared?" dedim ona koşmak için örtüleri üstümden atarken.

"iyiyim," dedi beni kendinden uzakta tutarak. "Kirliyim.

Önce duş almama izin ver."

Claire hiçbir şey söylemeden alt kata indi.

Jared tekrar odaya gelene kadar tırnaklarımı yiyerek odanın içinde dolaştım. Giyinip tıraş olmuştu ve önceki halinden geriye kalan tek şey çoktan iyileşmeye başlamış olan parmaklarıydı.

"Ne oldu?" diye sordum sert bir ses tonuyla.

"Orada olamadığım için özür dilerim. Bir sorun çıktı," dedi sargısız elime bakarak.

"Orası kesin," dedim kollarımı kavuşturarak. "iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Dawson, seni ziyaret etmek için Rock'a gelmişti. Hızlı hareket etmem gerekiyordu." Yatağın altından ilkyardım çantasını almak için yanımdan geçti.

"Bay Dawson mı?" diye sordum dehşete düşmüş bir şekilde.

"Silahlıydı ve ayrıca..." Jared'ın çenesi kasıldı. "Ayrıca yanında teçhizatı da vardı."

"Ne çeşit bir teçhizat?" dedim yatağa otururken.

"Birini bağlayıp ona işkence etmek için kullandığı türden. Bu gece onları kullanmayı planlıyordu."

Sesli bir şekilde yutkundum. Eğer Jared beni korumak için orada olmasaydı... Nerede olacağımı düşünmek bile istemiyordum.

Konuşurken kafasını kaldırmadı. “Seni bir kez daha rahatsız etmeyecek.”

“Sen...”

Antibiyotik etkisi gösteren merhemi elime hafifçe sürmesini izledim. Yaram açık pembe bir ize dönüşmüştü, enfeksiyonsa günler önce geçmişti.

Uzun bir duraksamadan sonra bana cevap verdi.

“Onu öldürmedim. Ama onu bağlamak zorundaydım.

Bildiklerini anlattı, ama bunu yeterince erken yapmadı.

Duygularımın işime karışmasına izin verdim,” derken iç çekip kafasını salladı. “Duymam gerekenleri söyleyecek kadar kendinde değildi.”

“Ona işkence ettin,” dedim mükemmel bir şekilde sardığı bezin üzerine son bandı da yapıştırmasını izlerken. Vereceği cevap için kendimi hazırladım. Tanıdığım Jared hayal ettiğim kadar korkunç olamazdı.

“Belini kırıp onu boğulması için Narragansett’e atmak istedim Nina. Ölmediği için şanslı sayılır.”

Jared’ın görevi beni gerekli her şekilde korumaktı; bunun ne olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

“Ne öğrendin?”

“Bunu yarın konuşuruz. Dinlenmen gerekli,” diye fısıldadı. Beni dikkatle yatağa yatırıp sargılı avucumu öptü.

Geri çekilmeye çalıştığında, parmaklarını benimkilerin arasına aldım. “Çok endişeliydim. Buraya, geri dönmen için yalvarmaya hazır bir şekilde geldim.”

Kahkaha attı. “Hangi alternatif evrende geri dönmem için yalvaracaktın?”

“Daha önce geri dönmen için iki tane mikrofonu parçalayıp şiddetli bir yağmurun altında neredeyse ölene kadar donmam gerekmişti. Buraya kadar gelip kapını çalmak yaptığım en uç şey değil.”

Jared’ın yüzündeki ifade birden acıya dönüştü. “Arabanın aşağıda olduğunu fark ettim. Bir açıklama yapamadan ayrıldığım için üzgünüm. Başka bir şansım yoktu.”

“Bu, alternatiften daha iyi,” dedim. Yüzümdeki gülümseme olabilecekleri düşününce kayboldu.

Yüzüme dokunduktan sonra merdivenlere gitmek için geri çekildi. itiraz ederek doğruldum, ama Jared durdu ve “Hemen geleceğim,” dedi.

Rahatlayarak yatakta alt kata inip koltuğa gidene kadar adımlarını dinledim, koltuğa gittiğinde adım sesleri artık gelmiyordu. Hemen sonra

tekrar merdivenleri tırmandı.

Avucunun içindeki küçük kırmızı bir kutuyla yanıma oturdu. “Çok heyecanlanma. Büyük bir şey değil.”

Gülümseyerek kutuyu ellerinden alıp üstündeki gümüş ilmeği çektim. Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırarak Jared’a baktım.

“Bu geceyi telafi etmek için. Ee, ne düşünüyorsun?”

Kutunun içinde, aşağı doğru sarkan parlak gümüş bir anahtar vardı.

“Dairenin anahtarı,” diye açıkladı. “Bir daha sorun çıktığında, soğukta dışarıda beklemek zorunda kalmayacaksın.”

“Bunu ne zaman yaptırdın?” diye sordum. Kırmızı bir kurdelenin etrafında dönen parlak anahtarı inceliyordum.

Omzunu silkti. “Birkaç gün önce yaptırmıştım. Sana vermek istedim, ama bugüne kadar ihtiyacın olmamıştı.”

“Bana anahtar mı veriyorsun?” Kaşlarım inanamadığımı belli edercesine yukarı doğru kalktı.

Evet anlamında kafasını salladıktan sonra kaşlarını çattı. “Sana, seni asla terk etmeyeceğime dair söz verdim ve gerçekten bunu kastetmiştim. Eğer bunun gibi bir şey tekrarlanacak olursa, buraya gel ve beni bekle.”

Nazikçe yanağıma dokundu. “Güvenini tekrar kazanacağım.”

“Sana güveniyorum,” dedim onun taklidini yaparak.

Jared aşağı doğru eğilip dudaklarım dudaklarıma götürdü. “Ve ben de sana güveniyorum. Bugün odandayken iyi iş çıkardın.”

Yüzümü buruşturdum. “Duydun, değil mi?”

Kıkırdadı. “Hem de hepsini. Bir konuşmada adımı söyleyerek benden bahsetmene hiç alışamayacağım sanırım.

Ryan’ın...”

“Ryan’ın ne?” diye sordum gözlerinin içine bakmak için uzanarak.

“Sabırlı olmam iyi bir şey.” Gözlerime bakmaktan özellikle kaçmıyordu.

“Sen çok sabırlısın, ama bunu söylemeyecektin.”

Jared’ın bakışları benimkilerden kaçarak yere, oradan da başka şeylere kayıyordu ve konuşmanın gittiği yerden huzursuz olmuştu. “Bu, daha sonra konuşalım dediğim şeyle ilgili.”

“ Claire’in eğitimi Ryan’la mı ilgili?”

Jared içini çekti. “Beklemeyeceksin, öyle değil mi?”

Ne beklemem gerektiğinden emin olamayarak kafamı salladım. Bu iki isim evrenin iki farklı ucunda yer alıyordu.

Jared kirpiklerinin arasından bana bakarak kafasını eğdi. “Barda, Claire’le tanıştığın ilk gece Ryan bana dokunmuştu.”

Kafamı sallayınca konuşmaya devam etti.

“ Claire onun elini tuttuğunda, bir şey hissetmiş. Onun acısını hissetmiş.” Söylediklerini idrak etmem için sabırla bekledi.

“Ryan, Claire’in Taleh’i mi yani?” Beni duyabileceğini bilmeme rağmen yine de fısıldamıştım. Buna inanamıyordum, ama aynı zamanda bir dedikodu malzemesi duymuşçasına heyecanlıydım. “Ama saldırıya uğradığımızda...”

Claire kendisi gibi olanların arasında bile yetenekliydi.

Böyle bir şeye izin vermemesi gerekirdi.

“Bu, durumun normalde izin vereceğimden daha kötüye gitmesine sebep oldu. Claire onlara nişan almıştı ve işlerini bitirmek yalnızca bir saniye sürecekti, ama Ryan atladığında Claire düzgün bir atış yapamadı. Bunu riske atamadı. Ben de o anda araya girdim.” Jared’ın gözleri bulutlanmaya başlamıştı. En kötüsü geliyordu.

“Neden bana söylemedin?”

Jared uzanarak beni öptü. Öpüşü hızlı ve tutkuluydu, tıpkı annemle konuşmak için yanından ayrılırken olduğu gibi, sonsuza kadar bana veda ediyormuş gibiydi.

isteksizce bana bakmak için geri çekildi. “Tamamen bencilce sebepler yüzünden. Sen ve ben birbirimizi... Beni daha iyi tanıyana kadar beklemek istedim.”

“Anlamadım.”

“Sana Taleh konusunu açıklarken, Gabe’in babanı ve benim de seni korumamın ne kadar yararlı olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Kafamı salladım. “Evet. Sen de melek gruplarının aileleri ya da aralarında bir çeşit bağ olan insanları koruduğunu söylemiştin.” Ne söylemeye çalıştığını daha iyi anlamaya başlamıştım. “ Claire, Ryan arkadaşım olduğu için mi onun koruyucusu?”

içini çekerek huzursuzca yanıma oturdu. “ Claire’in Ryan’ın koruyucusu olması demek, Ryan’ın senin hayatında olması gerektiği anlamına geliyor. Sürekli.”

Gülümseyerek kafamı salladım. “Yani ne demeye çalışıyorsun? Ryan bir şekilde aileden biri mi olacak?”

Jared’i beklerken gözlerim inanamayarak kocaman açıldı.

“Onunla evlenmem gerektiğini düşünüyorsun, öyle değil mi? Ah, hadi ama. Bu çok saçma!”

“Bu yapılabilecek tek açıklama,” dedi, ifadesi oldukça kasvetliydi.

“Ciddi değilsin. Bunu bilmenin hiçbir yolu yok. Sebep birçok şey olabilir.”

“ilk olarak beni tanımasaydın onunla olmak isteyeceğini düşündüm. Bir gün senin kocan olmak zorunda.

Bunu bilerek daha değişik hissetmeni anlayabilirim. Senin iyi bir arkadaşın. Ve o... ısrarcı biri,” dedi yüzünde sinirli bir ifade belirirken. Yüzünü ellerimin arasına alıp doğruca gözlerinin içine baktım.

“Kes şunu. Ben sana aşığım Jared. Sensiz bir hiçim.”

Bir süre beni izledi. “Bunu senden sakladığım için özür dilerim.”

“Endişelenmen gereken hiçbir şey yok, söz veriyorum.”

Jared ışığı söndürerek yatakta kendine ait tarafa geçip beni kendine çekti.

“Seni özledim,” dedim kollarının arasına sokularak.

“Elim iyileştiğinde her şeyin eski haline dönmesine alışmam çok zor olacak. Muhtemelen bu hafta sonu Andrews’ta kalmaya başlayabilirim.”

“Gitmek zorunda değilsin,” diye fısıldadı loş ışıkta.

Yüzümü göğsüne gömdüm. Hiçbir şeyi bundan daha fazla istemiyordum, ama Ryan’ın çok hızlı gitmekle ilgili sözleri aklıma gelmişti.

“Bir gün... bunu ben de isterim,” dedim hislerine dikkat ederek.

“Bir gün,” diye sözlerimi tekrarladı iç çekerek. “Anladım. Bu çok hızlı.”

“Belki birazcık.” Göğsünü öperek gülümsedim.

***

Ertesi sabah Jared’ın kollarında uyandım. Uyanıktı ve sabırla beni kollarının arasında tutuyordu. O sabahın, bir süreliğine birlikte geçireceğimiz son sabah olduğunu fark ettiğimde, yüzümdeki gülümseme kayboldu.

“Ne oldu?” diye sordu Jared hayal kırıklığımı hissederek.

Moralim bozuk bir halde derin bir nefes aldım. “Bugün cuma. Bu gece Andrews’a geri döneceğim.”

“Anahtarın var. istediğin zaman onu kullanabilirsin.”

“Doğru,” dedim ona gülümseyerek bakarken. “Bunu bilmek beni rahatlatıyor.”

Jared saçlarımı yüzümden çekti. “Sabahları seni böyle görmeyi özleyeceğim... Özellikle de benim tişörtümün içinde. Onu giyerek bir gün kollarımın arasında yatacağını bilseydim, benim için çok daha farklı bir anlamı olurdu. Yine de ilginç bir seçim yaptığını belirtmeliyim.

O, en sevdiğim tişörtüm.”

“Duydum,” diyerek gülümsedim.

“Giderken yanında götür. Onu senin almanı istiyorum.”

“Ama bu senin en sevdiğin tişörtün!” diyerek itiraz ettim ve ona bakmak için biraz geri çekildim.

“Onu giyerek uyanacağını bilirsem, sabahlarım bundan böyle daha az moral bozucu olacaktır,” diye karşı koydu.

“Doğru. Alıyorum. Ama yalnızca ödünç olarak.”

“Ah, günün birinde onun tekrar benim dolabımın kalıcı bir parçası olacağına dair hiçbir şüphem yok. Sonsuza kadar Andrews’ta yaşayamazsın.”

Dudaklarımı ısırıp yanağımı Jared’ın çıplak göğsüne dayadım. Aslında bu oldukça aptalcaydı, çünkü onun kollarının arasında yatıyordum ve ikimizin tercihi de kalmamdan yanaydı. Arkadaşlarım kim bilir neler söylerdi ve annemin de çok daha farklı bir sorun çıkaracağından emindim.

“Hafta sonları burada kalabilirim,” dedim.

“Kalır mısın?” diye sordu. Gözleri ışıl ışıl parıldıyordu.

“Eğer uygunsa tabii, seni zorlamak istemiyorum.”

Ayaklarımın karıncalandığını hissedene kadar beni öptü ve tam nefes almam gerekirken geri çekildi. “Eğer izin verirsen, bugünkü derslerin bitene kadar her şeyini buraya getirebilirim. Hafta sonları burada kalman kesinlikle uygun.”

Bütün yüzüme bir gülümseme yayıldı ve kollarımı boynuna doladım. Jared böyle şeyler söylediğinde, onun ve aslında benim de istediğim şeyi yapmayı neden kabul edemediğimi hatırlamakta zorlanıyordum.

Onunla birkaç gün daha geçireceğimi bilerek kendimi anında daha iyi hissetmeye başladım.

“Geç kalacaksın. Kahve yapacağım,” dedi aşağıya inerken.

Hızla duş aldım ve Jared ben montumu giyerken pembe bir kupayı elime tutuşturdu. Kupanın rengine bakarak kaşımı kaldırdıktan sonra Jared’a döndüm.

“ Claire’in,” diye omzunu silkti.

“Hımm, sanırım bugün arabamı kullansam iyi olacak.

Rica etsem beni sonra alır mısın?”

Hayal kırıklığını saklayamadı. “Elbette. Hazır olduğunda beni araman yeterli.”

Jared’ı öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. “Tamam.

Sonra görüşürüz.”

Yerime oturduğum an profesör derse başladı. Kim, kulağıma bir şeyler fısıldamak için bana doğru eğildi.

“Beth ve ben dersten sonra kahve içmeye gideceğiz.

Gelir misin?”

“Tabii. Benim arabamla gideriz.”

Son zamanlarda Beth ve Kim’le yeteri kadar zaman geçiremediğimi hissediyordum. Öğleden sonra bir yerlerde kahve içmek, olup bitenler hakkında konuşmak üçümüze de iyi gelecekti. Yani en azından ben onların hayatında neler olup bittiğini öğrenecektim, çünkü benim söyleyebileceklerimin arasında neredeyse kaçırılıp işkenceye maruz kalacak oluşum ve erkek arkadaşımın buna kalkışan adamı öldüresiye dövmesi vardı.

Kafede bir masaya oturup buzlarımızın çözülmesini bekledik. Öğleden sonra hava sıcaklığı belirgin bir ölçüde düşmüştü ve rüzgâr da oldukça şiddetli esiyordu.

Bir hafta sonra başka bir yerde, kumsalda uzanıp yatacağım için memnundum.

Beth, Chad hakkında gevezelik ederken, kahvemi yudumluyordum. Aralarındaki şey giderek büyüyordu ve Beth, Brown’a geldiğinden bu yana ilk defa evine özlem duymadığından bahsediyordu. Yazın Oklahoma’ya dönmek yerine, bir daire kiralamayı bile düşünüyordu.

Konuşmaya konsantre olmaya çalışıyordum, ama aklım sürekli Jared’ın Dawson’dan zorla aldığı bilgiye gidiyordu. Jared’ın benden sakladığı şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum; iyi bir haber olması imkânsızdı.

“Nigh. Nigh! Nerelerdesin? Dalıp gittin,” dedi Kim.

Beth ve Kim yüzlerinde aynı ifadeyle bana bakıyordu.

“Ah, özür dilerim, bu sıralar çok fazla şey oluyor,” dedim gözlerimi kırparak.

Beth’in telefonu çaldı. Ses tonundan Chad’le konuştuğunu anladım. Görünüşe göre dışarıda bir yerlerde, yakınlardaydı ve Beth de onu bize katılması için davet etti.

“Umarım sorun olmaz,” dedi Beth telefonu kapattıktan sonra.

Kim omzunu silkti. “Benim için hava hoş.”

“Ryan da onunla birlikte,” diye ekledi Beth bana bakarak.

Yüzümde sakin bir ifade olduğuna kanaat getirdim.

Jared bana Ryan’la birlikte olmamız gerektiğini söylediğinden beri, onu görmemiştim. Bunu bilerek Ryan’ın yanında nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim.

On dakika sonra Chad ve Ryan içeri girerken, kapı açıldı. ikisinin üzerinde de spor kıyafetler vardı ve hem terli hem de yorgun görünüyorlardı.

Ryan’ın kafasındaki beyaz şapka neredeyse gözlerini örtecek kadar aşağı çekilmişti ve masada karşıma otururken hiç konuşmadı. Sandalyesinde geriye yaslanıp kollarını kavuşturdu.

“ikiniz ne yapıyordunuz?” diye sordu Beth, Chad’in kucağına oturmak için ayağa kalkarken.

“Basketbol oynuyorduk. Yenildik,” dedi Chad hırçın bir ses tonuyla.

“Hile yaptılar. Hem de sürekli,” diyerek kendi kendine güldü Ryan. Yalnızca gülümsediğini görebiliyordum.

“Ne? Hapishane kurallarıyla başa çıkamıyor musunuz?” dedi Kim. Ryan’ı dirseğiyle dürtünce bir an sendelemesine sebep oldu.

Ryan şapkasını hafifçe yukarı kaldırıp ucunu diğer tarafa döndürdü. Sonunda gözleri görünüyordu. “Hapishane kurallarıyla başa çıkabilirim. Beni sinir eden şey, kurallar olması gerekirken, hile yapılıyor olması.

Yirmi papel kaybettim!”

“Ah, hayır!” dedi Beth gülerek. “Sen de para kaybettin mi bebeğim?” Chad dudaklarını büzüp kafasını salladı. Hala maçı düşünüyordu. “Hadi ya,” dedi Beth, Chad’in sırtım sıvazlayarak.

Oyunu tartışarak masada oturduk. Kahkahalarımız bütün kafeye yayılıyor ve diğer herkes bize bakıyordu.

Bir süre sonra Ryan eğilip sandalyemi yere sürttürerek kendininkinin yanına çekti. Kolunu sandalyemin arkasına atıp yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi.

Ryan’ın gelecekteki kocam olacağı düşüncesi kafama hücum edince değişik bir his içimi kapladı. Ryan’ın geleceği, Jared yanımdaki banka oturduğu saniye sonsuza dek değişmişti. Bunu asla değiştirmezdim, ama Ryan’ı önemsiyordum. Onun mutlu olmasını istiyordum ki bu, onun hayatında kalmaya devam ettiğim müddetçe imkânsızdı. Günün birinde

hayatından tamamen çıkmalıydım ve bu yüzden ya Claire ya da Jared ailesinden ayrılmak zorunda kalacaktı.

Ryan kolumu tutarak beni kendisine doğru çekti.

“Hey, sorun ne?”

“Hımm,” dedim. Dikkatim dağılmıştı.

“Bugün tüm gün böyleydi,” diye şikâyet etti Kim.

Ryan beni bir kez daha kendine çekerek sarıldı ve ben de dönerek ona sarıldım. Bu ani şefkat gösterimi beklemiyordu ve vücudu anında gerilmişti. ilk şoku atlattıktan sonra, çenesini omzuma dayadı ve beni kollarıyla sardı.

Küçük bir kahkaha attı. “Neler oluyor Nigh?” diye fısıldadı boynuma doğru yaklaşarak.

Kafamı salladım. Ona söyleyemezdim, söyleyebilsem bile, Ryan’ın bunu bilmesini istemiyordum.

“Biz... şey... biz gidiyoruz,” dedi Chad.

“Sizinle gelmemin bir mahsuru var mı?” diye sordu Kim.

Ryan’ı bırakarak geri çekildim ve arkadaşlarıma baktım.

“Bugün cuma. Gece çıkmak ister misiniz?”

Kim önce Ryan’a, sonra da bana baktı. “Planımı çoktan yaptım. Yarın gece nasıl?”

Kafamı salladım. “Tamam.”

“Nina’yla döneceğim,” dedi Ryan.

Beth’le bakışlarımız Chad’e çevrilmişti ve omzunu silkti. “iyi. Görüşürüz.” El salladı ve ardından hep birlikte kafeden çıktılar.

Utanarak Ryan’a baktım. “Bu artık kesinleşti. Bir ucubeyim.”

“Ucube falan değilsin. Chad zaten Beth’le gitmeyi planlıyordu. Akşam yemeği yiyeceklermiş.”

“Masayı iki dakikadan az bir sürede dağıttım. Kesinlikle bir ucubeyim.”

“Bir şeyler yemek ister misin?”

Teklifini kibarca geri çevirmek için söyleyebileceğim en uygun şeyi düşündüm, ama daha aklıma hiçbir şey gelmemişken konuşmaya başladı.

“Hızlıca bir şeyler yeriz. Sonra Josh’la birkaç bira içeceğiz zaten,” diye açıkladı.

“Ah, evet, tamam,” dedim ayağa kalkarken.

Önümüzdekileri hızlıca midemize indirirken, Andrews’un otoparkında oturuyor ve kafeden çıktığımızdan beri bir slogan oyunuyla eğleniyorduk. Ryan, onu alt etmek için bütün başarısız girişimlerime o kadar hızlı cevap veriyordu ki kahkaha atmaktan kendimi alamıyordum.

“Alıştırma mı yapıyorsun sen?” diyerek gülmeye devam ettim. Çok fazla gülmekten yorulmuştum.

“Yalan söylemeyeceğim. Hastanedeyken bolca vaktim oldu.” Güldü ve bir parça tavuğu havaya atıp ağzıyla yakaladı. “Bu gece ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle birkaç parça şey alıp onları Jared’a götüreceğim,” dedim düşünmeden.

“Yine mi orada kalacaksın? Oraya taşınmadığını söylediğini sanıyordum,” dedi. Her zamanki gibi arkadaşça konuşmayı bırakmıştı.

“Taşınmıyorum,” dedim kızgınlıkla ve aynı şekilde karşılık vermesini bekledim.

içini çekip elimi tuttu. “Bu konu hakkında daha fazla tartışmak istemiyorum Nigh. Söyleyebileceğim her şeyi söyledim.”

“Ben de kavga etmek istemiyorum. Eskiden olduğu gibi birlikte vakit geçirip arkadaş olabilmemizi istiyorum.

Seni özlüyorum.” Bu tek taraflı aşk saçmalığından kurtulabileceğimizi umuyordum.

“Ben de seni özlüyorum. Artık düzgün davranacağım,” dedi saçlarımı gözlerimden çekerken. “Bu akşam bana sarıldığında son zamanlarda ne kadar saçma davrandığımı fark ettim. Seni kaybetmek istemiyorum Nina. Onunla, benimle ya da bir başkasıyla olman fark etmez. Önemli olan arkadaş olmamız ve bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağıma inanman.”

Gözlerim sulanıyordu ve gözyaşlarımı tutmak için derin bir nefes almalıydım. Mutlu olmak isterse, birbirimizi kaybedeceğimizi bilmiyordu. Yalnızca gülümseyerek kafamı salladım. Bana bir kez daha sarıldı.

“Ateşkes yapalım mı o halde?”

“Evet, ateşkes,” diyerek gülümsedim.

Kendi yurduna doğru yürümeye başladı ve ben de Andrews’a doğru yola koyuldum. Cep telefonumu çıkarıp Jared’ı aradım. ilk çalışta açmıştı.

“Selam,” diye cevap verdi. Sesi biraz üzgün çıkıyordu.

“Odamdan bir şeyler alacağım ve sonra işim bitecek.”

Köşeyi döndüğüm an kulağında telefonuyla Jared’ı gördüm. Dudağının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı. Cep telefonumu çantama koydum ve yüzümü göğsüne dayayarak ona sarıldım. Ryan için hissettiklerimi sezebiliyordu ve hissettiklerim için utanıyordum. Bu durum ikisi için de adil değildi.

Escalade’yı evinin önüne park edene kadar, arabanın içinde garip bir sessizlik hâkimdi.

“Nina...”

“iyiyim,” diyerek konuşmasını böldüm. Ne söyleyeceğinden emin değildim, ama zamanımızı Ryan’la ilgili hislerimi tartışarak geçirmek istemiyordum. Jared, kaderin önüne geçtiğini düşünüyordu, ama ben ne istediğimin farkındaydım ve bir ikilem söz konusu değildi.

Dairesine giderken el ele yürüdük, Jared’ın mutsuzluğunu hissedebiliyordum. Montumu askıya astım ve hemen ardından da yıkanması ya da kaldırılması gereken tabak bulma ümidiyle mutfağa gittim. Beni oyalayıp meşgul edecek herhangi bir şey yeterliydi.

Jared gösterişli stereo ses sisteminin yanına gitti ve ben tabakları farklı dolaplara koyarken, oda bir anda tanıdık bir melodiyle doldu. Jared’ın kollarının beni sardığını ve teninin sıcaklığının da sırtımdan bana geçtiğini hissettim. Beni göğsüne doğru çekerken, yanağını yanağıma dayadı ve kulağıma bir şeyler fısıldarken gözlerimi kapattım.

“Bu şarkıyı hatırlıyor musun?”

Müziği dinleyerek kafamı salladım. Bu, barda dans ettiğimiz şarkıydı. O anı, sanki birkaç saat önce yaşamışım gibi hatırlıyordum, ama üzerinden yıllar geçmiş gibiydi.

“Adı ne?” diye sordum.

“Little Heaven.” Dudaklarıyla boynuma kondurduğu yumuşak ve küçük öpücükleri kulağıma doğru çıkıyordu.

Gülümsedim. “Bu oldukça uygun.”

Jared ona bakmam için beni yavaşça döndürdü ve gözlerinin bulutlanıp kararmasını izledim. Yüzümü incelerken çenesi kasılmıştı.

“Eğer birazcık daha az bencil olabilseydim... bir kenara çekilebilirdim Nina. Kenara çekilip birlikte olman gereken kişiyle birlikte olmana izin verebilirdim. Bütün o aptalca hatalarıma rağmen, hala seni mutlu edebileceğimi düşünüyorum.”

“Ama eğer istediğin buysa, aranızdan çekilebilirim,” diyerek kafasını salladı, “ama eğer bunu istemiyorsan... kaderle savaşırım. Seni bırakmamak için Cennet, Cehennem ve aradaki her şeyle savaşırım.”

Serseme dönmüş bir şekilde öylece dikildim. Söyleyeceğim her şey yetersiz kalacaktı. Gözlerindeki fırtına daha önce hiç görmediğim kadar şiddetlenmişti.

“Jared...” dedim söylemek istediklerimle mücadele ederken. içimdeki telaşı hissederek yutkundu. Kafamı salladım ve söyleyeceğim şeylere kendini hazırlayarak bana sarılmayı bıraktı. Ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu.

Parmak uçlarımda yükselerek duraksadım. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına kaydı. Jared karar vermem için hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Dudaklarımı onunkilere götürdüm ve dikkatlice beni öpmeye başladı. Yüzünü ellerimin arasına alıp bir parmağımı saçlarının arkasına kaydırarak onu öpmeye devam ettim. Daha da tutkulu öpüşürken kollarını belime doladı. Dudaklarım ayrıldı ve hiç tereddüt etmeden beni kendisine çekti. içindeki şüphe yok olmuştu, kararımın ne olduğunu biliyordu.

Onun vücuduna yaslanırken, boğazımdan istemsiz bir inleme çıktı ve bu zincirleme bir tepkiye sebep oldu.

Jared’ın tişörtünü yukarı doğru sıyırmamla tişörtü kafasından geçirip çıkarması bir oldu. Neredeyse aynı anda dizim hafifçe yukarı kaydı ve Jared da onu tutup daha da yukarıya, kendine doğru çekti. Ardından beni şevkle tezgâhın üzerine oturttu.

Jared’ı daha da yakınıma çekmek için tırnaklarımı sırtına geçirdim ve bacaklarımı etrafına doladım. Elleri kalçamı kavrayarak beni sabırsızca tezgâhın ucuna çekiyordu.

Dudakları ısrarcıydı ve bu yeni bir şeydi. Beni sevdiğini söylerken ya da bana elveda ederken olduğu gibi öpmüyordu. Seçimimi kabulleniyordu.

Kazağımı çıkarıp çıplak göğsünü benimkine bastırınca, zevkle iç geçirdim. Dudaklarımı onunkilere daha kuvvetli bir şekilde bastırdım; hala yeterince yakınlaşamamıştık.

Bacaklarım hala ona dolanmış durumdayken, beni de tezgâhtan kaldırıp merdivenlere doğru yöneldi ve nefeslerim düzensizleşmeye başladı. Beni öpmeyi hiç bırakmıyordu.

Bir eli kalçamda ve diğeri de çarşafın üzerindeyken, beni yavaşça yatağa yatırdı. Dudaklarıyla boynumun her bir noktasını öpüp okşuyordu; bedenim beklenti içinde titriyordu. Ellerimi mükemmel göğüs ve karın kaslarının üzerinden kaydırarak beceriksizce kemerini tokasından çıkarmaya çalıştım. Kemeri tamamen çözdüğümde, dudaklarından düşük sesli bir inilti döküldü ve dudakları tekrar benimkileri buldu.

Aniden geri çekildi. Bakışları bulanıktı.

“Ne oldu?” diye sordum dirseklerimin üzerinde doğrulurken.

Çenesi kasıldı ve sinirle gözlerini kapadı.

“ Claire.”

Hemen ardından Claire kapının kilidini açarak kapıyı tıklatmadan açtı. Jared, kız kardeşine bakarak merdivenlerin başında duruyordu.

“Meşgul müsün?” diye sordu Claire.

Olaya Claire’in bakış açısıyla baktığında gülmemek için elimle ağzımı kapadım. Ne yaptığımızı anlaması için çaba sarf etmesi gerekmiyordu.

“Gelmeden önce aramaya başlamazsan, anahtarı geri alacağım,” diye homurdandı Jared sinirle.

“Kilidi üç saniyede açamayacakmışım gibi konuşuyorsun.”

“Ciddiyim Claire,” dedi. O kadar sessiz bir şekilde söylemişti ki onu zorlukla duydum.

“Şey, üzgünüm,” dedi. Sesinin üzgün olmakla alakası yoktu. “Bex bir saat önce eğitime gitti ve annem de ağlıyor. Ryan yatağında uyuyor ve şansıma benim Taleh’imin peşinde polis teşkilatının yarısı ve çeşitli suçlular yok.”

Jared bana bakmak için arkasını döndü ve yüzündeki sinirli ifade özür dileyen bir şekle büründü.

“Gece burada kalacak,” diye açıkladı dolabına gidip askıdan bir tişört alırken. Onu giymek yerine eski tişörtünü üzerine geçirip benim pijamalarımı almak için valizimi karıştırdı.

“Benim tişörtlerimden birini giyersen, kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum,” dedi sessizce. Pijamalarımı bana uzattı ve eğlenerek ona gülümsedim.

“Duş alacağım,” dedi ensesini ovalayarak.

Gülümsedim. “Soğuk suyla mı?”

“Evet,” dedi banyoya doğru yürürken.

Banyo kapısını ardından kapatmadan önce, kısacık bir an için duraksadı.

Jared duş alırken onunla alay ettiğim için kendimi suçlu hissederek üzerimi değiştirdim. Hayal kırıklığını çok iyi anlıyordum. Yeniden yatağa uzanıp tırnaklarımı yiyerek neredeyse birlikte yapmak üzere olduğumuz şeyi düşünerek gülümsedim.

On Birinci Bölüm
Av

"iyi olacağım," diye söz verdim.
Jared yalnızca bir şort giymiş olarak banyodan çıktı.
Yatağa gelmeye tereddüt ederek benden uzakta dikildi.
"Belki sen de soğuk bir duş almalısın. Konsantre olabileceğimi sanmıyorum, sen de..."
"Tahrik olmuşken mi?" dedim ve kahkaha atmamak için hemen dudaklarımı kapadım sıkıca.
Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve verdiği tepkiye kendime engel olamayarak kıkır kıkır gülmeye başladım.
Jared gülümseyerek söylediğimi doğrularcasına kafasını salladı. Bu eğlenceli eziyetime katlanacak kadar müsamahakârdı. Yatağa gelip elini kafasının altına koydu.
Sırtımı yatak başlığına dayayıp içimi çektim. "Ciddi değildi, öyle değil mi? Polis güçlerinin yarısı hakkında?"
Yüzü soldu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi parmaklarını benimkilere geçirirken.
"Neden benim peşimdeler?"
Alt kattan Claire'in kıkırdamasına sebep olacak şekilde ispanyolca bir küfür mırıldandı.
"Senin peşinde değiller sevgilim. Jack'e ait bir şeyin peşindeler ve senin de aradıkları şeyin nerede olduğunu bildiğini düşünüyorlar."
"Providence Limanı dosyasının mı peşindeler?"
"Dawson, suçlu olduklarına dair Jack'in topladığı kanıtların peşinde olduklarını söyledi, ama başka bir şeyin, o dosyanın içindeki başka bir şeyin peşindeler."
"Öyleyse ailemin evine gidelim, ne olduğunu bulup ondan kurtulalım. Bir köprüden fırlatalım mesela."
"Bu bizim işimize yaramaz Nina," dedi kafasını sallayarak.
"Neden olmasın?" diyerek suratımı ekşittim.
"Aradıkları her neyse, Jack Grey'in peşine düşecek kadar önemli. Bunu hiç kimse, konu... önemli olmadığı sürece yapmaz Nina. Onsuz yakalanmak istemeyiz."
"Neden bahsediyorsun sen?" Konuşuyor gibi göründüğümüz böylesi durumlardan bıkmıştım.

“Bundan sana bahsetmemeliyim.” Burnunun ucunu sıktı.

“Hadi,” diye çıkıştım.

Yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. “Jack araba kazası yüzünden ölmedi. Göğsüne aldığı bir kurşun yarası yüzünden öldü.”

Ne söylediğini algılamam bir saniyeden de az sürmüştü, ama bunun ne anlama geldiğini kavradığımda, anında öfkelendim. “Ne?”

Jared elini benimkinin üzerine koydu. “Gabe, onu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı, ama Jack durumu kabullenmiş ve kafasında bitirmişti.”

“Gabe’in yok edilemez olduğunu sanıyordum. Tamamen melek değil miydi?”

“Onun için Jack’in hayatından daha önemli olan tek şeyle onu tehdit ettiler.”

“Kendi hayatından daha önemli olan bir şeyle mi?” diye sordum şüpheyle.

Jared kafasını salladı. ifadesindeki ciddiyet daha da korkutucu bir hal aldı. “Annem. Jack’in vurulduğu gün benim evimdelerdi. Claire’le birlikte Bex’i havalimanına götürmüştük ve bu yüzden Gabe’in Jack’i terk etmekten başka çaresi kalmamıştı. Babam, Jack’i yalnız bırakırsa, neler olacağını biliyordu, ama kendi hayatı annem olmadan hiçbir şey ifade etmeyecekti. Jack, ofisine girerken arabasında vuruldu. Yol kenarındaki siperlere çarptı, ama onun ölümüne sebep olan şey kurşundu.”

“O belgeyi isteyen adamların babamı öldürdüğünü mü söylüyorsun yani?” Kısaca başını sallayarak beni onayladı. Yüzümdeki her noktanın yandığını hissediyordum.

“Ne olduğu umurumda değil. Ondan kurtuluyoruz.

Onu asla ele geçiremeyecekler.”

“Nina, üzgün olduğunu biliyorum, ama bunu düşünmemiz gerekiyor. O dosyadaki bir şeyi o kadar istiyorlar ki hem Jack’in hem de babamın peşine düşüyorlar.

Gabe’in yeteneklerinin de farkındalardı üstelik.

Eğer gereksinim duyarsak bir şeyle takas etmek için onu elimizde tutmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve Jared beni kollarının arasına aldı. Yeniden babam için yas tuttum. Birbiri ardına gelen korkunç gerçeklerle onu sürekli olarak kaybediyordum.

Uykuya yenik düşene kadar ağladım ve uyandığımda geçen gecenin hatıraları gözlerimin önüne geldiği zaman, Jared beni bir kez daha teselli etti.

“Bir şey yapmam gerek. Burada oturup bekleyemem,” dedim valizime koştururken.

“Bu sorunu çözeceğim Nina. Bir sonraki hamlemizi düşünmek için bana yalnızca bir iki gün ver.”

“Bir saniye daha bekleyemem,” dedim aklımda bir plan yapmaya çalışırken. Aklıma bir şey geldiğindeyse duraksadım. “Anneme gidiyorum. Cevaplar orada.”

Üzerime bir tişört geçirdim ve elime ilk gelen pantolonu giydim.

“Şimdi gitmemiz gerekmiyor,” diye karşı çıktı Jared.

“Evet, gerekiyor,” dedim ayakkabılarımı giyerken. Merdivenlerden aşağı inmek için sabırsızlanıyordum.

Jared zorla yataktan çıktı. Dolabındaki askılıklar birbirine çarptı ve saniyeler içinde arkamda belirdi, giyinmişti.

“Hafta sonunu böyle geçirmek istemezdim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Hadi ama. Gidelim!” dedim onu kapıya doğru sürüklerken.

Ailemin evine vardığımızda, Jared beni babamın ofisine kadar takip etti. Anahtarları Cynthia’nın kasasına koymamı izledi, onun çalışma odasına kadar beni takip etti ve ardından da hiç çaba sarf etmeksizin bitkiyi yere bıraktı. Anahtarı kasanın içindeki kâğıt ve belgelere erişmek için kullandım ve sonra onları bir şekilde düzenli yığınlar haline getirdim.

iki saati belgeleri inceleyip işimize yarayabileceğini düşündüğümüz şeyleri bir kenara ayırarak geçirdik. Bir fotoğraf dikkatimi çekti. Yukarı kaldırarak iyice inceledim ve bana tanıdık gelen şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

“Tanıdık mı geliyor?” diye sordu Jared.

“Gözlerindeki bir şey... Şu an hatırlayamıyorum.”

Jared ceketinin cebinden siyah bir cüzdan çıkarıp kucağıma attı. Bu, Ryan’ın bıçaklandığı gece aldığı cüzdandı.

Siyah deriye gömülü metal nesneye daha yakından baktım. Bu bir rozetti.

Nefesimi tutarak fotoğrafı işaret ettim. “Bu, yüzüğümü isteyen adam. Graham.”

Jared kafasını salladı.

“Onlar polis miydi?” dedim kafamı sallayarak. inanamıyordum.

“Neden böyle...” derken ellerime baktım.
O da elime bakıyordu. “Yüzük bir şeylerin anahtarı olmalı.”
“Bu hiç de mantıklı değil,” diye fısıldadım. Önümüzdeki kâğıtlara bir süre daha bakarak hepsini altüst ettim.
“Ne arıyorsun?” diye sordu Jared.
“Yüzüğümün faturası burada. Bunu daha önce düşünmemiştim, ama bir bağlantı olmalı,” dedim sabırsızca kâğıt yığınını araştırırken. “Yoksa neden burada, diğer önemli belgelerin yanında olsun ki?”
ince karbon kopyayı bulduğumda, gözlerim açıldı.
Jared da bakmak için arkamdan kafasını uzatıyordu.
“işleme için para alınmış,” diye belirtti. “Yüzüğünde bir şey yazıyor mu?”
“Hayır. Ben... Jack hiçbir şey söylemedi. Böyle bir şeyi hiç fark etmedim,” dedim yüzüğüme bakarak.
Yüzüğü yavaşça parmağımdan çıkararak yukarı kaldırıp çevirmeye başladım. Gözlerimi kısmış, görebileceğim herhangi bir kelime arıyordum. “Hiçbir şey yazmıyor.”
Jared elini uzatınca, yüzüğü ona verdim. Parmağım yüzüğüm olmadan çıplak kalmıştı. Jared yüzüğü havaya kaldırarak onu her açıdan inceledi ve ardından tekrar parmağıma taktı.
“Hiçbir şey yazmıyor,” diye onayladı. Tekrar faturaya baktı. “Ben, tasarımcıya gidelim derim. Belki faturanın bir kopyası onda da vardır.”
Kafamı salladım ve Jared gerekli bilgileri alıp belgeleri kasaya geri koydu.
Birlikte faturada yazan adrese gittik. Arabayı kaldırımın yanına park ederken, yüzüğümü gergin bir şekilde parmağımda döndürüyordum. Dükkân ilk bakışta normal bir mücevher mağazası gibi görünüyordu, beklediğim gibi yeraltında gizli kapaklı işlerin çevrildiği bir yere hiç benzemiyordu.
Kapıda geldiğimizi haber vermek üzere bir zil çaldı ve yuvarlak gözlükleriyle kısa, tombul ve yaşlıca bir adam bizi karşıladı. Yaşlı adamın ardında durduğu vitrine doğru yürürken Jared elimi tuttu.
“Günaydın. Adım Vincent! Pırlanta mı almak istersiniz yoksa safir, yakut, zümrüt ya da yarı değerli taşlar mı ilginizi çekiyor? Burada aradığınız her şeyi bulabilirsiniz,” dedi satıcı yoğun bir aksanla.
Jared elini sıkıp kendini tanıttı. “Bu Nina ve ben de... Jared.”

Vincent bir saniye bile kaybetmeden, “Aradığınız şeyi bulmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyarım,” dedi. Kenetlenmiş ellerimize bakarak gülümsedi. “Nefis nişan yüzüklerimize bakmak ister miydiniz? Çoğunu ben tasarladım,” dedi önümüzde duran abartılı yüzük sırasını göstererek. “Eğer isterseniz, size özel bir şey de tasarlayabilirim.”

Jared yüzünde sevecen bir ifadeyle bana baktı ve ardından bakışlarını isteksizce Vincent’a çevirdi. “Henüz değil.”

Vincent bana gülümseyince kanımın hücum etmesiyle yanaklarımın kızardığım hissettim. “Ah, pekâlâ. Başka sefere.”

“Buranın sahibi misiniz?” diye sordu Jared.

Vincent şişkin göbeğine hafifçe vurarak kendi kendine güldü. “Evet, tam otuz altı senedir.”

Jared elimi kaldırıp vitrinin cam yüzeyinin üzerine koydu. “Bu yüzüğü hatırlıyor musunuz?”

Vincent aşağı eğilerek yüzüğe daha yakından baktı.

“Evet... Evet...” diye mırıldandı sözcükleri uzatarak.

“Bunu alalı bayağı zaman oldu, öyle değil mi?” diye sordu bana bakarak.

“Babam bunu sizden üç sene önce satın almıştı,” diye hatırlattım.

Vincent elimi kaldırıp çeşitli açılardan inceleyerek yüzüğün ışığın altında parlamasını seyretti.

“Babanız vizyon sahibi bir adamdı,” dedi onaylayıcı bir şekilde gülümserken, Jared faturayı Vincent’ın önüne doğru kaydırdı. “Faturada yüzüğün işlemeli olduğu yazıyor.”

“Evet, evet hatırlıyorum,” dedi alt dudağını parmaklarının arasına alırken. “Müşterilerime sorular sormam.

Bilirsiniz, sadece onları mutlu ederim.”

“Ama... yüzüğümde hiçbir işleme yok,” dedim.

Bir kahkaha koyuverdi. “Var, kida. Ama saklanmış vaziyette.”

Vincent elini açarak yüzüğü ona vermem için bekledi.

iç çekerek bana rahatlatıcı bir şekilde gülümseyen Jared’a baktım. Elimi tutup yüzüğü yavaşça parmağımdan çıkardı. Jared yüzüğü Vincent’ın avucuna koyduğunda, Vincent yüzüğü aşağı ve yukarı çevirmeye başladı.

“Babanız işlemeyi taşın alt kısmına yaptırmıştı. Tam ortaya,” diye açıkladı. “Çok küçüktü. Yüzüğü lazer kullanan bir beyefendiye göndermek zorunda kalmıştım.

Burada o tip aletlerimiz yok elbette ki," dedi ve kafasını sallayarak kıkırdadı.

"işleme siparişi ödenmiş. Orijinal fatura duruyor mu?" diye sordu Jared.

"Hayır, hayır. Burada yalnızca toplam fatura bedelini belirleriz. Ama eğer doğru hatırlıyorsam, işleme harfler ve rakamlardan oluşuyordu. Yalnızca babanızın anlayacağı biz dizgeydi sanırım."

Her şey oldukça kolay görünüyordu. Kendimi pelerinli ve hançerli bir filmde, mükemmel ipuçlarının tam zamanında gözlerimin önünde bir araya gelmesini izliyormuş gibi hissettim.

Jared yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Vincent?" Gözlerini benimkilerden ayırmada tereddüt yaşıyordu. "Taşı, yüzükten ayırabilir misin?"

Yüzüğü Vincent'ın açık avucundan hızla aldım. "Hayır!"

Jared beni konuşmalarımızın duyulmayacağı bir mesafeye çekti. "Nina, eğer Jack'in bu yüzüğe ne yazdırdığını ve Grahm'ın ne istediğini bilmek istiyorsan, bunu okumak için taşı ayırmamız gerekli. Daha sonra hiç dokunulmamış gibi yerine yerleştirebilir."

Kızgınlıkla dudaklarımı kapadım. Ne yazıldığını görerek yolumuza devam edecektik ve taşı ayırmak da bunu başarabilmemiz için sahip olduğumuz tek seçenekti.

"Başka yolu yok mu?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

Jared kafasını hayır anlamında sallayarak elini açtı. Yüzüğü avucuna bıraktım ve dudağımı ısırdım.

"Yapabilir misin?" diye sordu yüzüğü vitrinin üzerine koyarken.

Vincent'ın bakışları Jared'dan bana çevrilmiş ve nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi. "Taşı yerinden çıkarabilirim, ama ne yazdığını okuyabileceğime dair garanti veremem. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Jared kafasını salladı. "Taşı çıkarın."

Vincent oldukça isteksiz görünüyordu. "Bunu yapmam birkaç gün sürecektir. Telefon numaranızı yazın ve ben de sizi..."

"Meşgul olduğunuzu fark ettim, beni affedin," dedi Jared cüzdanını çıkarırken. Vitrinin üzerine yüz dolardan oluşan bir deste koydu ve Vincent gözlerini kocaman açarak bakışlarını hemen Jared'a çevirdi. "Bu, ücretinize ek olacak, elbette," dedi Jared.

"Burada bekleyin... Hemen döneceğim." Kapının yanındaki koltuğa oturmamızı işaret ederek hızla gözden kayboldu.

Birlikte koltukta oturarak bekledik. Üzerime garip bir sakinlik çökmüştü ve Jared hafifçe elimi okşamaya başlayınca içimi çektim.
Kaşlarımı çatınca yüzümdeki gülümseme kayboldu.
“Jared?”
“Efendim?” dedi atkuyruğumdan kurtulmuş saçlarımla oynarken.
“Vincent bana “kida” dedi. Bunun aptal gibi bir anlamı yok, değil mi?”
Jared bir anda kahkahalara boğuldu. “Hayır sevgilim.
Kimsenin sana bu şekilde hakaret etmesine izin vermem.”
“O halde ne anlama geliyor?”
Jared alnımı öptü. “Rusça’da yavru kedi demek’
“Ah, işte şimdi rahatladım.”
Dakikalar geçtikçe gitgide daha da endişeleniyordum.
Odanın içinde turlamaya başlamıştım, Jared da beni izliyordu. Arkamda bir kapı kapanınca hızla döndüm.
Vincent tombul elinde yüzüğümün parçalarını tutuyordu.
Jared ayağa kalkarak vitrinin önüne, yanıma geldi ve “Bir şey buldunuz mu?” diye sordu.
Vincent önümüze üzerinde sayılarla rakamların yazılı olduğu bir kâğıt uzattı. Jared’a bir büyüteç verdi ve taşı alması için avucunu açarak Jared’a doğru kaldırdı.
Jared büyüteçle taşa baktı, ama daha sonra büyüteci bırakarak kafasını salladı.
“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi Peridot’u yüzüne yaklaştırırken. Jared düzenli aralıklarla bir kâğıda, bir de taşa bakıyordu. Sonrasında taşı Vincent’ın avucuna bıraktı.
“Bunu büyüteç olmadan görebiliyorsunuz demek, öyle mi?” diye kıkırdadı Vincent. “Bu yaşlı gözler artık eskisi gibi değiller.”
Jared kâğıdı alarak bana uzattı. “Kâğıtta yazılanlar taşın üzerindekiyle aynı.” Aniden Vincent’a baktı. “Bu yazının acilen silinmesini istiyorum, lütfen.”
Vincent kafasını salladı ve ardından Jared’dan yüzüğün parçalarını alarak arkasını dönüp uzaklaştı.
“Şimdi ne olacak?” diye sordum kâğıda bakarak.
*
825 2SAC2SOC223SAC05
*
“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu Jared suratını ekşiterek.

“8-25 benim doğum günüm... 25 Ağustos. Ama diğerleri... Hayır.”

Vincent on dakika içinde geri döndü. Eskisi gibi görünen yüzüğümü parmağımda eskiden olduğu yere takarken, iç geçirdim.

Öğle yemeği için Jared’ın dairesine döndüğümüzde, cevapların bir anda aklıma gelmesini umarak gözlerim kâğıda dikmiş bir şekilde tezgâhta oturdum.

“Böyle bakmaya devam edersen alev alacak,” diye takıldı Jared. Vok tavada bir şeyler pişiriyordu.

“Jack bunları her zaman güvende ve nerede olacağını bildiği, arayanların da bakacakları son yere yazdırmış.”

“Çok bariz bir yere yazdırmış,” diyerek kafasını salladı.

“Ama asıl soru Graham bunu nasıl çözdü?”

Derin düşüncelere dalarak yeri inceledim. “Bilmiyorum.

Belki babamın eski bir iş arkadaşı söylemiştir?”

Jared hayır der gibi kafasını salladı. “Jack, herkesin istediği bir şeye bir şifre koyuyor ve onu da tek kızının parmağına takıyor. Bunu birine söyleyerek riske etmezdi.”

Hayal kırıklığıyla içimi çektim. “8-25 diğer numaralardan ayrı. Sence başka bir şey olabilir mi?”

Jared omzunu silkti. “Olabilir. Sadece doğum gününü belirtmek için de olabilir. Bir bölge kodu ya da bir uçuş numarası veya bir bölge kodu da olabilir.”

Annemin odasındaki kasayı ve içindeki dosyaları, fotoğrafları düşündüm. Baktığımız şeylerle sayılar arasında en ufak bir bağlantı bile kuramıyordum. Tezgâhtan inerek masanın üzerindeki kâğıdı alıp koltuğa yürüdüm.

Koltuğun kolu yüzünden arka üstü düştüm ve kızgın bir şekilde inledim.

“Nina,” dedi Jared. Sesi hemen arkamdan geliyordu.

“Bunu çözeceğiz. Kendini hasta etmemeye çalış.”

“Kasada hiçbir şey yok, babamın çalışma odasını çoktan altüst ettim ve bütün çekmelere baktım, ama orada da hiçbir şey yok!” Ellerimle yüzümü kapadım.

Jared yanı başımda, dizinin üstüne çöktü ve ellerimi yüzümden çekti. “Yarın yine gider, Jack’in çalışma odasıyla kasadaki dosyalara tekrar bakarız. Şimdi neden bir film kiralayıp koltuğa yayılarak birlikte biraz vakit geçirmiyoruz?”

“Of,” dedim doğrularak. “Jack’in anahtarlarını çekmecesine koymuş muydum? Sanırım koymadım. Peki, anahtarları ne yaptım?” dedim pantolonumun ceplerini karıştırırken.

Jared sırıttı. “Ceketimin cebindeler. Onları yarın geri götürebiliriz.”

Kısa bir süre sabitlenmemiş bakışlar ve bir sürü derin düşünceyle öylece oturdum.

Jared omzuma dokundu. “Nina?”

Hızla portmantoya doğru koşup elimi ceketinin cebine soktum. “Burada değiller!” Jared dikkatle beni izliyordu.

“iç cepteler. Neler oluyor Nina?”

“8-25!” Ceketinden anahtarları çıkardım ve başparmağımı üzerlerinde gezdirdim. Aradığım şeyi bulduğumda, onu diğerlerinden ayırarak Jared’a gösterdim.

“Gördün mü? 8-25!”

Jared hayat dolu ve neşeli bakışlarını anahtara, ardından da tekrar bana çevirdi. “Bu nerenin anahtarı?”

“Bilmiyorum,” dedim anahtara bakarak, “ama bir tesadüf olamaz, sence de öyle değil mi?”

“Bu konuda şüpheliyim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Ne oldu?”

Jared anahtarı benden aldı. “Bunun çaresine bakmama izin vermeni istiyorum. Bu zamana kadar sana ayak uydurdum. Jack’in ölüm nedeni için üzgün olduğunu biliyorum, bunu anlıyorum, ama aradıkları şeyi bulursak, işler çok çabuk sarpa sarabilir. Ne yaptığımızı anladıklarında, yakınımda olmam kesinlikle istemiyorum.”

“Bana ayak mı uydurdun?” diye sordum hakarete uğramış gibi hissederek. “işine karışacak değilim. Bunu neredeyse çözmüş sayılırım.”

“Söylediklerimin tek bir kelimesini bile dinlemedin mi?” diye çıkıştı Jared. Kısa bir duraksamadan sonra, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Bunun sona ermesine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ama burada neyle karşı karşıya olduğumuzu ve neyle uğraştığımızı anlayamıyorsun. Duygularımın işime karışmasına izin veremem Nina. Bunun çok ileri gitmesine izin verdim zaten. Tanrı biliyor ki istediğim son şey bana öfkelenmen, fakat bununla başa çıkmama izin vermelisin.”

“Ama...”

“Hayır, Nina. Bu çok tehlikeli,” dedi sertçe.

Gözlerimi kıstım. “izin istemiyordum.”

“Bu, ne yapman gerektiğini söylememle ilgili değil, Bu, senin güvenliğinle ilgili.” Beni kendine çekerek sarıldı ve anahtarlara uzanarak onları elinden aldım. Eğer almama izin vermemiş olsaydı, hiçbir şekilde o anahtarları avucundan alamayacağımı biliyordum. Bunun, içindeki bir parçanın yardımımı istediği anlamına gelmesini ummuştum.

“Jack’in çalışma odasına tekrar bakacağım.”

Kapıyı açmak için döndüm, ama donup kalmıştım.

Jared beni belimden tutmuştu. Ben daha itiraz edemeden, uzun ve bıkkın bir şekilde içini çekti.

“Bana bir dakika ver. Seninle geliyorum,” dedi. Sinirlendiği belli oluyordu.

Jared öğle yemeğimizi paketleyene kadar, onu kapıda bekledim ve dışarı çıkarken elimi tuttu.

Yolun yarısını kat etmiştik, ama hala konuşmuyordu.

“Özür dilerim,” dedim elimi onunkinin üzerine yerleştirerek.

“Bana kızmanı istemiyorum, ama bunu yapmam gerek.”

içini çekti. “Canının yanmasını istemiyorum. Sana anlattıklarımdan pişmanlık duymaya başlıyorum.”

Bu sözler beni etkilemişti. “Ben de canımın yanmasını istemiyorum. Buna bir son verirsek, sürekli arkamızı kollamamız gerekmeyecek. Hayatımızı normal bir şekilde sürdürebileceğiz. Birlikte.”

Jared elimi sıktığında, neredeyse arabaya varmıştık.

Cynthia’nın çalışma odasındaki halının üzerine oturarak sayılarla bir ilişki kurmak için her kâğıdı inceliyor, birbirine yakın 8, 2 ya da 5 gördüğüm zaman altlarım çiziyordum.

iki buçuk saat sonra bir yığın kâğıda bakmış, ama aradığımız numaraları içeren bir şey bulamamıştım.

Ağrıyan sırtımı esnetmek için doğruldum.

“Biraz ara verelim,” dedi Jared. Fosforlu kalemi elimden alıp içinde öğle yemeğimin olduğu plastik saklama kabını elime tutuşturdu.

Bacaklarımı Jared’ın kucağına uzattım ve muhteşem bir aşçı olmasına hayret ederek mutlulukla yaptığı enfes yemeği yemeye koyuldum. Jared botlarımı çıkardı ve ayağımı ovalamaya başladı. Kafamı geriye yasladım.

“Bu iş sonsuza kadar sürecek,” diye inledim.

“Bir gün diyebiliriz. Akşam yemeğini dışarıda yiyebiliriz,” diye önerdi.

Kaşlarımı çattım. “Bu işi ciddiye almıyorsun.”

Jared şaşkın bir şekilde içini çekti. “Tam tersine, bu işi senden çok daha fazla ciddiye aldığımı düşünüyorum.

Bunun senin için ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyor gibi görünmüyorsun.”

“Bana ne olabilir ki? Erkek arkadaşım aynı zamanda koruyucu meleğim,” dedim onu öpmek için eğilirken.

“Burada neler oluyor?”

Kapıya, Cynthia’nın durduğu yere baktım. Ellerini kalçalarına dayamıştı.

“Merhaba anne,” dedim. “Yarına kadar gelmeyeceğini sanıyordum.”

“Bu yaptığınız bir araştırma mı, gasp mı, yoksa hırsızlık mı?” dedi kollarım kavuşturarak.

“Seni görmek de güzel,” dedim gözlerimi devirerek.

“Üzerinde 8-25 yazılı bir şey bulmaya çalışıyoruz.”

“8-25 mi?” diye sordu Cynthia, bakışları altında bir an ağzındakini çiğnemeyi bırakan Jared’a bakarak.

Konuşmaya başlamadan önce ağzındakileri yuttu.

“Dawson’ı yakaladım. Boş sözlerden bıkmışlar Bayan Grey. Jack’in kendileri hakkında topladığı delilleri istiyorlar ve Nina’nın da bunların yerini bildiğini düşünüyorlar.”

“Neden acaba Jared? ikinizi birlikte gördükleri için olduğunu sanıyorum.”

“Bu mümkün,” diye cevap verdi Jared. Cynthia’nın iğnelemesinden etkilenmemişti.

“Charles Dawson’ın sayılarla ne alakası var?” diye sordu Cynthia yerdeki dağınıklığa bakarak.

“Bir alakası yok,” dedi Jared ilgisizce. Yeniden kâğıtlara bakıyordu. Daha bir hafta önce onunla aynı odada olma fikrine bile ayak direyen Jared’ın, onun odadaki varlığına böylesine kayıtsız kalmasına şaşırmıştım.

Cynthia, Jared’ın sözlerinin belirsizliğini kabul etmiş gibi görünüyordu, çünkü büyük ihtimalle babam tarafından da karanlık noktada bırakılmaya alışkındı. “Bay Dawson’ın çaresine bakacağına inanıyorum Jared.”

“Çoktan çaresine bakıldı Bayan Grey.”

Cynthia kafasını onaylar biçimde salladı. Bu kadar açık bir şekilde şiddetten bahsetmesi karşısında dehşete düşmüştüm.

“Gelişmelerden beni haberdar et,” dedi odadan çıkarken.

“Bu garipti,” dedim kafamı sallayarak.

Jared kafasını kâğıtlardan kaldırdı. “Ne garipti sevgilim?”

“Birkaç gün önce eğer benden uzak durmazsan, seni kovmakla tehdit etmişti. Bu yüzden benimle konuşmayı kesmiştin. Ve az önce onu neredeyse görmezlikten geldin.”

Jared omzunu silkti. “Annem onunla tartıştı ve düşüncelerini değiştirdi.”

“Nasıl?” diye sordum merakla.

“Lillian oldukça ikna edicidir,” diyerek gülümsedi.

“Nina?” Kafamı çevirdiğimde annemin tekrar köşede durduğunu gördüm.

“Efendim?”

“Pazar gününden sonra, bir haftalığına Nikaragua’ya gidiyoruz. Havalimanına zamanında gidebilmemiz için erkenden buraya gelmen gerekiyor. Jared?”

“Her şeyi ayarlayacağım,” dedi Jared. Dikkati, elindeki kâğıtlar yüzünden dağılmıştı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bu Jared’ın kafasını kaldırmasına sebep oldu. Bahar tatilinin bütün bir haftasını onunla bir kumsalda geçireceğimi fark ettim ve bu düşünce yanaklarımın kızarmasına sebep oldu.

Jared kalbimi hızlandıran şeyin ne olduğunu tahmin ederek gülümsedi.

“Bu senin benimle ilk tatilin olabilir, ama benim seninle ilk tatilim olmayacak.”

“Bu, uçakta benimle birlikte oturacağın ilk sefer olacak,” dedim. Biraz fazla istekliydim ve ağzım kulaklarıma varıyordu. Jared bu kadar hevesli olmam karşısında güldü.

Cynthia’nın tepkisiyse farklıydı. “Jared oraya çalışmak için gelecek Nina. Lütfen bunu aklında tut. Jared, Nina’nın zamanında hazır olduğundan emin ol.”

“Evet, madam,” dedi. Sıcacık bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu.

Sonra Cynthia yeniden yok oldu.

Bir hamakta Jared’la birlikte yatmayı düşünmeden edemiyordum. Bu, cennet gibi görünüyordu.

“Aniden tatilin gelmesini dört gözle bekler oldum,” diyerek sırıttım.

Jared yanağıma dokunmak için eğildi. “Seninle birlikte günbatımında Karayipler’deki bir kumsalda uzanmak mı? Bunun gerçek olduğunu kendime hatırlatmam gerekecek.”

“Neyi ayarlayacaksın?” diye sordum.

Jared’ın dikkati bir kez daha elindeki kâğıda çevrildi ve gözlerini kıstı. Konuşurken gözlerime bakmıyordu.

“Ah... bütün gözetim ekipmanlarım. Yanımızda yaklaşık olarak 700 kg ekipman oluyor, ama Claire’in Tahoe’ye gitmesiyle daha az bir yük taşıyacağım. Kalacağımız yerin çevresine bir perimeter kuracağım ve...”

“Nedir o?” Dikkatini bu kadar çeken şeyin ne olduğunu görmek için uzandım ve bir hesap ekstresi olduğunu fark ettim. Onu, araştırmam sırasında çok defa görmüş, fakat diğer kâğıt yığınının arasına atıp durmuştum.

Jared ekstrenin bir satırını işaret etti ve nefesim kesildi.

Bu, bir kasa için ödenen aylık ücretti. Kasanın numarası da 8-25’ti.

“Jared!” diye bağırdım kolunu tutarak.

Jared saatine baktı. “Banka kapandı.”

Hüzünlü bir şekilde içimi çektim. “Pazartesi sabah ilk iş oraya gidiyoruz.”

“Ben giderim. Senin dersin var.”

Yüzümü buruşturdum. “Ben de geliyorum Jared. Bu işi birlikte yapıyoruz.”

içini çekti ve kâğıt yığınlarını derleyip fotoğraf ve diğer dosyalarla birlikte yerine yerleştirdik. Jared çiçeği yine içi boş bir karton kutuymuşçasına, kolaylıkla kaldırıp yerine koydu.

Montumun cebindeki telefonum çalmaya başladı.

Ekranda Kim’in adı yazıyordu ve gözlerimi kapadım.

“Bu geceki bar programıyla ilgili aradığına bahse girebilirim.

Tamamen unutmuştum.”

“Selam Kim.”

“Sözünden cayamazsın Nigh. Sakın denemeye bile kalkışma,” dedi.

“Sözümden caymayacaktım, ben...”

“Eminim yapmayacaktın.”

“Üzgünüm Kim. Unutmuştum,” dedim parmaklarımla alnımı ovalarken. Başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyordum. “Geleceğim.”

Jared’la birlikte Escalade’ya yürüdük ve benim için kapıyı açınca içeriye girdim. Yüzündeki ifadeden başımdaki hafif ağrıyı hissettiğini anlayabiliyordum.

“Bizi yine ekmeyeceksin değil mi?” diye azarladı Kim.

“Hayır! Hayır, dokuz gibi orada olacağım.”

“Güzel. O zaman görüşürüz,” dedi Kim telefonu kapatırken.

Telefonumu pantolonumun cebine koyup Jared’ın elini tuttum. “Özür dilerim,” diye inledim. “Sanırım farkında olmadan bu akşam için iki kere plan yaptım.”

Başım zonklamaya başlamıştı. Yaşadığım iki hayat arasında gidip gelmek benim için çok zordu. Kim, Beth ve Ryan’la birlikteyken sıradan bir üniversite öğrencisiydim, ama Jared’la birlikteyken hayatım içinde meleklerin, şeytanların ve gizli banka kasalarının olduğu fantastik bir rüyaya dönüşüyordu.

Evin önüne park ettiğimizde, Jared içini çekti.

Claire’in Lotus’u kaldırımın yanına park edilmişti.

“Zaten birlikte çok vakit geçiremeyecekmişiz.”

Claire, topuklu ayakkabıları ve deri ceketiyle koltuğa yayılmış, kanallar arasında dolanıyordu. “Ryan şekerleme yapıyor. Bu çocuk kış uykusuna yatan bir ayı gibi uyuyor neredeyse,” dedi gözlerini devirerek. “Askeriyedeki her birlik, beni özel operasyon takımına istiyor, ama şansa bakın ki insanlık tarihindeki en sıkıcı Taleh bana verildi.”

Yaptığı gözlem karşısında gülümsedim ve Jared elimden tutarak beni üst kata çıkardı.

“Ryan da bu gece bara gidiyor mu?” diye seslendi Jared kız kardeşine.

“Evet,” dedi Claire. “Orada görüşürüz.”

“Bu gece Claire’le birlikte mi olacaksınız?” diye sordum yatağına uzanırken.

“Sanırım bu gece biraz geri planda kalıp arkadaşlarınla vakit geçirmene müsaade edeceğim,” dedi yatağın üzerine, yanıma doğru uzanırken.

“Gelmek istemiyor musun?”

Saçlarımı hayal kırıklığıyla büzülmüş dudaklarımdan çekti. “Ben her zaman, senin olduğun yerde olmak istiyorum.”

Gülümsedim. “Çünkü buna mecbursun.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedi kızgın görünmek için elinden geleni yaparak.

Yanağını öpmek için ona doğru uzandım. “Sen hemen dışarıdayken ve ben senin her an fikrini değiştirip içeri gelmeni umarken, nasıl olur da eğlenmemi bekliyorsun?”

Jared sırıttı. “Buna nasıl hayır diyebilirim?”

“Öyleyse geleceksin, değil mi?” diye sordum kaşlarımı beklenti içinde kaldırarak.

“Eğer istediğin buysa,” diyerek omzunu silkti. Sıradan görünmeye çalışıyordu, ama soğuk mavi gözlerinin ardında umut pırıltıları vardı.

“Bu, her zaman isteyeceğim şey,” diye fısıldadım parmak uçlarımla yanağına dokunarak.

Jared’ın bakışları hayranlıkla parladı. “Eğer bir gün seninle birlikte olma şansına sahip olsaydım, beklediğim bütün zamanların buna değeceğini biliyordum.

Sanki laneti alt etmişiz gibi. Her anımı seninle geçirmemi gerektiren ve bana, içinde senin olmadığın dünyayı terk etmemi sağlayacak merhameti gösteren bir şeyin nasıl olur da lanet diye anıldığını hiçbir zaman anlamadım.”

“Bu söylediğinden sonra, bana söyleyecek hiçbir şey bırakmadın.”

“Bu yalnızca gerçek sevgilim. Daha güzel bir şey söylemeye çalışmana gerek yok,” dedi eğlenerek.

“Seni seviyorum ve seni her zaman seveceğim. Gerçek bu.”

Jared yüz ifadesi, dile getirdiğim basit gerçeklikle bir anda değişmişti. Daha önce bir kez yaptığı gibi dudaklarını benimkilere o aynı yavaş ve anlamlı şekilde bastırdı.

Bu hayatımın en güzel anıydı.

Bütün yıldızların bizim için sıralandığını fark ettim.

Her şey birlikte olabilmemiz için ayarlanmış gibiydi.

Gabe, babama atanmış ve Lillian’a âşık olmuştu ve tam zamanında, ben doğmadan dört yıl önce Jared dünyaya gelmiş ve bana, bir suçlunun daimi gözetime ihtiyacı olan kızma atanmıştı.

Elimi Jared’ın göğsünde dolaştırıyor ve her şeyin birlikte olabilmemiz için nasıl da mükemmel bir şekilde geliştiğini düşünüyordum, fakat daha sonra aklıma Claire ve Ryan gelmişti. Eğer kadere inanacaksam, Jared’ın birlikte olmam gerektiğini söylediği kişiyi de hesaba katmalıydım. Gözlerimi kapayıp bu düşünceleri kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ryan birlikte mutlu olacağı başka birini bulacaktı ve böylelikle ben de Jared’la olabilecektim.

Jared’ın sesi beni hayallerimden uzaklaştırdı. “Bugün çok azimliydin. Etkilendim.”

“Bir melek ve küçük bir maharetle her şey mümkün’ dedim Jared’a iyice sokularak.

Jared bir saat kadar uyumama izin verdi ve daha sonra arkadaşlarımla buluşmadan önce bir şeyler yemeye gittik. Merdivenlerden inerken

üzerimde siyah saten bir korseyle kot pantolonum ve dantel işlemeli topuklu ayakkabılarım vardı. Jared bana inanılmaz keyif verecek şekilde bakarak kapıda donup kaldı ve anahtarlarını düşürdü, fakat hemen sonra onları daha yere düşmeden yakalamayı başardı.

“Vay canına,” diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim,” dedim montumu giydirmesine izin verirken.

Akşam yemeğimizi bitirirken, çoktan üç kadeh şarap içmiştim. Tam dokuzda bara gittik ve arkadaşlarımın otoparkta duran arabalarını gördük. Claire’in Lotus’unun yolun ilerisindeki kaldırımın yanına park edilmiş olduğunu gördüm.

Jared ve ben içeriye girdiğimizde, arkadaşlarım gelişimiz üzerine neşeyle ıslık çalmaya başladılar.

Kim müziği bastıracak şekilde “CD getirdim! Bütün gece dans edeceğim!” diye bağırdı.

“Tamam!” diyerek aynı şekilde bağırdım hopörlerden çıkan sesi bastırmaya çalışarak.

Tucker, her biri birbirinden farklı renklerde olan içeceklerimizi getirdi ve hepsini bir dikişte bitirdik. Herkes bardağını kaldırdı ve Chad, içi yeşil sıvıyla dolu bir şeyi bana doğru gönderdi.

Hep bir ağızdan bağırdık. “BÜYÜK BROWN AYISINA!”

Hemen ardından yenilenen içkilerimizi bir kez daha bitirdik ve içkilerimiz farklı aralıklarla masamıza gelmeye başladı. Tucker, Tozzi’ye birer tur shot daha getirmesini söylediğinde, herkes neşeyle bağırıyordu.

Otuz dakika sonra çoğumuz dans pistinde deliler gibi zıplayıp dans ediyorduk. Kafam biraz ağırlaşmış, viski ve şarabın etkisini hissetmeye başlamıştım. Ryan ve Jared masamızdan bizi izliyordu ve dans etmeye devam ederek ikisine birden el salladım.

Masaya dönüp Jared’ın kucağına oturdum. Kulağıma bir şeyler söylemek için beni iyice kendine çekti.

“Seni seviyorum, ama Escalade’ya kusmak yok, anlaşıldı mı?”

Güldüm ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Ben iyiyim! Unuttun mu, ben irlandalı’yım?”

Jared kafasını salladı ve ağzını tekrar kulağıma yaklaştırdı.

“irlandalılar bile kusarlar Nina.”

Tozzi, artık kapatacağını söylediğinde, gece daha yeni başlamış gibiydi. Ne kadar içtiğimin hesabını çoktan kaçırmıştım ve gözlerimi bir noktaya odaklamakta zorluk çekiyordum.

Arabaya gidene kadar Jared neredeyse beni taşımıştı.

Beni hiç çaba harcamadan yolcu koltuğuna oturttu ve dirseğimi konsola dayayarak başımı elimle destekledim.

Eve geldiğimizde kafam yukarıda tutamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Jared kapıyı açtı ve beni merdivenlerden yukarıya taşırken, bilincim gidip gidip geliyordu.

“Bir duş alacağım,” dedim banyoya doğru bocalayarak yürürken.

Jared beni takip etti. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Orada bayılıp kalmanı istemiyorum.”

“Neden sen de bana katılmıyorsun? Böylece bayılmadığımdan emin olursun,” dedim sırtımı kapı pervazına yaslayarak.

Jared tek kaşını kaldırdı ve bir havlu alıp kapıyı arkamdan kapatmadan önce kaşlarımı çattım.

Kıyafetlerimi çıkarmak için neredeyse savaş veriyor, ama yine de yavaş hareket ediyordum. Sürekli sebepsizce kıkırdıyor, bunun sonucunda daha da fazla kıkırdamaya başlıyordum. Musluğu açıp suyun altına girip üzerimden akmasına, saçlarımı yüzümü yapıştırmasına izin verdim. Her hareketim bir salyangozun hareketi kadar ağırdı, ama yine de avuç içlerim buruşmadan duştan çıkmayı başarabilmiştim.

Saçlarımı taradım ve beceriksizce dişlerimi fırçaladım.

En basit şeyleri yapmakta zorluk çekmem yeniden kıkırdamama sebep oldu ve kapının dışından Jared’ın da kendi kendine güldüğünü duydum.

“Orada her şey yolunda mı?” diye sordu kapıyı tıklatarak.

Tekrar kıkırdadım ve ağzımdaki köpükleri lavaboya tükürdüm. “Her şey harika!”

Jared tekrar güldü ve kapıyı açarak yatağa doğru yürüdüm.

“Çok kısa bir duş alacağım. Aşağı inmeye, merdivenlerden sarkıp aşağıya bakmaya ya da buna benzer hiçbir şey yapmaya kalkışma, tamam mı? Yalnızca ben çıkana kadar kıpırdamadan dur.” Sözcüklerini anlıyordum, ama bir araya geldiklerinde anlamsızlaşıyorlardı.

Kendimi yüzüstü yatağa bırakıp yüzümü yastığa gömerek inledim. “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim gözlerimi açık tutmak için uğraşırken.

Jared beş dakikadan az bir süre içinde işini halletmiş ve geri dönmüştü. “Havluyla uyumayı mı planlıyorsun yoksa?”

“Olabilir,” dedim. Erimiş ve yatağa yapışmış gibi hissediyordum.

Jared dolabına doğru yürüdü ve askıdan bir tişört aldı. “Tamam,” dedi yanıma oturarak. “Kollarını kaldır.”

Sözünü dinledim ve bana büyük gelen bir tişörtü kafamdan geçirdi. Tişörtün yaka kısmı ağzımı kapatınca garip sesler çıkardım ve Jared bir anda kahkahalara boğuldu.

“Sen çok başkasın,” dedi bacaklarımı örterken. Bir süre uzaklaşıp tekrar geri geldi. Kucağıma açık mavi bir kumaş parçası bırakmıştı. Bunun külotlarımdan biri olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

“Bunun... icabına bakman için aşağı iniyorum.” Ağzımı açtığımda merdivenlerden inmeye başlamıştı.

“Jared?”

Kafasını çevirdi ve beceriksizce ona fırlattığım külotumu anında yakaladı. Keyifle gülmeye başladım. Biliyordum ki eğer yalnızca bir insan olsaydı, onu allak bullak olmuş bir ifadeyle yakalayacaktım.

Jared tükenmeyen sabrıyla gülümsedi. “Bu senin için, benim için değil,” dedi elindekini geri atarak.

O merdivenlerden inerken, tekrar kıkırdadım, kendimi hem yorgun hem de oldukça ayık hissediyordum.

Jared’ın aşağıdaki her hareketini, attığı her adımı duyabiliyordum, ama kafamdaki sis, seslerin bulanıklaşmasına sebep oluyordu.

Jared döndüğünde, yatağın bana ait kısmına kıvrılmıştım ve hiç vakit kaybetmeden yanıma uzandı. Diğer duyularım yetilerini kaybetmiş olsa bile, tenim, onunki bana değince ortaya çıkan sıcaklığın son derece farkındaydı.

Vücudumun her bir parçası olmam gereken yerdeymişim gibi, kollarının arasında mutlu ve huzurluydu.

Göğsünü öptüm, ama dudaklarım orada durmak istemiyorlardı. Boynuna ulaşana kadar öpmeye devam ettim ve Jared derin bir nefes alarak arzu dolu gözlerime bakmak için omuzlarımdan tuttu.

“Nina...” diyerek uyardı beni, ama daha fazla itiraz etmesine izin vermemek için dudaklarımı dudaklarına götürdüm.

Her zamanki dikkatli başlangıçlarımızı atladım ve bütün çekingenliğimden kurtuldum. Üzerine doğru uzandım ve dizimi kaldırarak üzerine oturdum. Jared’ın dudakları benimkiler kadar aceleci değildi, fakat ben ikimiz adına da oldukça ısrarcıydım.

Dudaklarımla göğsünü öpmeyi bitirdiğimde, vücudunun biraz yukarı doğru kalktığını hissettim ve boynunu öpmeye koyuldum. Dudaklarım, onunkilerle tekrar buluştuğunda, bu kez dikkati elden biraz daha bırakmıştı.

Döndü ve beni de kendisiyle birlikte yuvarlayarak beni sırtüstü yatırdı. Çok yakında elde edeceğimi düşündüğüm zaferle gülümsedim.

Jared geri çekildi, nefesi daha saniyeler öncekinden tamamen farklıydı. “Nina, bu gece olmaz.”

Zaferimi elde etme isteğiyle tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Neden olmazmış?”

Jared burnumu öptü ve gülümsedi. “Şey, bütün bu tökezlemeler ve bu yanlış telaffuzlar beni son derece tahrik etse de ilk seferimizi hatırlamam tercih ederim.”

Bacaklarımı gererek yatağa uzattım. “Neden bu kadar asil olmak zorundasın ki?” diye yakındım. Söylediğim şeylere vurgu yapmak için çarşafa vurmuştum.

Jared gülerek yanıma uzandı. “Evet, o kadar asilim ki yalnız kaldığımız her an bununla başa çıkmak zorunda kalıyorum. Bana bu kadar güvenme.”

“Özür dilerim...” diyerek içimi çektim. Eğer zihnim biraz daha açık olsaydı, pişmanlık ve suçluluk duyardım.

“Özür dileme. Bundan zevk almadığımı söyleyemem,” diyerek güldü. “... Nina?” dedi fısıldayarak.

Onu duyabiliyor, ama cevap veremiyordum. Aklımdan ona cevap vermek istiyor, ama ağzım konuşmayı reddediyordu; hızla uykuya dalıyordum. Açık omuzlarımdan öpüp başını yastığa yasladı. Bilinçsizliğin sularında yüzerken, kollarıyla beni sardığını ve teninin sıcaklığıyla beni ısıttığını hissettim. Başka bir şey fısıldadığını duyduğumu sandım, ama ne söylediğini anlamak için fazla karanlık bir yerdeydim.

On ikinci Bölüm
Eli

Göğsüm acıyordu. Gözlerim acıyordu. Başım, üzerimden kamyon geçmiş gibiydi. Çığlık atmak istiyordum, ama bu işleri daha da kötüleştirmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Rahatlamamı sağlayan tek şey hala Jared'ın yatağında olmamdı. Onun evinde kaldığım zamanlarda olduğu gibi sıcak bir yerdeymişim gibi hissetmek yerine, o sabah biraz üşümüş ve ilk defa uyandığımda, benimle birlikte olmadığını fark etmiştim.

"Jared?" diye seslendim. Fısıltıdan daha yüksek bir sesle konuşamıyordum.

Yatağın biraz içeri göçtüğünü hissettim ve bu hareketin sebep olduğu bulantı hissiyle yüzümü buruşturdum.

Göz kapaklarımı belli belirsiz araladım, fakat ışık beni rahatsız ettiği için hızla ellerimle gözlerimi kapadım.

"Işığı halledeceğim," dedi Jared yumuşacık bir tonda.

Göz kapaklarımdan içeriye giren rahatsız edici ışık, parlaklığını yitirdi ve gözlerimi açmayı tekrar denedim.

"Çok daha iyi, teşekkür ederim," diye fısıldadım dirseklerim üzerinde doğrulurken.

"Sana kahvaltı getirdim." Jared yatağın yanındaki komodini işaret etti. iki aspirin, büyük bir bardak su ve üçgen şeklinde bir tost fotoğrafımın yanı başında duruyordu.

Gülümsemeye çalışarak hemen aspirine uzandım.

Jared bana su bardağını uzattı ve aspirinleri dilimin arkasına atarak soğuk suyu yudumladım. Vücudum daha fazla acıya sebep olacak her türlü sıvıyı reddediyormuş gibi soğuk su kavrulmuş boğazımı yakmıştı.

"Berbat hissediyorum," diye inledim.

"Biliyorum."

"Genellikle akşamdan kalma olmam. Delicesine sarhoştum herhalde," dedim parmak uçlarımı yüzüme götürerek.

"Evet öyleydin."

Yatağa geri uzandım. "Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Bunu yapman gerekse bile... Şu an çok utanıyorum."

Jared gülümsedi. "Arkadaşlarınla iyi vakit geçirdiğin için özür dileme. Bu sadece... rahatsız edici." Bakışlarını bir şeye odaklayamıyordu ve kaşları da çatıktı.

“Rahatsız edici olan ne?”

Ensesini ovaladı. “Bu hissettiğin, bulanık, acı verici, yorucu ve sinir bozucu ağırlık.”

“Ah,” diyerek nefes aldım; hala anlamamıştım.

Jared’ın da aynı etkileri hissedeceğini düşünmemiştim.

Yatağa iyice gömülürken, kendimi oldukça bencil biri gibi hissettim. “Başın ağrıyor mu?”

Jared bir kahkaha patlattı. “Bilmiyorum. Daha önce hiç başım ağrımadı. Ama eminim, senin şu anda hissettiğinin daha azım hissediyorumdur.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bunun, kulağında vızıldayan bir sinek gibi, belirsiz bir his olduğunu sanıyordum.”

Jared açıkça sıkıntılı olduğunu gösteren bakışlarını benden başka bir yere çevirdi. “Bu giderek güçleniyor.”

“Nasıl?”

“Emin değilim. Babam hiçbir zaman sezgilerimizin hissettiğimizden daha fazla güçlenebileceğinden bahsetmemişti.”

“Özür dilerim Jared. Bilmiyordum ve kesinlikle...”

“Hey,” diyerek konuşmamı böldü, “benim için endişelenme.

Sadece bunun ne olduğunu bulmalıyım. Benim canımı sıkan şey hissettiğin şeyin tamamım hissedememek.”

“Ah.”

“Ne?” diye sordu Jared onu derin düşüncelerinden sıyırmışım gibi.

“içki içmeme politikası. Bu sabah dengesiz hissediyorsun ve sen her zaman kontrollü olmaktan hoşlanırsın.”

“Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun,” dedi savunmacı bir tavırla.

“Her zaman mükemmel olman gerekmiyor Jared. Bir anlığına tedbiri elden bırakırsan hiçbir şey olmaz.”

Ona sarılmak için ileri uzandım, ama tereddüt etmeme sebep olacak şekilde beni kendinden uzaklaştırdı.

Yaptığı şeyin farkına vardığında, pişman olmuş gibiydi ve bu onu daha da kızdırdı.

“ Claire gibi konuşuyorsun,” diye çıkıştı.

“ Claire ve ben bu konuda aynı şeyi düşünüyoruz demek ki. Sen yarı insansın ve hata yapman da son derece normal.” Sözcüklerim olmalarını planladığımdan daha keskin bir tonda çıkmıştı.

“Benim gibi biri için normal değil. Taleh’i, Jack Grey’in kızı olan biri için kesinlikle normal değil. Hiç korkmuyor gibisin Nina. Son zamanlarda

başından geçen onca şeyden sonra, bunu anlamıyorum."
Benden bir tepki almak için işin içine babamı da karıştırmıştı, ama öfkemi kontrol etmiştim. Ufak nutuğu karşısında tek kaşımı kaldırdım. "Sinirine mi dokundum?"
Jared'ın bir gece önceden kalan sonsuz sabrının bir anda sonuna gelmiştik. "Eğer tedbiri elden bırakırsam ölürsün. Bunu anlıyor musun?"
Su bardağını elime aldım ve kafamı salladım. "Biz ölürüz."
Jared bardağı elimden alıp masaya koydu. "Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Eğer elimden gelse senin için bin kere ölürüm ben. Benim için önemli olan tek şey sensin."
Güzel sözlerinin ağzından sertçe çıkmasına şaşırarak kollarımı kavuşturdum. "Sorun ne Jared? Neden bu kadar üzgünsün?"
Jared dirseklerim dizlerine dayadı ve yere bakmaya başladı. "Bu sabah bir misafirim vardı."
"Kimsenin geldiğini duymadım," dedim şaşırarak.
"Duymadın çünkü kendisi kapıları kullanan biri değil.
Gelen Samuel'di. Babamın bir arkadaşı. Seni içine soktuğum durumla ilgili endişeli."
Tek elimi kaldırdım. "Dur bir dakika. Kapı kullanmıyor da ne demek?"
"O bir Arch."
"Bir Arch meleği bu sabah burada mıydı yani?" diye sordum şaşkınlıkla. "Gabe'e mi benziyorlar? insan gibiler mi?"
"Evet."
"Eğer insan gibi görünüyorlarsa, onların Ardı olduklarını nasıl anlıyorsun?"
"Samuel ve ailesi birer istisna olsa bile, Archlar'ın açık sarı saçları, kusursuz ciltleri ve parlak mavi gözleri vardır. Ve Samuel ile ailesi, Archlar arasında saygın bir yere sahipler. Diğerlerinden tamamen farklı ve onlara tamamen zıttırlar."
"Farklı ve zıt?" Jared'ın gizemli açıklamalarının sırrını çözeceğimi ummuştum, ama durmadan yanılıyordum.
"O bir Cimmerian, yani karanlık meleklerden biri.
Onlar Archlar arasında en güçlü ve savaşçı olanlar, hükümdarlar.
Onlar Cehennem tarafından işaretlenmiş, takip edilen ya da işkence edilen insanlara atanır ve şeytanlarla fazlasıyla zıtlaşırlar."
"Ah," dedim ben uyurken ne tür bir yaratığın benden birkaç metre uzakta olduğunu düşünerek. Şeytanlarla savaşmak için yaratılmış her şeyin

korkutucu bir görüntüsü olmalıydı.

Jared konuşmaya devam etti. “Ayrıca onların kokusunu bir kilometre öteden alabilirim. Bize veya birbirlerine gizlice yaklaşmaları çok zor.”

“Temiz çamaşır, sabun ve fırtına gibi mi?” diye sordum dudaklarımın kenarları bir gülümsemeyle yukarı kıvrılırken.

Jared bir dakika boyunca kaşlarını çattı ve sonra o da benim gibi gülümsemeye başladı. “Bunu hiç düşünmemiştim.

Benim için, bunların on katılar ve onların kokusunu; bu zamana kadar aldığım en temiz hava gibi tanımlardım.”

Kısa bir süre duraksadıktan sonra, merakla bana baktı. “Neden böyle söyledin?”

Elini tutarak gülümsedim. “Çünkü sen böyle kokuyorsun.”

“Öyle mi? Hımm. Bunu duyduğuma sevindim,” dedi kafasını sallarken. Aklı düşüncelerle doluydu.

“Ee... Samuel?”

Bakışları bir kez daha karardı ve kafasını salladı. “Bu bölgede artan bir hareketlilik olduğunu fark etmiş.”

“Ne çeşit bir hareketlilik?”

Jared yutkundu ve ellerimi daha da sıkı tutarak yatakta bana biraz daha yaklaştı. “Diğerleri sana olan duygularımı anlamıyor... Yarı insan olsam bile. Bu, onlar için ilginç bir şey ve buraya olan ziyaretleri artmış.”

“Ama ben... beni hiç rahatsız etmediler.”

“Gerekmediği sürece bizi rahatsız etmezler.”

Yutkundum. “Yani sen diyorsun ki yanımda olduğun zaman, bana zarar vermezler, öyle mi?”

Jared’ın bakışları bir kez daha bulutlandı. “Bu çizgiyi aşmak istemezler Nina, inan bana. Ben yanındayken, sana fazla yaklaşmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar.”

“Bu yüzden mi sen Bay Dawson’la olduğun gece, Claire benimle oturmak zorundaydı?”

Kafasını salladı. “Korkmanı istemiyorum. Bu, dairemde olan bir problem. Diğerleri Melezler’in evlerine meraklıdır. Onların, kendi varlığından haberdar olanlardan etkilendiklerini söylemiştim, hatırlıyor musun?”

Kafamı salladım. “ Claire, Bex ve ben onların varlığından son derece haberdarız. Kökenimiz, sen göremezken onları görmemizi sağlıyor.

Türlerinden çoğunun gidip geldiğini gördüm. Senin hakkında oldukça meraklılar.”

Elini sıkıca kavradım. “Endişelenmeli miyim?”

Jared teselli edercesine gülümsedi. “işin endişelenme kısmını benim üstlenmeme izin vermelisin.”

Derin bir nefes aldım ve kabul ettiğimi belirten bir şekilde kafamı salladım. “Samuel ne söyledi?”

“Onlar...” Ensesini ovaladı. “Onlar birlikte çok fazla vakit geçirdiğimizi fark etmişler. iki taraf da. Archlar bu durumdan rahatsızlar. Bir meleğin Taleh’iyle ilişki yaşaması alışılmadık bir durum ve hiç de iyi karşılanmıyor.

Bir insana âşık olmaktan daha kötü olduğu düşünülüyor ve yarı insan olmama rağmen, bu yaptığımı sorumsuzluk olarak görüyorlar. Samuel, eğer işler sarpa sararsa, Archlar’ın yardım etmeyeceğinden endişeli.”

“Neden yardımlarına ihtiyaç duyalım ki? Sen yanımdayken bana yaklaşamayacaklarını söylediğini sanıyordum?”

“Bir düzineden ya da diğerlerinden bahsetmiyorum Nina. Durum ciddi olmasaydı, Samuel bizim için endişelenmezdi.”

“Ne kadar ciddi?”

içini çekti. Tüm enerjisi tükenmiş gibi görünüyordu.

“Cehennem babalarımızı tanıyor. Eşsiz durumumuzun yanında, onun çocukları olarak ilgi odağıyız. Diğerleri, babamı hazırlıksız yakalamak için bir oyun oynadı. Seni korumak için daha kuvvetli bir nedenim varken...” sözlerine devam edememişti. Yutkundu ve ardından tekrar konuşmaya başladı. “Samuel beni uyarmaya geldi.”

“Seni uyarmaya,” diye tekrar ettim. Aklım karışmıştı ve damarlarımda hala içtiğim viski akıyordu.

“ilişkimiz, kasıtsız olarak Cehennem’i harekete geçirebilir.”

Şakaklarını ovaladı. Benim gibi, o da odaklanmada zorluk yaşıyordu. “Samuel... meraklarının, Jack’in ölümüyle ikiye katlandığını ve bizim artan ziyaretlerden çok daha büyük bir sorunla karşılaşabileceğimizi söyledi.”

Kafamı salladım. “Jack’in bununla ne alakası var?”

“Babam öldüren adamlar, altında çalıştıkları kişiler sayesinde Gabe’i nasıl saf dışı bırakacaklarını biliyorlardı.

O polisler ve babanın birkaç düşmanı Shax adında biri adına çalışıyor. Ama o... Ama o bir insan değil.”

“Diğerlerinden mi?”

Jared gülümsemeye çalıştı, ama yüzündeki gerginlik acıya benzer bir hal aldı.

“Shax, Cehennem’in Dükü’dür. Ayrıca meşhur bir hırsızdır ve elde ettikleriyle oldukça gurur duyar. Jack bir şekilde Shax’ın düşmanlığını kazanmış ve sanırım Shax’ın kendine ait hissettiği bir şeyi ondan almış. Bu, Cehennem’in aristokratıyla yapmak isteyeceğin türden bir şey değil.”

Sakince konuşamayacaktım; kafamı salladım.

“Samuel... birbirimizi daha az görmemizi önerdi.”

“Ne? Hayır! Onu dinlemeyeceksin, değil mi?”

Jared yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni bir daha terk etmeyeceğime dair söz verdim, değil mi?”

Kafamı salladım. “Evet, söz verdin.” Daha çok kendi kendime konuşur gibiydim.

Jared dirseklerini tekrar dizlerine dayanarak yüzünü ellerinin arasına aldı. “Her şeyi berbat ettim Nina,” diye inledi. “Her zamankinden çok daha büyük bir risk altındasın. Jack’in seni görmemi neden yasakladığını şimdi anlıyorum.”

Arkasına geçip kollarımı beline sararak yanağımı sırtına dayadım. “Öyleyse birlikte olmak için bazı engelleri aşmamız gerekiyor, ne dersin? Hem kimin gerekmiyor ki zaten?”

Jared yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle dönerek bana baktı.

içimi çektim. “ikimizin birlikte olabilmesi için... Bu, bir mucize öyle değil mi? Bir Melez ve onun insanı, Cennet ve Cehennem’deki herkes birlikte olmamalarını söylerken, birbirlerine âşık oluyorlar. Birlikte olma arzusu mucizevi bir balığa dönüşüyor, bir ulusun köleleştirilrnesi denizleri ayırıyor, kör adamları denize sürüklüyor, cüzzamlar iyileşiyor ve bir annenin hüznü ölümü geri getiriyor... Mucizeler olması için önce kâbusları aşmak gerekiyor.”

Kahkaha attı. “Bu senaryoya göre, kâbus ben, mucize de sen oluyorsun.”

“Jared?” Konuyu tekrar açma konusunda kararsızdım.

Endişe ve kaygımı sezip yanağıma dokundu. “Ne oldu sevgilim?”

“Samuel’in sana verdiği bilgiden sonra ne yapmayı planlıyorsun?” Bakışlarının tekrar bulutlanmasını bekliyordum, ama o gülümsemiş, bakışları da parlamıştı.

“Mucize için önce kâbuslarla savaşacağız, öyle değil mi?”

Ben de gülümsedim. “Evet, öyle.”

Yanağımı öptü. “Haydi giyin.”
“Bir yere mi gidiyoruz?”
“Bir arkadaşı görmeye gidiyoruz,” dedi alt kata inerken.
Söylediği şeyi bir saniye düşündükten sonra, “Bir insan arkadaşı mı?” diye sordum.
“Cevap olumsuz.” Sesi mutfaktan geliyordu.
Duş aldıktan sonra, aklım hala daha biraz karışık olarak aşağıya indim. Hiçbir kötü davranışta bulunmayan ve herhangi bir ahlaksızlık yapmayan, fakat bunun sonuçlarıyla yüzleşen Jared için kendimden daha çok üzülüyordum.
Jared arabayı süratle kullanıyor ve Providence binaları biz yanlarından geçerken bulanıklaşıyordu. Havalandırmaya başvurmadan önce, yerimde kıpırdandım.
Sonunda klimayı çalıştırdığımda, yüzüme doğru sıcaklık yayılmaya başladı ve rahatlayarak gözlerimi kapadım.
Jared dizime dokundu.
“Mide bulantıma iyi geliyor.” Semptomlarımın azalmasıyla onun da en az benim kadar rahatlayacağını biliyordum.
Escalade terk edilmiş bir deponun önünde durdu.
Şehrin dışına çıkmış, ama Jared’ın dairesinden 10 km’den fazla uzaklaşmamıştık. Aniden kendimi biraz utangaç hissettim, ama duyduğum korku Jared’ın dokunuşuyla birdenbire yok oldu. Elimi tuttu ve çakıl döşeli eski yolda yürüdüğümüz süre boyunca bırakmadı.
Pas kaplı zincirlerle bezeli bir kapının önünde durduk.
Cebinden bir anahtar çıkardıktan sonra, onu geniş ve eski bir kilide sokup çevirdi.
Ağır kapıyı açtı ve beni girişe, gri bir panelin üzerindeki bir düğmeye bastığı yere doğru yönlendirdi. Kimse cevap vermemesine rağmen doğruca içeriye girmiştik.
Jared elimden tutarak beni boş beton deponun içine doğru götürdü. Duvarlar, onlarca yıllık tozun arasından içeriye güneş ışığını sızdıran pencerelerle kaplıydı. Jared tam ortada durarak koca boşlukta bağırmadan önce bana gülümsedi.
“Eli?”
Yarım saat kadar bekledik. Jared’a arkadaşının burada olduğundan emin olup olmadığını sormak istedim, ama o sabırlı olduğu sürece ben de bekleyecektim.

“Ah, hadi ama. Biliyor,” dedi Jared aniden gözlerini devirerek.

Dudaklarım bir gülüşle yukarı doğru kıvrılırken, onu izledim. Kendi kendine konuşmasını izlemek beni eğlendiriyordu.

“Eli, konuşmamız gerek. Onun önemli olduğunu biliyorsun.”

Bana baktı ve sonra da bakışlarını oldukça yüksek olan tavana çevirdi. “Komikleşiyorsun!” diye bağırdı havaya.

Kıkırdamıştım.

Jared bana dönerek, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim gülümsememek için kendimi tutarak.

“Harika. Şimdi de benim deli olduğumu düşünüyor.”

Tekrar bağırdı.

Kendimi tutamayıp güldüğümde, yüzüne aşağılanıyormuş gibi bir ifade takınıp bana bakmak için kafasını çevirdi, fakat bunun yerine yüzüne koca bir gülümseme yayıldığında, amacına kesinlikle ulaşamamıştı.

“Kabul et. Komikti.” Ses arkamızdan gelmişti. içgüdüsel olarak Jared’ın arkasına saklanarak aniden arkamı döndüm.

Önümüzde, yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifadeyle sarı saçlı biri dikiliyordu. Aralarındaki fark birkaç santimi geçmese de Jared’dan biraz daha uzundu ve giyim tarzı beni şaşırtmıştı. Oldukça bakımlı, beyaz ve sonuna kadar ilikli bir gömlek giymesini bekliyordum, ama bunun yerine iliklenmemiş düğmeler ve dirseklerine kadar sıyrılmış kollar, kotundaki delikler veya kahverengi sandaletler, beklediğim şey değildi. Havaya dikilmiş saçlarıysa, görmeyi kesinlikle ummadığım bir şeydi.

Çekici olmaktan daha fazlasıydı ve giysilerinin altından bile kolayca anlaşılan fiziği Jared’ınki gibi muhteşemdi.

Sıkı giyinmemiş olmasına rağmen vücudundan sessiz, buğulu bir ısı yayılıyordu. Buz mavisi bakışlarıyla beni süzdükten sonra, kafasını beni kendi yanına doğru çeken Jared’a çevirdi.

“Eli,” dedi Jared kafasını sallayarak.

“Evet. Kafa sallama saçmalığından bıktım.” ikimizi de kucakladı. “Nasılsın? Sanırım en sonunda tanışma fırsatı bulduğunuza göre üzüntün geçmiştir artık?”

Jared bana bakarak gergin bir kahkaha attı. “Ben iyiyim, ya sen nasılsın?”

“Çok iyiyim,” dedi kollarını açarak.

Jared gözlerini devirerek, “Kes şunu!” dedi.

“Merhaba Nina. Senin hakkında...” gözleri bir an için büyüdü, “oldukça fazla şey duydum. Sonunda seninle... resmi olarak tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de sizinle tanıştığıma sevindim.”

Elimi uzattım ve Eli, cesaretimden memnun bir şekilde elimi tuttu. Dokunuşu normal, ama elleri biraz fazla sıcaktı. Jared’ın neredeyse alev alacak ısısı gibi değildi.

“Yeteneklerimizle başa çıkabilmek için ısıya ihtiyacımız yok,” diyerek gülümsedi Eli.

“Ah,” dedim kafamı sallayarak.

Yüzünde Eli’ninki kadar eğlenen bir ifadeyle beni izleyen Jared’a baktım.

“Ehram ve arp bekliyordun, değil mi?” diye sordu yüzünü ekşiterek.

“Onu rahat bırak,” diye uyardı Jared.

“Biraz eğleniyorum Jared. Bunu sıklıkla yapmadığımı biliyorsun,” dedi melek elimi bırakarak.

Jared bana dönerek, “Eli, bir Arch değil. O, Kutsal Plan’ın bir meleği. O, ruhsal gelişimleri izliyor ve insanlar tarafından çağrıldığında, insanların doğru yolu bulmasında ona yardımcı oluyor.”

“Ona mı? Yani... Senin patronun...”

Eli, Jared’ın açıklamasından sıkılmışa benziyordu.

“Archlar için bir trafik polisi ve güvenilir bir danışmanım Nina. Başlığın gözünü korkutmasına izin verme.”

Gülmemeye çalıştım, ama yapabildiğim en iyi şey kıkırdamaya başladığımda, elimle ağzımı kapatmak oldu.

Daha resmi bir ziyaret bekliyordum ve Eli de kaygı verici olmaktan çıkıp hoş bir sürprize dönüşmüştü.

“Sezgilerimde birtakım değişiklikler olmaya başladı Eli. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?” diye sordu Jared şakalaşmaktan sıkılarak.

“Evet, biliyorum. Taleh’inle fiziksel bir ilişkin oldu mu?” Eli, neredeyse gerçekleşecek olan şeyi soruyordu.

“Hangi açıdan? Seksten bahsediyorsan, o zaman hayır, olmadı,” dedi Jared. Bu kadar hassas bir konunun bu şekilde sorulması onu etkilememişti.

Konuşmanın gidişatı başımı döndürüyordu. Kendi durumumda kaç kere hazırlıksız yakalanabileceğimi bilmiyordum. Jared beni yanına doğru çekerek bana destek oldu.

Eli, bize kuşkulu gözlerle bakıyordu. “Her açıdan bahsediyorum Jared. Kendini ona açtığında, aranızdaki bağ daha da güçlendi. Onunla vakit

geçirdikçe, ona her dokunduğunda daha da güçleniyor. Ona olan hislerin derinleştikçe, aranızdaki bağ da güçleniyor. Eğer onunla yakın bir ilişki içine girersen, aranızdaki bağ da kesin ve kalıcı olacaktır. Fiziksel bir bağ kurduğunuzda; onun varlığını, acısını ve duygularını hissetmende hissedilebilir bir değişiklik olacaktır. Bunu aklından çıkarmamalısın. Bu, onun koruyucusu olarak görevlerini aksatmana sebep olabilir."

Eli, tam konuşmaya devam edecekken, Jared kafasını salladı.

"Yani hastalığa ve acıya daha fazla mı maruz kalacak? Bundan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bu kesinlikle bir olasılık. Bu gibi şeyler elbette seninle bağlantılı olacak Nina, ama yalnızca teoride. Bununla ilgili gerçekten çok fazla deneyimimiz yok. Siz ikiniz, insanlar dünyaya indiğinden beri yedinci ve ilk yarım kan ile insan davamızsınız."

"Melez," diye düzelttim.

Jared ve Eli yüzlerinde garip bir ifadeyle bana baktılar.

Eli, açıkça eğlenerek gülümsedi. "Melez o halde.

Haklısın, pek kibar değildim, öyle değil mi?" dedi burnunu kıvırarak. Gülümsememeye çalışıp bakışlarını kaçıran Jared'a baktı.

Jared boğazını temizledi ve konumuza geri döndü.

"Endişe etmemiz gereken bazı topluluklar olduğu söylendi."

Eli bir an bakışlarını bana çevirdi ve sonra Jared'a bakmaya devam etti. "Bu zamana kadar sadece insanlardı."

"Onları Nina'dan uzak tutmak için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Jared. Ses tonu fark edilir ölçüde değişmişti.

Sesinde kesin bir umutsuzluk vardı.

"Korkarım ki zarar çoktan verildi. Uyarılmıştın," dedi Eli yargılamaksızın.

Jared bana baktı ve ardından elimi bıraktı. Ellerini kalçasına koyarak bizden uzaklaştı. Arkası bize dönüktü.

Önce ayaklarına, sonra da tavana baktı.

Eli yüzünde sabırlı bir ifadeyle bana gülümsedi. Gülümsemek için kendimi zorlamam gerekmişti.

Yalnızca Jared'ın profilini görebiliyordum. Çenesi oynamaya başladı ve hemen sonra anlamadığım bir dilde konuşmaya başladı. Fransızca ya da ibraniceden, duyduğum bütün dillerden daha güzeldi. Kelimeler Jared'ın ağzından ahenkle çıkıyordu.

Eli, aynı dilde konuşarak Jared'a cevap verdi ve neler olup bittiğini o an anladım. Cennet'in diliyle konuşuyorlardı.

Eli'nin uzun cevabından sonra Jared gözlerinde yaşlarla bize döndü.

"Bunu tek başıma yapabilir miyim?" diye sordu.

"Hiçbirimiz tek başına bir şey yapamayız Jared. Bu yüzden ailelerimiz var." Jared'ın aksine sesi sakindi.

içimde Jared'a gidip eziyet dolu bakışları yok olana kadar ona sarılmak için inanılmaz bir istek duyuyordum.

Jared benim anlamadığım şeyi anlamıştı. Beni kendisine çekti ve saçlarımı öptü. Kollarımı ona doladım.

"Her şey düzelecek. Bu her neyse, çözeceğiz," dedim onu inandırmaya çalışarak.

Gülümsedi, ama becerememişti. "Seni ciddi bir tehlikeye attım Nina. Baban haklıydı, senden uzak durmalıydım.

Çok üzgünüm."

Kafamı salladım. "Ben değilim," dedim yavaşça.

Eli, memnuniyetle içini çekti. "O sahiplenir biri Jared.

inançlı ve güven sahibi. Belki bu huyları sana da geçer."

Jared'ın bakışları yumuşadı ve "Belki" dedi.

O anda yalnız kalmıştık. Arabaya döndük ve Jared kapımı açarak beni yukarı kaldırdı.

"Şu an Andrews'a gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi yüzünde özür dileyen bir ifadeyle.

Tepkisinden endişelenerek yanağına dokundum. "Jared, sende kalmaya devam edemem. insanlar ne düşünür?"

Kahkaha attı, ama sorum onu kaygılandırmıştı. "insanların ne düşündüğü umurumda değil. Senin hayatta olmanla daha çok ilgileniyorum."

Sabırla gülümseyip yanağım öptüm. "Hafta sonları seninle kalıyorum, unuttun mu?"

"Bu yeterli değil Nina. Her zaman benim yanımda olmana ihtiyacım var."

itiraz ederek kaşlarımı kaldırdım. "Pekâlâ, bu olamaz.

Derslerim ve... arkadaşlarım var. Bu deliliğin dışında bir hayatım var. Jack size taşınmamıştı ve benimkinden çok daha fazla düşmanı vardı."

"Eğer annem, Gabe'in Taleh'i olsaydı, babam, onun yanına taşınmasını sağlardı. Eğer babam şeytan birliklerinin oynayacağı bir oyun yaratmış

olsaydı, annemin yanına taşınmasını sağlardı," dedi elini alnına götürerek.
"Başın mı ağrıyor?" diye sordum.
Yüzünden çok öfkelendiği belliydi ve benden uzaklaştı.
Birkaç adım attıktan sonra durup geri geldi. Hala sinirliydi.
"Nina! Tanrı aşkına! Hayatın tehlikede! Benim için endişelenmeyi bırak!"
Şaşkınlıkla oturuyordum. Jared uzaklaştı ve beysbol topu büyüklüğünde bir taşı alarak onu depoya doğru fırlattı. Taş, cama çarpmadan önce, insan gözlerimle göremeyeceğim kadar hızlandığından takip edemedim.
"Etkileyici."
Döndü. Belime sarılıp başını kucağıma koymadan önce, biraz daha bağırmayı düşünür gibiydi. "Suçluluk duygusu beni tüketmeden önce, durumun ne kadar ciddi olduğunu anlar mısın artık, lütfen?"
"Korkmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana baktı. "Sana kızmamı mı istiyorsun? Sana bağırmamı ve hayatıma girdiğin için senden nefret etmemi mi istiyorsun?" Kafamı sallayarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bunu yapamam. Bir şekilde her şeyin düzeleceğini biliyorum. Her şey düzelecek." iyimserliğim Jared'ın acısını dindirmemişti. Yüzü soldu ve bir kez daha kafasını kucağıma yaslayarak beni kendine doğru çekti ve bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım ve yanağımı saçlarında gezdirdim. Onun için başka ne yapabilirim bilmiyordum, ama duygularımın bana ihanet etmesine izin vermeyecektim.
Güneş batmaya başladığında, Jared'ın başı hala kucağımdaydı.
"Jared, hava kararıyor. Gitmeliyiz," dedim parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek.
Birkaç dakika sonra kalktı ve arabanın diğer tarafına doğru yürüdü. Şehre geri dönmek için hiç acelesi yoktu.
"Seni Brown'a götürüyorum," dedi depodan uzaklaşırken.
"Eşyalarının kalanını toplayacağız. Ben sana bir dolap alacağım ve..."
"Jared... hayır."
Bakışları benimkilerle buluştu. "Nina, özür dilerim, ama bunu tartışmayacağız. Bu durumu düzeltmeliyim, sonra Andrews'a geri dönebilirsin."
Sesimin sakin çıkması için uğraşarak, "Saklanmayacağım Jared," dedim.
Sakin sesime rağmen Jared bir anda sinirlenmişti.

“Neyle uğraştığımızla ilgili en ufak bir fikrin olmadığını görüyorum, ama sana söylüyorum; eşyalarını topluyorsun ve benimle eve geliyorsun. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum.”

Yavaşça kafamı salladım.

Çenesi gerildi. “Nina, inatçılık etme. Lütfen, güven bana.”

“Sana güveniyorum. Bu yüzden saklanmayacağım.”

Arabayı yolun kenarına çekip arabayı durdurdu.

“Sana bunu yapıp yapmayacağını sormuyorum Nina.

Sana bunu yapmanı söylüyorum. Durum bu kadar ciddi.”

Gözlerimi kıstım ve vitese vurarak içini çekti.

“Bunu bana yapma! Seni güvende tutmama izin vermeden de seni içine düşürdüğüm durum yeterince kötü zaten!”

“Jack, bana gerçeği söylemeni istemedi, çünkü bunu istemedi. Benim korkuyla ya da saklanarak yaşamamı istemedi. Eğer beni bir yere kilitlersen, onlara istediğini vermiş olursun.”

Direksiyonu tutan parmakları bembeyazdı. “Onların ne istediğini nereden biliyorsun?” Sesi kısık ve temkinliydi.

“Çünkü Jack tam tersini istedi,” diye fısıldadım.

Söylediklerimi düşünerek bana baktı. “Jack senin güvende olmanı istedi. Bu şeylerin acıması yoktur Nina. Senin masum bir genç kız olman umurlarında değil.”

Yutkundum. “Eli, şu an yalnızca insanlarla uğraştığımızı söyledi. Bunun üzerinde yoğunlaşalım.”

Jared bir süre düşündükten sonra, biraz rahatlamıştı.

“Tamam, pekâlâ. Bunu senin dediğin gibi çözelim. insanlarla uğraşmaya devam ettiğimiz müddetçe Andrews’ta kalabilirsin. Ama Shax, birliklerinden ufak bir kısmını bile yollarsa, o saniye benimle geliyorsun. Bunun hakkında tek bir şey duymak istemiyorum.”

Onaylayarak kafamı salladım. “Yeterince adil.” Kollarımla bedenimi sararak kendimi gelecek cevaba hazırladım.

Merakım, ilgisizliğimden ağır basmıştı. “Birlikler derken ne demek istiyorsun?”

Sormamış olmamı dileyerek suratını ekşitti. “Shax’ın emri altında otuz birliği var. Bunun kaç şeytan ettiğini sorma bile. Emin ol bilmek istemezsin.”

Tekrar kafamı salladım ve boğazımda büyüyen yumruyu yutmaya çalıştım.

“Nina?” diye sordu Jared nasıl hissettiğimi sezerek.

“iyi hissetmiyorum,” dedim kapı koluna uzanırken.

Kapıların kapandığını duyarak çimenlere doğru koştum. Ayaklarım toprağa değdiğinde, Jared yanı başımdaydı ve saçlarımı yüzümden çekiyordu. Kendime gelmem fazla uzun sürmedi; kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

Midem biraz rahatladıktan ve bulantı hissim de azaldıktan sonra, Jared beni kollarının arasına alarak arabaya taşıyıp beni koltuğuma yerleştirdi.

“Seni eve götürüyorum,” dedi vitesi geçirirken.

Tartışamayacak kadar bitkindim.

Jared beni iki kat boyunca kucağında taşıdı ve beni yatağın bana ait olan kısmına nazikçe yatırdı. Banyodan gelen su seslerini dinlerken, vücudumun çarşafın üzerinde eriyip gitmesine izin verdim. Saniyeler sonra serin ve katlanmış bir bez alnıma serilmişti.

“Deja vu,” dedim.

“Eli’yi görmeye gittiğimizde nasıl bir halde olduğunu düşünmedim. ilk önce bir şeyler yemeni sağlamalıydım.

Özür dilerim.”

“Özür dilemeyi bırak. Geçen gece o kadar fazla içmem için beni zorlayan sen değildin. Sen nasıl hissediyorsun? Benim gibi mi?”

“Hasta değilim, yalnızca kendimi rahatsız hissediyorum.

Bir anlaşma yapalım. Benim için endişelenmeyi bırakırsan, ben de özür dilemeyi bırakacağım,” dedi saçlarımı yüzümden çekerken. Gülümsedim, ama hiçbir şey için söz vermedim. Jared yanağımı öptü. “Midene iyi gelsin diye sana biraz kraker ve soda getirmeye gidiyorum.

Dinlenmeye çalış.”

“Ben gerçekten iyiyim. Telaşlanmana gerek yok,” dedim kendimi yastıklara bırakarak.

“Sadece seni rahat ettirmeye çalışıyorum.” Yüzünde garip, neredeyse sıkıntılı bir ifade vardı.

“Yatağın, Andrews’taki ve hatta evdeki yatağımdan bile bin kat daha rahat. Hiçbiri sen kokmuyor.”

Konuşmadan önce huzursuzca kıpırdandı. “O halde... Neden burada kalmaya karşısın? Benim yüzümden mi?”

Aniden kaşlarımı çattım, böyle düşünmesi beni üzmüştü.

“Hayır! Burada kalmaya karşı değilim. Burada kalmayı seviyorum. Sadece yurda dönmem gerek.”

Jared kaşlarım kaldırdı. “Nedenmiş? Hayatta kalmanın, burada benimle beraber kalmayı istemek için yeterli bir sebep olduğunu düşünmüştüm. Sana her gece pansuman yaparken bunu sorun etmemiştin.”

“Bununla ilgisi yok. Bu sadece saklanmak zorunda bırakılmakla ilgili, arkadaşlarımla ilgili ve hayatımdaki normal olan bir şeylerin varlığıyla ilgili. Güvende olacağımı bildiğin için burada kalmamı istediğini biliyorum,” diye açıkladım. Kafamı kucağına koydum.

“Yalnızca senin güvende olman için değil. Burada olmanı istiyorum,” dedi çenemi parmak uçlarıyla okşarken.

Söyledikleri beni gülümsetmişti ve dokunuşuyla bir anda ısınmıştım. “Bunun için bolca vaktimiz var, öyle değil mi?”

Bakışları anında bulutlandı ve o an durumun aciliyetini kavradım. Geri kalan her saniyemizi birlikte geçirmek istiyordu. Bakışlarımı ondan çevirdim, bunun üstesinden gelebileceğimize inanmak zorundaydım.

Göz kapaklarım ağırlaşıyordu ve kendi tarafıma dönerek yanağımı yastığa koydum.

“Sana güveniyorum Jared. Kendine güvendiğinden çok daha fazla. Bu yüzden korkmuyorum,” diyerek gözlerimi kapattım.

Kapı hızla çarpıldı ve etrafıma bakınarak yerimden sıçradım. Sabah olmuştu.

“Kapıyı normal biri gibi kapatabilir misin?” diye çıkıştı Jared.

“Bu çok korkunç bir fikir Jared. Belki de bugüne kadarki en kötüsü,” diye sızlandı Claire. Küçük adımlarla merdivenlerden yukarı doğru çıkıyordu. “Onu vazgeçirmelisin Nina. Bu haldeyken beni dinlemeyecektir.”

“Bu işin dışında kal Claire,” dedi Jared alt kattan.

Claire suratım astı ve ardından korkuluklardan atlayarak alt kata indi. “Dışında kalamam, çünkü bunu benim de bir sorunum haline getiriyorsun!” diye tısladı.

Hızlıca giyinip alt kata, onların yanına indim. Jared’ın üzerinde düğmeleri iliklenmemiş bir gömlekle kumaş pantolon vardı ve elinde de bir motosiklet başlığı tutuyordu.

Tek kelime etmeden başlığı bana uzattı.

“Bu nedir?” diye sordum başlığa bakarak.

“Motordayken daha iyi düşünüyorum,” dedi Jared.

Bakışlarımı Jared’a çevirdim. “Neler oluyor?”

Yüzündeki ifade değişmemişti. “Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Claire’e ve ardından tekrar Jared’a baktım. Dudaklarımı sıkıca kapayıp başlığı Jared’ın elinden aldım. Claire iç çekerek hızla dışarı çıktı.

Jared’la birlikte dışarı çıktık ve kaldırımda park edilmiş siyah gıcır gıcır bir motosiklet gördüm. “Bu nedir?” diye sordum tekrar.

içini çekti. “Bir Vulcan.”

“Garip. Ben de onun bir motosiklet olduğunu sanmıştım.”

Gülümsedim, ama Jared sözlerimi komik bulmamıştı. Elimi kaldırarak parmaklarımla V işareti yaptım. “Uzun yaşa ve... hayır mı?” Jared’ın şaka kaldırmayacak bir ruh halinde olduğunu fark edip kafamı salladım.

Başlığı kafama geçirip çenemin üzerindeki kayışı sıktım.

Babamın da bir motosikleti vardı ve hiçbir zaman kullanacak kadar cesur olmasam da yolcu olma konusunda her zaman maharetliydim. Jared motoru çalıştırdı ve havanın güzel olmasından dolayı mutlu olarak ona sarıldım.

Keskin virajlar alarak ilerliyorduk. Sovereign Bank’ın önüne park etmeden önce, Jared’ın sorununun ne olduğunu anlayamamıştım. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp kaldırıma bıraktı.

“Benimle konuşmaman için bir sebep mi var?” diye sordum başlığı ona verirken.

“Kızgın olduğum kişi sen değilsin, Jack,” diye homurdandı.

“Neden?”

“Çünkü seni bundan uzaklaştırmamı imkânsız hale getiriyor, ikimizin de imzasına ihtiyaçları var. Kutu özel bir bölmede. içeri girmek için anahtara, imzalarımıza ve parmak izlerimize ihtiyacımız var,” dedi bankanın kapısına bakarak.

“Bankada parmak izim yok.”

“Ben de benimkini hiçbir zaman vermedim, ama dosyada var,” dedi soğuk ve mesafeli bir tavırla.

“Buraya bensiz gelmeye mi çalıştın? Claire bu yüzden mi dairendeydi?” Kollarımı kavuşturdum. “Dur tahmin edeyim, her şeyden sonra benim yardımıma ihtiyacın olması seni mahvediyor, öyle değil mi?”

Bakışları benimkilere kilitlendi. “Böyle mi düşünüyorsun?”

Kollarım birbirine sıkıca kenetlenmiş halde duruyordum. Jared kafasını salladı ve kolunu öne doğru uzattı. “Önden bayanlar.”

içeriye doğru yürüdük ve oldukça kötü gri bir takım elbisenin içinde resmi bir adam bize doğru yaklaştı.

“Bay Stephens, bu Nina Grey,” dedi Jared.

Adam uzun ve ince parmaklı elini uzattı ve tokalaştık. “Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Grey. Bu taraftan.”

Bizi lobiden doğruca bir asansöre yönlendirdi. Asansöre girdiğimizde, diğer kat düğmelerinin yanında düğmesi olmayan ve daha aşağıda bulunan bir kata inmek için cebindeki ufak bir anahtarı kullandı.

Asansörün kapıları devasa büyüklükte bronz bir kasanın olduğu ambar gibi geniş bir kata açıldı. Bay Stephens hızla önümüzden yürüyerek üzerinde bilgisayar bulunan uzun bir masanın arkasındaki yerini aldı. Biz yaklaşırken parmakları klavyede gezinmeye başlamıştı.

“Bayan Grey, iki kimlik kartı gösterebilir misiniz lütfen?” dedi Bay Stephens bakışlarını ekrandan bize doğru çevirerek.

Cüzdanımı dairesinde unuttuğumu fark ederek Jared’a sinirli bir bakış fırlattım. Jared elini ceketinin cebine sokup cüzdanımı çıkardı. Elinden aldım ve sürücü belgemle öğrenci kimliğimi bilgisayar ekranının önündeki küçük boşluğa bıraktım. Bay Stephens’ın bakışları benimle masanın üzerindeki kartlar arasında gidip geldi ve ardından kafasını salladı. Kimlik kartlarımı cüzdanıma geri koydum ve aynı işlem Jared için de uygulandı.

“Bayan Grey, önünüzde kırmızı bir keçe var. Başparmağınızı oraya koymanız ve bir ışık görene kadar bastırmanız gerekiyor. Daha sonra aynısını sizin de yapmanız gerekiyor Bay Ryel,” dedi. ikimiz de söylenenleri yerine getirdik. “Şimdi de burayı imzalayarak işiniz bittiğinde tarihi onaylamak için yeşil düğmeye basın.”

Hızla imzamı attım ve kalemle düğmeye basarak kalemi, imzasını benimkinin altına atan Jared’a uzattım.

“Anahtarınız var mı?”

“Var,” dedi Jared sesini alçaltarak.

“Bu taraftan buyurun lütfen,” dedi Bay Stephens. Kasanın kapıları otomatik olarak açılmıştı.

Odanın içinde, hepsi kapıyla aynı renkte bronz dolaplara dizilmiş çeşitli boyutlarda kutular vardı. Attığımız her adım mermer zeminde yankılanıyordu.

Bay Stephens bize doğru döndü ve ortasında küçük siyah bir düğmesi bulunan parlak altın renkli kare bir bölmeyi işaret etti. “işiniz bittiğinde bu düğmeye basmanız yeterli. Sizinle iş yapmak büyük zevkti. Bayan Grey... Bay Ryel.” Kafasını salladı ve bizi yalnız bırakarak odadan çıktı. Bronz kapı ardından kilitlendi ve Jared’ın bakışları benimkilere çevrildi.

“Tamam, bu biraz ürkütücüydü,” diye fısıldadım Jared’ın beni rahatlatmasını umarak.

Konuşmadan yürüyüp cebindeki anahtarı çıkardı.

Duvardaki kutulara göz attım ve numaraların karışık olduğunu fark ettim.

“Bu sonsuza kadar sürecek!” diye yakındım. Jared yine cevap vermemişti ve ben de gözlerimi devirerek üzerinde 8/25 yazan kutuyu aramaya başladım.

On dakika sonra Jared bana seslendi. “Nina?”

Sesin geldiği tarafa doğru gittim ve Jared’ı köşede ayakkabı kutusu büyüklüğünde bronz bir kutuya bakarken buldum. “Pekâlâ, ilk olarak buraya bakmalıydık.

Bu tipik bir Jack davranışı, sence de öyle değil mi?”

Hala konuşmuyordu. Anahtarı kilide sokup kutuyu açtı. içinde tutma yeri olan ve üzerinde geniş siyah şifre kombinasyonu bulunan bir kasa vardı. Jared sanki bir ayakkabı kutusuymuş gibi kasayı yere, ayaklarımın dibine koydu. En az yirmi kilo olduğuna bahse girebilirdim, ama Jared hiç zorlanmadı. Kol kasları gerilmemişti bile.

“Buradaki şifre bir kombinasyondan oluşuyor” dedim.

Jared kafasını sallayıp cebinden kırışmış bir kâğıt parçası çıkardı. Şifreyi yüksek sesle okuyup ardından bana baktı.

“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu kâğıdı görmem için bana çevirirken.

*

825 2SAC2SOC223SAC05

*

“8/25 kutu numarası ve geri kalanlarsa kombinasyon, ama kombinasyonlar yalnızca üç sayıdan, bir ya da iki rakamdan oluşurlar, öyle değil mi?” Kafamı kaldırmamıştım ve Jared da konuşmamıştı. Benimle hemfikir olup olmadığını bilmiyordum. “Bu yüzden buradaki sayılardan hangisinin kombinasyonun sayıları olduğunu bulmamız gerekli. Ve diğerleri de... ne? Bu bir hile!”

Kafamı salladım. “Hayır. Jack oyunlar oynamazdı, buradaki her şey önemli olmalı.”

Sayıların hangi şekillerde kullanılabileceğini düşünüyordum ve kombinasyon şifresine konsantre olmuştum.

Bir anda kahkaha atmaya başladım ve bakışlarımı heyecanla Jared'a çevirdim.

"Buldum!" diyerek gülümsedim.

Jared'ın yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifade belirdi ve bu da moralimi biraz daha bozdu. ilişkimiz eskisi gibiydi.

"Ne buldun?" dedi duygusuz bir sesle.

"Harfler, SA, SO ve C harfleri, bunlar sağa ve sola çevir demek. iki kez sağa çevir ve ikide dur. iki kez sola çevir ve yirmi ikide dur. Üç kez sağa çevir ve beşte dur."

Jared omzunu silkti. "Dene hadi."

Yapmak istediğim aklıma ilk gelen şey kâğıdı buruşturup ona fırlatmak ve ona kendisinin denemesini söylemek olacaktı. Davranışının sebebi aklıma geldiğinde, kızgınlığım biraz olsun geçmişti. Kasada ne olduğunu görmek istiyordum ve zaten ona adam akıllı atabilsem bile, kâğıdı her halükarda yakalayacaktı.

Dizlerimin üzerine eğildim ve kombinasyonu girdim.

Yazılanları takip ettim, ama son sayıda durduğumda kilit açılmamıştı.

Jared'a olan sinirim bir anda iki katma çıkmış ve hayal kırıklığıyla gözlerim sulanmıştı. Yanaklarımı belli etmeden omzuma silmeyi denediğimde Jared derin bir nefes aldı.

"Ağlıyor musun?" diye sordu.

Burnumu çektim. "Hayır. Beni yalnız bırak."

"Bir daha dene," dedi kayıtsızca.

Her bir duruşa ve sayıya çok daha fazla dikkat ederek kombinasyonu tekrar girdim, ama beşe ulaştığımda bir tane atladım. Üç yerine iki kez çevirmiştim. Kilit açıldı ve rahat bir nefes aldım.

"işe yaradı," diye fısıldadım hayrete düşmüş bir halde kasaya bakarken.

Jared beni yerden kaldırdı ve kasanın kapağını açmak için dizinin üzerine çöktü. Birden kasanın üzerine eğilerek suratını buruşturdu. "Kahretsin Jack. Sen ne yaptın?"

On Üçüncü Bölüm
Suçluluk

“Ne oldu?” diye sordum Jared’ın omzunun üzerinden kasanın içine bakmaya çalışarak.

Elinde kahverengi deri kaplı bir defter tutarak bana döndü. Defter antika olmaktan çok daha öteydi; kenarları aşınmıştı ve ön kapağında da damgalı bir mühür vardı.

“Bu, Şeytan’ın Doğumu. Cehennem’in Kutsal Kitabı,” diye fısıldadı.

“Cehennem’in Kutsal Kitabı neden Jack’in kasasının içinde?” diye sordum sersemlemiş bir halde.

“Bundan cehennem hiyerarşisindeki her aristokratta vardır. Bu ise Shax’a ait.” Damgayı inceledi. “Jack’in bunu nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum, ama ikimizin de isminin burada olması, onun emirlerine karşı geleceğimi ve bunu bir kez yaptığımda bu kitaba ihtiyacımız olacağını bildiğini gösteriyor.”

“Ne için ihtiyacımız olacak?”

“Jack’in bu kitap için takas etmeye gönüllü olacağı tek şey senin hayatın.” Yüzüne, sanki acıdan kıvranıyormuş gibi bir suçluluk ifadesi yerleşti.

“Jared...” dedim ona doğru uzanarak.

Benden uzaklaşınca yüzündeki ifade kayboldu.

Yakınlık kurmak istememden kaçınması beni yeniden sinirlendirmişti. “Burada mı bırakacağız, yoksa yanımızda mı götürüyoruz?” diye sordum.

“Burada kalıyor. Bunun senin yakınında olmasını istemiyorum.

Shax’ın kinci bir şeytan olmamasını umalım.”

Elimi kitaba doğru uzattım. “içinde ne var?”

Jared kitabı benden hızla uzaklaştırarak kasanın içine yerleştirmek için dizlerinin üzerine çöktü. Kasanın kapağını sertçe kapatarak kilitledi ve kasayı emanet kutusunun içine koydu. Şifrenin olduğu kâğıdı buruşturarak onu da kutunun içine koydu ve kutuyu kilitledi.

Daha sonra anahtarı ceketinin cebine koydu.

Kolumdan tutarak giriş kapısının olduğu koridora doğru hızla yürüdü. Jared düğmeye bastığında, kısa ve alçak bir zil sesi duyuldu ve Bay Stephens cevap verene kadar huzursuzca kıpırdanmayı sürdürdü.

“Hazırız,” diye homurdandı sinirle.

Kapı açıldığında, beni bir kez daha kendisine doğru çekti. Uzun adımlarına yetişmek için koşmam gerekiyordu.

Asansörün kapısı açıldığında, Bay Stephens'ın sırık gibi ince ve uzun siluetiyle karşılaştık. Yukarı doğru çıkarken Jared bir taş gibi hareketsizdi ve kapılar tekrar açıldığında, kolumu sıkıca kavrayarak hızla dışarı çıktı.

Motosikletine ulaştığımızda, bana başlığını vermekte vakit kaybetmedi. Beceriksiz hareketlerle kayışı sıkmaya çalışıyordum ve Jared tek bir hareketle bunu halledip bacağım motorun diğer tarafına attı. Aynı zamanda tek koluyla beni de arkasına oturttu.

Kollarımı sıkıca göğsüne sardı. "Sıkı tutun."

Diğer araçların arasından hızla geçerek yol alıyorduk ve dairesine ulaşana kadar önümüze çıkan hiçbir kırmızı ışıkta durmadık.

Ayaklarım neredeyse yere değmeden tekrar dairesindeydik.

içeri girdiğimizde beni bıraktı. Tek kelime etmeden üst kata çıkıp tırabzanların arkasında gözden kayboldu. Alt basamakta durup ayak seslerim dinledim.

Yatak odasının tam ortasında durmuştu. Neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu yakalamak için bekledim, ama sonra banyoya doğru yürüdü. Saniyeler sonra su sesleri duymaya başladım. Yine bekledim.

On dakika geçmişti. Koltuğa oturarak siyah televizyon ekranına bakıyordum. Jared'ın davranışları ve yaptıklarının hiçbiri mantıklı değildi ve her zaman olduğu gibi bunu da zamanı geldiğinde kendince açıklayacağını düşündüm.

Yarım saat sonra kendi bulduğum gerekçeden kuşkulanmaya başladım. Merdivenleri çıkarak banyoya gidip kulağımı ahşap kapıya dayadım. içeriden hala su sesleri geliyordu, bu yüzden sabırlı olmalıydım, ama kapı koluna dördüncü kez baktıktan sonra, benimle konuşmaktan daha fazla kaçmasına izin veremeyeceğimi düşündüm.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırmama rağmen kapı kolunu çeviriverdim. Aniden çevrem buharla kaplandı ve sonra Jared'ı gördüm. Yere çökmüş oturuyordu.

Arkasını duvara yaslamış ve dizlerini kendine çekmişti.

Umutsuz görünüyordu.

Önüne geçip dizlerimin üzerine oturdum. "Jared?"

Kafasını kaldırarak bana baktı, gözleri gece mavisiydi.

"O banka oturduğum gece Nina, o gece ölüm belgeni imzaladım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Görünüşü beni korkutuyordu.

“Neler oluyor söyler misin lütfen?”
“Dün gece daha fazla misafirimiz vardı,” dedi yüzünde daha önceki gibi işkence çekiyormuşçasına bir ifadeyle.
“Bu kez kim geldi?” diye sordum.
“Gabriel,” dedi bir anda.
“Babandan söz etmiyorsun, öyle değil mi? O Gabriel’den mi bahsediyorsun?”
“Evet... O Gabriel,” dedi gözlerini devirerek. “O, günahkâr Archlar çocuk sahibi olma şansını elde etmeden önce, onları ortadan kaldırmak konusunda sesi en fazla çıkan savunuculardan biri. Benim varlığım onun için bir hakaret gibi,” dedi öfkeyle. “Gabriel bir elçi. O... aynı zamanda ölüm meleğine de hizmet ediyor.”
Yutkundum. “Sana ne söyledi?”
Jared kafasını duvara yasladı. “Beni yakında göreceğini söyledi.”
Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Peki, sen ne dedin?”
“Her zaman aynı şeyi söylediğini,” dedi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle.
Kısa bir süre için Jared’ın söylediklerini düşündüm.
“Eli, Melezler’e aldırış etmiyor. Belki o Gabrielle konuşabilir, ne dersin?”
Önerim karşısında sabırlı olmaya çalışarak burnundan nefes alıp veriyordu. “Nina, ona Yüce’den başka hiç kimse ne yapacağını söyleyemez.”
Omuzlarım çökmüştü. “O halde melekler ve şeytanlara karşı mı savaşıyoruz? Nasıl bu kadar belaya bulaşabildik biz?”
“O banka oturmamalıydım.”
Yüzüne dokundum. “O banka oturman bu zamana kadar başıma gelen en güzel şey.”
Dokunmamdan kaçındı. “Ne söylediğini bilmiyorsun. Neye sebep olduğum konusunda en ufak bir fikrin yok. Shax o kitabı ele geçirene kadar durmayacaktır ve kitabı alsa bile, intikam almak isteyebilir. Cennet bize yardım etmeyecek Nina. Ne yapacağımı bilmiyorum.”
“Bu senin suçun değil. Jack kitabı almamış olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.”
Jared bunun üzerine kahkaha attı. “Buna biz de dâhiliz.”
Kaşlarımı çattım. “Mucize olması için kâbusları ve zorlukları aşmamız gerektiği konusunda anlaşmamış mıydık biz?”

Belli belirsiz gülümsedi. “Evet.” Dizlerini aralayıp beni kendine doğru çekerek göğsüne yasladı.

“Bugün gördüğümüz şeyle ilgili ne yapacağız?” diye fısıldadım boynuna doğru.

“Şu an yalnızca insanlarla uğraşıyoruz. Bu kadarla kaldığından emin olmalıyız.” Jared beni de kendisiyle birlikte çekerek doğrulup ayağa kalktı. Beni odasının ortasına getirdiğinde, rahatlatıcı bir nefes aldı ve ardından alnını benimkine dayadı.

“Özür dilerim ben çok...” Kafasını salladı, o an kendisinden nefret ettiğini anlayabiliyordum.

Parmaklarımın ucunda yükselerek dudaklarımı onunkilere dokundurdum. Beni dikkatle öptükten sonra tekrar içini çekti.

“Şu an çok büyük bir baskı altındasın,” dedim parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek.

“Sinirimi çıkaracağım son insan sen olmalıydın. Bu sabah sana karşı davranışlarım affedilemez,” diyerek kaşlarını çattı.

“Affedilemezdi,” dedim, “ama ben seni affettim.”

“Ne istediklerim biliyoruz, bilmediğimizse onu elde etmek için ne kadar ileri gidecekleri. Claire ve ben insanlarla başa çıkabiliriz, ama en zor kısım bir sonraki hamlenin gelmesini beklemek olacak.”

Kafamı sallayıp Jared’a sarıldım. “Bugüne yeniden başlayabilir miyiz?”

Saçlarımı öptü. “Neden seni derse yetiştirmekle başlamıyoruz? Bugün bir sınavın var, öyle değil mi?”

Olumsuz anlamda kafamı salladım. “On buçukta teslim etmem gereken bir ödevim var.”

Beni bırakarak banyoya gitti. Geri döndüğünde üzerinde gri bir tişört, siyah bir spor şort ve eski koşu ayakkabıları vardı. Bankaya giderken takındığı profesyonel tavırlarından kurtulmuş gibi görünüyordu.

Jared kapüşonlu bir kazak giyerken, onu kapının girişinde bekledim.

“Eşyalarını topla, seni okula götüreceğim. Önümüzdeki hafta için hazırlıkları tamamlamam gerekiyor, seninle daha sonra görüşeceğiz, tamam mı? Claire ise yakınlarda olacak,” dedi.

“Jared?” Ellerimi sıkarak gitmesini önlemek için, yürümeye başladığı an kazağını tuttum. Bana bakıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Evet.” Gülümsüyordu. Bakışlarına sonunda bir yumuşaklık geldi.

“Bu sanki normal bir tatilmiş gibi davranıp buradaki her şeyi unutabilir miyiz?”

“Kesinlikle,” dedi bana sarılırken.

Brown’a geldiğimizde Jared eski ruh haline dönmüş gibiydi ve bu da kendimi huzursuz hissetmeme sebep oluyordu. Cehennem’den gelen kutsal kitaplar, suçluları kendi işleri için çalıştıran şeytanlar, muhalif ve düşmancı melekler... Hepsini mantıklı bir şekilde düşünmeye kalktığımda, kafamda yalnızca daha fazla soru işareti beliriyordu.

Jared’ın yüzündeki ifadeyi görünce şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. “Bir buçukta görüşüyoruz o halde?” diye sordum.

Ryan sınıfa doğru yürürken yanımızdan geçti ve Jared’a kafasını sallayarak selam verdi. Jared’ın, Ryan’ı uzunca bir süre izlediğini fark ettim, ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“Nina,” dedi endişeyle, “Sabah olanlar için üzgünüm.

Bir daha olmayacak.”

“Bunu zaten söylemiştin,” dedim gülümseyerek.

Jared’ın yüzündeki ifadeden suçluluk duyduğunu anlayabiliyordum. “Biliyorum. Ben yalnızca onun yeterince açık olmadığını düşünmüştüm.”

“Yeterince açıktı. Ben olanları unuttum bile, sen de öyle yap.”

Rahatlamış gibiydi ve sonra beni tekrar öptü. “Eşyalarını odana geri götüreceğim. Döndüğünde orada buluşuruz.”

Kafamı sallayıp gitmesini izledim. Köşeyi dönmeden önce, arkasını dönüp bana baktı ve gülümsedi. Ona el salladım ve çantamı yanımda sürükleyerek sınıftaki yerime doğru ilerledim.

“Dün akşam dokuz gibi odana geldim. Yoktun,” dedi Ryan sinirli bir ses tonuyla. Kalemini sıraya vuruyordu.

“Dün gece hastalandım ve Jared’la birlikteydim.”

Ryan’ın sinirli hali yerini endişeye bıraktı. “Burada kalabilirdin. Sana göz kulak olabilirdim.”

Samimi olduğunu bilerek gülümsedim. Arkadaşlığımızı eski haline getirmeye çalışmasını takdir ediyordum.

Yüzündeki hoşnutsuzluk yok olmuştu. Yanıma oturması kendimi yine eskisi gibi normal hissetmemi sağlamıştı.

“Şimdi iyiyim. Yalnızca akşamdan kalmaydım ve kötüydü.

Bütün gün de kendimi iyi hissetmedim.”

“Evet, ben de muhteşem hissetmiyordum,” dedi kafasını sallayarak.

“Ve yine de bana bakmayı mı öneriyorsun? ikimizin de uzanıp kusması gerçekten kötü bir görüntü olurdu doğrusu,” dedim gülerek.

Ryan da kıkırdadı ve profesör kâğıtlarımızı sıranın sonundaki kişiye vermemizi söylediğinde, ödevimi aldı.
Ders sırasında, önüme küçük kare bir kâğıt parçası atılmıştı.
Gülümseyerek kâğıdın katlarını açmaya başladım. Bu, Ryan'ın kötü el yazısıydı.
*
Benimle öğle yemeği yer misin? (Bir tanesini işaretle)
1.Seninle oturursam iştahımı kaybederim
2.Kocamla çoktan plan yaptık
3.Elbette, sloganlar pratiği yapmam gerek
*
Çocukça notu karşısında gözlerimi devirmek istedim, ama yüzündeki beklenti dolu ifadeyi gördüğümde, hayır diyemedim. Üçü işaretleyerek kâğıdı katlayıp Ryan'a geri fırlattım. Ryan her zaman en aptalca şeylerle karşıma çıkıyordu ve bundan hoşlanıyordum. Gölgeler ve belirsizlikle dolu bilmediği diğer hayatımdan ayrı, güvenli bir liman gibiydi.
Kâğıdı açıp cevabımı okumasını izledim. Kafasını kaldırıp bana bakmadı, bunun yerine kapayıp tekrar katlayarak yüzündeki kocaman gülümsemesiyle beraber cebine koydu.
Dersten sonra Ryan'la birlikte Gate'e doğru yürüdük.
Her zamanki gibi beni eğlendiriyordu ve attığım her adımda gülüyordum. Birkaç kere bana sarıldığını, beni kendine doğru çektiğini ve kapıları açtığında beni yönlendirdiğini fark ettim. Öyle olmasa bile, sanki bir buluşma yaşıyor gibiydik. Beni rahatsız eden tek şey Ryan'ın dokunuşlarından rahatsızlık duymuyor oluşumdu.
Jared'la birlikteyken hissettiğim elektrik yoktu, ama sanki dokunuşu rahatlatıcıydı ve bunu bekliyor gibiydim.
Ryan bana öğle yemeği teklif ettiğinde, bütün grubun da geleceğini fark etmemiştim, ama çevremizi saran arkadaşlarıma gülümsedim. Sonraki saat boyunca kucağımızda pizza dolu karton tabaklarımızla dengemizi sağlamaya çalışarak oturduk ve erkekler de büyük dilimlerinin yere dökülmemesi için ellerinden geleni yaptılar. Ryan ve Kim en büyük dilimi kimin ısıracağına dair açıklanamaz bir yarışa girdiler. Arkadaşlarımla sıradan bir gün geçiriyordum ve çevremi saran kahkaha dolu havadan derin bir nefes alarak ve özlediğimi bile fark etmediğim kaosu içime çekerek gülümsedim.
Ryan benimle birlikte kalktı. "Bu gece burada kalıyorsun, değil mi?"

“Evet,” diyerek gülümsedim.
Yürüyüşümüzü eğlenceli adımlarla uzatıyordu. “Bu geceki grup çalışmasına gelecek misin?”
“Sen gidiyor musun?”
Omzunu silkti. “Gitmem gerek. Yardımım isteyecektim.”
“Benim yardımımdan daha fazlasına ihtiyacın var, ama elimden geleni yaparım.”
Elleri cebinde, yüzünü güneşe çevirmişti. Gerçekten mutlu görünüyordu ve göğsümde hafif bir ılıklık hissettim.
Sonraki yaşantımızda birbirimizin hayatında kalabilmeyi umuyordum.
“Çok güzel bir gün. Bir battaniye getirebilirim ve çimenlerin üzerinde biraz takılabiliriz.” Bilerek bana çarpıyordu.
Aklıma Jared’ın beni bekliyor oluşu geldi, ama Ryan’ın keyfini kaçırmak istemiyordum. Yürümeye devam ederken, ona neden gelemeyeceğimi açıklamanın bir yolunu arıyordum. Kavuşmak için umutsuzluğa kapıldığım normal bir gün geçirmiştim, ama Jared’ı tekrar görme düşüncesiyle başım dönüyordu.
“Eğer istemiyorsan sorun değil. Akşam görüşürüz,” dedi gözlerini kısıp gökyüzüne bakarken. Yüzündeki gülümsemenin yok olmamasından memnundum.
Ben de gülümsedim ve beni kendine doğru çekerek alnımı öptü.
“Sonra görüşürüz Nigh.” Kendi yurduna doğru yürümeye başlamıştı bile.
Derin ve tazeleyici bir nefes aldım. Gölgelerde kıpırdaşan korkutucu şeylere rağmen bir şey bütün hepsini yok etmişti. Adımlarımı hızlandırdım, Jared’ı görmek için sabırsızlanıyordum, çünkü günümü daha iyi hale getirebilecek tek şey onun varlığıydı.
Odama gittiğimde kapı kilitli değildi ve kapıyı itip açtığımda Jared’ı açık pencerelerden dışarıya bakarken buldum. Anında gülümsedim.
“Güzel vakit geçirdin mi?” derken bana bakmak için dönmedi.
Ona doğru yürüdüm ve arkasına geçerek kollarımı sıkıca beline doladım. Kollarını benimkilerin üzerine yasladı.
“Sanki bilmiyorsun. Bize katılmalıydın,” dedim gözlerimi kapayıp muhteşem kokusunu içime çekerken.
Jared cevap vermeyince ona sarılmayı bırakıp yüzünün mükemmel hatlarını görmek için önüne geçtim. Bakışları dışarıdaki gökyüzü gibi net ve parlaktı, ama mutsuz görünüyordu.

“Rahatsız etmek istemedim.”

Kaşlarının arasında hafifçe belli olan kırışıklığı parmağımla yok etmeye çalıştım. “Sen de orada olsaydın, çok daha iyi olurdu.”

Bir an için bakışlarını çevirdi. “Her saniye seninle olmama ihtiyacın yok Nina. Yanında olmadığım zamanlarda bazen daha mutlu oluyorsun.”

“Bu öğleden sonra, sen orada olmadığın için mi mutlu olduğumu düşündün yani? Saçmalama.” Kızmıştım.

“Bence arkadaşlarınla vakit geçirmen senin için iyi bir şey. Onlarla birlikte gülmeni izlemeyi seviyorum.

Uzun süredir öyle gülmemiştin,” dedi yüzüne ufak bir gülümseme yayılırken. Bu, gözlerindeki üzüntüye çok ters düşüyordu.

Botumun tekini çıkarmak için ağırlığımı tek ayağıma verdim ve aynı şeyi diğer botumu çıkarmak için de tekrarladım. Ayaklarım inanılmaz sıcak bir havada bir bataklıktan yürüyerek geçmişim gibi ağrıyordu.

“Jared, ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır,” dedi kıpırdanarak. “Bunun hakkında konuşmayabilir miyiz?”

“Bilmek istiyorum,” dedim bakışlarımı onun baktığı yere çevirerek.

Jared derin bir nefes alıp söylemek üzere olduğu şey yüzünden hafifçe kaşlarını çattı. “Ryan’la tekrar arkadaş olmanıza sevinmenden dolayı mutluyum. inan bana, bu seni mutlu ettiği sürece böyle olmasını istiyorum. Ama sana aşığım Nina, bildiğim şeyi bilerek biraz endişelenmeden edemiyorum.”

“Ona karşı böyle bir şey hissetmiyorum Jared. Bunu sezmen gerek,” dedim koluna dokunarak.

“Biliyorum,” dedi burnunu parmakları arasına alıp sıkarak ve sonra gözlerini sıkıca kapattı. “Seni güldürmesini izlemek benim için hiçbir zaman kolay olmayacak.”

Rahatladığı yüzündeki ifadeden belliydi ve tekrar gülümsemeye çalıştı, ama pek başaramadı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Jared Ryel, kıskanıyor musun yoksa?”

Jared ellerini saçlarına götürdükten sonra elini çekti.

Biraz gergindi. “Sen sordun Nina ve ben de sana gerçeği söyledim.”

Gözlerimi kıstım. “Kıskanıyorsun.”

Kafasını hayır anlamında sal idi. “Ben...” Dudaklarını birleştirip kafasını evet anlamında sallayarak odanın içinde birkaç adım attı, “biraz kıskanıyorum, evet.”

“Ah.”

Jared önüme geçip omuzlarımdan tuttu. “Seni kaybetmek istemiyorum. Özellikle de bugün onunla geçirdiğin öğleden sonrayı, benimle geçirdiğin sabahla kıyasladığımızda... Neden beni seçtiğini sorgulaman için fazla bir sebebe ihtiyacın yok.”

Duygularım beni ele vermişti. Jared’ın benimle olan bağlantısı daha da güçlenmiş ve Ryan’ın yanındaki rahatlığımı sezmişti, öğle yemeğindeki mutluluğumu da.

Böyle şeyler hissettiğim için karnım ağrımaya başlamıştı.

Hiçbir şey Jared’a duyduğum aşk ve onunlayken hissettiğim huzurla karşılaştırılamaz ve bunların yerini alamazdı.

Canını nasıl yaktığımı fark ettiğimde, bakışlarımı yere çevirdim. Çevremi saran çılgınlıktan kaçıp geçici özgürlüğümün tadını çıkarıyordum, ama Jared, ondan uzakta ve özgür olmaktan dolayı mutlu olduğumu sanıyordu.

Nasıl hissettiğimi sezebiliyor, ama duygularımın ardındaki sebepleri bilmiyordu.

Bakışlarımı yere sabitleyip tırnaklarımla oynamaya başladım. “Normal bir gün geçirmek güzeldi Jared.

Ryan’la... ve bütün arkadaşlarımla vakit geçirmekten hoşlanıyorum.” Tepkisini ölçmek için yüzüne baktım.

“Ama seninle olmayı aptalca bir öğleden sonraya değişeceğimi düşünüyor musun gerçekten?”

Jared uzunca bir müddet konuşmadı. Yüzünden birçok ifadenin geçip gitmesini izledim. Söylemeye çalıştığım şeyden dolayı mutluydu, ama gözlerindeki telaş ve karmaşayı görebiliyordum.

Kafasını sallayıp kollarıyla beni daha da sıkı sardı.

“Seninleyken Nina... Bana huzur veren tek şey sensin. Öyle görünüyor ki senin için tam aksi söz konusu.”

“Benimleyken her zaman mutlu ve huzurlu görünmüyorsun.”

Jared’ın yüzü düştü. “Böyle düşünmeni istemiyorum.

Bu sabah o banka asla oturmamam gerektiğini söyledim... Onu kastetmedim. O banka oturmam, hayatımın en güzel anlarının başlangıcıydı.”

Yanağımı göğsüne yasladım ve tişörtünden bana doğru yayılan sıcaklıkla rahatladım.

“Etrafımızdaki her şey delice” dedim. “Seninle olmak anlamlı olan tek şey. Ryan’layken hissettiğim şeyler karşısında o kadar endişelenmişsin ki

seni tekrar göreceğimi fark ettiğimde, hissettiklerimi besbelli kaçırmışsın."

Söylediklerim dikkatini çekmişti. "Bu ne zaman oldu?"

"Buraya gelirken."

"O benimle mi ilgiliydi yani? Onunla birlikte olduğun için değil miydi?" Jared'ın kaşları birleşene kadar yukarı kalktı. Canı sıkkın görünüyordu. Daha sonra ne söylediğimi fark ettiğinde, gözlerindeki gerginlik kaybolarak yok oldu. Birkaç saniye sonraysa yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti.

Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Beni daha da sıkı tutunca ayaklarımın yavaşça yerden kesildiğini hissettim. Dudaklarım yavaş ve temkinliydi. Kollarımı boynuna doladım. Duygularımı bir öpücükle göstermekten dolayı mutluydum.

Kısa bir süre sonra beni yere indirdi. Alnımı göğsüne dayadım ve aptalca yanlış anlama yüzünden içimi çektim.

Öyle görünüyordu ki Jared, Ryan'la olan kaderim konusunda düşündüğümden daha fazla endişeliydi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Eğer sen yokken mutluysam, bu seni düşündüğüm içindir."

"Benim söylediğim gibi şeyler söylemeyi beceremediğini söylediğini sanıyordum," dedi gülümseyerek.

"Bu yalnızca gerçek," dedim içtenlikle. Her zamanki zarif ve ince sözlerini sersem ve cılız sözlerimle karşılaştırmasından inanılmaz derecede mutluluk duymuştum.

Jared beni tekrar öptü, bu kez beni kollarının arasına alıp yavaşça yatağa bıraktı. Dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve sonra yavaşça boynuma doğru iniyordu.

Ellerimi tişörtünün altına soktum ve inanılmaz kasları ve bebek cildi kadar yumuşak vücuduyla şaşkına dönerek parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Jared tek eliyle tişörtünü çıkarıp yere fırlattı ve bunu yaparken kasları geriliyordu. Karnımdaki kelebekler çılgın bir hal almıştı.

"Sıcak mı oldu?" diyerek sataştım.

"Giderek daha da sıcak bir hal alıyor," deyip gülümsedi beni öpmek için tekrar üzerime doğru uzanarak.

Derin bir nefes almak için dudaklarından bir süreliğine ayrıldım. Öpücükleri kesinlikle ihtiyatlı değildi. Dudaklarından yayılan elektrik ayak parmaklarıma kadar ulaşıyordu ve dudakları, Claire'in beklenmedik şekilde geldiği o akşam mutfakta olduğu gibi hareket ediyordu.

“Kesinlikle sıcak oldu.” Nefes aldım. Aynı anda ellerimi aşağıya uzatarak kazağımı çıkardım. Jared göğsünü bana doğru bastırdı ve ateşli sıcaklığı beni yakıp geçerken inledim. Jared’ın muhteşem öpücükleri arasında bir kez daha nefes aldım ve parmaklarımı göğsüne bastırarak onu biraz uzaklaştırdım. Jared şaşkınlıkla geri çekildi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu. Nefes alış verişi tıpkı benimki gibi hızlı ve düzensizdi.

“Bana gerçeği söyledin. Birbirimizi seviyoruz ve eminim ki hayatımızın sonuna kadar birlikte olacağız.”

“Evet?” Sabırsızlıkla nefes alıyordu.

“Lütfen durma,” diye yalvardım dudaklarına bakarak.

Jared’ın gözleri, dudaklarını benimkilere bastırırken firuze rengini almıştı. Parmakları köprücük kemiğim üzerinde dolaşıyordu ve sutyenimin askısını tutup yavaşça çıkarmaya başladı. Her bir yanım zevkten yanıyor ve sinir uçlarım beklentiyle çığlık atıyordu. Dudakları çıplak omzuma dokunduğunda, Jared’ı kendime doğru bastırdım. Dudakları aralandı ve dilini üzerimde gezdirmeye başladı. Dilinin yokluğuyla oluşan soğukluk tüylerimi ürpertiyordu. Bacaklarımı çevresine doladım ve kalçalarım kuvvetli bir hisse gerildi.

Jared hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu ve dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine kapattı. Bu, daha öncekilerden daha pervasız, daha istekli bir öpücüktü ve ikimizin de yaşanacağını bildiğimiz şeyin başlangıcıydı.

Yanağını benimkine bastırarak, “Emin misin?” diye sordu.

Ona sarıldım. Vücudum, daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyla yanıyordu. Hazır olmanın ötesindeydim.

“Durma,” diye fısıldadım. Ona duyduğum ihtiyaç neredeyse acı verici bir hal almıştı.

Elleri yavaşça göğüslerimden aşağı kayarak pantolonumun düğmesine ulaştı. Çaba harcamadan düğmeyi açtı ve bununla beraber, içimdeki kelebekler vücudumda daha da aşağılara doğru yol almaya başladı. Bir eliyle dengede durarak diğer elini pantolonumun içine soktu ve kalçama doğru hareket ettirdi. O an aramızda olma cüretini gösteren bütün kıyafetleri çıkarmasını bekleyerek içimi çektim.

“Pekâlâ, bunu...” dedi Beth, Chad’le beraber yürüyüp anahtarını çantasından çıkarmaya çalışarak. “AH!” diye bağırdı Jared tişörtünü benim üzerime geçirirken.

Bir elimle yüzümü kapatarak Jared'ın vücudunun ardına saklandım. "Selam Beth," dedim düzenli nefes almaya çalışarak.

"Selam, naber? Yani... Siz çocuklar... Şey, ben... Biz..." diyerek utanan Chad'e baktı.

"Biz gidiyoruz," dedi Chad bir eliyle Beth'i kolundan sürükleyerek. Diğer eliyle de kapıyı arkalarından kapattı.

Jared neşeyle üzerime çöktü ve hayal kırıklığıyla homurdandı.

Ellerimi yüzümden ayırmamıştım. Konuşamayacak kadar utanmış ve hayal kırıklığına uğramıştım.

Jared, üzerimden yana doğru kayarak kendi tarafına geçti ve elimi yüzümden çekti. "Kızarıyorsun."

"Biliyorum."

Jared elimi öptü. "Bütün bu kesin tilerin bir sebebi olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Bu ne demek oluyor?"

Kendi kendine güldü. "Al," dedi kazağımı bana uzatarak.

Limon yeşili ince kazağımı elinden alarak doğruldum.

"Bu kesintilerin tek bir anlamı olabilir; o da ikimizden birinin kilitleri değiştirmesi gerektiği." Kazağımı giyerken kendi kendime söyleniyordum. Aklıma gelen fikirle gülümsedim. "Nikaragua'da bütün bir hafta bizi bekliyor."

"Cynthia'yla birlikte," diye belirtti Jared. "Oraya çalışmak için gittiğimi unutuyorsun."

Kaşlarımın daha da fazla çatıldığını hissedebiliyordum.

"Gerçek bir tatil olacağına dair söz vermiştin."

Jared elimi kendininkilerin arasına aldı ve dirseğinin üzerinde durdu. "Öyle olacak. Cynthia ve senin için."

Gözlerimi devirip telefonuma uzanmak için doğruldum.

Beth'e grup çalışmasına geleceğimi haber veren bir mesaj attım.

Jared tişörtünü giyip beni kucağına aldı. O an telefonum titredi ve Beth'in özür dileyen mesajına gülümsemeden edemedim. Affedildiğini belirten bir mesaj yazmaya çalışıyordum, ama dikkatim Jared'ın boynumdaki dudaklarına çevrildi.

"Sürekli rahatsız edilmemizin iyi bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum." Boynumu iç gıdıklayıcı nefesine doğru uzatarak gülümsedim.

Aniden göz göze geldik. "Bunu asla söylemedim.

Söylediğim şey, bütün bunların bir sebebi olduğunu düşünmeye başladığımdı."

"Peki, ne demek istedin o halde?" diye sordum.

"Eli'nin söylediği şeyi düşünüyordum. Aramızdaki belli bir yakınlık seviyesini geçmek seni koruma yeteneğime mani olabilir."

"Ama Eli aynı zamanda bizim durumumuz farklı olduğu için, bundan emin olmadıklarını da söyledi."

"Bu durumu değiştirmemiz gerektiğinden emin değilim," diyerek kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun? Biz asla..."

Alnını yanağıma yasladı. "Eli'nin teorisini tam da bir savaşın ortasındayken test etmemeliyiz diyorum sadece."

"Savaş," diye mırıldandım yavaşça.

"Nina..."

Ayağa kalkarak odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

"Hayır, anladım. Cinsellikten uzak durmak diyelim o zaman, peki. Olanları ciddiye almadığımı düşünüp üzülmeni istemiyorum yine."

"Nina," dedi sabırla, "Bu durumdan ben de memnun değilim. Ama önceliğim senin güvenliğin olmalı."

"Aile planlaması sözcüsü gibi konuşuyorsun," diye çıkıştım.

Jared bir anda kahkahalara boğuldu. "Bahsettiğim güvenlik bu değildi."

"Biliyorum," dedim gözlerimi onun eğlenen tavırları karşısında kısarak.

"Kızgınken bu kadar güzel olan bir kadın görmemiştim... Özellikle de kızgın olduğun şey buyken. Bu çok tatlı."

"Seni eğlendirdiğim için çok mutluyum," dedim alaycı bir tavırla.

Gülümsememeye çalışarak kafasını salladı. Kollarını açtı. "Gel buraya."

Bir an olduğum yerde kaldım; kollarımı birbirine kavuşturmuş, ona kuşkuyla bakıyordum. itirazlarımla fikrini değiştirebilecek olma düşüncem geri tepmişti. Jared, insanı delirtecek kadar azimliydi.

Vazgeçmek istemiyordum, ama kolları çok davetkâr görünüyordu. Kendime engel olamayarak daha ne yaptığımı anlamadan kollarının arasına kıvrılıverdim.

"Beni delirtiyorsun, biliyorsun değil mi? Neden bu kadar inat ettiğini bilmiyorum," diye homurdandım.

Jared omzunu silkti. "Dikkatli davranıyorum. Beth ve Chad bizi bastı."

Ona yüzümde kuşkulu bir ifadeyle baktım. "Ne zamandan beri diğerlerinin ne düşündüğüyle ilgileniyorsun?"

“Onları duymadım. Beni hazırlıksız yakaladılar,” dedi kısık bir sesle.
Dudaklarım bir gülücükle yukarı doğru kıvrıldı.
“Orası açık.”
“Bu daha önce hiç olmamıştı. Onların asansörden çıktıklarını duyabilmem gerekirdi. Beth’in anahtarlarım çıkardığını duymam gerekirdi. Kapıya yaklaşana kadar hiçbir şey duymadım. Eğer onlar Shax’ın adamlarından birileri olsaydı, ölebilirdim”
Yüzümdeki gülümseme aniden kayboldu ve aklıma hücum eden bütün endişelerden uzak durmak için çabaladım.
“Bu ne anlama geliyor?”
“Eli’nin haklı olduğu anlamına geliyor. Seninle bu kadar yakınlaşınca, odaklanamıyorum. Yalnızca kendi hissettiklerimle savaşmıyorum Nina. Yalnız kaldığımızda ve bir şeyler giderek daha yoğun hale geldiğinde, senin de... arzunla baş etmeye çalışıyorum. Hissettiklerinin iki katma çıktığını hayal edebiliyor musun? Başka bir şey düşünmek imkânsız hale geliyor.”
“iki katma çıkmak mı? Sanırım bu imkânsız.” Sözcükler ağzımdan çıktığı an yüzümün kızardığım hissettim.
“Yani demek istediğim, ben bundan şikâyet etmezdim.”
“Şikâyet etmiyorum,” dedi alnımı öperek. “Söylemek istediğim aklımın karışmasını göze alabileceğimiz zamana kadar beklememiz gerektiği. Sana bir şey olursa... Seni zaten kendi bencilliğim yüzünden tehlikeye attım Nina. Önceliklerimin değişmesine izin veremem.”
isteksizce kafamı salladım. Ben güvende olduğum sürece, o da güvendeydi. Bunu tartışamazdım.
Jared beni de kendisiyle birlikte çekerek ayağa kalktı.
“Hadi dışarı çıkalım ve biraz temiz hava alalım.”
Gülümsedim. “iyi olur.”
Jared da güldü ve kapıyı benim için açtı. Babasının, Brown’dan kabul mektubumu aldığımda, bana verdiği battaniyeyi aldı. Üzerinde farklı kumaşlardan oluşan ve bir şekilde Brown’ın simgesini oluşturan bir desen vardı.
“Bu ne için?” diye sordum kapıda duraksayarak.
Jared omzunu silkti ve battaniyeyi sıkıca kolunun altına yerleştirdi. “Birkaç saatliğine güneşin tadını çıkarabiliriz diye düşünmüştüm.”
Bir anda duygusallaşarak battaniyeye dokundum.
“Bunu henüz kullanmadım. Bir çeşit hatıra olarak saklıyordum.”
Jared’ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Neden?”

Omuz silkme sırası bendeydi. “Bilmiyorum. Bunu Gabe benim için almıştı.”

“Sana böyle mi söyledi?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Evet, niçin?”

“Brown’a kabul edildiğinde, bunu anneme senin için yaptırmıştım. Sanırım davranışı oldukça mantıklı. Benden bir hediye olduğunu söylemezdi.”

“Bu battaniye senden gelen bir hediye miydi?” dedim.

Gözlerim kocaman açılmıştı. “Bunu Lillian mı yaptı?” Battaniyeye, altından yapılma bir şeymiş gibi dokundum.

“Evet. Bu yüzden battaniyeyi saklamana gerek yok.

ilk kez birlikte kullanabiliriz,” diyerek gülümsedi.

Yüzümdeki duygusal ifadenin çok acınası olduğunun farkındaydım, ama kendime engel olamıyordum.

ilk hediyesi dolabımda duruyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu. “Aman Tanrım!”

Jared geri çekildi. “Aman Tanrım, deme.”

Yüzüme aniden eğlenen bir ifade yerleşti. “Yine de tatlı.”

“Erkek arkadaşların sana ıvır zıvır şeyler verdiğinde de “Aman Tanrım” diyordun.” Yüzünde, bu durumdan iğreniyormuş gibi bir ifade belirdi.

Kendimi zorlayarak Stacy’nin bana verdiği her şeyi düşünmeye başladım. Herhangi bir hediyesine içtenlikle karşılık verip vermediğimi anımsamaya çalışıyordum, fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Sadece iki erkek arkadaşım oldu ve hiçbiri bana ıvır zıvır bir şey vermedi.”

Jared’ın yüzüne kuşku dolu bir ifade yerleşti. “Chuck Nagel sana berbat bir karışık kaset verdiğinde “Aman Tanrım” demiştin.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. “O kaset çok tatlıydı.

Ne kadar yol kat etmek zorunda olduğunu biliyor musun? Bugünlerde bir kaseti nerede bulabilirsin ki? Ve o benim erkek arkadaşım değildi,” diye itiraz ettim. “Ve bunu hatırladığına inanamıyorum!”

Jared gözlerini devirdi. “Senin için o ahmağı aylar boyunca izlemek zorunda kaldım. Onun farkına varmamış olabilirsin, ama benim dikkatimden kaçmamıştı.”

Duyduğum memnuniyetten dolayı gülümsedim.

“Battaniyeyi çok seviyorum. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi beni öperken.

Aklımdan geçen şey bu öpücüğün daha da uzamasıydı ve Jared boşta kalan eliyle beni kendine doğru çekerek elini kalçama doğru kaydırdı. Beni kucağına alıp odaya geri sokmasını umuyordum.

Aniden geri çekildi, gözleri kapalıydı. “Gitsek iyi olacak.”

“Benimle birlikte toplum içinde bir battaniyede yatmak o kadar da baştan çıkarıcı değil galiba?”

“Değil,” dedi kafasını sallayarak.

***

El ele tutuşup öğrenci gruplarının içinden geçerek oturacağımız yeşillik alana ulaştık. Okul yılında görülmesi mümkün olan birkaç sıcak gündeki gibi kampüsün çimenleri terk edilmiş havasından sıyrılıp her köşesinde hayat olan bir yere dönüşmüştü.

Farklı öğrenci grupları farklı yönlere doğru yürüyor, erkekler oyun oynuyor, birileri ağaç gölgesi altında aylak aylak gitar çalıyor ve fazlaca çalışkan bir grup kız öğrenciyse bir kitabın başına üşüşmüş, tartışıyordu. Öğrencilerin çoğu çimenlerin üzerine renk renk battaniyelerini sermişti ve her yerden kahkaha sesleri yükseliyordu.

Kutlayacak hiçbir şey olmadan yapılan bir kutlama gibiydi. Bu ise her şeyi daha masum ve daha eğlenceli bir hale getiriyordu.

Çimenlik alanın ortasındaki bir ağacın yanına kurulduk.

Jared kıvrak bir bilek hareketiyle battaniyeyi kolunun altından çıkarıp yavaş, ama mükemmel bir şekilde yere serdi. inanamayarak kafamı salladım.

“Ne oldu?” diye sordu Jared. Temkinli bir şekilde gülümsüyordu. Battaniyenin kenarına oturarak sırtını yeni yeni tomurcuklanmaya başlayan çiçekleri olan bir ağaca yasladı.

“Yok bir şey,” dedim ayakta dikilerek. Saygısız davranışım karşısında dişlerini gıcırdattı.

“Bunu yapmayı bırak. Kimse söylemeden nasıl hissettiğini biliyor olmaya alıştım, ama şimdi sana sorduğumda, bana cevap vermediğin zaman çılgına dönüyorum.”

Bunun üzerine gülümsedim. “işte şimdi eşitiz.”

Jared gözlerini devirdi ve ben de battaniyenin üzerine oturdum. Kısa bir süre sonra bana gülümseyerek beni göğsüne doğru çekti. Ona doğru yaslanıp dirseklerimi bacaklarına dayadım. Güneş içimi ısıtıyordu. Jared’ın, onunlayken mutlu olmamla ilgili söylediklerini hatırladım ve kendimi bırakarak hissettiğim neşe ve mutluluğun içimde coşkuyla patlamasına izin

verdim. Bütün duyularım açıktı. Güneşin ısısını, Jared'ın beni saran sıcaklığıyla etrafı saran müthiş kokusunu, arkadan gelen kahkaha seslerim ve keyifli havayı duyumsuyordum.

Jared'ın tepki vermesi fazla uzun sürmedi. "Harika, öyle değil mi?"

Daha önce hissettiği üzüntüyü yok etmenin tam sırasıydı.

"Çok güzel bir gün ve güneşin altında sevdiğim adamla birlikte yatıyorum. Bu harikadan da öte. Bu cennet," diyerek gülümseyip gözlerimi kapattım.

Jared kendinden memnun bir şekilde derin bir nefes aldı ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

O şekilde uzunca bir süre yatıp kahkaha seslerini dinledik. Sesler, en azından benim için bulanıklaşıyordu.

Kolu ileri doğru hızla uzanınca, yerimde sallandım.

Yüzüme çarpmasına saniyeler kala bir topu yakaladı.

"Vay canına! Oynamak ister misin?" Soluk soluğa kalmış bir çocuk battaniyemizin hemen ucundan seslenmişti.

Gözüme gelen güneşi engelleyerek önümde dikilen kişiyi görmek için elimi gözüme siper ettim. Gelen kişiyi tanıyamadım. Uzun ve ince yapılıydı, omuzlarına kadar gelen kahverengi saçları ve üzerinde yalnızca şortuyla koşu ayakkabıları vardı. Jared'ın yakaladığı topu almak için elini uzattı.

"Bana biraz meşgul görünüyor Zack."

Sesin sahibini hemen tanımıştım; bu Ryan'dı. Nefes alırken göğsü inip kalkıyordu ve çıplak göğsünden yara izi belli oluyordu. Birdenbire içimde bir sızı hissettim.

"Onu suçladığımı söylemem," dedi Zack bana gülümseyerek.

"Topu bana mı attın?" diye sordum Ryan'a bakarak.

Olumlu ya da olumsuz cevabı beni şaşırtmayacaktı, çünkü buraya gelip bir battaniyenin üzerinde oturmayı teklif etmiş ve ben de bu teklifi Jared'la olmak için geri çevirmiştim.

"Hayır! Böyle düşündüğüne inanamıyorum!" diye çıkıştı Ryan.

"Bendim, affedersin," dedi Zack, Jared'a. Nefessiz kalmış ve ellerini kalçalarına dayamıştı. "Topumuzu geri alabilir miyiz?"

Jared topu vermek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Bana kalırsa, ona bir özür borcunuz var, bana değil."

Ryan gözlerim devirdi ve bana, ardından da Jared'a baktı. "Bir kazaydı Jared, topu ona ver."

Jared bekliyordu.
“Haklısın,” dedi Zack. “Affedersin, daha dikkatli olmalıydım.”
“Sorun değil, tamam.” Jared’ın zorla özür dilettirmesinden rahatsız olmuştum.
Zack, Jared’ın elindeki topa bakarak, “Oynamak ister misin? Bir oyuncu eksik oynuyoruz,” dedi.
“Oynamayacak. Nina’nın, takılıp düştüğünü görmesini istemez,” diyerek alay etti Ryan.
Jared ayağa kalkıp benle birlikte diğer ikisinin tepesinde bir kule misali yükseldi. Bakışlarını Zack’ten takımın geri kalanına çevirdi. Aralarında Tucker ve Josh da vardı. Hepsi rakip alanda bekliyordu. Jared kolunu geriye doğru uzatıp topu bir füze misali fırlatınca, top ağaç dallarının arasından geçerek doğruca Josh’ın göğsüne isabet etti. Josh topu yakalamış, ama yine de inleyerek iki büklüm olmuştu. Hemen ayağa kalktı ve bir şekilde kambur gibi görünmesine rağmen yıkılmamış gibi görünmeye çabaladı.
Zack ve Ryan’ın yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. Bu durum beni gülümsetmişti.
“Meşgulüm. Ayaklarımın bununla ilgisi yok,” dedi Jared. Elimi tutup beni de ayağa kaldırdı ve aşağı doğru eğilip alnımı öptü.
Ryan tiksiniyormuş gibi bir tepki verdi.
Havadaki testosteron yüzünden kalbim sıkışıyordu ve Jared bakışlarını bana çevirdi. “izninle.”
Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. “Kesinlikle evet. Git ve onlara günlerini göster!”
Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma hızla bir öpücük kondurdu. Diğer takıma bakarken gözleri kısıldı.
“Sanırım biz tişörtsüz takımız.”
Zack kafasını evet anlamında salladı ve Jared tişörtünü çıkararak bana uzattı. Düzgün davranmalıydım, ama onu bu kadar neşeli, hareketli görmek işimi oldukça zorlaştırıyordu ve yarı çıplak olmasından bahsetmeye gerek bile yok.
Jared yanağını yanağıma yasladı. “Bu hissi bastırmak zorundasın, yoksa yumruklanabilirim,” diye fısıldadı kulağıma.
Gülmekten kendimi alamadım. “Canın acıyacakmış gibi konuşuyorsun.”
Ryan ve Zack’le birlikte oyun sahasına doğru koştu ve diğer takımla çimlerin ortasında buluştular.

Bir saat boyunca onları izledim. Jared'ın takımı, onun kendileri için bariz bir avantaj olduğunu çabucak kavramıştı.

Zack, Jack'e oyun kuruculuğunu devretmişti ve onların takımı arka arkaya hamleler yaparken, mutlulukla kahkaha atıp bağırıyor, tezahürat ediyordum.

Çok geçmeden kalabalığın ilgisini çekmişlerdi ve ufak bir kız grubu Jared her sayı atışında benimkinden daha yüksek bir sesle bağırmaya başladı.

Jared'ın yüzünde sevinçten havalara uçan bir ifade vardı ve en son ne zaman böyle hissettiğini merak etmeye başladım. Her zaman bana uzaktan göz kulak olmak zorunda kalmıştı; şimdiyse onun yalnızca birkaç metre uzağındaydım ve kendisi için daha fazla zamanı vardı.

Geceleri de böyle olduğunu fark ettim ve sıcak yatağında benimle beraber yatmak yerine, geceyi arabasında geçirmesine sebep olduğum için hissettiğim suçluluk duygusu beni ele geçirdi.

Jared topu muhteşem bir hareketle fırlattığında, Ryan maç sayısı için topu kusursuzca yakaladı. Kalabalık hep bir ağızdan bağırmaya başladı ve Josh'ın takımı hevessiz bir şekilde kendi alanlarına doğru yürümeye koyuldu.

Jared bana doğru koşuyordu. Terden sırılsıklamdı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Beni havaya kaldırıp döndürmeye başladı. Beni, erkekçe bir coşkuyla öpüyordu.

“Harikaydın!” diye bağırdım sevinçle.

Jared beni yere indirdi. “Ahh... Özür dilerim sevgilim.

Terliyim.”

“Umurumda değil,” dedim kollarımı beline dolarken.

“Gitmek için hazır mısın?” Kafamı salladığımda battaniyemizi temizledi.

Jared çimenleri temizleyip battaniyeyi katladığında, Ryan bize doğru yaklaşıyordu. “iyi oyundu Jared,” dedi yarı içten bir ses tonuyla.

Jared'ın bizim konuşmamızı izlemekten kaçınıp mırıldanarak teşekkür ettiğini duydum.

“Harikaydın!” dedim diğerlerinin de yanımıza gelmesini beklerken. “Sanırım artık tamamen iyileştiğini söyleyebiliriz.” Elimi yukarı doğru kaldırdım ve o da karşılık verdi. Ardından parmaklarımızı birbirine geçirdik.

içgüdüsel olarak elimi geri çekip diğerlerinin duruma daha fazla ilgi göstermesini engellemek için, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Ryan gülümsedi. “Teşekkürler. Birkaç saat sonra görüşürüz.

Uğramamı ister misin?”

“Orada görüşürüz. Önce halletmem gereken birkaç işim var.”

Ryan bir süre sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi bana bakmayı sürdürdü ve sonra yanağımı öpmek için eğildi. Öpücüğü oldukça hafifti. Beceriksiz, ama kibar bir gülümsemeyle karşılık verdim ve ardından Ryan arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Etrafımızı saran heyecanlı konuşmalar bir anda kesilmişti ve herkesin gözü benim üzerimdeydi.

Jared, Ryan uzaklaşırken onu izliyordu. Yanına gidip elindeki battaniyeyi aldım.

“Hazır mısın?” diye sordum. Sesimin endişeden uzak çıkmasını istiyordum.

Jared’ın bakışları Ryan’ın üzerinden ayrılmamıştı; onu yerle bir etmek ister gibi bakıyordu. “Evet,” dedi dişlerinin arasından.

Jared elimi tuttu ve hala etrafımızda boş boş dikilen insanların arasından ayrıldık. Yurt kapısını açtığında duraksadı. “ Claire buralarda. Eve koşarak gideceğim... ve duş alacağım. Sonra görüşürüz.”

Şüpheyle ona baktım. “Eve gideceğinden emin misin?”

Jared’ın yüz ifadesinden rahatladığı belliydi, bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Evet, neden?”

“Gidip Ryan’ı bulmayacaksın, değil mi?”

Çenesi kasıldı. “Hayır. Ama Claire onun... Ryan beni inanılmaz derecede sinir ediyor.”

Jared’ı öpmek için uzandım. “Onunla konuşacağım.”

Kafasını salladı; bana endişeli gözlerle bakıyordu.

“Bu gece yurtta mı kalacaksın?”

istediğim özgürlüğümün, gerçekten de Jared’ın beni izlemek için geceyi arabasında geçirmesinden daha önemli olup olmadığına karar vermeye çalışarak yerimde huzursuzca kıpırdandım.

Jared’ın bakışları anında aydınlanmış ve umut dolu bakar olmuştu. “Kararını gözden mi geçiriyorsun?”

“Hayır. Yani... Bilmiyorum.” Yüzündeki ifade aklımı karıştırıyordu.

Onunla kalmayı tercih edeceğimi inkâr etmiyordum ve zaten Jared da fikrimi değiştirmeye dünden razıydı.

Geceyi yurtta geçirdiğimde, Jared arabasının içinde her hangi bir belanın beni bulmasını bekliyordu. Bu düşünceden hoşlanmamıştım. Diğer yandan buna alışıktı ve kendi de söylediği üzere, bundan rahatsızlık duymuyordu.

Beth eve gelmemi bekliyordu. Jared'la kaldığım zaman, o da Chad'le kalıyordu ve herkes Beth'in bunu tercih ettiğini biliyordu.

Aklıma Ryan geldiğinde, yüzümü buruşturdum.

Ona, Jared'la birlikte kalıyor oluşumun geçici bir şey olduğunu söylemiştim. Yeni yerleşim düzenimle ilgili düşünebilecekleri beni rahatsız etmişti. Ryan'ın düşüncelerine neden bu kadar önem verdiğimi bilmiyordum, yalnızca onu üzecek olma fikrinden hoşlanmıyordum.

"Aklın karmakarışık," dedi Jared. Sesi endişeli geliyordu.

"Beni daha sonra arayacak mısın?" diye sordum.

Onu başımdan savmaya çalışmıyordum, ama işe yaramadığını da söyleyemezdim.

Jared vazgeçmişti. "Elbette."

"Bir başka oyun izlemek için sabırsızlanıyorum. Eminim Josh bunun rövanşını isteyecektir." Gülümsedim ve ona uzanarak dudaklarına baktım.

Jared gülümseyerek bana sarıldı. "Eğlenceliydi. Daha fazla oynamak istediğimden emin değilim. Bir gösteri amaçlamamıştım."

"Bir profesyonel gibi oynadığında Jared, bütün kalabalığın ilgisini çekiyorsun."

Omzunu silkti. "Elimde değildi. Neşeyle bağırdığını her duyduğumda, biraz daha iyi oynamaya başladım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Beni o kadar hayranın arasından duyabildin mi?"

Jared dudaklarıma öpücükler kondururken gülümsedi.

"Ne kadar gurur duyduğunu hissetmemin yanı sıra," beni bir kez daha öptü, "senin sesini koca bir stadyum dolusu insanın arasından bile duyabilirim."

Beni bir kez daha öptü, ama bu kez dudakları aralandı ve diliyle benimkini okşamaya başladı. Ağzındaki ter ve tuzun karışımını tadabiliyordum ve geri çekildiğinde dudaklarımı birbirine bastırmadan önce onları yalamıştım.

"Lütfen, bunu yapma," dedi dudaklarıma bakarak.

"Dudaklarımı yalamamla baş edemiyorsan, aynı evde birlikte yaşamamızı nasıl bekliyorsun?" Ona sataşmayı seviyordum. Gözlerinde

daha önce gördüğüm bir açlıkla yüzümü incelemesini izledim.

“Bir yolunu bulurum. Gerekirse yerde yatarım.”

“Sen yerde yatarsan, ben de seninle yerde yatarım.

Senin olduğun yerde uyanmak istiyorum.”

Jared gülümsedi ve “Keşke gerçek olsaydı,” dedi.

Ağzım açık kaldı. “Ama gerçek! Hafta içi burada, seninle kalmak istemediğim için mi kaldığımı sanıyorsun?”

Jared suratını ekşiterek omzunu silkti. “Hayır, böyle düşünmüyorum. Bunu söylememeliydim, kastettiğim şey o değildi.”

“Ne kastetmiştin?” dedim kendimi söyleyeceği şeye hazırlayarak.

“Her şeyin eski haline dönmesine alışmak zor olacak, hepsi bu.”

“Daha fazla şey kastetmiş gibiydin.”

Jared doğruca gözlerimin içine baktı. “O halde eşyalarını taşımama izin ver. Grup çalışman bitene kadar her şeyi halletmiş olurum.”

Bakışlarımı yere çevirdim. “Bilmiyorum Jared. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

Cevap çok kolay olmalıydı. Orada olmak istiyordum, Jared da orada olmamı istiyordu ve birbirimizi seviyorduk.

Ama normal hayatım buradaydı ve ben bu hayattan vazgeçmeye henüz hazır değildim.

Jared isteksizce gülümsedi. “Bunu kastetmiştim.”

Söylediği şeyi bu şekilde kanıtlamasına sinirlenmiştim.

Gözlerimi kıstım. “Bu adil değil.”

Alnını benimkine yasladı. “Gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz.”

“Beni, seni göreceğimden daha önce göreceksin,” diyerek yüzümü ekşittim.

“Diğerlerinin ne düşündüğüyle bu kadar ilgilenmiyor olsaydın, bu durumu değiştirebilirdin.” Bakışlarındaki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu.

“Sana sebebin bu olmadığını söyledim. Yani tam olarak bu değil.”

“Biliyorum. Anlıyorum.” Yalnız başıma odama gitmeden önce alnımı bir kez daha öptü.

Kendimi zavallı biri gibi hissediyordum. Korkunç bir sabah, harika bir öğleden sonra geçirmiştik ve sonra ben normal hayatımla ilgili aptallığım, bencilliğim ve inatçılığımla her şeyi mahvetmiştim.

Boş odamdan içeri girerek derin bir nefes aldım. Grup çalışmasından önce birkaç saatim vardı. Üzerimde hem Ryan’ın hem de Jared’ın teri vardı

ve bu, Ryan'ın erkeksi ve Jared'ın meleksi terinin kokusunun bir karışımıydı.

Aklımı daha da karıştırıyordu. Banyo yapmaya karar verdim.

Sıcak suyun altında, aklıma Jared'ın banyosundan başka bir şey gelmiyordu. Su basıncı daha iyiydi, suyun kokusu daha iyiydi ve etrafta yürümek için terlik giymek zorunda da değildim. Tekrar içimi çektim. Jared'ı arayıp eşyalarımı taşımasını istemek dışında hiçbir şeyin beni mutlu etmeyeceğini biliyordum. Bunu söylediğimde, onun sesini ve dairesine yürürken, eve gelmiş gibi hissedeceğimi düşünerek gülümsemeden edemedim.

Bornozumun içinde koridorda yürürken, yurtta kalmanın eksilerinden ziyade artılarını düşünmeye çalışıyordum.

Babamın ne isteyeceğine odaklanmıştım.

ilk olarak burada kalmamı isterdi, ama sonra aklıma Jack'in, benim için en güvenli yerde olmamı isteyeceği gerçeği geldi. Jared'ın kollarında kesinlikle daha güvendeydim.

Dairede yani.

Odamın kapısını kapatıp bornozumu çıkardım. Kapı tıklayınca aniden havlumu etrafıma sıkıca sardım. Kapının diğer tarafında Jared'ın gülümseyen yüzünü görmeyi bekliyordum.

Kapıyı açtığımda, karşımda Ryan duruyordu. Yıkanmış ve güzelce giyinmişti. Karşısında şoka girmiş ve üzerimden hala sular akar halde dururken beni tepeden tırnağa süzdü.

“Şey, selam,” dedi kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırırken.

Kapıyı yüzüne kapattım.

Kapı tekrar tıklatılmadan evvel, kot pantolonumla rastgele elime geçen pembe bir tişörtü giymeyi başardım.

“Nina?” dedi kapının arkasından gelen boğuk bir sesle.

“Bir dakika!” diye seslendim. Yanaklarımın kızardığım hissedebiliyordum. Kapıyı tekrar açtığımda, “Affedersin,” diyerek nefes aldım. “Seni beklemiyordum.”

“Anladım. içeri gelebilir miyim?”

“Seninle zaten konuşmam gerekiyordu,” dedim geçmesi için kenara çekilerek.

“Eyvah. Kocacık kıskandı mı yoksa?” diyerek gülümseyip ellerini ceplerine sokarak içeri girdi.

Arkasından kapıyı kapattım ve saçlarımı taramak için saç fırçamı elime aldım. “Bu onunla ilgili değil.

Benimle ilgili. Beni bu şekilde öpemezsin, özellikle de Jared’ın önünde. Bunun sahiden de sorun yaratmayacağını mı düşündün?”

“Hayır, sadece yapmak istedim.”

Saç fırçamı masama fırlattım ve bakışlarımı ona çevirdim.

“Ama yapamazsın. Bu, her şeyi daha da zorlaştırıyor.”

“Jared için mi?”

“Bizim için,” diyerek derin bir nefes aldım. “Bu, arkadaş kalmamızı zorlaştırıyor.”

“Sana, seninle Jared hakkında daha fazla tartışmayacağımı söyledim, senin için savaşmayacağımı değil.”

“Ne?”

Ryan gözlerini devirerek gülümsedi. “Seni seviyorum.”

Ağzından çıkan kelimeleri duymuştum, ama bu sözlerin anlamını idrak etmeye çalışıyordum. Kafamı salladım.

“Ne?”

Ryan bana doğru birkaç adım atıp ellerini kalçama koydu. “Beni duydun. Aptal değilim. Seninle Jared arasında neler olup bittiğini görebiliyorum. Ve aynı zamanda bana nasıl baktığını da görebiliyorum. Ve sakın bana, arkadaş olduğumuz için beni önemsediğin saçmalığından bahsetmeye kalkma. Bu farklı bir şey ve sen de bunun farkındasın.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bence kuruntu yapıyorsun.”

Kafasını salladı. “Hayır. Bekledim ve izledim. Bugünse emin oldum. Her ne sebeple reddediyorsan da orada bir yerlerde olduğunu biliyorsun, tıpkı benim gibi. Şu an birlikte olmamamızın tek sebebi Jared’la daha önce tanışmış olman. Bu da benim vazgeçmem için yeterince iyi bir sebep değil.”

Kendimi kötü hissediyordum. Bu konuşma için hazır değildim ve erkek arkadaşımın da dinliyor oluşu durumu kolaylaştırmıyordu. Jared, bunu inkâr etmemi bekliyordu.

Her ne kadar Ryan’a defolup gitmesi için bağırmak istesem de gerçeği inkâr edemezdim ve... kalmasını istiyordum. Haklı olduğunu bile bile, yalan söylediğini söyleyemezdim.

Ryan bana bir adım daha yaklaştı ve iki elini de kalçamın üzerine yerleştirdi. Gözlerini kapadı ve dudaklarımı birleştirdim. Beni öpmemesi için dua ediyordum.

Onu öpemez, ama ona hayır da diyemezdim. iki şekilde de onu incitecektim.
Bana doğru eğilerek bir süre bekledi.
Burnumdan nefes veriyordum. Bir şey beni olduğum yerde tutuyordu ve hareket edemiyordum. Gözlerim akmayan gözyaşlarıyla dolmuştu ve gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. Ne gözlerimi kapatabiliyor ne de bakışlarımı çevirebiliyordum.
Ryan ellerini çekerek birkaç adım geriye gitti ve Beth'in yatağına oturdu. "Üzülme Nigh. Bir seçim yapman için seni zorlamayacağım. Karar vermem bekleyeceğim."
Ona bakamıyordum. Yerde bir nokta bulmuş, bakışlarımı da o noktaya odaklamıştım. Sonunda gözyaşlarını yanaklarımdan süzülmeye başladı. O anda, kader seçimini benim için yapmıştı.
"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi yalvarır gibi.
Bakışlarının kapıyı delip geçeceğini düşünürken, kapı tıklatıldı. Hızla yüzümü kuruladım. Kapının diğer tarafında kimin olabileceğini düşünerek dehşete düşmüştüm.
Ryan ayağa kalkıp kapıyı açtı.

On Dördüncü Bölüm
Beş Gün

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" dedi Kim kapıdan girerken. Bana bakıp yüzünü ekşitti. "Sen ağlıyor muydun?" Bakışlarını Ryan'a çevirdi. "Ona bir şey mi yaptın?"

"O iyi... sanırım," dedi Ryan yüzünde boş bir ifadeyle bana bakarak.

"iyiyim." Lavaboya gidip kızarmış yüzüme su çarptım.

Yüzümü bir havluyla kurulayarak beni izlemekte olan arkadaşlarıma döndüm.

"Söylemedin, değil mi?" dedi Kim, Ryan'a bakarak.

Ryan evet anlamında kafasını sallayıp omzunu silkti.

"Önünde sonunda söyleyecektim."

Kim bakışlarım bana çevirdi. "Ve?"

"Yapma," dedim. Olanları saatler boyu açıklamam gerekecekti ve bunu Kim'e yapacak değildim.

Kim'in gözleri masum bir şaşkınlıkla açıldı. "Ne yapmayayım?"

"Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyorum."

"Nina..." diye konuşmaya başladı Ryan.

"Bana Nina deme. Buraya gelip hazır olmadığım bir sürü şey söylüyorsun. Kahretsin Ryan. Her şeyi imkânsızlaştırıyorsun!" Sözlerimin anlamlı olup olmadığını düşünemeyecek kadar sinirliydim ve bu durumdan memnundum. Düşünmek istemiyordum.

"Zaten bilmediğin hiçbir şey söylemedim" dedi ayağa kalkarken.

Kapıya doğru yürüyüp sonuna kadar açtım. "ikinizin de gitmesini istiyorum."

Kim, bu öfke nöbetime gülmemek için çabalıyordu ve Ryan da ellerini ceplerine sokmuştu.

"Grup çalışmasında görüşürüz," diye mırıldandı.

Kapıyı arkalarından kapattım ve sakinleşmek için olduğum yerde bekledim. Gerçek bir mücadeleden yeni çıkmışçasına vücuduma adrenalin pompalanıyordu.

Yavaşça nefes alıp vermeye başladım ve yüzümü ellerimle kapattım. Bu kadardı. Arkadaş olmamız için sahip olduğumuz bütün şansı kaybetmiştik.

Telefonum titreyince yerimden sıçradım. Telefonu elime almadan önce tereddüt ettim, fakat uzanıp arayan kişinin kim olduğuna baktım.

Jared'dı.

Telefon her çalışında, cevap vermek istiyor, ama yapamıyordum.

Ona yapacağım bütün açıklama gerçeği söylemek olacaktı ve bu da onu mahvedecekti. Telefon tekrar titremeye başladı ve cevap vermezsem kapıma geleceğini bilerek telefonu açtım. Yüzümü kurulayıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Merhaba?” Bir süre bekledim. Kalbim küt küt atıyordu.

“iyi misin?” Sonunda konuşmuştu. Sesindeki acıyı duymamak imkânsızdı.

Ağzımı kapayıp ağlamamaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. “Hazırım.”

Cevap vermeden önce bir süre duraksayıp sonra gergin sesiyle, “Neye hazırsın?” diye sordu.

“Eşyalarımı taşımaya... Grup çalışmasına gitmeyeceğim, yani sana yardım edebilirim. Saat on olmadan eşyalarımı taşımış oluruz ve yatağa girip bütün bunları unutabiliriz. Onunla konuşmayacağım, yanına gitmeyeceğim.

Yemin ederim.” Sesimin umut dolu çıkmasına gayret ediyordum, ama sesim gitgide kısılıyordu.

Hüsran dolu bir şekilde içini çektiğini duydum.

“Nina, bunu yapamazsın. O senin arkadaşın.”

“Evet, yapabilirim, yapacağım,” diye söz verdim.

Benim gibi zayıf, güvenilmez bir korkakla yaşamak istemeyeceğini söylemesini bekledim, ama o sessizliğini koruyordu.

“Beni artık istemiyorsun, öyle değil mi?” diye sordum.

Sakin olmak için büyük çaba sarf ediyordum.

Derin bir nefes aldı. “Seni istiyorum. Seni her zaman isteyeceğim. Buraya kendi isteğinle gelmeni istiyorum.

Bana ya da... kendine bir şey kanıtlamak istediğin için değil. Kendine oradayken güvenmediğin için buraya gelmeni istemiyorum.”

Telefon elimden düşmüştü. Ellerimle yüzümü kapattım.

Yaptıklarımdan soma beni neden isteyecekti ki? En iyi ihtimalle içler acısı; en kötü ihtimalle ise tehlikeli bir şekilde neredeyse sadakatsizdim.

Yatağıma oturdum ve kafamı yastığıma dayayarak sessizce ağlamaya çalıştım. Jared’ın beni duyup daha da kötü hissetmesini istemiyordum. On dakika sonra kapının çaldığını duydum. Cevap vermeyince, yavaşça açılmıştı. Jared kapıda duruyor, benim hissettiğim gibi mahvolmuş görünüyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Doğrulup gözlerine bakmaya çalışarak yüzümü kuruladım.

Bana doğru yürüdü ve kollarıyla beni sararak ayağa kaldırdı.

“Benimle eve gelmeni istiyorum,” dedi. Yüzü saçlarımın arasına gömülüydü.

Kafamı salladım. Yalnızca bunu yapabilmiştim.

Koridorda yürürken sessizdik. Jared elimi tutmamış, yalnızca arabaya giderken kapıları benim için açmış ve sessizce yanımda yürümüştü. Araba hareket etmeye başladığında, ağlamamak için kendimi zorluyordum.

Jared elini uzatarak elini benimkinin üzerine koydu.

“Ağlama,” diye fısıldadı.

Beni teselli etmek için daha fazla çabalamaması için dua ederek gözlerimi kapadım.

Dairesine geldiğimizde arabayı park etti. Motoru durdurmuştu, ama ikimiz de hareket etmemiştik.

“Kalmaya karar verirsen Claire’i birkaç eşyanı almaya yollayabilirim,” dedi önüne bakarak.

“Kalmamı istiyor musun?” Vereceği cevaptan korkarak ellerimize baktım.

Jared bakışlarını aniden bana çevirdi. “Sormana gerek var mı?”

“Beni istememelisin. Ben korkunç biriyim. Çok kızgın olmalısın.”

“Kızgın değilim. Sen ikimiz için de yeterince kötü hissediyorsun.” Bir süre duraksadı ve ardından konuşmaya devam etti. “Bu senin suçun değil. Hatta onun suçu bile değil... Buna sebep olan benim. Onunla birlikte olmalısın.” Sesi kısılmıştı.

“Kimi istediğime dair bir şey söylemeye hakkım yok mu? Seçim hakkım yok mu? Yokmuş gibi hissediyorum.

Sen bile böyle davranıyorsun. Ne yaparsam yapayım, kaybedeceğim.”

“Bilmiyorsun Nina, başka türlü davranamam.”

Kafamı salladım, bunu düşünmeyi dahi reddediyordum.

Jared yavaşça çenemden tuttuğunda, bakışlarımız birleşti. “Seni bir seçim yapmaya zorlamayacağını söyledi.

Ama eğer bir seçim yapmazsan, kaybeden ben olacağım.

Bu yüzden senden bir seçim yapmanı istiyorum Nina. Beni seç. Lütfen... beni seç.” Kafasını salladı. “Sensiz yaşayamam ben.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu nazikçe öptüm.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim “Ben seçimimi çoktan yaptım Jared. Bin kere de olsa yine seni seçerdim.”

Jared kafasını göğsüme dayadı ve tıpkı benim gibi çaresiz olduğunu bilerek ona sıkıca sarıldım. Benim için kaderle savaşacağını söylemişti, ama bu savaşın onun değil, benim savaşım olduğunu anladığı için dehşete düştüğünü görebiliyordum.

Ertesi sabah kendimi biraz daha iyi hissederek uyandım.

Jared’ın kollarının arasında olmak dünyamı yeniden düzene girmiş gibi hissettiriyordu.

“Nasıl uyudun?” diye fısıldadı.

Dönüp yanağımı göğsüne yasladım. “Taş gibi. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum bile. Sen nasıl uyudun?”

Omzunu silkti. “iyi, sanırım. Benim için.”

“Bir saatten fazla uyudun mu?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“Hiç uyumadın, değil mi?” diyerek yüzümü ekşittim.

“Düşünmem gereken çok şey vardı” dedi uykusuzluğunu gerekçelendirircesine.

Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, aşağı doğru eğilerek saçlarımı öptü ve beni kendine doğru biraz daha çekerek sıkıca sarıldı. “Şu anda düşünmem gereken birçok şey var.”

“Ne gibi?”

“Sen duşa gir ve ben de ikimize kahvaltı hazırlayayım.

Waffle kulağa nasıl geliyor?”

“Waffle harika olurdu. Konuyu değiştirme.”

Gülümsedi. “Güne olanları tekrar etmekle başlamak istemiyorum. Normal bir sabah geçirelim, olur mu? Birkaç saat sonra sınavın var ve ben de Little Corn’a gitmek için hazırım. Bunu atlattığımızda, kalbinin içindekine dair ölümüne konuşabiliriz.”

Söylediğini duymamış gibi yapmayı seçtim. “Little Corn. Mımm... Hamaklar, güneş, sahil, okyanus... Kulağa, waffledan bile daha muhteşem geliyor.”

Yataktan kalkıp banyoya giderken tişörtünü çıkardım.

Kırışmış tişörtü, yanından geçerken kirli sepetine attım. Jared bir anda hareket etmeyi bıraktı ve daha sonra sinirli bir şekilde iç çekerek merdivenlerden indiğini duydum.

Sonraki günler çabucak geçmişti. Daha ne olduğunu anlayamadan, sınavlarım bitmiş, ödevler teslim edilmiş ve bahar tatiline girmiştik. Cuma akşamını Jared'la geçirdim, ama onun kollarının arasında olmama rağmen, heyecandan uyuyamamıştım. Cumartesi günü çantalarımızı hazırladık. Tatil için aldığım bikinilerle Jared'ı kızdırıyordum.

Pazar günü nihayet gelip de havaalanına adımımı attığımda, içimdeki heyecanı bastırmakta zorlanıyordum. Cynthia babamın da her zaman yaptığı gibi, tatilimiz için bir jet kiralamıştı. Bunun sebebini hiçbir zaman anlamamıştım, ama uçağa yüklenen şeyleri gördükçe, normal bir uçakla seyahat edemeyeceğimizi fark ettim.

Daha önce gittiğimiz tatilleri hatırlamaya, ben uçağa binerken Gabe'in ya da Jared'ın etraftakilere emirler vermesini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Hatırlayabildiğim tek şey, babamın kocaman elini tutarak kabine girerken yüzlerindeki gülümsemeyle beni karşılayan uçuş ekibiydi.

Cynthia'yla birlikte merdivenleri çıktım ve Jared bavullarımızı mavi tulumlu bir adama verirken, ona dik dik bakmamaya gayret ettim. Ülkeden ayrıldığımızda, bu işin arkasında kaç kişinin çalıştığından emin değildim, ama bütün bu ayarlamalar bana ustaca planlanmış detaylı bir operasyon gibi geliyordu.

Jared son derece profesyoneldi. Uçuşumuzla ilgili detaylarla ilgilenip insanlara emir vermekte hiçbir sorun yaşamıyordu. Uçağa yükleme yapan adamlar, Jared'ın emirleri üzerine harekete geçiyor, herhangi bir hata yapmaktan korkuyor ve Jared onlardan biriyle konuştuğunda, hepsi gergin ve itaatkâr şekilde onu dinliyordu.

O, kontrol ve liderliğin simgesi gibiydi; kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya devam ediyordu.

Jared kafasını çevirip bana baktığında, ona el salladım.

Çalışanlara karşı takındığı ifadesizliğine bürünmeden önce, yüzüne hafif bir gülümseme yayılmıştı.

Yanımda bir büyük ve üç küçük bavul götürüyordum.

Cynthia'nın eşyaları da dâhil her şey uçağa yüklenmişti.

Annem hiçbir zaman az ya da yeteri kadar eşyayla yetinmezdi.

Jared işini bitirip uçağa girdiğinde, heyecanımı bastırmaya çalıştım. Üzerinde beyaz bir gömlek ve kot pantolonla koridorda yürüyerek yanımdan geçti.

Anında hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarımı çatmıştım.

Jared bu seyahat sırasında yalnızca benim korumam olarak kalmakta ısrar ediyordu. Aklıma ilk gelen şey kollarımı birleştirip suratımı asmaktı, ama Cynthia'nın Jared'ın öncelikleri konulu nasihatlerini dinlemek istemediğim için bundan vazgeçtim.

Jared yanımdaki boş koltuğa oturup kemerini bağladı.

Yorgun bir şekilde iç geçirdi ve eğilerek alnımı öptü.

"Yalnız olduğumda yapacak çok daha fazla iş çıkıyor. Bex'i de getirmeliydim," diyerek gülümsedi.

Kalp atışlarımı normal bir seviyeye getirmeye ve yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirmeye odaklanarak bir süre onu izledim. Erkek arkadaşım olması kadar bu tatilde koruyucum olmasından da ne kadar etkilendiğimi anlamasını istemiyordum.

"Etkilendim," diyerek gülümsedim.

"Öyle mi? Ben de neden bu kadar gergin olduğunu merak ediyordum. Bir anda uçuş korkusuna kapıldığını sanmıştım."

Kafasını çevirip bana sırıttığında, gerçeği anladığını fark ederek utançtan kızarmaya başladım. Onu izlerken neler hissettiğimi sezebiliyordu.

Kendimi hakarete uğramış gibi hissettim. "Hiçbir zaman uçmaktan korkmadım."

Jared birden kuşkulanmışçasına bir ifade takındı. "O halde tam olarak neden etkilendin?"

Omzumu silktim. "Emirler vermeni izlemek ve diğerlerinin de sana verdiği tepki. Bu yönünü daha önce görmemiştim. Bu çok... çekici."

"Seni bu mu etkiledi? ilginç," dedi Jared söylediklerimi kafasında tartarken.

"Ah, aslında bundan daha fazlası da var. Beni her an etkiliyorsun," dedim yüzünü inceleyerek.

Jared kafasını koltuğa yaslayarak gözlerimin içine baktı. Konuşmamız onu eğlendiriyordu. "Sahiden mi? Bense daha sıkı çalışmam gerektiğini düşünüyordum."

Gülümsedi ve bana doğru eğildi. Beni öpmesini bekliyordum, ama o bunun yerine kemerimi sıkıca bağladı. Gülümsedim ve derin bir nefes aldım. Camdan, dışarıdaki ekibin koşuşturmasını görebiliyor ve boynumda Jared'ın ılık nefesini hissediyordum; omzumun üzerinden dışarıyı seyrediyordu. Tatillerden önce hissettiğim neşe, beş gün boyunca Jared'la gerçekten yalnız olacağımız gerçeğinin yarattığı mutlulukla birleşince sabit oturmamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

“iyi misin? Kalbin neredeyse çıkacak gibi atıyor,” diye fısıldadı Jared kulağıma.

“Sadece mutluyum,” dedim dışarıyı seyretmeye devam ederek.

Pilot dâhili telefondan annemle konuşarak kalkıştaki pozisyonumuz, öngörülen varış zamanı ve Nikaragua’daki hava durumu hakkında ona rapor verdi.

Uçak hareket edip kalkmak için pist üzerinde ilerlemeye başladı. Jared elimi tutarak parmaklarını benimkilere kenetledi ve kafasını tekrar koltuğa yaslayarak mavi gözleriyle beni izlemeye koyuldu. Yüzüne halinden memnun olduğunu gösteren geniş bir gülümseme yayıldı. Ben de ona gülümsedim ve uçak aniden havalanırken gözlerimi kapadım. Uçağın gövdesi anlık bir sarsıntıdan sonra, ağırlığı olmayan ve havada süzülen bir araca dönüşmüştü.

Jared bana, büyük adadan misafirleri Little Corn Adası’na götürecek deniz taksilerinin olduğunu söylüyordu.

Ama bütün eşyalarımız ve gözetleme ekipmanlarıyla küçük bir botu kullanmamız imkânsızdı. Eşyalarımız için daha büyük bir deniz aracı kiralamış ve kalacağımız yere, Casa Iguana’ya bizi götürmesi için de bir araba ayarlamıştı.

“Oraya gittiğimizde, ilk birkaç saat beni göremeyeceksin. Ekipmanları ayarlayıp kurmam gerekiyor.

Cynthia üç bungalov ayırtmış ve büyük olanında kendisi...”

“Elbette.”

“... kalıyor ve senle bense daha küçük olan uçurumun kenarındaki odalarda kalıyoruz.”

“Uçurum mu? Deniz nerede peki?”

Jared sabırla gülümsedi. “Yakında. Yalnızca iki dakika yürümek gerekiyor. Uçurumun olduğu taraftaki odalar daha özel ve kişisel. Endişelenecek bir şey yok.”

“Koruyucu meleğim benimle, ne için endişelenebilirim ki?” deyip sırıtarak dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum.

Sözlerim onu gülümsetmişti. “Ekipmanları kurmam biraz zaman alacak, ama bu sırada sen de valizlerini boşaltır, odana yerleşirsin.”

“Üç oda bana fazlasıyla israf gibi göründü. Neden sen ekipmanlarını kurarken, ben de senin odana yerleşmiyorum?”

Jared fikrimi beğenmişti, ama kafasını salladı. “Benim odam bilgisayar ekranları ve ekipmanlarla dolu olacak. Pek de romantik olduğu

söylenemez.”

“Aman Tanrım,” dedim. Sesim hastalıklı bir şekilde sevimli çıkıyordu. “Romantik mi olacaksın?”

Burnunu kırıştırdı. “Aman Tanrım, deme.”

Kıkırdadım ve başımı omzuna yaslayıp uçuşun geri kalan kısmında kıpırdamadım.

***

Corn Adası’na öğleden sonra vardık ve uçaktan indiğimizde bizi, birisi benden kısa ve diğeri de Jared kadar uzun, ama onun iki katı genişliğinde iki adam karşıladı.

Arkalarında yerli halktan birkaç insan çalışmak için hazır ve biraz da korkmuş şekilde dikiliyordu. Bakışlarımı Jared’a çevirdim. Ondan neden bu şekilde korktuklarına bir anlam veremiyordum. Onu, şu an olduğundan çok daha tehditkâr olduğu zamanlarda görmüştüm oysaki.

Diğerlerinin önünde duran iki adamın şoförümüz ve arkadaki araçların da bize ait olduğunu anlamam uzun sürmedi. Normal bir taksinin alacağı yükün neredeyse iki katını alacak kadar geniş beyaz arabalar valizlerin yerleştirilmesi için hazır bekliyordu.

Jared’ın akıcı ispanyolcasıyla konuşmasını bekliyordum, ama o ve sürücü, anladığım tek dilde konuşmaya başladılar.

Jared bir kez daha kontrolü eline alıp emirler vermeye başlamış ve eşyalarımızın güvenli bir şekilde arabalara yerleştirilmesini sağlamıştı. Bu kez onun yanındaydım ve elimi tuttuğunda, kendimi ifade edemeyeceğim kadar mutlu hissediyordum.

“Hazırız Bay Ryel,” dedi kısa adam. Konuşmasında hafif bir ispanyol aksam ve yüzünde de belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Bot bizi bekliyor, değil mi?” Jared bana karşı asla kullanmadığı duygusuz ve emredici bir tonda konuştu.

“Evet, evet. Bot ekibi sizi adaya götürmek için hazır bekliyor. Memnun kalacaksınız Bay Ryel. Siz ve eşiniz güzel vakit geçireceksiniz.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim ve kısa boylu adam kafasını sallayarak neredeyse gözlerinin kapanmasına sebep olacak kadar geniş bir şekilde gülümsedi.

Jared elimi sıktı ve elimi yukarı kaldırarak dudaklarını parmaklarıma bastırdı ve ardından elimi göğsüne yasladı.

Bakışları, adama teşekkür edip ona bahşiş verirken biraz olsun yumuşamıştı.

Çocukluğumda tatile gittiğimizde, olmadığım biri gibi davranmaktan hoşlanırdım. Providence'dan ayrıldığımızda, istediğim herhangi biri olabileceğimi hissederdim ve Jack de elbette bu isteğimi yerine getirirdi.

Genellikle bir prenses oluyordum, birkaç kez dünyaca ünlü bir buz patencisi ve bir kez de genç bir oyuncu olmuştum.

Babam şoförler ve yardımcılar kiraladığı için, önemli biri gibi görünmek oldukça kolaydı. Yerlilerin Bayan Ryel olduğumu düşünmesiyse, bugüne kadar oynadığım en muhteşem roldü. Duruşumu dikleştirdim, Jared'ın eşi olduğumu sanmaları gururumu okşamıştı ve rolümü en iyi şekilde oynamak istiyordum.

iskeleden ayrıldıktan kırk beş dakika sonra, bir başka iskeleye yanaştık ve yeni insanlar bizim için çalışmaya başladı. ileri gidip gelmek yerine kum kaplı bir yolda yürüyorlar ve palmiye ağaçlarının arasından geçiyorlardı.

Onlarla aynı yolu takip edip bizi bekleyen karavana gittik. Jared bana bunların adadaki en kullanışlı araçlar olduğunu söyledi ve yerli halk bisikletlerine binip karavanımıza ilgisizce göz atınca, bunun doğru olduğunu anladım.

Gün çok hızlı geçmiş ve odama yerleştiğimde, neredeyse akşam olmuştu. ilk başta içeriye girip göreceklerimden çekinerek hareket etmiş, ama bungalovdan içeriye girip tuhaf renklerle boyanmış ferah odayı gördüğümde rahatlamıştım. Geçici evimin çevresi palmiye ağaçlarıyla çevriliydi ve bungalovumun Cynthia ile Jared'ınkilerin ortasında olduğunu fark ettim.

Yüzüme su çarptım ve yalnızca bir hafta önce aldığım uzun turkuaz renkli elbisemi giydim. Elbisemin boyun kısmındaki askı iplerini bağladım ve yeni yerleştirdiğim dolabımdan bir çift sandalet seçip onları da giydim.

Kirli yolu yürüyüp Cynthia'nın bungalovuna ulaştığımda, yanında getirdiği birçok kitaptan bir tanesini okumaya başladığını gördüm. Büyük bir şapka ve kare güneş gözlükleri takıyordu. Bacaklarını bir sandalyenin üzerine uzatıp kibarca birbirinin üzerine atmıştı. Bungalovunda bile, bir hanımefendi olmayı sürdürüyordu.

"Merhaba canım," dedi kitabını kucağına bırakırken.

"Selam anne. Odan nasıl?" diye sordum yanında otururken.

Bana doğru eğilip gülümsedi. "Güzel. Seninki nasıl? Ve ada hakkında ne düşünüyorsun?"

"Odam harika. Adadan henüz emin değilim ama... ilginç olacağına inanıyorum. Araba yok, uçak yok, telefon yok, internet yok, su için yağmur

suyu kullanılıyor.

Karayipler'e gitmek istediğinde böyle bir tatil olacağını hayal etmemiştim."

"Eminim Jared'la ikiniz eğlenebileceğiniz bir şeyler bulursunuz. Şnorkelle yüzme, balık tutma gibi birçok şey yapabilirsiniz. Güneşte yanmamaya dikkat et," dedi dikkatini tekrar kitabına vermeden evvel.

Bunun, onu yalnız bırakmam için gereken işaret olduğuna kanaat getirdim. Odama giderken biraz daha yürümeye karar verip beni dakikalar içinde sahile götüren patikada ilerlemeye başladım. Ufukta balıkçı tekneleri vardı, su berraktı ve batan güneşle beraber bulutlar sarı-mavi karışımı bir renge bürünmüştü. Bu manzara tamamen bir kartpostal için mükemmel bir malzemeydi.

"inanılmaz, öyle değil mi?" dedi Jared kollarını belime dolarken.

Başımı göğsüne yaslayıp okyanusa baktım. "inanılmaz olan, her şeyden çok sensin." Kollarında rahatlamıştım.

Dudaklarını çıplak omzuma bastırdı ve geride bıraktığı sıcaklıkla gülümsedim. "Gerçekten çok güzelsin."

Döndüm ve kollarımı onunkilerin altından çekip beline sarıldım. Üzerinde hala beyaz gömleğiyle kot pantolonu vardı, ama gömleğinin kolları yukarı kıvrılmıştı ve ayağında da sandaletleri vardı.

"Senin karın olduğumu söylediğinde, sürücüyü neden uyarmadın?"

Sırıttı. "Sanırım, kulağıma o kadar harika geldi ki haksız olduğunu söyleyemedim. Bu seni rahatsız mı etti?"

Kafamı salladım. "Hiç de bile. Tatillerde her zaman olmadığım biri gibi davranmaktan hoşlanmışımdır."

Jared tek kaşını kaldırdı, eğlendiği belli oluyordu.

"Bu kez kraliyet ailesinden misin yoksa ödüllü bir oyuncu mu?"

"ikisi de değil." Kahkaha attım. "Görünüşe bakılırsa, bu tatilde Bayan Jared Ryel'ım." Sözcükler ağzımdan, sanki güzel yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi çıkmıştı. Bunları dile getirmek garip, ama bir o kadar da bilindik geliyordu.

Jared'ın bakışları aydınlandı. "Pekâlâ... Eğer istediğin buysa, öyleymiş gibi davran bakalım. Bunu yapabilecek pek fazla vaktin yok."

Kaşlarımı çattım. "Hiç hatırlatma. Yalnızca beş günümüz kaldı ve biz henüz başlamadık bile."

"Tatilimizden bahsetmiyordum sevgilim. Bayan Jared Ryel olduğunda, Bayan Jared Ryel'mış gibi yapamazsın."

“Ah,” dedim son söylediği şeyi kafamda tekrarlarken.

Yüzünde, yalnızca en özel anlarımızda gördüğüm bir ifadeyle bana baktı. Derin bir nefes aldım ve kocaman bir gülücüğün bütün yüzüme yayılmasına izin verdim.

Tatillerde farklı kişileri canlandırmada ne kadar ustalaşmış olsam da duygusallığından aşırı derecede etkilendiğimi gizleyemiyordum.

“Köye inmeye ne dersin?” Ellerini koluma doğru kaydırarak geriye doğru birkaç adım atarak beni de yanına çekti.

“Evet derim,” dedim neşeyle. Birkaç saniye önce hissettiğim coşkunluk hissiyle dolup taşmak üzereydim.

El ele tutuşarak kirli yolu yavaşça yürüdük. Üzerinde yürüdüğümüz şey aslında bir yol bile değil; daha çok üzerinden geçen bisiklet ve diğer araçların bıraktığı izlerle oluşmuş bir patikaydı.

Önümüze, üzerinde doğruca köye gidildiğini gösteren bir tabelanın bulunduğu bir yol ayrımı çıkmıştı.

Küçük kulübelerle alüminyumdan yapılmış evleri görmemiz fazla uzun sürmedi. Yerli halk birçok noktada bir araya gelmiş konuşuyor, yanlarından geçerken bizi seyrediyordu. Kimisi bize gülümserken, kimisi de kafasını çevirip konuşmasına dönmeden önce, bize garipseyen gözlerle bakıyordu.

Turistlerin alışveriş yapabileceği tek bir dükkân dahi görmemiştim, ama köyde yaptığı çeşitli şeyleri satan zanaatkârlar vardı.

Nalbant ve takıcı karışımı olduğunu anladığımız bir kulübeye girdik. Jared, bazılarının üzerinde kabaca işlenmiş olsa da taşlar bulunan, ama sivriltilmemiş ve lehimlenmemiş yüzük, kolye ve küpelere bakarken beni izliyordu ve bir yüzük özellikle dikkatimi çekmişti.

Gümüştü ve ilk bakışta dekoratif durması için üzerinde deniz kabukları olduğunu sanmış, ama daha yakından baktığımda, iki düzineye yakın yüzüğe ince bir metalle bağlı sert, işlenmemiş ve kesilmemiş küçük taşlar, yanı elmaslar olduğunun farkına varmıştım.

“Bunu sevdin mi?” diye sordu Jared.

“Bu benzersiz bir şey.” Bakışlarımı yüzükten ayıramıyordum.

Satıcı daha iyi bakabilmem için yüzüğü daha yakınıma getirdi. “Bu gerçek gümüş.” Sesinden gurur duyduğu anlaşılıyordu. “Gümüşü kendimiz dövüyoruz, gördünüz mü?” diyerek yüzüğün girintili çıkıntılı yüzeyini işaret etti. “Elimizle cilalıyor ve yine kendimiz sertleştiriyoruz. Elmaslar elle bağlandı, ama oldukça güvenlidir.” Elmasların ne kadar güvenli

durduklarını göstermek için yüzüğü çevirdi. “Burada yapıldı. Çok güzel öyle değil mi? Denemek ister misiniz?”

Jared satıcıya gülümseyip elini uzattı. Adam yüzüğü Jared’ın avucuna bıraktı ve Jared elimi tutup yüzüğü sol yüzük parmağıma taktı.

“Biraz büyük, ama yine de uyuyor gibi,” dedi bana bakarak.

“Çok güzel...” Çıkarmadan önce son kez inceliyordum.

“Teşekkür ederim. iyi günler.”

Yüzümde ne gibi bir ifade vardı bilmiyordum, ama Jared kendi kendine gülüp kafasını salladı. Kolunu omzuma attı ve beni sevecenlikle kendine doğru çekip yanağımı öptü. Burada, Providence’da olduğundan oldukça farklıydı. Gözlerindeki gölgeler, ekip ve eşyalarımızla ilgilenmesine rağmen, Rhode Adası’na indiğimizden beri varlığını yitirmişti. ilişkimizle ilgili duyduğu kaygı ve endişenin bu şekilde kaybolmasıysa güzel bir değişiklikti. Mümkün olsaydı, o an ona bir kez daha âşık olurdum.

Yolun sonuna kadar iki yanında dört adet rengârenk boyalı kulübelerin yanından geçerek yürüdük. Yerli halktan bazıları enstrümanlarını çalıyordu. Müzik Latin ile Karayip karışımıydı ve kulağa havadaki sıcaklık ve nemle uyumlu geliyordu. Jared beni müzik yapanların toplandığı yere götürdü ve birlikte çalıp söylemelerini izledik. Kendilerine yaklaşırken bize gülümsemişlerdi, gitar çalan adam da kafasıyla bize selam vermişti. Yaşlı bir çiftin sokağın ortasına doğru ilerleyip dans etmeye başladığını gördük.

Onlara bir başka çift de katıldı ve ardından gitarist dikkatleri üzerinde toplamak için boğazını temizledi.

Sokaktaki insanlara tekrar selam verip bu kez Jared’la konuşmaya başladı.

“Dans eder misiniz? Karınızla dans edin!” dedi gülümseyerek.

Diğer çiftleri de dansa davet ediyordu.

Jared gülümseyerek bakışlarını bana çevirdi. “Dans etmek ister misin?”

Panik olmama rağmen Jared’ın yüzündeki istekli ifade karşı koymamı imkânsızlaştırmıştı. Beni kirli sokağın ortasına çekip müziğin akışına göre döndürmeye başladı. Çevremizdeki insanlar bizi alkışlayıp neşeyle tezahürat yaparken, birkaç şarkı boyunca dans etmeyi sürdürdük. Jared çaba harcamadan uyduruk dans pistimizde beni döndürüp duruyordu ve her dönüşümde elbisem havalanıyor, bacaklarıma çamur bulaşıyordu.

Çok geçmeden nefessiz kalmıştım, ama Jared biraz bile olsun yorgun görünmüyordu.

Güneş batarken, müziğin ritmi de yavaşladı ve Jared beni kendine daha da yaklaştırdı. Aklıma barda ilk dans edişimiz geldi ve bana tamamen yabancı olan birine o kadar yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Yalnızca birkaç ay sonra yabancı bir ülkede, Karayipler'deki küçük bir adada yabancıların arasında dans ediyor, evli bir çiftmişiz gibi davranıyorduk. Bütün anılarım mükemmel olmasına rağmen Corn Adası benim için büyülü ve özel bir yerdi.

Şarkı sona erip müziğin ritmi yeniden yükselmeye başladığında, Jared yüzünde özür dileyen bir tavırla kendini geri çekti. "Yakında hava kararacak ve çok uzun bir gün geçirdin. Dönmeliyiz."

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı büküp içimi çektim.

"Geri geleceğiz," dedi beni teselli etmek için. Yeni arkadaşlarımıza el sallarken, parmaklarını benimkilere kenetlemişti.

"Evet. Geri gelin! Sizin için daha fazla çalacağız!" dedi gitarist.

Jared ona doğru yürüyüp adamın avucuna yirmi dolar sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim. Harika vakit geçirdik."

"Sorun değil! Her zaman gelebilirsiniz!" Gitarist gülümsemiş, öncekinden daha da neşelenmişti.

Geldiğimiz yola dönmeden önce, son bir kez el salladık.

Yol ayrımını arkamızda bıraktığımızda, Jared beni kucağına aldı.

"Beni taşımak zorunda değilsin."

"Ayakkabıların yeni mi?" diye sordu.

"Nereden bildin?"

"Parmaklarına sürtüp acıtıyorlar. Buradaki ilk gününde yara bandı kullanmak istemezsin, öyle değil mi? Daha görecek çok yer var."

Kafamı salladım. "Hissettiklerimi sezebiliyor ve tam olarak bana rahatsızlık veren noktayı bilebiliyor musun?"

"Sana daha önce de söylemiştim. Giderek güçleniyor."

"Biliyorum, ama hala buna alışabilmiş değilim. Bu biraz..." Uygun bir kelime bulmaya çalışırken, burnumu kırıştırdım.

"Garip," diye tamamladı cümlemi. "Bundan bahsetmiştin."

Hevesle yanağını öptüm. "Harika bir tatil geçiriyorum ve daha geleli yalnızca birkaç saat oldu!"

"Bunun... bugüne kadar geçirdiğin en güzel tatil olmasını istiyorum."

"Görev tamamlandı," diye fısıldadım burnumu boynuna sürterken.

“Kulağımdan uzak durmazsan, bir şeye takılıp düşeceğim,” dedi gülerek.

“Hiç sanmıyorum.” Kulak memesini hafifçe ısırıyordum. Amacım yalnızca onu biraz kışkırtmaktı, ama dudaklarından sessiz bir inilti çıkmıştı.

“Nina, lütfen yapma.”

“Birinin kulak fetişi mi var?” dedim kulağını yavaşça yalarken.

Aniden beni yere bıraktı. Dudaklarımı birleştirdim; kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Pekâlâ. Bundan ilk buluşmamızda bahsetmemiştin,” diye kıkırdadım.

Ona sataşmama bozulmuş gibi yapmaya çalışıyor, ama yüzüne yayılan sırıtmaya engel olamıyordu. “Çünkü bundan benim de haberim yoktu.”

Bunu da kurallar listesine ekleyeceğini fark ettiğimde, yüzümü ekşittim. “Yapmama izin olmayan bir şey daha.”

Beni kollarının arasına alarak ayaklarımı yerden kesti.

“Nina, seninle yalnız olduğum her saniye zaten kendimle savaşıyorum. Sen... bu elbisenin içinde, bu kadar güzelken... Burada, benimle ne kadar mutlu olduğundan bahsetmeye gerek bile yok.”

Beni tekrar yere indirdiğinde, çoktan bungalovuma gelmiş olduğumuzu ve kafamı çevirdiğimde de Cynthia’nın dönüşümüzü beklediğini gördüm. Bana bir öpücük yollayıp uykuya dalmak için kendi odasına çekildi.

O an yanıldığımı anladım. “Yalnız uyuyacağım, değil mi?”

Jared nazikçe yüzüme dokundu. “Eğer bana kalsaydı, hayatımızın sonuna kadar her gece kollarımın arasında uyurdun.”

“Ne dilediğine dikkat et.” Söylediği şeyle hissettiğim rahatlığı saklayamamıştım.

“Çabucak bir duş alacağım. On dakika sonra görüşürüz.”

Odama çıkan merdivenleri tırmanırken, yürüyüşüme dikkat ediyordum. Sinekliğin ardından ona el sallamak için dönene kadar beni bekledi ve ardından ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ertesi sabah uyandığımda, üzerimde vücudumu örten ince bir örtü vardı. Jared yanımda yatıyor, fakat can sıkıcı bir şekilde benden uzak duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu aniden ve elime buz gibi bir bardak su tutuşturdu.

“Neden o kadar uzakta duruyorsun?” diyerek dudağımı büküp koca bir yudum su içtim.

Jared gülümsedi. “Havalandırma yok. Bir vantilatör bulmak zorunda kaldım.” Köşeyi işaret etti. Şiltenin yanında bir vantilatör yavaşça dönerek

çalışıyordu.
Kaşlarımı çattım. “Buradan ayrılmak zorunda mı kaldın?”
“Sen evde elektrikli battaniyeyle uyurken, ısıyı dengelemek için daireyi serin tutuyorum. Havanın çok soğuk olduğu geceler bile, terlememen için sabaha kadar kaloriferler yanmıyor. Buradaki sıcaklığı ve nemi düşündüğümüzde...” kaşlarını çatarak konuşmasına devam etmedi.
“Çok fazla terlememden endişe ettin,” dedim onun yerine cümlesini tamamlayarak. Bunu, olabilecek en politik şekilde söyledim.
“Çok sıcaktın ve bir şey yapmam gerekiyordu... ve hala terliyorsun.” Belli ki korkmuştu.
Çevreme bakındığımda, bütün pencerelerin açık olduğunu gördüm. “Dün gece uyumadın.”
Jared kızgınlıkla içini çekti. “Benimle uyuduğun için havale geçirebilirdin ve bir saat uyumadığım için endişeleniyorsun.”
“Bir saatten daha fazlasına ihtiyacın var.”
“Uyudum.”
“iyi.” Bardağı başucumdaki komodine bırakmadan önce, büyük bir yudum daha aldım. “Tekrar duş alacağım, yapış yapışım.”
Jared suçluymuşçasına kafasını sallayıp kendi bungalovuna doğru yolu koyuldu.
Duş alıp yanımda getirdiğim plaj için gerekli eşyalarımı karıştırmaya başladım. Elime küçük bir parça aldığımda, aklımda Jared’ı nefessiz bırakmak vardı ve bunu başaracağım şeyi bulmuştum. Şansıma tek parçaydı.
Pembeydi ve neredeyse bir bikini olabilecek kadar hatlarımı belli eden ve birçoğunu da açıkta bırakan kesimleri vardı. Alt ve üstteki iki ayrı parça ortadaki altın rengi bir tokayla birleştirilmişti ve omzumdan bir şerit geçiyor, diğeri de boşta kalıyordu. Sinekliğin önünde ellerimi kalçama dayamış, utanmazca Jared’ın vereceği tepkiyi bekliyordum.
Arkası dönüktü. “Ne yapmaya çalıştığını bilmek istiyor muyum acaba?” diye sordu arsızlığımı sezerek.
“Neden dönüp kendin bakmıyorsun?”
Yavaşça döndü. Görüş alanına girdiğim an kaşları aniden havaya kalkmış ve ağzı da hemen hemen fark edilmeyecek kadar açılmıştı. Birkaç saniye boyunca konuşmaya çalışmış, ama başaramamıştı ve bu da bana tarifi imkânsız bir haz vermişti.
“Bugün sahile inmeye ne dersin?” diye sordum masumca gülümseyerek.

“Vay canına.” Bakışlarıyla vücudumdaki her noktayı inceliyordu.

“Jared?”

“Evet?”

“Sahil?”

“Gidip şortumu giyeyim.” Topuklarının üstünde dönerek odasına yöneldi.

Palmiye ağaçlarının ardında gözden kaybolmasını izlerken, kendi kendime gülüyordum ve saniyeler içinde geri gelmişti. Açık mavi bir şort giymiş, bana doğru yaklaşıyordu ve bu kez etkilenme sırası bendeydi.

Bütün bir sabahı denizin içinde oynayarak, dalgaların içine dalarak ve birbirimize su sıçratarak geçirdik.

Bir saat sonra Cynthia ağaçların arasından çıkıp geldi ve yanına kitabını da alarak şezlonglardan birine uzandı.

Yanında fotoğraf makinesini de getirmişti ve okyanusu, balıkçı teknelerini, Jared’la beni çekiyordu. Hatta Jared fotoğraf makinesini ondan almış ve ikimizin bir fotoğrafını çekmişti.

Jared fotoğraf makinesini anneme geri verdiğinde, beni kumdan ayırarak suya sürüklemeye başladı.

“Başucundaki fotoğrafı burada çektiklerimizden bir tanesiyle değiştirebilirsin,” dedim yatağının yanındaki siyah beyaz fotoğrafımı düşünerek.

Jared gülümseyerek üzerime su sıçrattı. “Başka bir çerçeve alacağım. O fotoğrafın kalıyor.”

Başımı onaylamadığımı ifade eden bir şekilde salladım.

“Neden? O bir “gözcülük fotoğrafıydı, değil mi?”

Jared’ın bakışları, bana bakarken yumuşamıştı. “O gün, şu an Cynthia’nın kasasında duran bazı fotoğrafları çekiyordum. O fotoğrafını da aynı gün çektim. O zaman bunu neden yaptığımdan emin değildim.” Elimi tuttu ve beni suyun içine çekti. “O günü sana âşık olduğum gün olarak görüyorum.”

Yüzüme kocaman bir gülümsenin yayıldığını hissederken, kaşlarımı çattım. “Bundan hiç bahsetmemiştin.”

“Çünkü o fotoğrafı başka bir tanesiyle değiştirmemi hiç istememiştin,” dedi beni daha da derinlere çekerken.

Bir saat daha geçip de Jared odasına dönerken, Cynthia’nın bilerek bıraktığı güneş kremini kullanmak için beni denizden çıkmaya ikna etmişti.

Şezlonga uzanarak güneş kremine uzandım. Aniden ellerimin arasından yok oldu. Jared bir avuç dolusu kremi avucuna döküyordu.

"Hiçbir yeri atlamanı istemiyorum," dedi gülümsemememeye çalışarak.

Geri yaslandım ve Jared'a başlaması için işaret ettim.

Ayaklarımla başlamış ve sonra da bacaklarıma masaj yaparak kremi yedirmiş, daha sonra aynı şeyi diğer bacağım için de tekrarlamıştı. Daha önce de masaj yaptırmıştım, ama Jared'ın elleri mükemmel bir baskıyla üzerimde gezindiği için diğerlerinden son derece farklıydı.

Elleri, vücudumda mayomun açıkta bıraktığı yerlere değdiğinde dudaklarımı ısırıyordum. Son olarak üst tarafımı da kremlemiş ve işini bitirdiğinde, dudaklarıma bir öpücük kondurmuştu.

"Ön tarafın bitti."

Başı, tam tepemizde olan güneşin gözüme girmesine engel oluyor, yüzünü karanlıkta bırakıyor ve başının çevresinde bir hale görüntüsü oluşturuyordu.

Yüzüstü uzandım ve Jared bu kez boynumdan başlayıp aşağı doğru ilerleyerek aynı şeyleri tekrar etti. Ayak bileklerimi de bitirdiğinde doğrulup bağdaş kurarak oturdum. "Sıra sende."

"Buna ihtiyacım yok."

"Yanacaksın," diye uyardım tekdüze bir sesle.

"Ben yanmam Nina. Yansam bile canım yanmaz... ve kızarıklık saniyeler içinde geçer."

Söylediklerini kısa bir süre düşünüp yüzümü buruşturdum.

Bakışlarımı okyanusa çevirerek, "Boğulabilir misin?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. Sorum onu eğlendirmişti. "Bilmiyorum.

Hiç denemedim."

"Ama eğer boğulabilirsen... yalnızca ben öldüğümde ölecek olmanla ilgili teori çöpe gitmez mi?"

"Mükemmel bir yüzücüyümdür Nina ve insanlardan daha kolay bir şekilde suyun yüzeyinde kalabiliyorum.

Bu yüzden sanırım hayır. Boğulamam."

"Tanrı aşkına, nereden bilebilirsin ki?"

Gururla gülümsüyordu. "Sahil Güvenlik'teki çocuklar benden nefret ederdi. Suda onlardan iki kat hızlı hareket edebilir ve daldığımda da hiçbir şey yokmuş gibi rahatlıkla su yüzeyine çıkabilirdim."

"Sahil Güvenlikle eğitimin ne zamandı?"

"On dört yaşındayken," diye cevap verdi soğukkanlı bir ses tonuyla.

Giriştiği her işte diğerlerinin önüne geçmesini, daha okuldan yeni mezun olmuş biri tarafından sürekli alt edilen diğer insanları düşünerek kafamı salladım.

“On dört yaşında birinin personel eğitimi almasına karşı çıkmadılar mı?”

“Alacağımız eğitimleri ayarlamak için Gabe’in çok fazla bağlantısı vardı. Askeriyede ve hükümette birçok yarım... melez olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğitim almamız gerektiğini biliyorlar ve bunu bizim için kolaylaştırıyorlardı.”

Gabe’in bağlantılarını düşünürken, Jared’ın birlikte askeri eğitim aldığı kişilerin kendilerine garip gelen hiçbir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordum.

Jared tekrar gözlerini devirdi. Bu kez gerçekten kızmıştı.

“Cevaplarını duymak seni bu kadar rahatsız ediyorsa, neden bana böyle şeyler soruyorsun?”

“Beni rahatsız etmiyor. Bu sadece... gerçekdışı,” dedim güneşin vücudumdaki kremin üzerinde parlamasını izleyerek. “Hiç hayatın ve kim olduğun hakkında düşünüp, aslında her şeyin inanılmaz olduğu gerçeğinden rahatsızlık duymuyor musun?”

“Benim için gerçekdışı olan tek şey, şu an burada oturup benimle konuşuyor olman, uzanıp sana dokunabilecek olmam,” derken yüzüme dokundu “ve beni seviyor olman. Bazen hala bunun gerçek olduğuna inanamıyorum,” dedi beni şezlongdan kaldırıp boş bir hamağa taşırken.

Hamağa yerleşip ileri geri hafifçe sallanırken, kulak memesinin hemen altındaki o hassas noktayı öptüm.

“Incil’de bahsi geçen arkadaşları olan ben değilim. inanılmaz bir hızla iyileşen, herhangi bir şeyi dünyadaki herkesten çok daha iyi yapabilen ben değilim. Mükemmelliğin tanımı olan kişi de ben değilim.”

“Benim mükemmel tanımım sensin. Bütün bunların hepsi senin için.” Aklına gelen yanlış düşünce yüzünden kafasını salladı. “Ben senin için varım Nina. Senin fani varlığın evrenin yaratıcısı için o kadar önemliydi ki benim var olmama izin verdi. Bunun imkânsız olmadığını söyle bana.”

Söyleyecek söz bulamadım. Düşünebildiğim tek şey onu öpmekti. Tekrar tekrar. Öpüşmemiz daha yoğun bir hale geldiğinde, beni nazikçe kendinden uzaklaştırdı.

Hayal kırıklığımı saklamak için gülümsemek zorunda kaldım.

Günlerimizi sahildeki şezlonglarda uzanarak ve yüzerek, akşamlarımızı köyde dans edip gülerek ve gecelerimiziyse benim odamda geçiriyorduk. Çarşamba günü berrak suda yüzerken, havada bulutlar toplanmaya başladı. Dalgalar, adaya geldiğimizden beri gördüğümüz en büyük dalgalar haline dönüştü ve dalgalar tarafından denizin içinde savrulmamak için sürekli suyun altına girmemiz gerektiğinde, Jared beni kıyıya taşıdı.

Kumsala adım attığımızda, yağmur yağmaya başlamıştı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakarak gülümsedim.

Gökyüzünün rengi ve ılık yağmur damlaları, Providence'ın keskin ve insanı donduran yağmurundan oldukça farklıydı. Jared'la benim bungalovuma kadar yarışmıştık ve kazanmama izin vermişti. Kendi odalarımıza gidip tuzlu deniz suyunu üzerimizden atmak için duş aldık.

Üzerime beyaz kanvas bir pantolonla pembe askılı bir bluz giydiğimde, Jared hala gelmemişti ve bu kez ben onun odasına gitmeye karar verdim. Ayaklarıma bir şey geçirmemiştim. Yaklaştıkça odasından yükselen müziği duyabiliyordum. Hala duşta olabileceğini düşündüğümden, sinekliğin ardındaki ahşap kapıyı tıklattım.

"içeri gel Nina," dedi gülerek. "Kapıyı çalman gerekmiyor."

Jared sırtım duvara yaslamış, kusursuzca yapılmış yatağında uzanıyordu. Kucağındaki kaim, kahverengi deftere bir şeyler yazıyordu. içeri girerken sineklik gıcırdadı ve yanmakta olan küçük küçük ışıklar dikkatimi çekti. Bilgisayar ekranları ve elektrik ekipmanları odanın bir köşesine kurulmuştu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Bir müzik seti mi getirdin?"

Omzunu silkti. "Her yere götürüyorum."

"Bir müzik çalar getiremez miydin?"

"Çalışırken, müziğin kulaklarımda bangır bangır çalmasını istemiyorum."

Yatağa tırmanarak yanına uzandım ve beni kendine doğru çekti. "Benim sesimi bir stadyum dolusu insanın arasından duyabileceğini sanıyordum?"

Burnunu kırıştırdı. "Tamam, beni yakaladın. O şeyleri kulağımın içinde hissetmekten hoşlanmıyorum."

Dudağımı ısırarak biraz aşağı eğildim ve "Kulağına dokunan şeylerden hoşlandığını sanıyordum," diye fısıldadım dudaklarımı kulağına sürterek. Aynı anda dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı ve beni sırtüstü yatağa yatırdı. Tepkisi içgüdüseldi ve beklemek konusunda fikrini değiştirmek için en iyi şansımın, onun bu konudaki zayıflığı olduğunu fark ettim.

Ona karşılık vermeye başladığımda, geri çekildi.

“Dudakların, sert plastik kulaklıktan farksız. Şimdi, düzgün davran,” diyerek gülümsedi.

“Özür dilerim.” Sesim hiç de ikna edici değildi. Başımı koluna yaslayıp çatıya düşen yağmur damlalarını dinlemeye koyuldum. Gözlerimi kapatıp kendi kendime gülümsedim. ilk kez tatildeyken yağan bir yağmurdan dolayı mutluluk duyuyordum.

Jared’ın elindeki defterin sayfaları el yazısıyla doluydu.

Sayfaların en başından başlamış, ufacık harflerle her boşluğu dolduracak şekilde yazmıştı.

“Bu nedir?”

“Günlüğüm. Yapabileceğimi sanmıştım, yalnızca bir ay gerideyim. Hiçbir şeyi atlamak istemedim.” Saçlarımı öptü.

“Günlük mü tutuyorsun?” Çok şaşırmıştım.

“Geceleri altı saat kadar uyanık kaldığımda başka ne yapabilirim ki?” diyerek gülümsedi.

“Hiç benim hakkımda yazıyor musun?”

“Nina, bu defterin neredeyse tamamı seninle ilgili,” dedi, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

Doğruldum. “Ciddi misin?”

Verdiğim tepkiyle neşelenerek gülümsemişti. “Evet, bana inanmıyor musun?”

“Elbette, sana inanıyorum... Ben sadece...” Bakışlarımı kalın deftere çevirdim ve yazacak yalnızca çok az sayfa kaldığını fark ettim. “Bu çok fazla sayfa demek.”

Yüzümü incelerken bakışları yumuşadı. “Çok uzun süredir sana aşığım.”

“Yaptığım şeyleri mi yazıyorsun?”

Kahkaha attı. “Hayır. Hımm bazen. Çoğunlukla yaptığın şeylerin beni nasıl hissettirdiğini ya da yaptığım planları, Jack’in isteklerini nasıl yerine getirebileceğimi, sensiz nasıl yaşamam gerektiğini, seni nasıl mutlu edebileceğimi yazdım. Bazı geceler çok zorlandığım oluyordu.”

“Kötü şeyler de mi yazdın?”

Sırıttı. “Okumak ister misin?”

“Hayır!” diye bağırdım. istediğimin bu olduğunu sanması beni utandırmıştı. Yanaklarımın kızarmaya başladığım hissedebiliyordum. “Bu senin günlüğün. Beni ilgilendirmez.”

“Senden bir şey saklamıyorum. Bunu biliyorsun.”

Ellerime bakıp tırnaklarımla oynamaya başladım.

“Bu özel bir şey. Benim günlüğümü okumam istemezdim.”

“Sen günlük tutmuyorsun. Eğer günlüğün olsaydı, muhtemelen okumuş olurdum,” dedi düşüncesizce.

Dehşete düşmüş bir şekilde ona baktım.

“Şaka yapıyorum!” dedi kendi kendine gülerek, “Yazdıklarımın hiçbirinden utanmıyorum ve okumanın iyi olacağını düşünüyorum.”

Defteri kapatıp benim kucağıma yerleştirdi. Günlükte neler yazdığını merak ediyordum, ama izin vermiş bile olsa, okumak çok yanlış geliyordu.

“Nina. Okuyabilirsin. Hadi,” dedi ilk sayfayı açarak.

Fırtınalı bir havada bütün bir öğleden sonramı, Jared’a yaslanmış bir şekilde onun özel düşüncelerini okuyarak geçirdim. Birkaç sayfa okuduktan sonra, hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulmuş, kendimi her kelimenin, yazılan her şeyin içinde bulmuştum. Ben daha Jared’ın varlığından bile haberdar değilken, hatıralarımın onun tarafından yazılması ve yaşadıklarımı bu şekilde hatırlamak garip bir duyguydu.

Hayatımı dışarıdan okurken başparmağımın tırnağını kemiriyordum. Jared saçlarımla oynuyor ya da sessiz ve hareketsizce yanımda oturuyordu. Uzun bir yazısının ortasına geldiğimde, benim için vurulduğu geceyi yazdığını fark ettim.

*

Claire silahını çıkarmıştı. Kızgındım, ama o an öfkeden deliye dönmüştüm. O aşağılık herifin, ona nişan aldığını gördüm ve kafasını koparmak istedim. Hayatına istediğim kadar hızlı son veremedim. Artık onun peşinden gidecek bir Donovan’ın adamı daha eksikti, ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Anlamıyorum. işi bitirmesi için Claire’e bağırdım, böylece ben de Nina’ya dönebilecektim. Neden bu kadar delirdiğimi bile Claire’e açıklayamadım, çünkü ben de bilmiyorum. Ona dönme ihtiyacı çok saçmaydı, çünkü babamın onunla olduğunu biliyordum. Eve gitmişti, ama onun yanında olmalıydım ve böyle hissettiğim için kızgındım.

Ona bağımlı gibiyim ve bu geceye kadar farkına varmamıştım. Onu korumak için yanında olmam yetmiyormuş gibi, şimdi bir de onun yanında olmaya ihtiyacım var. Bu çok rahatsız edici bir durum.

işte buradayım, Cynthia’yla konuşmasını izliyorum. Sorunumun ne olduğunu hala bilmiyorum. ilk kez başaramamaktan korktum. Sadece

başaramamak değil, O N U yüzüstü bırakmaktan korktum. Claire beni mükemmeliyetçi olmakla suçluyor, belki de öyleyimdir. Belki de yalnızca onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorumdur. Ama neden umurumda olsun ki? Nasıl olsa bilmeyecek, haberi bile olmayacak. Ölmesini istemiyorum, ama bu çok açık zaten, öyle değil mi? O ölürse, ben de öleceğim.

Belki de yalnızca onu önemsiyorumdur. Bu kötü bir şey değil, yani onu önemsiyor olmam. Tatlı bir kız. Diğerlerine karşı kibar. Zeki. Komik bir şekilde inatçı. Gerginken, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bu onu daha da sevimli yapıyor. O güzel. inanılmayacak kadar güzel! Onun çevresinde bu kadar zaman geçiren herkes onu önemser, sanırım bu kaçınılmaz bir şey. Ama benim için, bu yalnızca önemsemekten çok daha fazlası. Eğer her yanımdan kan akmıyor olsaydı, onu kollarımın arasına alır ve… Bilmiyorum. Neler düşünüyorum? Beni bilmemeli. Belki de bu yüzden sinirliyim. Belki de onu koruduğumu bilmesini istiyorum. Evinin içinde geziniyor ve bugün hayatını kurtardığımdan haberi bile yok. Peki, ama bu beni NEDEN rahatsız ediyor? Bilmemeli. Onu koruduğumu ya da güzel olduğunu düşündüğümü bilmemeli. Onu seviyor olsaydım, bu çok saçma olurdu, öyle değil mi? Belki de öyledir. Belki bundan daha fazlasıdır. Sanırım bundan daha fazlası.

Sanırım ben ona aşığım.

*

Jared’ın günlüğünden kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Vereceğim tepkiyi bekliyordu. Çabucak toparlanıp onu öpmeye koyuldum. Onu öperken dudakları bir gülüşle kıvrıldı ve gözlerinin içine bakmak için kendimi geri çektim. Yüzünde zafer kazanmışçasına bir ifade vardı.

Konuşmak için derin bir nefes aldım, ama Jared’ın kaşları çatılmıştı. “Sakın Aman Tanrım deme.”

Hızla kafamı salladım. “Söylemeyecektim! Kesinlikle “Aman Tanrım” demeyecektim. Bu muhteşemdi, teşekkür ederim.”

“On altıncı yaş gününü okumalısın. Ya da liseden mezun olduğun günü. Ya da Philip Jacobs’la çıktığın geceyi.”

Yüzümü buruşturdum. “On altıncı yaş günümü tekrar yaşamak istediğimi sanmıyorum. Philip Jacobs’la geçirdiğim üç saati de hatırlamak istediğimi sanmıyorum. Iyy.”

Gülümsüyordu. “Senin için okuyabilirim. Duymak istemediğin kısımları atlayacağım.”

Beni çok uzun süredir bu kadar çok sevmesi karşısında hayrete düşmüştüm. Benimle konuşmak için bazı zamanlar karşı konulamaz bir istek duymuştu. Dinlemesi zor olan kısımlar ve onu bölüp tekrar okumasını istediğim kısımlar vardı.

Lise mezuniyetimin olduğu güne geldi. Benimle ne kadar gurur duyduğunu, kepimin içinde ne kadar güzel göründüğümü yazmıştı. Ne kadar mutlu hissettiğimden ve üniversite yıllarımda neler olacağını merak ettiğinden bahsetmiş, Gabe ve Jack'le aramıza biraz mesafe girdiğinde, kendini tanıtmaktan duyduğu endişeyle ilgili oldukça çok şey yazmıştı.

Üniversitede birine âşık olmamdan duyduğu korkuyu ve benim biriyle bu şekilde yakınlaşmamı izlerken vereceği bilinmez tepkiyi yazdığı sayfaları okurken, bakışları koyulaşmıştı. Beni ne kadar sevdiğini asla öğrenmeyeceğimden, bir gün evlenip başka biriyle çocuk sahibi olmamdan duyduğu korkuyla nasıl perişan olduğunu yazmıştı ve buraları okurken sesi titriyordu.

Babamın öldüğü güne geldiğinde, Gabe'in ölümünü tarif edişini dinlerken, gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Benden birkaç metre uzakta durup bankta ağlamamı seyrettiğini söylediği yeri okurken, elimi avucuna alıp sıktı. Otobüs gittiğinde, benden uzak durmak için kendisiyle olan savaşı geride kalmıştı. Bundan sonra yazılarının dili fark edilir biçimde değişmişti.

Her karşıma çıktığında hissettiği keyifli neşeyi, yüzümde oluşan ifadelerle duygularımı ve adını ilk kez söylediğimdeki hislerini yazdığı yerleri okurken gülümsüyordu.

"Bugün için ne yazdığını oku," dedim gülümseyerek.

"Sonra okurum. Yağmur dindi." Defteri kapatmıştı.

Kafamı kaldırıp yağmur sesi duymayı bekledim, ama işitilen tek ses çatıdan tek tük düşen yağmur damlalarıyla hemen bungalovun önündeki kuşların çıkardığı cıvıltılardı.

"Ee, ne yapıyoruz?" diye sordum. Doğrulmuş ve geriniyordum.

"Neden Cynthia'ya köyü gezdirmiyorsun?"

Kendini düşünmeden ortaya attığı önerisine gülümsedim ve annemin yanına gitmeden Jared'ı öptüm.

Cynthia bir havluyla saçlarını kuruluyordu ve diğer elinde de bir kitap vardı.

"Merhaba canım." Gülümseyince güneş gözlükleri biraz yukarı çıkmıştı.

“Birlikte köye gitmek ister misin? Gerçekten çok otantik, seveceğine eminim,” dedim başımı ahşap küpeşteye yaslayarak.

Cynthia sandalyesine oturup kitabını açtı. Daha o söylemeden vereceği cevabı biliyordum.

Bir teklifi geri çevirmeden önce her zaman yaptığı gibi, kibarca gülümsedi. “Sanırım burada kalıp biraz dinleneceğim Nina. Neden Jared’la ikiniz gidip keşif yapmıyorsunuz?”

“Neredeyse her yere gittik,” diyerek omzumu silktim.

“Gitmek istemediğinden emin misin?”

Kafasını kitabından kaldırmadı. “Eminim. Gidip eğlenin.”

Kafamı küpeşteden ayırarak Cynthia’yı öpmek için ona doğru eğildim. Gülümseyip kitabını okumaya devam etti.

Jared odasının önünde beni bekliyordu. “Gelmiyor ha?” dedi kollarını bana sarılmak için açarken.

“Hiç böyle yapmazdı. Anlamıyorum,” dedim yanağımı göğsüne bastırarak.

“Yalnızca Jack’i özlüyor,” diyerek bana moral vermeye çalıştı. “Köyden bisiklet kiralayıp sahilden giderek görmediğimiz bir köy bulmaya çalışmaya ne dersin?”

Coşkulu bir şekilde gülümseyerek kafamı salladım.

Jared kirli patikaları ya da kaldırım döşeli yolları ayırt etmeksizin bir rotada gidiyordu. Birkaç kulübe görmüş ve saniyeler içinde köyden daha büyükçe olan bir kasabanın içine girmiştik. Burası adadaki daha kalabalık noktalardan biri gibi görünüyordu. Jared bisikleti park etti ve kesme taşla döşeli yol boyunca yürüdük.

Buradaki yapılar sürekli gittiğimiz köydekinden daha gelişmişti.

Jared elimi sıktığında, güneş batmak üzereydi. “Dönmeliyiz.

Yakında hava kararacak.”

Bir başka mükemmel gün daha bitiyor diye üzülerek içimi çektim. Tam döndüğümüz sırada, bir çan çalmaya başladı. Dikkatimi bu sese verdiğimde, bir grup insanın da köşe başında durup aynı yöne doğru bakmakta olduğunu gördüm.

“Hadi gidelim,” dedim Jared’ın elini çekiştirerek.

“Bu karmaşanın sebebini görmek istiyorum.”

Yolun yarısına geldiğimizde, karşımıza parlak beyaz bir kilise çıktı. Yeni evli bir çiftin tezahürat yapıp şarkılar söyleyerek neşeyle bağıran ufak

kalabalığın arasından yavaşça yürümesini izlerken, nefesimi tuttum. Çok geçmeden herkes mutluluk verici aynı şarkıyı söylemeye başladı.

Küçük grup şarkılar söyleyerek evli çifti sokak boyunca takip etti. Gösteri sona ermeden, çan bir kez daha çaldı.

Bakışlarımı küçük kiliseye geri çevirdim, güzelliği karşısında adeta büyülenmiştim. iki yanında bulunan diğer yapılardan daha uzun görünüyordu.

“içeri girip bakmak ister misin?” diye sordu Jared elimi hafifçe çekiştirerek.

“Sanmıyorum. Sadece burada kalmak istiyorum.”

“Tamam.” Verdiğim tepkiye şaşırarak mırıldanmıştı.

Açıklayamıyor, ama kendimi biraz ağlamaklı hissediyordum.

Sanki kilise benimle konuşmuş, orada biraz daha kalmamı söylemişti. Jared kollarını belime doladı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. Göğsüne yaslanan sırtımdaki teri hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu Jared saniyeler sonra.

“Burası çok güzel,” derken sesim titriyordu.

“Hayır... Başka bir şey oldu.” Karışık duygularımla aklı karışmıştı.

Başımı göğsüne yasladım. “Bu kilisede evleneceğiz.”

“Şimdi mi?” diye sordu Jared. Onu azarlamak için arkamı döndüğümde, gözlerindeki umut ışığını gördüğüm an, yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Zamanı geldiğinde... buraya gelmeyi çok isterim.”

Jared’ın gözleri tıpkı deniz gibi masmavi olmuştu.

“Seninle evlenmek için dünyanın sonuna bile giderim.”

Parmaklarıyla çenemi okşarken, dudaklarını dudaklarıma götürdü. Öpücüğü karşısında erimiştim ve hissettiğim sevinci sezdiğinde, daha da sıkı tuttu beni.

Üzerimdekilerin beyaz bir gelinliğe, Jared’ın şortuyla tişörtününse bir damatlığa dönüştüğünü hayal ettim.

“Gitsek iyi olacak,” dedi ufakta beliren koyu renkli bulutlara bakarak.

Kafamı salladım ve beni kiliseden uzaklaştırdı. Palmiye ağaçlarının arasında gözden kaybolana kadar kiliseye bakmayı sürdürdüm.

Cuma sabahı çok çabuk gelmiş ve Jared da eşyalarımızın taşınmasını organize ederken sergilediği buyurgan kişiliğine bürünmüştü. Havalandığımızda elini ellerimin arasına koydu.

“Bütün sabah çok sessizdin. Konuşmak ister misin?”

“Hiç hazır değildim. Çok çabuk bitti,” diye mırıldandım uçağın küçük camından dışarıya bakarak.

“Yakında tekrar bir seyahate çıkacağız. Finallerini bitirdiğinde, Robert bizi hava alanına götürecek ve... bu kez yalnızca sen ve ben olacağız. Havalandırması olan bir yere gideceğiz elbette,” diye söz verdi elimi öperken.

içimi çekip kafamı salladım. Söylediği şeyler çok çekici olsa bile, somurtmadan edemiyordum.

Jared gözlerimin içine bakmak için çenemi yukarı kaldırdı. Ruh halim bir an için düzelmişti. Bir şeyler söylemek üzereydi, dudaklarım kapadı. “Bekleyecektim, ama bunu sana şimdi vermem gerektiğini düşünüyorum.”

Çantasını karıştırmak için ayağa kalktı.

Yanıma oturduğunda, kucağıma küçük, örgü bir kutu bıraktı. “Aç,” deyip gülümsedi.

Kapağı kaldırdım. Küçük palmiye yapraklarının üzerinde, köyde denediğim yüzük duruyordu. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

“Bu hoşuna gitmişti, değil mi?”

“Bunu sevmiştim!” dedim.

Adadan ayrılmamızın yarattığı üzüntü yerini, hiç haberim yokken köye gidip o yüzüğü almış olmasının bende yarattığı duygusallığa bıraktı. Gözlerim aniden yaşlarla doldu.

Jared yüzüğü alıp parmaklarının arasında tuttu. Bakışlarım ellerinden gözlerine çevrildi; biraz gergin görünüyordu.

“Senden bir şey istiyorum” dedi gülümseyerek.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bir şartın mı var?”

“Hayır, hayır... sadece bir rica. Bu yüzüğü bir kere parmağına taktığımda, ben yerine başkasını takana kadar çıkarmamanı istiyorum.”

Umutsuzluğum tamamen geride kalmıştı, hiç tereddüt etmeden, “Söz veriyorum,” dedim.

“Söz vermene gerek yok, bu sadece bir rica.” Verdiğim tepkiyle neşelenmişti.

Yüzüğü sol yüzük parmağıma geçirirken gülümsüyordu.

Parmağıma tam gelmişti.

“Ölçtün mü?” diye sordum.

Gülümseyişi biraz daha genişledi. “Mükemmel olmasını istedim.”

Beni elimi kaldırıp yüzüğe her bakışımda yakaladığında gülüyordu. Adamıza veda ettiğim için hala üzgündüm, ama yanımda ondan bir parça

götürüyor olmak eve dönme düşüncesini biraz daha kolaylaştırıyordu.

Yere inip ıslak asfalta adımımı atınca montuma iyice sarındım. Keskin bir soğuk vardı ve Jared koluna sarılmamı önerdiğinde, çok mutlu oldum.

"Neden Cynthia'yla gitmiyorsun? Soğukta benimle dikilmene gerek yok," dedi Jared.

Tam itiraz edecekken bakışlarının koyulaştığını gördüm.

"Ne oluyor?"

Kaşları çatılmıştı ve her ne oluyorsa, bana söylemek istemiyordu. Jared'ın arkasındaki uzun ve karanlık bir siluet dikkatimi çekti.

"Samuel mi?" diye sordum.

"Evet," dedi dişlerinin arasından. "Bastırıyor olmalılar, yoksa gelmezdi."

"Arabada görüşürüz." Gözyaşlarımı tutuyordum.

Daha yeni gelmiştik ve Providence'a adım atar atmaz, acı gerçek peşimize düşmüştü.

"Eğer onu seviyorsan, onu olduğu gibi kabul etmelisin," dedi Cynthia.

Arabanın içinden Jared'ı izliyordum. Yüzündeki ifade sertti ve bu hiç de iyiye işaret değildi. Kafasını salladı ve Robert'ın onun için açtığı kapıya yaklaştı. Samuel gitmişti. Gözden kaybolmamış, form değiştirmemişti.

Sadece bir an orada dururken, bir an sonra gitmişti.

Jared arabaya binerek yanıma oturdu. "Gidebilirsin Robert."

"Evet efendim."

Jared'ın gergin ifadesini saklamaya çalışmasını izliyordum.

Nasıl hissettiğini anlamak için doğaüstü güçlere ihtiyacını yoktu. Yüzünde, kasadan kitabı çıkardığındaki ifadenin aynısı vardı. Korkuyordu.

On Beşinci Bölüm
Son Akşam Yemeği

Jared, Robert'a bizi daireye ve eşyalarımı da Brown'a götürmesini söyledi. Yol boyunca çok fazla konuşmadı ve onunla konuşmaya çalışmak, hele de Cynthia tam karşımızda otururken, tamamen faydasız bir uğraştı.

Araba kaldırıma yanaştığında, annemle vedalaşmak için öpüştük. Jared tek eliyle beni yukarıya yönlendiriyor, diğer eliyle de çantasıyla valizini taşıyordu.

Korkuluktan onu izliyor ve gerçekle ne zaman yüzleşeceğimizi bilmiyordum. Jared'ın kusursuz mükemmelliğini görmek yalnızca dergi kapaklarında ya da ekranlarda mümkündü ve öylesine yanımda hareket etmesi beni etkiliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bunu ben sana sormalıyım, öyle değil mi?"

"Hayır, gerek yok. Neden?" Yüz ifadesinden fazlasıyla rahatlamış, huzurluymuş gibi bir hali vardı.

"Samuel'in ne dediğini söylemeyecek misin?"

Jared sorumu görmezden gelerek gülümsedi. "Eğer eşyalarını merak ediyorsan, Robert'tan onları temizlemeye vermesini istedim. Daha sonra onları alıp ihtiyacın olan diğer şeyleri de almak için yurda gideceğiz."

"Jared... Samuel..."

"Lillian seninle tanışmak istiyor," diyerek konuşmama engel oldu.

"Benimle mi tanışmak istiyor? Ama... biz... zaten tanışıyoruz' dedim şaşkınlıkla.

"Nina, en son sen küçük bir kızken görüştünüz. Kız arkadaşımla doğru dürüst tanışmak istiyor. Bex'in de seninle tanışmak için ölüp bittiğini söylemiyorum bile.

Bizim evde bir çeşit ünün var."

"Bir ne?" dedim kuşkuyla.

Kahkaha attı. "Babanın kralı ve idolün olan abinin de prensesi koruduğunu düşün. ikisiyle de tanışmadın ve prenses size yemeğe geliyor. Sen de heyecanlanmaz mıydın? On bir yaşında ve çok heyecanlı."

"Evet, Suçluların Prensesi, Sayın Majesteleri," diye homurdandım.

"Yarın gece. Annem rosto yapacak."

"Ah! Hiç adil dövüşmüyorsun."

Bir anda neşelenmiş, hemen sonrasında da endişeye kapılmıştı. “Ailemle tanışmak istemiyor musun?”

“Elbette ailenle tanışmak istiyorum. Bu sadece... benden hoşlanmasını deli gibi istediğim annen ve ölmemi isteyen Claire’le aynı odada olmak... Garip olacak.”

Jared içtenlikle gülümsedi. “Güzel olacak. Claire düzgün davranacak, seni temin ederim. Annem, Claire’in davranışlarına benden daha fazla kızıyor ve Lillian için endişelenmene gerek yok. Seni her zaman çok sevdi.”

Onun sevgisini hak edecek ne yaptığımı merak ederek kafamı salladım.

Günlük rutinimize döndük. Çektiğimiz fotoğrafları bastırıp yeni bir çerçeve almak için bir antikacıda dolaşırken, beni yanından bir an olsun ayırmadı. Adadaki günlerimiz sona ermemiş gibi görünüyordu, ama bu tamamen Jared’ın bu yöndeki çabaları sayesindeydi. Bir şeyler saklıyordu.

Gece yatarken beni kollarının arasına aldığında, huzursuzluğunu saklamak için her zamankinden daha fazla uğraş veriyordu.

“Bana anlatmayacaksın, değil mi?”

Gerildiğini hissettim. “Bu konuyu bir kenara bırakacağını umuyordum.”

“Neden? ilişkimizde güvenin en önemli şey olduğunu düşünüyordum ve bahar tatilinden önce, senin için de çok önemliydi.”

“Hala önemli,” diyerek içini çekti.

“Öyleyse söyler misin sorun ne? Neden Samuel’in ne söylediğini bana söylemiyorsun?”

Derin bir nefes aldı. “Tatile gitmeden normal bir hayata ihtiyacın vardı. Tatildeyken bunu elde ettik ve burada, yaşadığımız yerde de normal bir hayatın olmasını istiyorum. Eğer istediğin buysa, normal bir yaşamın olmalı.

Jack ve Cynthia gibi yaşayabiliriz. Cynthia sorular sormaz, Jack de bir şey söylemezdi ve böylece dengeyi sağlamış olurlardı.” Dudaklarını saçlarıma bastırdı.

“Detayları bana bırak.”

Bunu bir süre düşündüm. “Böyle olmasını mı istiyorsun?”

“Sadece işleri senin için kolaylaştırmak istiyorum.”

Omzunu öptüm. “işler ne zaman senin için kolaylaşacak peki?”

“Kollarımın arasında güvendesin. Yurdunun önünde arabada oturmuş, başka çocuklar hakkında konuşmanı dinleyip, “keşke benim hakkımda konuşsa” demiyorum.

Ne olduğumu bilmen ve birlikte çok fazla vakit geçirmemiz işimi her zamankinden daha çok kolaylaştırdı.

Her şey çok yakında bitecek sevgilim. Sadece bana güvenmen gerek."

"Tatlı patates kızartmaları gibi mi?" diye fısıldadım karanlığa.

Jared beni kendine iyice bastırarak boynumu öptü.

"Tatlı patates kızartmaları gibi."

***

Cumartesi sabahı uyandığımda, Jared yatağın yanında dikiliyordu. Elinde çalan telefonum vardı ve bana uzattı. Yüzünde mutsuz bir ifade olduğunu fark ettim.

"Merhaba?"

"Günaydın gün ışığı. Tatilin nasıldı?" diye sordu Ryan.

"Harikaydı, seninki?" dedim gözlerimi ovalayarak.

Ryan'ın sesi rahatlatıcıydı ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Eğlenceliydi. Sen de gelmeliydin. Önümüzdeki hafta biyoloji sınavı var, unutmadın değil mi?"

"Sınav için mi arıyorsun?" diye sordum. Aniden aramasının altında başka bir sebep arayarak ondan şüphelenmiştim.

"Hayır. O sadece bir bahane. Aradım çünkü sesini bir haftadır duymadım ve seni özledim."

Jared'ın gergin yüzünden Ryan'ın söylediklerini çok net bir biçimde duyduğunu anlıyordum. içimi çekerek, "Teşekkürler, unutmadım," dedim.

Ryan ufak bir kahkaha attı. "Güzel. Pazar gecesi görüşüyor muyuz?"

"Pazar gecesi ne var?"

"Üniversitenin gecesi var, geleceğini söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin yoksa?"

Nefes aldım. "Hayır, ama biraz gecikeceğim. Jared'ın ailesiyle akşam yemeği yiyeceğiz."

"Ah," dedi Ryan sesli bir şekilde nefes vererek. "Tamam, pekâlâ. Pazar gecesi görüşürüz ufaklık."

Telefonu kapatıp suratımı buruşturdum.

"Ne oldu?" diye sordu Jared.

"Ryan... bir garip. Kibar davranıyor."

"Duydum," dedi Jared kaşlarını çatıp yanıma otururken.

"Bir şeylerin peşinde."

Jared o an kafasını çevirerek bana bakıp gülümsedi.

“Onu suçladığımı söyleyemem. Ben de bir zamanlar onun yaşadıklarını yaşadım ve sana âşık olup seni bir başkasıyla görmenin işkence olduğunu söyleyebilirim.

Seninle her saniyem o kadar kıymetli ki...”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “işte şimdi, sen de bir şeylerin peşindesin.”

Jared gülerek kafasını salladı. “Ryan seni kazanmaya çalışıyor, bense seni yanımda tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bunun için beni suçlayamazsın.”

“Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Ben her zaman senindim.”

Jared elimi tutup mutlu bir şekilde yeni yüzüğümü öptü. “Bu hayatım boyunca istediğim tek şey.”

Akşam yaklaşırken, inanılmaz şekilde geriliyordum.

Jared, Lillian’ın bana hayran olduğunu söyleyerek beni yatıştırmaya çalışıyor, ama bu içimdeki korkuları bastırmaya yetmiyordu.

Evlerinden içeri girdiğimiz an bütün duyularım çocukluğumdan kalma muhteşem bir kokuyla istilaya uğramıştı. Jared’ın annesi bizi antrede karşılamıştı ve Jared’ın annesine olan benzerliği karşısında gülümsemiştim.

Lillian değişmemişti. Ona dair değişen tek şey giydiği yeşil mutfak önlüğüydü ve uzun sarı saçları omuzlarına kadar geliyor, büyük mavi-gri gözleri geniş bir gülümsemeyle parlıyordu. Bana yaklaşırken kollarını açtı.

“Nina! Nina... Seni görmek çok güzel hayatım. Seni uzun süredir bekliyorduk.” Bana sıkıca sarıldı ve daha sonra Jared’ı öpmek için onu kendine çekti. Jared’ın elindeki çiçeğe baktı. “Bu benim için mi?”

“Nina sana bir şeyler getirme konusunda ısrar etti.

Bu şeylerin bir hafta içinde solacağını söylemeye çalıştım, ama dinlemedi.”

“Ah! Jared... çok aptalsın,” dedi ve Jared’ın omzuna hafifçe vururken kıkırdadı.

Bir meleğin ona neden âşık olacağını görebiliyordum.

Işığın ta kendisi gibiydi ve ağzından çıkan her kelimeden adeta sevgi fışkırıyordu.

“içeri geçin! Gidip oturun, yemek neredeyse hazır,” dedi çiçeği kucağında taşıyarak.

Beni karşılamak için ayağa kalktığında, Bex’in bakışları aydınlanmıştı.

Jared kardeşini işaret etti. “Nina, bu küçük kardeşim Bex. Bex, bu Nina Grey.”

“Tanıştığıma memnun oldum,” dedi ve beni şaşırtarak bana sarıldı. Sarı saçları neredeyse beyazdı ve büyük mavi gözleri yeni ütülenmiş tişörtüyle uyumluydu.

On bir yaşında olmasına rağmen, kasları hemen hemen abisininki kadardı ve neredeyse benim kadar uzundu.

Bex oturmam için sandalyemi tuttu ve yerime otururken ona sevgiyle gülümsedim.

Claire’i gözlerini devirirken yakaladığımda, Jared boğazını temizledi.

“Claire? Bana mutfakta biraz yardım edebilir misin?”

Lillian’ın sesi saniyeler öncesine göre biraz daha sert çıkmıştı. Claire huzursuzca kıpırdanarak çabucak annesinin yanına gitti.

Lillian ve çok daha kibar bir Claire yemekleri masaya getirdiğinde, Bex ve Jared’ın ortasında oturuyordum.

Lillian masanın etrafında dolaşıp herkesin tabağına yemek koyarken, kendimi yeniden yedi yaşında hissettim.

Lillian tabağımı doldurduktan sonra, eğilip yanağımı öptü.

“Seni özledim tatlı Nina.”

Lillian tekrar mutfağa gittiğinde, Jared beni kendisine doğru çekerek sevgiyle öptü. “Sana söylemiştim.

Seni seviyor.”

Kendimi dolup taşan bu sevgiyle kuşatılmış hissederek gülümsedim. Jared’dan başka beni gerçekten de derinden sevdiğini hissettiğim tek kişi babamdı. Ama şimdi hayatım boyunca hiç bilmediğim bir başka ailem varmış gibiydi. Bir tanesi dışında hepsi beni hayatım boyunca sevmiş ve büyümeme tanıklık etmişti. Gabe’in ara sıra sergilediği babacan tavırları şimdi daha da anlam kazanmıştı.

Bakışlarımı Claire’e çevirdim ve diğerlerinin beni neden tıpkı onun gördüğü gibi görmediğini merak ettim.

Ailem Gabe’i çoğu zaman kendi ailesinden alıkoyuyordu ve ben de son zamanlara kadar Claire’inkini kaplıyor ve şimdi de Jared’ın hayatının çoğunu işgal ediyordum.

Ailemin, kendi ailesine yaptıklarına rağmen, karşımda oturmuş, beni yıllarca evden uzakta yaşamış ve sonunda eve dönmüş kızma bakar gibi izleyen Lillian’ın içindeki sevgiyi tahmin bile edemiyordum.

Bakışlarımı yemeğime çevirdim. içinde olduğum duygu seli neredeyse ağlamama sebep olacaktı.

“Nina?” diye fısıldadı Jared hafifçe dizime dokunarak.

Gergin bir şekilde gülümsedim. “iyiyim.” Ona, bana dünyada verilen en mükemmel hediyeymiş gibi bakıyordum.

ilk başta aklı karışmış, ama daha sonra hissettiğim sevgiyle yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

Yemeklerimizi yedikten sonra, Lillian ve Bex’in Jared hakkında anlattığı komik hikâyelere güldük. Jared’la Liftle Corn’da geçirdiğimiz günlerden bahsettik ve Lillian yüzüğüme bakmak için eğilirken, oğlunu tebrik edercesine öptü ve saatine baktıktan sonra, en küçük oğluna gülümsedi. “Korkarım ki uyku vakti geldi Bex.”

Bex hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak kafasını salladı ve üst kata çıkmadan önce bana sarılmak için durdu.

“Vay canına. Ne muhteşem bir çocuk.”

“Öyledir. Bir tanedir benim çocuklarım,” dedi Bex’in ikinci kata çıkmasını izlerken.

“Evet, öyleler.” Bunu içtenlikle söylemiştim. Daha sonra hep birlikte güldük ve Claire masayı topladı.

Jared alnımı öpmek üzere eğildiğinde, Lillian neşeyle gülümsüyordu. “Oğlumu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bu senin sayende oldu. Onu sonunda bu şekilde gülümserken görmenin nasıl harika bir şey olduğunu bilemezsin.”

Bakışlarımı yüzümü büyük bir hayranlıkla seyreden Jared’a çevirdim. Yanağıma dokundu ve annesinin önünde sergilediğimiz davranışlar yüzünden utanarak bakışlarımı onun sevgi dolu bakışlarından kaçırdım.

Bana dikilmiş üç çift gözün dikkatini dağıtmaya çalışıyordum.

“Bu nasıl oluyor? Bex’in uyku saati yani.

Gece yarısına kadar uyanık değil mi?” diye sordum.

Odanın içi Lillian’ın şahane kahkahasıyla çınladı.

“Sana gerçekten de her şeyi anlattı, öyle değil mi?” dedi oğluna göz kırparak. “Gençken daha fazla uyuyorlar.

Yeni doğduklarında neredeyse normal bir bebek kadar uyuyorlar. Fakat bir yaşına geldiklerinde, artık gündüzleri uyumalarına gerek kalmıyor, ama geceleri uyumaya devam ediyorlar. Aman Tanrım! Günde iki saat uyuyan bir bebeğimiz olsaydı, tüm işlerimizi yarıda bırakmak zorunda kalırdık.” Tekrar kahkaha attığında, yanaklarımın kızardığını hissettim.

Jared oturduğu yerde kıpırdandı. “Biz... bunu henüz konuşmadık anne.”

“Ah, pekâlâ. Özür dilerim.” Sevimli bir şekilde gülümsüyordu.

“Hayal kurma konusunda ünlüyümdür.”

Jared'ın sıcak elinin benimkini sardığını hissettim.
"Her seferinde birer adım atalım. Nina'yı korkutmak istemeyiz."
Jared'a gülümseyerek, "Beni korkutmak için bundan daha fazlası gerekir. Hem... sanki olacakmış gibi konuşuyoruz," dedim.
Claire oturduğu yerde kıpırdandı ve aynı anda Jared'da aynı şekilde hareket etti. Lillian oğluna bakıyordu.
Bir şeylerin geleceğini biliyor, ama korkmuş görünmüyordu.
Jared kafasını çevirdi ve dikkatlice dinlemeye başladı. Bu hali, bana tehlikeyi sezen, tetikte ve kulakları herhangi bir hareketi duymak için havayı yoklayan yırtıcı bir hayvanı anımsattı. Claire birden ayağa kalktı ve sandalyesini duvara çarptı. Sesle birlikte yerimden sıçradım ve sonra etraf karardı.
"Bex," diye fısıldadı Claire.
Jared kolumdan tutarak beni üst kata doğru çıkarırken, Claire tam arkamızdan geliyordu. Uzun bir koridordan geçip sağ taraftaki son kapıdan içeri girdik. Jared beni köşeye çekti ve parmağını yavaşça dudağımın üzerine koydu. Konuşmamamı istiyordu. O an bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladım.
Jared, Bex'in yatağına eğilip onun kulağına bir şeyler fısıldayarak sessizce odadan çıkarken, neredeyse nerede olduğunu göremiyordum.
Etrafa uzunca bir süre sessizlik hâkimdi ve Lillian'ın elini kolumda hissettiğimde, korkuyla sıçradım. Bakışlarım yatağında bir heykel gibi hareketsiz yatan Bex'le kapı arasında gidip geliyordu.
Alt kattan ani bir çarpma sesi geldiğinde, gözlerimi kapadım. Kalbim her atışında göğsümden çıkacak gibi oluyordu. Alt katın farklı bir noktasından da sesler yükselmeye başlamıştı ve tam o sırada iki el ateş edildi. Boğuşma sesleri duyuyordum ve sonra aniden bir adam bağırmaya başladı.
Bex hala yatağındaydı. Gözlerim karanlığa alışmaya başladığında, odanın içini daha iyi görmeye başladım.
Evin içinde kimin olduğunu, kimin kazandığını tahmin edemiyor, kendi kendime ben yaşadığım müddetçe, Jared'ın da yaşayacağını söylüyordum.
Hemen sonra siyahlara bürünmüş bir adam kapıyı hızla itip içeri girdi. Yatak, bir el feneri yardımıyla aydınlatıldı ve o an adam harekete geçip Bex'i yataktan kaldırdı. Yabancı, Bex'in alnına soğuk metal tabancasını dayadığında, kendimi tutamadım.

“HAYIR!” Çığlık atmıştım. Lillian omuzlarından tutarak beni göğsüne bastırdı.

Claire kapıda belirip elindeki tabancayla adama nişan aldı. Kafasını hafifçe sallayarak hırıltılı bir şekilde nefes aldı. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu Crenshaw.”

Karanlıkta dahi Claire’in yüzünde oluşan kendini beğenmiş gülümsemeyi görebiliyordum. Crenshaw tabancayı Bex’in alnına sıkıca bastırdı.

“ Claire?” dedi Bex. Sesinden en az benim kadar korktuğu anlaşılıyordu.

“Tamam Bex. Her şey yoluna girecek.”

“Yalnızca kızı almama izin verin ve sessizce gideyim. Çocuğu sokağın sonunda bırakacağım.” Talebinin altında gerçek bir korku yatıyordu.

“Bunun olmayacağını biliyorsun Crenshaw. Bu gece yalnızca hayatını kurtarabilirsin.” Claire silahının üzerinden adama bakıyordu. Crenshaw silahını daha da sıkı tutuyordu. “O olmadan gidemem. Bunu biliyorsun. Jack’in kızını ver ve ben de sizinkini bırakayım.”

Bex’in kafası alnına bastırılan silah yüzünden yana doğru eğilmişti. Claire’in yüzündeki ifade karanlıkta bile korkutucuydu.

“Eğer ona en ufak bir zarar verirsen, sana ne yapacağımı biliyor musun? En ufak bir fikrin var mı? indir silahını, Harry.”

“Gideceğim!” dedim. Bunun daha fazla uzamasına dayanamıyordum.

Crenshaw dikkatini bana verdi. “Nina?”

“Seninle geleceğim. Yalnızca onları rahat bırak.” Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

Claire öfkelenerek iç çekti. Bakışları hala Crenshaw’ın üzerindeydi. “Bir kardeşim için ötekini feda etmeyeceğim Nina. Olduğun yerde kal.”

Crenshaw silahını ateşlemek için harekete geçince, Claire tek elini silahından çekti. “Tamam. Tamam Harry. Silahımı indiriyorum, sakin ol,” dedi silahını yere koymak için yavaşça hareket ederken.

Lillian nefesini tuttu. Tırnakları hafifçe omzuma batıyordu.

“Kalbin deli gibi atıyor Crenshaw,” dedi Claire ayağa kalkarken. iki eli de önündeydi.

“Eee?”

“Sizi bizim hakkımızda uyardılar, değil mi?”

“Evet... ne olmuş yani?” diyerek huzursuzca kıpırdandı.

“Sizi Jared ve benim hakkımda uyardılar ve ikimizi alt etmeniz için on iki adam yolladılar ve hep birlikte silahlarınızla buraya geldiniz. Çoğunuz buradan sağ çıkamayacağınızı biliyordu...” Konuşmaya devam etmeden önce, tek kaşını kaldırdı. “Peki, sizi Bex hakkında uyaran oldu mu?”

Crenshaw etrafına bakmıyor, Claire’in ne dediğini anlamaya çalışıyordu, fakat yüzünde korkudan dehşete düşmüş bir ifade vardı.

Küçük bir el yavaşça yukarı doğru uzandı. “Tanıştığıma memnun oldum Crenshaw. Ben Bex.”

Aynı anda Bex’in bedeni hızla hareket etti ve Crenshaw’ın karanlık silueti acı içinde bağırırken, olanaksız ölçüde eğildi. Adamın silahı yere düşerken, kırılan kemiklerinin sesini duyuyordum. Elemen sonrasında Bex saldırganın üzerinde durdu. Ani bir hareketle Crenshawn’ın boynunu tuttu ve odayı kırılan kemiklerin sesi kapladı.

Bex, Crenshaw’ın ölü bedeninin yanında dikilirken, Lillian tutmakta olduğu nefesini bırakmıştı. Claire kendisinden biraz uzun kardeşine doğru giderek ona sarıldı.

“Seni hafife almışım,” dedi Claire kollarının arasındaki çoktan büyümüş kardeşine gülümserken.

“Bir de yeterince korkmuş taklidi yapamayacağımı söyledin,” dedi Bex alay edercesine.

“Kabul ediyorum, yanılmışım. Ama bir an için küçük bir kız çocuğu gibi ağlayacağını düşündüm. Hareket ettiğini bile göremedi,” dedi yumruğunu hafifçe Bex’in çenesine bastırırken.

Bex neşeli bir şekilde onun koluna vurdu ve Claire de onun saçlarını çekti.

“iyi misin Nina?” diye sordu Bex yüzünde endişeli bir ifadeyle bana dönerek.

Elimden gelen tek şey, dudaklarımın kenarını bir saniyeliğine yukarı kaldırıp gülümsemeye çalışmaktı. Claire kardeşine kendisini takip edip alt kata inmesini söylediği için ona minnettardım. Bex, Harry Crenshaw’ın bedeni üzerinden o, sanki yere düşmüş bir çeşit eşyaymış gibi atladığında, geri çekildim.

Saniyeler soma Jared kapıda belirdi ve odaya bakındıktan sonra doğruca benim yanıma geldi.

“iyi misin sevgilim?” diye sordu beni sıkıca kollarının arasına çekerek.

Kafamı salladım. “Neredeydin?”

“Alt katta birkaç şeyin icabına bakmam gerekti. iyi olduğuna emin misin?” diye sordu tekrar. Yüzümü incelemek için yanaklarımı ellerinin arasına almıştı.

Tekrar kafamı salladım ve sonra dizlerim titredi. Jared beni kucağına alarak alt kata, karanlığa doğru taşıdı.

“Işıkları yakayım mı?” diye sordu Lillian.

“Henüz değil,” diye cevap verdi Jared.

Claire’in aceleyle merdivenlerden inip banyoda bir şeyin altını üstüne getirdiğini duydum. Ağzındaki küçük el feneriyle aynada kendisine bakmak için arkasına döndü ve omzundaki derin kesiğe pembe Hello Kittyli bir yara bandı yapıştırdı.

Jared beni dışarıya, gecenin karanlığında hava almaya çıkardı. “Yavaş ve derin nefesler al. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin.”

Lillian alnımı öperken, bir battaniyeye sarıldığımı hissettim. “Üzgünüm bebeğim, başka bir gece tekrar deneriz.”

Cevap veremedim. Bir grup adam zorla evine girip misafirlerinden birini kaçırmak için ailesine saldırmış gibi değil de yalnızca rostoyu yakmış gibi davranıyordu.

“Nina’yı eve götüreceğim. Claire ve Bex ortalığı temizlerler.

Bir sorun olursa beni ara,” dedi Jared.

Lillian kafasını salladı ve oğlunu öptü.

“Ben çok özür dilerim,” dedim suçluluk duygusu içimi parçalarken.

Jared’ın annesi yüzümü ellerinin arasına aldı ve derin bir sevgiyle gözlerimin içine baktı. “Bu senin suçun değil Nina. Bu kimsenin suçu değil. Sadece bazen böyle şeyler olabiliyor.” Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve ona gülümseyerek karşılık vermeye çalışmış, fakat bir an için kendimi bırakırsam, herkesin önünde çözülmekten korkmuştum. Arabaya bindiğimizde Jared’dan beni yurda götürmesini istedim.

“Neden?” diye sordu şaşırarak.

“Yalnızca eve gitmek istiyorum” dedim camdan dışarı bakarken.

Jared parmaklarını benimkilere kenetledi. “Bu gece benimle kalsaydın, kendimi daha iyi hissederdim.”

“Bence... Ben... Sadece yatağımda uyumak istiyorum.”

Sözlerim bile beni üzüyordu. Arabaya binmeden evvel bir karar vermiştim.

“Eğer istediğin buysa, pekâlâ.” Pes ederek içini çekti ve sonra dikkatini yola vererek Brown’a giden yola saptı.

Jared kaldırımın yanına yavaşça park edip motoru durdurdu. Hiçbir şey söylemeden dışarı çıkmak için kapı koluna uzandım.

“Nina?” diye seslendi Jared bana yetiştiğinde. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, yalnız kalacak durumda değilsin.”

“Beth burada,” dedim yürümeye devam ederek.

Tam kapıya ulaştığımda, beni durdurdu. “Bu gece benim yanımda olmak istemiyorsun, öyle değil mi?”

Bunu söylemek istemiyordum. Kendimi tutmama rağmen söylemek zorundaydım. Gözyaşlarını neredeyse akmak üzereydi. “Bunu yapamam Jared.”

Huzursuzca ağırlığını bir bacağından ötekine verdi ve ellerini ceplerine soktu. “Neyi yapamazsın?”

“Her şey eski haline dönmeli, eskisi gibi olmalı.” Sesimin titrememesi, sakin konuşabilmek için büyük bir uğraş veriyor, ama bakışlarının karardığını görebiliyordum.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu korkarak.

“Ben...” Dudaklarımı birbirine bastırdım, söylemesi benim için fiziksel bir acı yaratacak olan kelimeleri dile getirmekten korkuyordum. “Birlikte olmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyorum.”

Jared anında sinirlenmişti. “Bunu yapma. Bu gece olanların senin suçun olduğunu düşünüyorsun.”

Omuzlarımı tuttu. “Senin suçun değildi Nina.”

“Annenin evine geldiler Jared. Benim için. orada olmasaydım, gelmeyeceklerdi. Bunun benim suçum olmadığını söylemekten vazgeç, çünkü öyle.”

Jared’ın gözleri kısıldı. “Bunun durumu kolaylaştıracağını mı sanıyorsun? Evimize ilk kez girilmiyor.

Annem, Jack Grey’in koruyucu meleğiyle evliydi Nina.

Böyle şeyleri ara sıra yaşıyorduk.” Biraz rahatlayarak beni kendine doğru çekti. “Başımızın çaresine bakabiliriz, tamam mı?”

Gündelik hareketlerine şaşırarak ondan uzaklaştım.

“Beni ailenle tanıştırmaya götürüyorsun ve onlara ne olduğunu önemsememem gerektiğini mi söylüyorsun?”

Jared ellerimi tutarak kızgınlıkla içini çekti. Anlatmaya çalıştığı şeyi anlamam için çaresizce uğraştığını görebiliyordum.

“Onlara hiçbir şey olmadı. Korktuğunu biliyorum, ama durum tamamıyla kontrolümüz altındaydı.

Bex’in daha kötü şeyler görüp yaşamadığını mı sanıyorsun?”

“Evinde mi? Kendi odasında mı? Senin on bir yaşındaki kardeşin kendi odasında bir adamın boynunu kırdı Jared. Bu normal değil...”

“Çünkü biz normal değiliz!” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Bex, eğitimden yeni döndü Nina. Bunu yaparak onun hayatını kurtarmıyorsun. Beni kendinden uzaklaştırarak ne elde edeceğini sanıyorsun?” Kafasını salladı ve bana sanki aklımı kaybetmişim gibi bir bakış attı.

Kararımı vermiştim.

“Bu, onları annenin evinden uzakta tutacak ve bana odaklanmalarını sağlayacak.”

Jared’ın bakışları karardı ve yüzüne hiddet dolu bir ifade yerleşti. “Öyleyse bir daha oraya gitmeyiz. Eğer istediğin buysa, Lillian’ın evinden uzak dururuz.” Bana uzanmaya çalıştığında, kendimi geri çektim.

Kafamı sallayarak, “Senin kim olduğunu biliyorlar.

Annenin nerede yaşadığını biliyorlar. Şimdi Bex’i de biliyorlar.

Onlara çoktan zarar verdim Jared.”

“Mantıklı davranmıyorsun. Bu hiç akıllıca değil,” dedi boğuk bir sesle.

Bakışlarımı kaldırıma çevirdim. “Bunu daha da zorlaştırma...”

“Olduğundan daha fazla zorlaştırmayayım yani, öyle mi? Ne kadar da orijinal,” diye çıkıştı. “Peki, bunu nasıl yapacağız Nina? Seninle konuşmam ya da sana dokunmam tekrar mı yasak olacak? Bunu tekrar yaşamamı mı bekliyorsun benden?”

Sorusu, içime derin bir suçluluk duygusunun yayılmasına sebep olmuştu ve çektiği acının Lillian’ın evinde hissettiğim suçluluğu bastırmasına engel olmaya çalışıyordum.

“Ne istediğimi bilmiyorum. Sadece bunun... çok zor olduğunu biliyorum o kadar. Ailenin öldürülmesine sebep olacağım! Bunu önemsemiyor musun?”

Gözlerini devirdi. “Onların ölümüne sebep olmayacaksın. Üçümüz yarımkanız Nina. On iki tane eğitimli insan bu gece evimizden sağ çıkamadı. Bunu yapman gerekmiyor!”

“Melez,” diye ısrar ettim. “Benimle bu konuda tartışma.

Haklı olduğumu biliyorsun. Birimizi, diğerini kullanarak ele geçirebileceklerini biliyorlar.”

“Öyleyse biz de sorundan kaçmak yerine, onu çözeceğiz.

Bunu söylediğine inanamıyorum!” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Sen ki anneni ikna etmem için birkaç gün daha bekleyemeyip dondurucu bir yağmurun altında on beş dakika bekledin! Elini neredeyse koparıyordun!

Benimle konuşmak için neredeyse kolunu kırıyordun! iki gün önce nerede evleneceğimize karar verdik Nina! Uğruna savaştığımız her şeyden vazgeçiyorsun yani, öyle mi?”

Tartışamazdım, kafamı sallamakla yetindim.

Jared omuzlarımı tuttu. “Sana inanmıyorum.”

“Normal bir hayata ihtiyacım olduğunu söylemiştin.”

Devam etmekte tereddüt ettim, bir sonraki cümlem onu mahvedecekti. “Seninle normal bir hayatım olamaz.”

Gözlerinin rengi birdenbire koyulaşmıştı. “Bana yalan söyleme Nina. Ayrılmak istiyorsun, çünkü birlikte olmaya devam edersek, ailemin başına geleceklerden korkuyorsun. Söylüyorum sana, hiçbir şey olmayacak.

Bana güvenmeni istiyorum.”

Yanağına dokunmak için uzandım. Çenesi kasılmıştı.

“Bir şey olacak. Başka ne yapabilirim bilmiyorum Jared.

ikimizin de hayatına devam etmesi gerekiyor.”

“Sensiz bir hayatım olamaz. Sensiz bir yaşam istemiyorum,” diyerek yutkundu. Yüzünde hiç gitmeyecekmiş gibi görünen bir ıstırap vardı.

Söylediğim yalana inanması için dudaklarımı iyice kapadım. “Böyle yaşamak istemiyorum. Korku, suçluluk, sürekli arkamı kollamak zorunda olmak... Birlikte bile olamıyoruz.”

Jared ellerimi tutup dudaklarına bastırdı. Gözlerini sıkıca kapattı. “Lütfen... Lütfen bunu yapma. Bu şekilde yaşayamam.”

Neredeyse pes edecektim. Pes etmek istiyor, ama Lillian’la vedalaşırken hissettiğim suçluluk duygusuna odaklanmaya çalışıyordum. “Gitmen gerek.” Dairesinin anahtarını avucunun içine bıraktım.

“Nina...” dedi nefessiz bir şekilde. Avucunun içine yanmakta olan bir kömür parçası bırakmışım gibi bakışlarını ellerine çevirdi.

Yüzüğünü çıkarmak için hareket ettiğimde iki elimi birden tuttu. Bütün dayanağım ondan almışım gibi bakıyordu.

“Verdiğin sözü tut.”

Ellerimi serbest bırakarak aşağıya indirdim. Haklıydı.

Söz vermiştim.

Jared beni omuzlarımdan tutarak sıkıca kendisine bastırdı ve delice öpmeye başladı. Öpüşüne aynı korku ve hüzünle karşılık verdim. Bana o kadar sıkı sarılıyordu ki nefes almakta zorlanıyor, ama önemsemiyordum. Bana istediği gibi sarılıp öpmesine izin verdim. Bu, birlikte geçireceğimiz son gecemiz olacaktı. Birden, yalnızca birkaç santim geri çekildi, ama bana sıkıca sarılmaya devam ediyordu. “Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım Nina. Eğer uzaklara gitmek istiyorsan, gideriz. Birlikte olmak istiyorsan, yakınlık istiyorsan, seninle sevişeceğim. Sana istediğin her şeyi vereceğim.

Sahip olduğum her şeyden vazgeçeceğim. Ailemden vazgeçeceğim. Hemen şimdi arabaya atlayıp gidebiliriz... Arkama bile bakmam. Ama yalnızca benden bunu isteme. Bunu yapamam... Yapamam...”

Kollarının arasından sıyrılıp kapıyı açtım. Beni yeniden kollarının arasına aldı ve beni bir kez daha öptü.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettiğimde, onu kendimden uzaklaştırdım, fakat bana sarılmaya devam ediyordu. Beni bırakana kadar onunla mücadele ettim ve sonunda bıraktığında kapıya yöneldim.

Odama girerken attığım adımlar sonsuzluk gibiydi.

Parçalara ayrılmayı reddederek yapmam gereken şeye odaklandım. Jared ailesi de dâhil sahip olduğu her şeyden vazgeçeceğini söylemişti ve bunu yapmasına izin veremezdim. Ryel Ailesi’nin ne fiziksel olarak ne de Jared’ı kaybettikleri için benim yüzümden acı çekmesine izin veremezdim. Babamın yaptığı bir hata yüzünden ailesinden bir kişiyi daha kaybederse, Jared’ın gözlerinin içine bakamazdım.

Odamın kapısını açmadan önce, yüzümü kuruladım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Beth, bilgisayarının başında oturuyordu.

“Sonunda geldin!” dedi Beth neşeyle. Yüzümün halini gördüğünde, ses tonu aniden değişti. “Aman Tanrım Nina! Ne oldu?”

“Jared’la ayrıldık,” diye mırıldandım pijamalarımı giyerken. Uyumak istiyordum. Kalbimi sıkıştıran acıyı azaltacak tek şey uyumaktı.

“Bu gece annesiyle tanışmadın mı? Ne oldu?”

“işe şeytanlar karıştı,” dedim yüzümü yıkarken.

“Off! Neden her işe karışıyorlar sanki. Neden hep böyle olmak zorunda?”

Ona gülümsemeye çalıştım, ama dudağım bu isteğime itaat etmiyordu. Beth’e gerçeği söyleyemezdim ve yalan söylemek de istemiyordum. “Yürütemiyorduk.”

“Sen neden bahsediyorsun? Bu çocukla hayatının sonuna kadar birlikte olmaktan söz ediyordun.”

Bakışlarımı önce havalandırmaya, sonra tekrar Beth’e çevirdim. “Bu, onu korumak için elimden gelen tek şey.”

Beth sessizleşmişti. “Onu neden koruyacaksın?”

“Kendimden.”

On Altıncı Bölüm
Plan

“Yürümeye devam et,” dedi Beth beni sınıfa doğru çekiştirerek.

Jared kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Konuşmuyor ya da bana doğru bir harekette bulunmuyor, yalnızca Beth beni sınıfa sokarken beni izliyordu ve gözlerindeki yorgun bakış canımı acıtıyordu. Uyumamıştı.

Günler boyu, neredeyse gittiğim her yerin kapısında bekledi. Haftanın sonuna doğru bir yere girip çıkarken kendimi oldukça kötü hissetmeye başlamıştım. Bazen benim geçip gitmemi izliyor, bazense bakışlarını yerden ayırmıyor, fakat her zaman karşıma çıkıyordu.

ikinci hafta ilkinden daha da zor geçmişti. Jared, kampüsün içinde beni beklemeye devam ediyor ve arkadaşlarım da sorular soruyordu. Ryan, bir sorun olduğunu anlamıştı ve beni daha fazlasını anlatmam için sıkıştırıyordu. Bu konu hakkında konuşmanın benim için fazlasıyla acı verici olduğunu anladığı ve sessizce acı çekmeme izin verdiği için ona minnettardım.

Jared’ın bakışları Ryan’ı yanımda neşeyle yürürken gördüğünde kararıyordu. En korkulu rüyasının gözlerinin önünde olmasına izin vermek haksızlıktı ve ayrıldığımız gece ona, hiçbir zaman bu yüzden acı çekmeyeceğini söylemediğim için pişmanlık duyuyordum. Biriyle, onu olması gerektiği gibi sevmediğimi bilerek birlikte olamazdım. Özellikle de Ryan’la. O, kendini bütün kalbiyle seven birini hak ediyordu ve benim de kalbim Jared’a aitti.

Ryan her gün kapımı birçok kez çalıyor, beni yürüyüşe davet ediyor ya da derse birlikte gitmeyi teklif ediyor ve ben de arkadaşlığını hoşgörüyle karşılıyordum. Onun yanındayken yaşamak daha kolay oluyordu. Ryan, Jared’la ilgili olan her şey için dikkatimi dağıtan en büyük şey haline gelmişti. Ona karşı hissettiğim her şey yok olmuştu ve zaman geçtikçe sadece onun değil, diğer hiç kimsenin yanında hiçbir şey hissetmediğimi anlamıştım. Jared’ın hissettiklerimi anlamaması için o kadar uğraşıyordum ki çoğu zaman hissiz ve uyuşuk bir halde oluyordum.

Nisanın ikinci haftasında duygularımı bastırmayı öğrenmiştim. Kim, Beth ve ben Fareli’ye giderken Jared’ın yanından geçtik ve bakışlarım istemsizce ona takıldı. Ona baktığımda, yüzünü hızla bana çevirdi. Bir aydır ilk kez göz göze geliyorduk. ileri doğru uzanarak kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. Aramızda yalnızca santimler kalmıştı. Beth ve Kim

hemen yanı başımızdaydı. Karşı koymuyor, ama beni yalnız da bırakmıyorlardı. Benimle kalmaya devam ettikleri müddetçe garip bir sahne izleyeceklerini düşündüklerini sezebiliyordum. Jared'ın önünde sessizce dikildim.

Yüzümü incelerken kafası karışmıştı. Konuşmamaya devam edip sessizliğini koruduğu için kapıya doğru bir adım attığımda, beni geri çekti. Kokusu bir anda çevreme yayılmıştı ve göğsüm sıkıştı.

Boşluktan başka bir şey hissetmek paniklememe sebep oldu. "Ne istiyorsun Jared?"

iğneleyici konuşmam onu yaralamıştı. "Seni sabırla bekledim. Aramıza koymak istediğin mesafeye izin verdim, ama konuşma zamanımız geldi."

Montumu ellerinden çekmeyi başardım. "Mesafe mi? Sen her yerdeydin!"

"Belki fikrini değiştirir ve benimle konuşursun diye düşündüm. Bunun sonlanması gerekiyor Nina," dedi sakin kalmaya çalışarak.

"Haklısın. Bu durum son bulmalı. Hayatımda olmadan da işini yapabilirsin. Daha önce yapmıştın."

Jared elimi tutarak hala yerinde duran yüzüğüne baktı. "Eğer beni önemsemiyorsan, sözünü tutmakta neden bu kadar kararlı davranıyorsun?"

"Söz, sözdür. Kime... söz vermiş olursam olayım," dedim elimi geri çekerek. Tutuşunun verdiği sıcaklıkla dokunduğu her yerim acı içindeydi.

"Günün birinde evlendiğinde bu yüzük biraz uygunsuz kaçacak, sence de öyle değil mi?"

"Eğer istersen çıkarabilirim." Omzumu silktim.

Jared'ın omuzları gevşedi. Sinirlenmişti. "Senin de canın yanmıyormuş gibi davranma."

"Ben..." Ona yalan söyleyip iyi olduğumu söylemeliydim, ama yapamamıştım. Gözlerindeki acı dayanılmazdı.

Arkamı dönüp Fareli'ye doğru yürümeye başladım.

Jared aniden elini uzatıp bir kez daha montumu tuttu, ama bu kez dönüp ondan kurtuldum ve kapıyı hızla açarak içeri girdim. Beth ve Kim de peşimden geliyorlardı.

Ryan ve Tucker'ın arasına oturdum. Sessizce yemeğimle oynuyordum.

"Nina, hiçbir şey yemiyorsun," dedi Ryan. "Kilo da verdin. Senin için endişeleniyorum."

"iyiyim," diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi ve tabağına patates kızartması aldı.

“iyi olduğunu biliyorum. Bir aydır iyisin zaten.”

“Ben iyiyim!” Orada bulunan herkes bakışını benim olduğum tarafa çevirerek sesin kaynağını bulmaya çalıştı.

Ayağa kalkıp tepsimi masada bırakarak dışarı çıktım.

Jared’ın yanından hızla geçtim ve doğruca odama gittim. Öğleden sonraki dersi ekmeye karar vermiştim.

Duygularımı belli etmemeye çalışmak bütün enerjimi tüketiyordu ve gündüzleri, eskiden hiç olmadığı kadar uyumaya başlamıştım. Yorganımın altına girdiğimde, dizlerimi kendime çekip aklımdakileri uzaklaştırmaya çalıştım. Kendimi kaybetmeden önce, çok fazla beklemem gerekmemişti.

***

Kapının çalınmasıyla uyandım. Hava kararmıştı, saatlerdir uyuyor olmalıydım. Kaslarım onları hareket ettiremeyeceğim kadar ağrıyordu ve kapıyı Beth’in açmasını bekledim.

“Selam. Naber?” diye sordu Beth kapıdaki ziyaretçimize.

Sessizce konuşuyordu.

“Nina burada mı?” diye sordu Ryan.

“Uyuyor,” diye fısıldayarak yanıt verdi Beth.

“Hayır, uyanığım. içeri gel Ryan.”

Ryan odanın içinde yürüyerek bana doğru geldi ve yatağıma atladığında yerimde zıpladım. “Kendine gelmelisin.”

“Kes sesini Ryan,” dedim gözlerimden akan maskarayı temizlemek için elimle silmeye çalışırken.

Atladığım bir yeri silmek için başparmağıyla nazikçe gözümün altındaki bir noktayı temizledi. “Dışarı çıkıyoruz.

Senin de bizimle gelmeni istiyorum.”

Kafamı salladım. “Hayır, teşekkür ederim. Ben iste...”

“istemediğini biliyorum Nina. Hiçbir şey yapmak istemiyorsun,” dedi dağılan saçlarımı düzeltirken. “Şu an hiçbir şeyin ilgini çekmediğini biliyorum. Acı çektiğini biliyorum, ama senin mutlu olduğunu düşünürse geri çekilecektir.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Ne?”

“Yani belki de üzgün olduğunu düşündüğü için etrafında dolaşıyordur. Çok mutsuz görünüyorsun. Eğer onsuz da mutlu olduğunu düşünürse... belki de hayatından çıkar.”

Omuzlarından tutup onu hafifçe kendime doğru çektim ve ceketimi almak için odanın diğer tarafına doğru koşturdum.

“Benimle gel,” dedim kapıyı açarken.

Kaşlarını kaldırıp gönülsüzce ayağa kalktı. “iyi misin?”

“Harikayım. Hadi gidelim,” dedim onu aceleyle kapıdan dışarı sürüklerken.

Elinden tutarak onu otoparka doğru çekiştirdim.

Arabamın yanına geldiğimizde, “Bir yere mi gidiyoruz?” diye sordu.

“Arabaya bin.”

Kıpırdamamıştı. “Beni korkutuyorsun Nigh.”

“Lütfen?”

“ilk önce nereye gittiğimizi söyler misin?”

“Konuşabileceğimiz bir yere. Yalnızca... bana güven.”

Tamamıyla aklını kaçırmış biri gibi göründüğümün farkındaydım.

“Nina, sana güveniyorum. Fakat son günlerde pek kendinde olduğunu sanmıyorum.”

“Eğer bana güvenseydin, şimdiye arabaya binmiş olurdun.” Direksiyonun başına geçip onu bekledim.

Birkaç saniye sonra Ryan kapıyı açtı ve yanıma oturdu.

Ona gülümseyerek eline dokundum. “Teşekkür ederim.”

Ryan gülümsemeye çalıştı ve elimi sıktı. Annemin evine giden yol boyunca elimi bırakmadı.

Geldiğimizde, “Vay canına!” dedi şaşkınlıkla. Motoru durdurdum ve Cynthia’nın evde olup olmadığını anlamak için bütün pencerelere baktım, fakat ev tamamen karanlıktı. Babamın çalışma odasına doğru çıkarken Ryan peşimden merdivenleri çıkıyordu ve içeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapattım. Çevresine bakındı.

Gergindi.

“Şimdi konuşabilir miyiz?” diye sordu. Kafamı salladığımda sesli bir şekilde içini çekti. “Neler oluyor Nina? Ben ciddiyim. Beni endişelendirmeye başlıyorsun. Keşke sana yardım edebilseydim.”

Rahatlayarak gözlerimi kapadım ve olabildiğince sessiz bir şekilde mırıldandım. “Yapabileceğin bir şey var’

Ryan da sesini benimki gibi alçaltarak konuştu. “Söyle.”

Gözlerimi kapalı tuttum. Biraz sonra isteyeceğim şey beni üzüyordu. “Bu gerçekten... gerçekten çok bencilce bir şey. Hatta korkunç. Senden isteyebileceğim en kötü şey, ama aynı zamanda işe yarayacağını düşündüğüm tek şey. Hayatımdan çıkmasını sağlayacak tek şey bu.” Şimdiden vereceği tepkiden korkarak bakışlarımı Ryan’a çevirdim.

“Jared’la mı ilgili?” diye sordu.

Kafamı salladım.

“Tamam, pekâlâ. Söyle hadi.”

“Ben...” Ryan’ın yüzündeki umut dolu ifade tereddüt etmeme sebep oldu. Kabul etse bile, bunu yapabileceğimden emin değildim.

“Nigh, baş belası gibi davranmayı kes. Hadi söyle,” dedi bakışlarını üzerimden ayırmadan.

“Benimle çıkman gerek.” Fısıldayarak söylemiştim.

Ryan’ın yüzü aniden ciddileşti. “Ne? Neden fısıldayarak konuşuyorsun?”

Son sorduğu soruyu duymazdan geldim. “Benimle çıkman gerek. Bilirsin, benimle bir yerlere gitmen, beni sinemaya, öğle yemeğine götürmen, benimle birlikte derslere gitmen ve... akşamları da benimle takılman gerek...” Gülümsemeye çalıştım. “Karşılığını ödeyeceğim.”

“Seninle çıkmam gerek,” diye sözlerimi tekrarladı tekdüze bir ses tonuyla.

“Jared ikimizin birlikte olması gerektiğini düşünüyor,” dedim. Ryan’ın yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. “Yalnızca... güven bana. Böyle düşünüyor ve hayatıma devam ettiğimi düşünmesinin tek yolu bunu seninle yapmam. Yalnızca birkaç ay, o vazgeçene kadar ve sonra bunu devam ettirmemiz gerekmeyecek.” Kabul etmesi için yalvarıyordum. Bu komik fikrim karşısında kendi kendine güldü.

“Devam etmemiz gerekmeyecek mi? Bunun isteyeceğim tek şey olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Ryan...” Gücenip bana yardım etmekten vazgeçeceğinden çekinerek tereddüt ettim. “Sana karşı dürüst olmalıyım... Biz her zaman arkadaş kalacağız. Seni önemsiyorum, ama bunun sonunda aramızda arkadaşlıktan daha öte bir şey olacağını düşünmene izin veremem. Sadece rol yapacağız. Ben... kendimi bir başkasıyla düşünemiyorum.

Bu hiçbir zaman olmayacak.” Konuşmanın bu kısmının geride kalmasıyla rahatlamıştım.

Ryan gözlerini devirdi. “Neden bunları yapıyorsun o halde? Yasaklama emri çıkarabilirsin.”

Bakışlarımı ellerime diktim. “Onu hala sevdiğimi bildiği için beni takip ediyor.”

Ryan bunu söylememi beklemiyordu ve hazırlıksız yakalanmıştı. “Hala onu seviyorsan, neden onunla değilsin? Neden ayrıldınız?”

Kollarımı kavuşturdum. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Josh delirdiğimi düşünecek.”

Kafamı salladım. “Hiç kimseye bundan bahsedemezsin. Ne Kim’e ne Tucker’la Josh’a ne de annene. Bir kişiye bile söylersen, neler olduğunu anlayacaktır.”

“Jared FBI falan mı?” diye sordu Ryan, biraz korkmuş gibiydi. “Kendini neyin içine soktun Nigh?”

“Bunu benim için yapacak mısın? Kulağa delice geldiğini ve senden çok fazla şey istediğimi biliyorum, ama bana yardım edebilecek tek kişi sensin,” dedim umutsuzca tişörtünü çekiştirerek.

“Erkek arkadaşın gibi davranmamı ve bütün arkadaşlarıma yalan söylememi, her şey sona erdiğinde de kalbimi kırmana izin vermemi mi istiyorsun?”

Utanarak kafamı salladım.

“Tabii,” diyerek gülümsedi.

Ryan bana yardım etmeyi kabul ettiği için mi, yoksa planım işe yarayacağı için mi ağladığımı bilmiyordum, ama nefes almak için ona ihtiyacım varmış gibi ona sarıldım.

O da bana sıkıca sarıldıktan sonra, geri çekilerek gözlerimin içine baktı. “Pişman olacağım. Şimdiden pişmanım.”

Hafifçe gülümsüyordu.

Brown’a geri döndük ve otoparktan ayrılırken Ryan elimi tuttu. “Eğer bunu yapacaksak, düzgün yapmalıyız, öyle değil mi? Birbirimize dokunmazsak kimse bize inanmaz.”

“Haklısın.”

Odama giden koridorda yürürken duygularımı saklamak için büyük bir çaba harcıyordum. Jared bizi gördü ve onun canını acıttığım için hissettiğim suçluluk duygusuyla kahrolsam da bunu belli etmemeye çalıştım.

Eğer onu bu şekilde aldatacaksam, huzurlu ve Ryan’la mutlu hissetmeye konsantre olmalıydım.

Kapımın önünde durduk ve Ryan elimi bıraktı. “Bu gece bizimle gelmek istemediğine emin misin?”

Kafamı salladıktan sonra Ryan eğilip dudağımın kenarını öptü. Ona karşı beslediğim arkadaşça hislerimin, bu uygunsuz durumu perdelemesi ve Jared’ın yaptığımız şeyi anlamaması için kendimi bıraktım. Ryan dönüp koridordan yürürken ona gülümsedim.

Sonraki haftalar boyunca Ryan beni sinemaya götürerek, öğle ve akşam yemeklerinde yanımda olarak beni meşgul etti. Her gece birlikte vakit geçiriyor ve her sabah aynı masada kahvaltı ediyorduk. Arkadaşlarıyla bile daha az vakit geçirir olmuştu ve herkes pek de gizli olmayan bir ilişki yaşadığımıza ikna olmuş gibiydi.

Bu durum ilk başta ikimiz için de oldukça rahatsız ediciydi, ama ilk hafta sona erdiğinde ikimiz de rolümüze alışmıştık. Ryan her şeyde olduğu gibi, oyunculukta da iyiydi. Birilerinin bizden ilişkimizi açıklamamızı isteyeceği gün hakkında iddiaya giriyorduk.

Günler geçtikçe arkadaşlığımız güçlenmiş ve ona yalnızca Jared'ı kandırmak için ihtiyaç duymaktan fazlasını hisseder olmuştum. Ryan acımı dindiriyordu ve onun etrafında olmak için bahaneler uyduruyordum. Kim'in birlikte olup olmadığımızı soracağını söylediğim gün gelip çatmıştı ve ayaklarımı Ryan'ın kucağına uzatarak Kim'e sorması için bir bahane yaratmıştım.

"Sahtekâr," dedi Ryan kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldayarak.

"Tamam. Siz çocuklar birlikte misiniz, değil misiniz?" diye sordu Kim.

Ryan bana bakarak sırıttı ve elimi havaya kaldırarak bana beş dolar borçlu olduğunu ona hatırlattım. Ryan böbürlenmem karşısında kafasını salladı ve sonra bakışlarım masada gezdirdi. Herkes vereceği cevabı merakla bekliyordu.

"Öyle görünüyor," dedi bacağımı ovalayarak.

Kim'in yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. "Biliyordum!"

Beth ve Chad birbirlerine baktılar. Sorunun ne olduğunu sormama gerek yoktu çünkü biliyordum. Büyük bir hata yaptığımı düşünüyordu.

"Pekâlâ, bu her hafta sonu bizi neden ektiğinizi açıklıyor," dedi Josh.

"Neden cuma günü hep birlikte dışarı çıkmıyoruz?" dedi Ryan.

Şaşırmış bir şekilde ona baktım ve bana gülümsedi.

Pazar günü Jared'ın doğum günüydü ve ona vereceğim tek hediye hafta sonunu yalnız geçirmekti.

"Bu hafta sonu için annemle plan yaptık" dedim.

Ryan omzumu ovalamak için bana doğru eğildi.

"Cumartesiye kadar değil, ama öyle değil mi bebeğim? Cuma günü bara gidebiliriz."

Ona sinirlendiğimi belli eden bir bakış atmamak için nefesimi tuttum. Bunu reddederek çevirdiğimiz dolabı ortaya çıkarmak istemiyordum. Aksi

halde herkes şüphelenirdi.

Daha da kötüsü Jared için ağlayamazdım, çünkü beni duyabilirdi.

“Kesin gidiyor musun?” diye sordu Beth.

“Öyle görünüyor,” dedim Ryan’a bakmamaya özen göstererek.

Fareli’den çıkarken bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

Kapıdan çıkarken Jared’la karşılaşmak için kendimi hazırlayarak nefesimi tuttum, ama Jared yoktu. Beni beklemiyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Sonunda vazgeçmesine yetecek kadar canını yakmıştım.

“Ne oldu Nigh?” diye sordu Ryan sırtıma dokunarak.

Konuşamadım. Jared en sonunda pes etmişti. Kazanmış... kaybetmiştim.

“Nina,” dedi Beth beni bir anne şefkatiyle kolunun altına alarak. “Hadi eve gidelim.”

“Benim gelmemi ister misin?” diye seslendi Ryan arkamızdan.

“Ben hallederim.” Beth onu savuşturarak yürümeye devam etti.

Beth kapıyı arkamızdan kapattığında, yüzündeki ifade sevgiden öfkeye dönüşmüştü.

“Tamam. Şimdi bana neler olup bittiğini anlatacaksın. Hemen şimdi. Yoksa Cynthia’yı ararım.”

Beth’e yalan söylemek ve ona gerçeği açıklamak arasında gidip gelirken, Beth ayağa kalktı.

“Nina!”

“Ben iyiyim.”

Gözlerini kıstı. “iyi olduğunu biliyorum. Herkes iyi olduğunu biliyor. Ama iyi değilsin! Ryan’la ne yapıyorsun böyle? Komik görünüyorsunuz!”

Kafamı aniden ona çevirdim. Aklıma havalandırmadaki mikrofon gelmişti. “Aylardır arkadaşız Beth. Onu önemsiyorum ve o da beni önemsiyor. Sadece bu işin nereye gideceğini görmek istiyoruz.”

“Yalancı,” dedi dişlerinin arasından. Gözlerini devirdi.

“Sen Jared’ı seviyorsun. Neden seni takip ederken ya da bugün onu özlediğin o kadar ortadayken, neden onunla konuşmadığını bilmiyorum... ama bildiğim bir şey var ki onu seviyorsun. Ve o da seni seviyor!” dedi her cümlede sesini biraz daha yükselterek.

“Bildiğini düşündüğün kadar şey bilmiyorsun,” diye homurdandım.

“Jared berbat görünüyor Nina. Hiç mi umurunda değil?”

Gözlerimi kapattım. “Bunun hakkında konuşmasak olur mu?” diye yalvardım.

Beth yanıma, yatağa oturdu ve sessizce, "Biriyle konuşmalısın," dedi.

"Bunu konuşabileceğim tek kişi Jared ve onunla da konuşamam."

"Kim demiş?" diye sordu burnunu kırıştırarak.

"Ben."

Tekrar gözlerini devirdi. "Doğru. Çünkü onu koruyorsun."

Kafamı sallayarak bakışlarımı Beth'e çevirdim. "Neden bu kadar ısrarcısın? Ryan'dan hoşlandığını sanıyordum."

"Hoşlanıyorum. Ama sen Jared'a aitsin. Senin mutluluğun için endişeleniyorum ve şu an mutlu değilsin. Tam tersi, apaçık mutsuzsun," dedi koluma dokunarak.

"Doğru olanı yapıyorum," dedim gözyaşlarımı silerek.

"Doğru olanı yapıyorum."

"Bu kadar üzgünken, nasıl doğru olanı yapıyor olabilirsin?"

Benim için konuşma sona ermişti. Çekmeceden pijamalarımı almak için odanın içinde yürüdüm.

"Nina, hayır. Uyumayacaksın. Her zaman uyuyorsun. Bununla baş etmek için başka bir yol bulman lazım.

Ya da sadece bundan vazgeç ve... ona git."

"Sus Beth."

Beth'in dikkati, kapının çalınmasıyla dağılmıştı.

Elimde pijamalarımla kapıyı açtım. Ryan'ın şapkası gözlerine kadar aşağı çekilmişti ve tek görebildiğim muhteşem beyaz dişleri ve derin gamzeleriydi.

Bana doğru bir tomar kâğıt uzatarak gülümsedi.

"Notları getirdim," dedi şapkasını yukarı çekerken.

"Haftaya finaller var biliyorsun."

"Teşekkürler," dedim kâğıtları masama yerleştirirken.

"Öğleden sonra ne yapacaksın? Kahve içmeye ne dersin?" diye sordu elimdeki pijamalara bakarak. "Ah, hayır, uyumayacaksın." Bunu söyledikten sonra pijamalarımı elimden alarak odanın öteki tarafına fırlattı.

"Yorgunum. Dün gece uyuyamadım," diye sızlandım.

"Her zaman yorgunsun. Biraz gün ışığına ihtiyacın var. Çimenlere gidip biraz takılabiliriz."

Kafamı salladım. Aklıma gelen hatıraları kovmaya çalışıyordum. Ryan'ın gözleri kısıldı ve gülümsedi. "Tamam. Birlikte etrafta biraz dolaşırız ve sonra da seni yemeğe götürürüm."

"Hiç sanm..."

“Ve sonra da bara gidip biraz kafa dağıtırız. Böyle bir gün geçirmiştin” dedi sırıtarak.

Beth kafasını kitabından kaldırıp bize baktı. “Böyle bütün bir ay geçirdi. Chad’i arayacağım. orada buluşuruz.”

“Bu bir buluşma,” dedi Ryan akan maskaramı temizlemek için iki elini de kullanarak. “Bir saat içinde geri geleceğim ve akşam yemeği için uygun giyinmeni istiyorum.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu bir istek mi?”

“Evet, ben talepkar bir sevgiliyim ve slogan oyunumuzu oynayarak eğlence dolu bir gün geçirmeni talep ediyorum. Seni kuaföre götürüp manikür yapmanı bile sağlayacağım. Kızlar böyle şeylere bayılır, öyle değil mi?”

“Ah! Ben de gelebilir miyim? Pedikür ve maniküre ihtiyacım var!” diye sızlandı Beth.

Şaşırarak bakışlarımı Beth’e çevirdim. “Ciddi misin?”

“Çok ciddiyim. Ryan ve Chad bizi bırakırlar, birlikte takılıp işimiz bittiğinde de geri gelirler. Ağda da yaptırırız ve bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum Nina, ama makyaj yapmaya ihtiyacın var. Duşa giriyorum!” dedi eşyalarını toplarken.

“Bet...” diye konuşmaya başladım, ama çoktan gitmişti.

Ryan’a baktım. “Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum.”

“Lütfen?” diye rica etti. Beni kollarının arasına alarak ileri geri salladı ve yanağını benimkine bastırdı. “Final haftasından önce son kez eğleniriz. Eğer iyi vakit geçirmezsen, bana hayatımın sonuna kadar işkence edebilirsin. Anlaştık mı?” diye sordu saçlarım yere değene kadar beni aşağı eğerken.

Gülümsemeliydim. Beni güldürmek için çabalıyordu.

“Tamam.”

Ryan’ın yüzü koca bir gülümsemeyle aydınlandı ve doğrulduk. “Seni bir saate kadar alırım. Görüşürüz,” dedi gözden kaybolmadan önce.

Elli altı dakika sonra sesli, ısrarcı biri kapıyı çalıyordu.

Beth kapıyı açtığında, Chad ve Ryan kapıya vurmaya bir süre daha devam ettiler.

“Kapı açık!” diye bağırdı Beth.

“Muhteşem görünüyorsun!” dedi Chad, Beth’in yanağını öperken.

“Ah... Bunu söylemenden ne kadar hoşlandığımı biliyorsun,” diyerek güldü ve kollarını Chad’in boynuna doladı.

Ryan bana bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum siyah kısa elbiseme bakarken.

"Çok mu fazla olmuş?"

"Hayır! Hayır. Ben sadece... Seni daha önce hiç elbise giyerken görmemiştim. Çok hoş."

Omzumu silktim. "Giyinince kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm."

"işe yaradı mı?"

"Sanırım" diyerek gülümsedim.

Ryan arabasının camlarım indirip radyosunu açtı.

Çocuklar yüksek sesle şarkı söylüyordu, bense kelimeleri seçemiyordum. Serenat yapmaya başladıklarında, Beth'le birbirimize bakarak kıkırdadık ve yolda yanından geçtiğimiz yayaların şaşkın bakışlarına maruz kaldık.

Kuaföre geldiğimizde, Beth'le kaldırımda dikilerek araba köşede gözden kayboluncaya dek el salladık.

"Ah şu çocuklar! Hadi gidelim!" dedi Beth beni içeri çekerek.

Ellerim ve ayaklarım törpülenir, ovalanır, kütikülden arındırılır, parlatılır ve losyonlanırken, koltuğumda rahatlıyordum ve bu sırada Beth, gece için yaptığımız planlardan, erkek arkadaşının ne kadar muhteşem olduğundan ve bakmaya başlayacağı apartman dairesinden bahsediyordu.

"Providence'da mı kalacaksın?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Gülümsedi. "Chad birlikte yaşamamızı istiyor. Bunca şey olurken... daha önce bahsetmek istemedim."

"Beni üzmek istemedin."

Beth dudaklarını ısırarak kafasını salladı.

"Bana söyleyebilirdin Beth. Bence bu şahane!" dedim elini tutarak.

"Öyle mi?"

"ikiniz birlikte çok iyisiniz ve benim için endişelenmene gerek yok, iyi olacağım," dedim elini sıkarken.

"Evet... iyi olman konusunda endişe ediyorum."

iki saat sonra Ryan'ın arabası kaldırıma yanaşmıştı.

Ryan kapıyı bizim için açtı ve sonra tekrar içeri geçerek müziğin sesini kıstı.

"iyi vakit geçirdin mi bebeğim?" diye sordu yanağımı öperken.

"Evet, eğlenceliydi," diye cevap verdim.

“inanılmaz güzel görünüyorsun. Seni böyle bir yere götürmekten korkuyorum. Biriyle kapışmak zorunda kalabilirim,” dedi göz kırparak.

“Kes şunu,” diye gülümsedim gözlerimi devirerek.

Bara gittiğimizde, mekândan taşan müziğin sesini sokaktan bile duyabiliyordum. Kim bizden önce gitmişti.

Bu duyulan onun çılgın müziğiydi. içeri girdiğimizde, arkadaşlarımız çoktan dans pistine çıkmış, eğleniyor, elleri havada oradan oraya dans ediyorlardı. Ryan elimi tuttu ve beni pistin ortasına çekti.

O an diğer herkes gibiydim. Önünde kendisini sıradan bir hayatın beklediği, normal bir üniversite öğrencisiydim.

Gülümsedim. Kendimi doğal, olması gerektiği gibi hissediyordum. içki içip üniversite maskotumuzun şerefine kadeh kaldırdım ve arkadaşlarıma sarıldım. Bu yaşadığım, acı veren bir özgürlüktü.

Müzik yavaşladığında Ryan beni kendine doğru çekti.

ikimiz de dans etmekten terlemiştik ve terden yüzüme yapışan saçlarımı gözümün önünden çektim.

Elimi loş ışıkta yukarı doğru kaldırırken gülümsedi.

“Çok güzel tırnakların var.”

“Erkek arkadaşım beni zorla kuaföre götürdü ve öğleden sonramı bir kız arkadaşımla geçirmemi sağladı.”

“Sahiden mi? Çok iyi biri olmalı. Senin yerinde olsaydım, onun için deli olurdum.”

Bir süre için Ryan’ın yüzünü inceledim ve başımı omzuna yasladım. Ryan, bana daha da sıkı sarıldı ve yüzünü saçlarımın arasına gömdü.

“Oyun oynamayı bıraksaydık...” diye fısıldadı kulağıma, “o kadar da kötü olmazdı değil mi?”

Gözlerimi kapattım. Tek bir kelime dahi etmedim.

Birer içki daha içmek için yerlerimize döndük ve o an Kim’in dışarıda dudaklarının arasında bir sigarayla dikildiğini gördüm. Peşinden gittim ve çakmağını yakarken, alnıma yapışan saçlarımı geri çektim.

“Bir tane alabilir miyim?” diye sordum nefes nefese.

“Sigara mı istiyorsun?” Söylediğim şeye inanamamıştı.

Kafamı salladığımda, omzunu silkti ve elindeki küçük beyaz kutudan bir sigara çıkardı.

Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdim ve tam ateşi yaktığım an, Jared yüzünde tiksiniyormuşçasına bir ifadeyle önümde beliriverdi.

“Ne yapıyorsun?” Sigarayı dudaklarımdan çekerek kırıp yere attı. “Sen sigara içmezsin.” Kaşları çatılmıştı.

“Sarhoşsun. Ryan, sarhoş. Seni eve götürüyorum,” dedi korumacı bir ses tonuyla.

Kapıyı açmak için döndüğümde, bileğimden yakaladı.

“En azından taksi çağırmama izin ver.” Sesindeki otorite kaybolmuş ve sesinde duyumsadığım acıdan kalbim sıkışmıştı.

Jared’ın elleri bir battaniye kadar sıcaktı. Hatırlamıştım.

içtiğim onca içkiden sonra duygularımı gizleyemiyordum ve Jared’ın bakışları tepkisel olarak canlanmıştı.

Bakışlarını elime çevirdi ve başparmağıyla elimi okşadı.

Bana dokunarak hissettiğim her şeyi anlamıştı.

Geri çekildim. “Gitmelisin.”

“Sarhoşken onunla gitmene izin veremem.”

“Ryan çoktan...” diye konuşmaya başladım.

“Jared,” dedi Ryan bardan hızla çıkarak. Jared’a selam verdi ve sonra bana bakarak gülümsedi. “Selam bebeğim,” dedi ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Gözlerim kocaman açılmıştı ve hemen sonra hazırlıksız yakalandığımı saklamak için sıkıca gözlerimi kapadım.

Birkaç saniye sonra geri çekildi ve gözlerimin içine bakarak yanaklarımı ellerinin arasına aldı. Oyun oynamıyor ya da numara yapmıyordu. Dudaklarını aralayıp dilini benimkine değdirdiğinde, yaptığımız anlaşmayı unutmuştu.

Geri çekilip Jared’ın vereceği tepkiyi izledim. Yüzündeki ifade beni korkutuyordu. Yavaşça Ryan’ın önüne geçtim.

“Jared...” dedim.

Jared’ın nefesleri düzensizleşmişti ve gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Kenara çekil Nina.”

“O seçimini yaptı Jared. Şimdi gidip başka birini bul ve...”

Jared ileri doğru uzandığı anda aniden iki küçük el tarafından geriye çekildi.

“Gitme vakti geldi,” dedi Claire.

“Selam Claire,” dedi Ryan gülümseyerek. Hastaneye yapacağı bir ziyaretin ne kadar yakınında olduğundan habersizdi.

Claire yüzünde huzursuz bir ifadeyle ona baktı. Elleriyle hala Jared’ı tutuyordu. Ryan’ın kendini hatırlamasına şaşırmış gibiydi.

Taksi gelmiş ve korna çalmaya başlamıştı. Ryan'ı geriye doğru iterek onu tehlikeden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Jared bana doğru yürüdü ve hayatımda ilk kez Claire'in yanımızda olmasıyla kendimi daha güvende hissettim.

"Nina?" diye seslendi Ryan taksiye bindiğinde.

Jared hemen önümde dikiliyordu. "Eve onunla gitme," diye yalvardı. Yüzündeki ifade ruh halini yansıtıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Senden uzak duracağım, yaşadığımı bile bilmeyeceksin. Benden uzaklaşmak için sonradan pişman olacağımız bir şey yapma."

Ryan kafasını kapıdan dışarı doğru uzattı. "Yapmadığını kim söyledi?" diye sordu bacağımı sıkarak.

Jared ikinci kez Ryan için hamle yaptığında, fazla hareket edememişti. Claire hala onu tutuyordu.

Jared'a gerçeği söylemek istiyordum. Birlikte olmak istediğim tek kişinin o olduğunu ve her zaman onun olacağını söylemek istiyordum, ama yapamazdım. Hayatımdan çıkacağını söylemişti ve bunu yapmasına izin vermeliydim.

"Hadi gidelim Jared. O buna değmez," dedi Claire, Jared'ı çekiştirerek.

Jared rüzgâr kadar kuvvetli bir şekilde içini çekti.

"Hayır, değer. Buna binlerce kere değer." Gözleri doldu ve bakışlarını üzerimden çekerek kız kardeşini takip etti.

Taksiye binerek Ryan'ın yanına oturdum ve kapıyı kapattı. Taksiyle yurda dönüş yolu bir sonsuzluk kadar uzundu. Ryan'ın konuştuğunu duyabiliyordum, ama Jared'ın yüzündeki ifade beni öylesine kahretmişti ki zorlukla nefes alıyordum. Camı açtım ve kafamı kapıya yaslayarak rüzgârın yüzümü yakıp içime işlemesine izin verdim.

"Hey? iyi misin?" diye sordu Ryan.

Cevap verememiştim. Kalbim dağılıyor; fiziksel, gerçek bir acı göğsümden bütün vücuduma doğru yayılıyordu.

Ryan elini omzuma koyarak beni kendine doğru çekti. Her zamanki gibi rahatlamayı beklemiştim, ama kendimi daha da kötü hisseder bir halde bulmuştum. Brown'a geldiğimizde, Ryan taksinin parasını ödedi ve kendini dışarı attı. Yurda doğru yürürken birkaç kez beni döndürdü ve kapıya geldiğimizde, beni kendine doğru çekti.

"iyi geceler," dedi yanağımı öperken. Dudakları yanağıma değerken, daha da sıkı tuttu ve kaldırımın ortasında sessizce dans eder gibi birkaç

adım attı.

“içeri girmeliyim,” diye fısıldadım.

Ryan’ın dudakları yanaklarımdan dudaklarıma hafifçe değerek diğer yanağıma ulaştı ve beni tekrar öptü.

Geriye doğru birkaç adım atarak sırıttı. “Yarın ararım,” dedi karanlıkta gözden kaybolurken.

Odama doğru yürürken attığım her adımda, korkunç hatayı nerede yaptığımı bulmaya çalışıyordum. Kimseyi üzmek istememiştim, ama aldığım her karar ve attığım her adımda diğerlerinin acı çekmesine sebep oluyordum. Kapıyı açıp kendimi yatağıma bıraktım.

Bulanık bir zihinle geçmişimi düşünerek ilk hatayı nerede yaptığımı bulmaya çalıştım. Jared’la kalmayı seçseydim, o ne kadar emin olursa olsun, ailesi zarar görecekti. Ayrılma kararım ikimize de dinmeyen, etkisi azalmayan sonsuz bir acı çektiriyordu. Ryan’ı sahte ilişki oyunu oynamaya ikna ederek yalnızca yanlış umutlar edinmesine ve eğer böyle bir şey mümkünse, Jared’ın canının daha da fazla yanmasına sebep olmuştum. Beth’in anahtarı kapının kilidi içinde çınladı. Karanlık odaya girdi ve çantasını komodinin üzerine bıraktı.

“Nina?” dedi fısıldayarak. “Uyanık mısın?”

“Chad’e gittiğini düşünmüştüm,” dedim ona dönerken.

Yatağıma oturdu ve elini nazikçe bacağıma koydu.

“iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Neden iyi olmayacakmışım?” içtiğim likör sesimin düzgün çıkmasını sağlamıştı.

Bu sakin tavırlarım Beth’i sinirlendirdi. “Hepimiz olanları gördük. Ryan kafayı mı yedi?”

“Yalnızca bir şey kanıtlamaya çalışıyordu.”

Beth bana baktığında, yüzünde tiksinen bir ifade vardı.

“Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Cinayete kurban gitme eğilimini mi? Jared onu bir kâğıt gibi buruşturup bir kenara atabilirdi ve şu anki ruh halini düşündüğümüzde... yaptığı çok ama çok aptalcaydı.”

“Uyuyacağım. Yarın yapacak bir sürü işim var,” dedim kafamı yastığıma iyice yerleştirerek.

“Neden bu kadar sakinsin? Artık seni anlayamıyorum Nina. Düzgün düşünemiyorsun.”

Gözlerimi kapatarak gülümsedim. “Düzgün düşünemiyorum, çok fazla içtim.”

Beth kafasını salladı ve “Kendinde değil gibisin. Jared’dan ayrıldığında, en iyi parçanı da onunla bırakmış gibisin.”

“Teşekkürler,” dedim arkamı ona dönerek.

“Onu kastetmedim. Ben sadece...” Beth içini çekti ve vedalaşmadan yanımdan ayrıldı.

Pazar sabahı pencereye vuran yağmur damlalarının sesiyle uyandım. Hemen yerimden kalkarak camdan dışarı baktım ve Jared’ın arabasının sokağın başında olduğunu gördüm. Doğum gününde yalnız olmanın nasıl acı verici bir şey olduğunu bilerek kalbim sıkıştı. Ona bir hediye vermeyi ya da sadece ona sarılmayı hayal ettim, ama ikisini de yapamazdım. Banyodan dönüp kapıyı kapattığımda, birisi kapıyı çaldı.

“Bir dakika!” diye seslendim üzerime bir şeyler geçirirken.

Kapıyı açtığımda karşımda Ryan’ın gülümseyen yüzü vardı. Saçları ıslanmıştı. “Biraz gezmek ister misin diye sormaya geldim.”

“Araban barda Ryan.”

Saçlarından alnına damlayan suları eliyle kurulayarak gülümsedi. “Josh sabah beni oraya bıraktı ve arabayı aldım. Gezmek ister misin?”

Kafamı salladım. “Dışarıda deli gibi yağmur yağıyor.”

“Öyleyse...” Ellerini ceplerine soktu. “Burada mı takılmak istiyorsun?”

Kendimi affettirircesine gülümsedim. “Yarın sabah önemli bir sınavım var. Çalışmam lazım.”

Omzunu silkerek, “Sana yardım edebilirim,” dedi.

“Yalnız çalışmam lazım. Nasıl olduğumu biliyorsun,” dedim duygusuzca.

“Evet... ben sadece...” içini çekti ve konuşmaya devam etti. “O öpücüğü düşünmeden edemiyorum.”

“Ah.”

Ryan yanımdan geçerek odama girdi. “Ne dediğini biliyorum ama... benim için hiç mi bir şey hissetmiyorsun? Seni gerçekten mutlu edip etmeyeceğimi görmek için artık oyun oynamayı bırakamaz mıyız? Biliyorsun... seni mutlu edebilirim.”

Ryan’ın yaptığımız plandan bahsetmesiyle bakışlarımı havalandırmaya çevirmem bir olmuştu, ama bu önemli değildi. Jared en başından beri neler olup bittiğini ve nasıl hissettiğimi biliyordu.

“Beni mutlu ediyorsun. Benim yalnızca geriye... Bunu şimdi konuşamam, çalışmam gerek,” dedim kapıyı açarken.

“Akşam yemeği için plan yaptın mı?” diye sordu.

Ona sarıldım. “Hayır, yarın görüşürüz.”

Bu, bizim sonumuzun başlangıcıydı. Jared benden uzak kalmayı kabul etmişti ve Ryan da zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyordu. Kafasını salladı ve hayal kırıklığıyla odamı terk etti.

Jared’ın dışarıda olduğunu bilerek çalışmak imkânsızdı. Camdan dışarı baktığımda, hala orada olduğunu gördüm. Ona koşma isteğim dayanılmaz hale geldiğinde, arabamın anahtarlarını aldım ve kampüsün dışında bir yere giderek kahve içmeye karar verdim.

En yakındaki kahve dükkânına gidip her zamanki kahvemden istedim. içeri girip çıkan insanların yüzlerini inceleyerek zaman geçiriyordum. Jared’a bir hediyeyle sürpriz yapma düşüncesi aklımdan bir türlü çıkmıyordu ve sonunda yurda dönmeye karar verdim.

Dışarı çıktığım an Jared’ı gördüm. Yağmur yüzünden tişörtü sırılsıklamdı ve yanından geçerken nefesimi tuttum. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı ve bakışları da kararmıştı. Teni her zamanki doğal altın parlaklığını kaybetmişti.

Bir adım daha atmayı reddettim. Ne demiş olursam olayım, onu hala seviyordum. Doğum gününde bir hayalet gibi hissetmesine izin veremezdim. Altı haftadır uğruna savaştığım her şeyi mahvedeceğimi bilerek gözlerimi kapadım. Bir yol ayrımındaydım ve bilerek yanlış yola giriyordum. Topuklarımın üzerinde döndüm ve doğruca ona doğru yürüdüm. Beni ihtiyatlı gözlerle izliyor, ne bekleyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu.

Haftalar boyu ondan uzak kalmaya çalışmama rağmen, yeniden onun yakınında olmak kendimi iyi hissettirmişti.

Gergin değildim ve temkinli bakışlarının ardında, onun da benim gibi hissettiğini görebiliyordum. Derin bir nefes aldım. “Doğum günün...”

Cümlemi tamamlayamadan, omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çekerek derin bir öpücükle esir aldı.

Dudaklarım tanıdık sıcaklığı altında eridi ve o muhteşem kokusunu içime çektiğimde, biraz başım döndü.

Geri çekilmediğimi fark ettiğinde, daha da sıkı tuttu beni ve kendine biraz daha sıkıca bastırdı. Anın tadını çıkarıyordu. Dakikalar geçerken yanımızdan geçen küçük çocukların kıkırdadığım duyuyordum. Dudakları benimkilerden ayrıldığında, bana sıkıca sarılarak yüzünü boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı. Yanağını benimkine yasladı ve beni serbest bıraktı.

Vereceğim tepkiyi bekleyerek yüzümü incelemeye başladı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum, ama Jared kendinden memnun gibiydi. Yine de temkinliydi.

“Kutlu olsun,” dedim nefes nefese kalmış bir halde.

Haftalardır gözlerinde gördüğüm gölgeler biraz azalmıştı. Arabama dönmeden önce bir an gülümsedim.

“Nina?” diye seslendi Jared.

Döndüm ve yüzündeki yorgun gülümsemeyi gördüm.

“Bugün tek istediğim buydu.”

Sözleri kalbime bir bıçak gibi saplandı ve bütün dünyanın bizi yalnız bırakmasını, yalnızca onunla olmayı diledim. Harry Crenshaw’ın Bex’in kafasına silah dayadığı anın hatırası aklıma geldi ve huzursuzca kıpırdandım.

“Elveda Jared.”

On Yedinci Bölüm
Bağışlanma

Final haftası gelmişti. Çalışmam ve üzerinden geçmem gereken onca şeyle, neredeyse hiç uyumamaya başlamıştım.

Her gece Rock'ta grup çalışması yapıyor, odama yalnızca okuma ve ezber yapmak için dönüyordum. Ryan oyun oynamaya devam ediyor, benimle birlikte öğle yemeği yiyor, beni odama bırakıyordu. Mükemmel bir sevgiliydi. Benim için kapıları açıyor, gecenin köründe bana yiyecek bir şeyler getiriyor ve hatta ben çalışırken bazen omuzlarımı ovalıyordu. Bir tarafım hafta bittiğinde oyun da biteceği için mi bu kadar çabaladığını merak ediyordu ve Ryan da fikrimi değiştirmemi bekliyordu.

Beth ve Chad kendilerine bir apartman dairesi bulmuşlardı ve Beth'in eşyalarının bazıları çoktan kolilenmişti.

ikimiz de odadayken içeride hüzünlü bir hava oluşuyordu. Duvarlar ve oda onun ayıcıkları ve her köşeden çıkan süsleri olmadan çok boş görünüyordu.

Perşembe gecesi dışarıda yine fırtına vardı ve yağmur damlaları camı dövüyordu. Beth neredeyse her cümlesinin altı çizili olan ders kitabından kafasını kaldırarak içini çekti. Kitabımı kapatıp müzik setine bir CD koyarak sesi olabilecek en yüksek seviyeye getirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Beth müziği bastırmaya çalışarak.

Zıplayarak Beth'in elini yakaladım. "Bu birlikte geçireceğimiz son gece oda arkadaşım! Seni kendi tarzımızla uğurluyorum!"

Beth kıkırdadı ve elimi tutarak ayağa kalktı. Birlikte dans ederken kafasını sallayarak saçlarını uçuşturuyordu.

Birkaç şarkı sonra birisi kapıyı çaldı. Açmak için hızla davrandım ve Kim'in gülümseyen yüzünü görünce gülmeye başladım.

"Burada bir parti var galiba," diye bağırdı elindeki ucuz biralardan iki tanesini bize uzatarak. "Hediye getirdim!"

"Vay canıma!" diye çığlık attı Beth çıplak ayaklarıyla dans ederken.

ilk biramı bitirmeden başka birisi daha kapıyı çalmıştı.

Kapıyı açtığımda karşımda müzik sesiyle yüzünü buruşturan, ıslak ve kafası karışmış bir Ryan duruyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz böyle?" diye bağırdı Ryan.

Dansımızı seyrederken yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti.

“Bu Beth’i uğurlamak için verdiğimiz doğaçlama bir parti!” diye cevap verdim bağırarak.

“iyi. Birilerini arayacağım,” dedi Ryan cep telefonunu çıkarırken.

Yirmi dakika sonra koridordan merakla kafalarını uzatan birkaç kız da dâhil olmak üzere, çalışma grubumuzdaki herkes odamıza toplanmıştı. Kim ve Tucker, Beth’in yatağının üzerinde zıplıyor, geri kalanımızsa dans edip kahkaha atıyorduk.

Gece yarısı olduğunda Beth, Chad ve Ryan dışındaki herkes yeniden çalışmaya koyulmuştu. Beth çantasını alarak bana sarıldı.

“Çok teşekkür ederim! Buna ihtiyacım vardı. Çok mutsuzduk!”

“Bir şey değil. Seni deli gibi özleyeceğim” dedim alt dudağımı ısırarak.

Nefes almakta zorlanana kadar beni kollarının arasında sıktı. “Ben de seni özleyeceğim. Ama görüşeceğiz, değil mi?”

“Elbette görüşeceğiz,” diyerek gülümsedim.

Chad’le Beth giderken arkalarından el salladım ve sonra yatağıma oturdum. Yorulmuştum. Her zamanki gibi, hissettiğim bütün normal, güzel duygular saniyeler içinde yok olmuştu.

Ryan kafasını çevirerek yüzüme baktı. “Ne oldu bebeğim?”

Gülümsedim. “Burada kimse yok Ryan. Bana böyle seslenmek zorunda değilsin.”

“Bunu diğerleri için yapmıyorum,” dedi yüzüne eğlenen bir ifade yerleşirken.

“Ryan...” diyerek konuşmaya başladım. Kapının çalınması, kaçınılmaz olanı ertelemek için bana bir bahane sağlamıştı. “Beth anahtarlarını unutmuş olmalı.” Kapıyı açınca nefesim kesildi.

Korkunç bir şey olmadığı sürece buraya gelmezdi.

Söyleyeceği şey her neyse, bunun için kendimi hazırlarken bütün vücuduma adrenalin pompalanıyordu.

“Seninle konuşmam gerek,” dedi Claire.

“Burada ne yapıyorsun Claire? Jared’la mı ilgili?”

Claire bakışlarını Ryan’a ve ardından tekrar bana çevirdi.

Yüzünde ilk kez birini öldürmek ister gibi bir ifade yoktu. “Yalnız.”

“Gitmiyorum,” dedi Ryan benim önüme geçerek.

Claire gözlerini devirerek, “Eğer onu incitmek isteseydim Ryan, ellerin ceplerinde onun önünde durman beni birazcık bile olsa engellemezdi,” dedi. Tekrar bana bakıyordu. “Bu önemli Nina.”

Kalbimin göğsümden çıkacak gibi attığını hissediyordum.

“Ne? O iyi mi?”
“Jared evde. Sonunda biraz uyumayı kabul etti.”
“Ah, pekâlâ.” Hissizlik doğal bir şeymiş gibi, beni yeniden esir almış ve duygularımın etrafına bir duvar örmüştü.
Claire sıradan tepkim karşısında kaşlarını çattı ve “Ah, pekâlâ mı? Onu böyle görmeye artık katlanamıyorum ve sen bunu düzeltebilecek tek kişisin. Doğum gününden beri perişan halde. Haftalardır perişan halde, ama pazar gününden beri gerçekten çok kötüleşti.”
Bakışlarını yere çevirdi, gözlerinin önüne gelen görüntülerden rahatsız olmuştu. “Sanırım fikrini değiştirmeyeceğini sonunda anladı.”
Claire’e gerçeği hatırlattığı için minnettardım. “Haklı.”
Claire, Ryan’a ve ardından bana baktı. Yüzünde iğreniyormuş gibi bir ifade vardı. “Siz ikiniz kimseyi kandıramazsınız.
Jared neler olup bittiğini biliyor. Bu çok aptalca bir fikirdi Nina. Onu bir hiç uğruna ateşlere atıyorsun. Onun gibi hissetmediğini bilseydim, yaptığın şeyi anlardım, ama biliyorum ki sen de aynı durumdasın.”
Ailesinin başına gelebilecekleri hatırladığımda kafamı salladım. “Yapamam.”
Claire’in yüzünde can yakıcı bir ifade vardı ve gözlerinin dolduğunu gördüğümde oldukça şaşırdım.
“Onu hiç böyle görmedim Nina. Babam öldüğünde bile. Bundan kurtulmasını, bir süre sonra atlatmasını umuyordum, ama bunu kaldıramadı. Uyumuyor, yemek yemiyor ve her gün onu görmezden gelmeni izlemek zorunda... Bu tam bir işkence,” dedi yanağından süzülen yaşı eliyle kurulayarak.
“Sus. Daha fazla duymak istemiyorum,” dedim gözlerimi kapatarak.
Claire gözyaşları içindeki gözlerini kırpıştırdı ve gözlerimin içine baktı. “Ah bu çok kötü. O bunu yaşamak zorunda ve sen de en azından dinlemek zorundasın,” dedi kolumu çekerek. Ryan ellerini ceplerinden çıkararak Claire’e doğru bir adım attı. Claire bir elini onun göğsüne dayadı ve onu kapıya doğru iterek uzaklaştırdı.
Ryan ondan kurtulmak için uğraşıyor, ama koruyucu meleğinin gücü karşısında çaresizlik yaşıyordu.
“Ona zarar verme,” dedi Ryan.
Claire bakışlarını ona çevirdi ve elini çekti. “Ona zarar vermeyeceğim. Bu işe karışma Ryan.”
Ryan kapının yanında kaldı ve bana baktı. “Nina?”

“Sorun yok,” diye onu ikna etmeye çalıştım. “Gitmelisin Claire. Lütfen, git.”

“Parçalara ayrıldı Nina,” diyerek itiraz etti. “Görmüyor musun? Umursamıyor musun? Çektiği acı zaten çok fazla ve bir de senin acını hissediyor. Onu özleyip, onsuz olmanın ve onu istemenin verdiği acının... ikiye katlandığını hayal edebiliyor musun? Senin zamana ihtiyacın olduğunu, bir gün geri geleceğini söyleyip duruyordu, ama pazar gününden, ona elveda dediğin günden sonra... Bu, onu mahvetti.”

Kararımdan vazgeçmek üzereydim, fakat Jared’a olan zayıflığımla savaşıyordum. Yine bir yol ayrımındaydım ve bu kez doğru olanı seçmem gerekiyordu.

Claire derin bir nefes aldı. “Jack’in günahlarının kefaretini ödediğini düşündüğünü biliyorum. Ama yaptığın şey Jared’ı öldürüyor Nina. Her gün biraz daha öldüğünü izlemekten daha kötü hiçbir şey olamaz!”

Gözlerimi kapattım. Gözyaşlarını yanaklarımdan çağlayarak akmaya başlamıştı.

Claire ellerine baktı. Bir sonraki cümlesini söylemek onun için de kolay değildi. “Babamı kaybetmemiz senin suçun değildi Nina.”

Dudaklarımı büktüm ve derin bir nefes aldım. “Bu bir kez daha olursa gözlerinin içine bakamam.”

“Ailemin güvende olmasını sağlamak senin görevin değil. Bu benim ve Jared’ın işi. Ve ben de işimde çok, gerçekten çok iyiyim. Jack’in hatalarını tekrarlamaktan korktuğun için onun acı çekmesine izin veremezsin.”

Kaşlarını çattı. “Bu, Jared’ın kalbini kırmak için yeterince iyi bir sebep değil.”

Ryan ikimizi de şaşkınlıkla izliyordu.

“Zamanla düzelecektir,” diye fısıldadım.

“Zamanla daha da kötüleşecek!” diye çıkıştı. Söylediklerim onu sinirlendirmişti. “Sen onun Taleh’isin Nina... Ruhunun yarısısın. Seni asla unutmayacak ve bunun üstesinden gelemeyecek. Bir gün uyanıp ne yaptığının farkına varacaksın ve hayatın boyunca ondan ayrı geçirdiğin zaman için pişman olacaksın.” Gözyaşları yanağından akıyordu ve kardeşini kurtarmak için beni ikna etmekte o kadar ısrarcıydı ki artık yüzünü silmiyordu.

Yüzümü buruşturdum. Haklı olduğunu biliyordum. Ryan hafifçe sırtıma dokundu. Ona baktım. Gözlerinde derin bir acı vardı, ama gülümsedi.

“Git,” dedi.

Ryan'a gülümsedim ve konuşmaya başladım, ama kafasını salladı ve bana sıkıca sarıldıktan sonra kapıdan çıkıp gitti.

Gözlerimi kurulayıp derin bir nefes aldım.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu Claire.

Kafamı salladım ve ilk kez yüzünün aydınlandığını gördüm. Beni kollarıyla sarıp sıkıca sarıldı.

"Hadi!" Beni koridor boyunca çekiştirdi. Yüzündeki zafer dolu mutlu ifadeyi gizleyemiyordu. Ona yetişmek için hafifçe koşmam gerekmişti.

Dinmekte olan fırtınaya bakarken, şaşkınlık içindeydim.

Kilitlemediği arabasının kapısını açınca içeri girdim ve kolumdaki suları kuruladım.

"Ryan'a ne olacak?" diye sordum.

"Bex, evde," diyerek gülümsedi. Arabayı hızla vitese geçirdi ve Jared'ın dairesine doğru gitmek üzere harekete geçtik.

Konuşmuyorduk, yüzüğümle oynuyor ve haber vermeden geldiğim için Jared'ın vereceği tepkiyi hayal ediyordum.

Claire, Jared'ın arabasının yanına park etti. Derin bir nefes aldım ve titreyen parmaklarımla kapıyı açtım.

Jared titrek sokak lambasının altında duruyordu.

Yorgun görünüyordu ve aklı karışmış gibiydi. Bakışlarını, arabasının diğer tarafında duran Claire'e çevirmek için bir saniyeliğine benden ayırdı.

"O iyi mi?" diye sordu Jared.

Claire yalnızca kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Jared endişeyle tekrar bana baktı. "Buraya gelmen için seni zorladı mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Kafamı salladım, konuşmaktan korkuyordum. Beklediğim gibi bir tepki vermiyordu.

"Anlamıyorum," dedi bakışları Claire ve benim üzerimde dolaşırken. "Burada ne yapıyorsun? Bir şey mi oldu?"

Claire gülümseyerek, "Onu yalvartma Jared, sadece geri al," dedi ve arabasına atlayarak uzaklaştı.

Jared'ın bakışları benim üzerime odaklanmıştı.

"Ne... Ne?"

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Üzerindeki açık mavi tişörtü yağmurdan ıslanarak içini gösteriyordu. Bana bakmayı sürdürdü.

Claire'in kardeşine söylediği şeyin gerekliliğini fark ettim. "Yalvarırım," dedim ve ona doğru bir adım attım.

"Affını hak etmiyorum biliyorum, ama umuyorum ki..."

iç çekip kafamı salladım. Söyleyebileceğim hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

"Buraya bana yalvarmaya mı geldin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Ya da yağan yağmur altında abuk subuk konuşarak kendimi küçük düşürmeye..." Gergin bir şekilde kahkaha attım. Uzaklarda şimşekler çakıyordu ve ıslak kıyafetlerim yüzünden üşümüş bir halde kollarımı kendime doladım.

Jared bana doğru birkaç adım atarak durdu. Ne aradığını bilmememe rağmen beni bir süre seyretti.

"Bu kötü bir fikirdi. Aramam gerekirdi." O an daha da utanmıştım.

"Buraya özür dilemeye mi geldin?" diye sordu tekrar birkaç adım daha atarak.

Küçük düşüyordum ve yanaklarım kızarıyordu. "Bir hata yaptım. Kocaman, korkunç bir hata ve benden nefret ediyorsan, seni suçlayamam."

Gözlerinde, söylediklerime inanamıyormuşçasına bir ifade vardı ve huzursuzca kıpırdadım. Beni affedemeyeceği kadar canını yakmış olmaktan korkuyordum.

Bir adım daha attım. "Haklıydın. Beni ele geçirmek için ailene zarar vermelerinden korktum. Ama onları kurtarmak için senin canını yaktım. Bana tekrar güvenmeni beklemiyorum, ama ben çok, çok, çok üzgünüm.

Seni seviyorum Jared ve geçen haftalarda, her ne olursa olsun... seni hayatımın sonuna kadar seveceğimi anladım."

Jared yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle konuşmamı izliyordu.

Vereceği cevabı tahmin edip beklemek dayanılır gibi değildi ve dudağımı ısırdım. "Lütfen bir şey söyle."

Jared aramızda yalnızca birkaç santim kalana kadar bana yaklaştı. Bana bakarken, burnu ve çenesinden sular damlıyordu. "Seni şimdi öpeceğim." En değerli hazinesini tutuyormuş gibi, yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Ve durabilir miyim bilmiyorum."

Bir saniye daha kaybetmeden dudaklarını benimkilere bastırdı ve kollarımı sıkıca boynuna doladım.

Kollarıyla beni sardığı an ayaklarım yerden kesildi ve dairesinden içeri girip merdivenlerden yukarı çıkarken, yağmur kesilmişti, Jared'ın ayakları neredeyse yere değmiyordu.

Saniyeler içinde yatağımdaydık. Aramızda tedbir namına hiçbir şey yoktu ve Jared dudaklarıyla beni öperken, dudaklarımı açmam için sabırsızca yalvarır gibiydi.

Dudaklarımı araladığımda, dizlerim de ayrılmıştı ve Jared'ın elleri kalçama kaydı ve eteğimi yukarı sıyırdı.

Tişörtünü çıkarmak için geri çekildi ve parmaklarımı sırtındaki sert kaslara geçirdim.

Jared üzerimde hareket ederken, bütün vücuduma adrenalin pompalanıyordu. Gömleğimi üzerimden çıkarırken, dudakları belime ve oradan da karnıma doğru indi. Sutyenimi omuzlarından sıyırmamı seyrederek üzerimde hareketsiz kaldığında, nefes alış verişi düzensizleşmişti.

Ellerimi arkaya uzatarak kopçayı açmaya çalıştım ve askıları omuzlarımdan sıyırırken dudaklarımı nazikçe öperek sutyeni yere fırlattı.

Eteğimle külotumu çıkarmaya çalışarak dağılmış yatakta bir yerlerde kaybolana kadar aşağı doğru çekti.

Çıplak göğsünü benimkine bastırdığında, içimi çektim.

Ben kemerini açmaya çalışırken, Jared da boynumu öpüyordu. Pantolonunun en üst düğmesini açtığımda inledi ve pantolonunu dizlerinden aşağı doğru sıyırdıktan sonra, ayağıyla bileklerine kadar indirdi. Hemen sonra yatağın dibinde yere düştü.

Jared gözlerimin için bakmak için uzunca bir müddet durdu ve parmakları yüzüme, oradan da boynuma doğru hareket etti.

"Bu gece kimsenin rahatsız edeceğini sanmıyorum," dedim.

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı ve yavaşça kafasını salladı.

Gülümsemesi ciddi bir ifadeye dönüşmüştü. Dudaklarımı öpmek için aşağı eğildi ve içime girmeye başladığında, bedeni gerilirken derin bir nefes aldı. Gözlerimi sıkıca kapadım ve zevk ile acıyı aynı anda hissederek istemsiz bir şekilde kafamı çevirdim. Jared'ın dudakları kulağımın hemen altını öperken içim zevk veren bir yangınla alev alevdi.

"iyi misin?" diye fısıldadı nefes nefese.

Kafamı salladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Sonunda yeteri kadar yakınlaşabilmiştik. Ellerim boynundan omuzlarına kaydı ve yoğun bir hazla sarsılırken, parmaklarımı sırtındaki kaslara bastırdım. Yeniden gerildiğinde, dudaklarının arasından hafif bir inilti

çıkmıştı. Ellerinin dizlerime, oradan da ayak bileklerime indiğini hissettim. Bacaklarımı yukarı çekiyor, çevresine doluyordu.

içime girerken dudakları ağzımı keşfediyordu ve her hareketinde vücudum katışıksız bir zevkle sarsılıyordu.

Duyularım o kadar uyarılmıştı ki düzgün düşünemiyor ve onun nasıl hissettiğini hayal dahi edemiyordum. Sıcacık göğsü benimkinin üzerindeydi, kalçaları durmadan hareket ediyordu ve yapabildiğim tek şey adını sayıklamaktı.

Dudakları omuzlarıma inerken inliyordu. Saatler dakikalar gibi, dakikalar da saatler gibi geçiyordu. Zaman kavramımı yitirmiştim, buna ihtiyacım yoktu. O an istediğim tek şeydi ve asla sona ermesini istemiyordum.

***

Uyandığımda Jared'ın yatağında yüzüstü yatıyordum ve üzerimde, belimde toplanmış çarşaftan başka bir şey yoktu. Kendi tarafında yüzünde sevimli bir ifadeyle beni izleyen Jared'a baktım.

“Günaydın,” diye mırıldandı neşeli bir şekilde.

“Hiç uyudun mu?” diye sordum.

Gülerek, “Beş saat uyudum. En son küçük bir çocukken bu kadar uzun uyumuştum,” dedi.

Gülümsedim ve dudaklarını öpmek için ona doğru uzandım. Vücudum aynı anda hem rahat hem de gergindi ve kaslarım tatlı bir şekilde sızlıyordu.

Yüzüme dokundu. “O kadar deliksiz uyuyordun ki seni uyandırmaya kıyamadım, ama son finalin doksan dakika içinde başlayacak.”

“Ah! Olamaz!” Üzerime çarşafı çekerek yataktan fırladım ve banyoya doğru koşuştururken çarşafı göğsüme doladım. O an durup üzerimdekileri yere attım ve yatağa dönüp Jared'ı komik bir şekilde uzunca öptüm.

“Seni seviyorum!” diye bağırdım duşun altına girerken.

Her şey farklıydı; akan su, sabun, cildim... Bir gece önce yaşananları hatırladıkça, gülümsemekten kendimi alamıyordum. Kapının hafifçe tıklatıldığını duyduğumda, parmak uçlarım buruşmaya başlamıştı.

“Acele etsen iyi olur sevgilim.”

Suyu kapattım ve her sabahki günlük rutinimi hızlıca yerine getirdim.

“ Claire bu sabah eşyalarımı mı getirdi?” diye sordum alt kata inerken.

Jared kapının yanında, yüzünde bir gülümseme ve elinde de benim için hazırladığı kahveyle dikiliyordu.

“Kapının önüne bıraktı.”

Yanından geçerken dudaklarından öptüm ve beraber dışarı çıktık.

Tam profesör sınav kâğıtlarını dağıtmaya başladığında, yerime oturabilmiştim. Aklım Jared'ın dudakları ve vücudunun diğer noktalarında olduğu için, dikkatimi toplamak zordu. Ayrıca kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için, önümüzde koca bir yaz bizi bekliyordu.

Sınavdan çıkan en son kişi bendim ve kâğıdımı teslim ettiğimde, profesör benimkini kalın kâğıt tomarının en üstüne yerleştirdi ve kibarca başını sallayarak, "iyi tatiller Bayan Grey," dedi.

"Ah, teşekkür ederim," dedim. Jared'ın kapının girişinde beklediğini görünce gülümsedim.

Dairesinin önündeki kaldırıma yanaştığımızda, motoru durdurdu ve ellerimi kendininkilerin arasına alarak oturmaya devam etti.

"Dün gece için özür dilemeliyim," dedi parmaklarımı öperken.

"Neden?"

Huzursuzca kıpırdandı. "Dün geceyi planlamamıştım.

Seni hazırlıksız yakalayıp tuzağa düşürmüşüm gibi hissediyorum."

"Böyle bir tuzağa düşmenin bence bir mahsuru yok."

Gülümseyerek onu öptüm. "Daha önce bir şeyi hiç bu kadar istememiştim."

ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi. "O halde iyisin değil mi?"

"iyiden de iyiyim. Hatta bir sonraki tuzağı sabırsızlıkla bekliyorum." Dudaklarımı boynuna, oradan da kulağına kaydırdım.

Gülerek, "Böyle davranmaya devam edersen, bütün bir yaz evden çıkamayız," dedi.

"Çok da kötü bir fikir değil, öyle değil mi?" diye fısıldadım dilimle kulağını okşarken.

"Eşyalarını ne zaman Andrews'tan toparlamayı düşünüyorsun? Annen bu hafta sonu eve dönmeni bekliyor.

Benim yapacak birkaç işim var; odandaki ve koridorlardaki..."

Kulağında gezinen dilim onun dikkatini dağıtmıştı, cümlesini tamamlayamadı.

Geri çekilip ona baktım. Aklıma gelen şahane fikri dile getirmeden, yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşmişti bile.

"Ne oldu?" diye sordu. Şimdi o da gülümsüyordu.

"Eşyalarımı taşıdığımıza göre... neden onları buraya getirmiyoruz?" dedim vereceği tepkiyi beklerken.

Kaşları anında kalktı. "Buraya mı taşınmak istiyorsun?"

Sözlerinin ne anlama geldiğinden emin değildim, omzumu silktim. Önceki teklifinin hala geçerli olup olmadığını bilmiyordum. “Tabii, sorun olmazsa.”
“Sorun olmazsa mı? Beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?” dedi. Yüzüme sonsuz ve mutlak bir aşkla bakıyordu.
“Öyleyse, bu bir evet mi?”
Kahkaha atıp kafasını salladı ve beni coşkuyla öptü.
“Bu, kuşkusuz, şüphesiz ve kesinlikle bir evet!”
Jared heyecanla beni kucağına çekip öpmeye başladığında, kıkırdayıp içimin neşeyle dolduğunu hissettim.
Son on iki saatte, geçen o altı hafta hiç yaşanmamış gibiydi.
Kâbus sona ermeden mucizemize kavuşmuş ve her şeyin bize bağlı olduğunu anlamıştık.
Hafta sonunu kutularla küçük eşyaları taşıyarak geçirdik. Jared pek bir şey kaldırmama müsaade etmiyordu ve ben de çoğunlukla kutuları açıp içindekileri yerleştiriyordum. Eve yerleşmemi kutlamadan önce, açılmamış yalnızca birkaç kutumuz kalmıştı.
Bütün bunlarla uğraşarak evin içinde geçirdiğimiz sıcak bir hafta sonundan sonra, Jared temiz hava almamız gerektiğine karar verdi. Pazartesi sabahı dışarı çıktığımızda, bizi mükemmel bir hava bekliyordu. Havada yeni biçilmiş çim ve temiz hava kokusu vardı. Kafamı bulutsuz gökyüzüne bakmak için yukarı kaldırarak gözlerimi kapadım ve güneş ışığı göz kapaklarımdan içeri süzülürken gülümsedim.
Jared motosikletine binip gülümsedi. “Lillian, birlikte akşam yemeği yemek istiyor. Herhangi bir şey söylemeden önce...” yüzümdeki şaşkın ifadeyi görüp beni susturmak için bir elini kaldırdı, “Bir restoranda buluşmamızı önerdi. Kendini buna mecbur hissetmeni istemiyor, ama seni tekrar görmek hoşuna gidecek. Seni özledi.”
içimi çektim. “Beni nasıl özleyebilir? Olanları duyduktan sonra zaten hak etmediğim bana duyduğu sevginin tükendiğini sanıyordum.”
Jared sevgiyle saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.
“Neler yaşadığını biliyor ve onun neler yaşadığını bilen tek kişi de sensin. Ortak birçok noktanız var.”
“Bir restorana gitmek zorunda değiliz. Bize gelebilir ya da biz onlara gidebiliriz. Korkmuyorum.”
Jared’ın bakışları kendinden son derece memnun bir hal almıştı.
Tek kaşımı kaldırdım. “Ne oldu?”

Bakışları yumuşadı. “Bizim evimiz.”
Motoru çalıştırdı ve güneş gözlüklerimi takarak Jared’ın arkasına yerleştim. Jared motoru kullanırken, sıcak yaz havası etrafımızı sarıyordu. Hiç hissetmediğim kadar mutlu hissederek yanağımı sırtına yasladım.
Bir trafik ışığında durduk ve Jared bir elini dizime koydu. “Sabah, kalan eşyalarını Cynthia’nın evinden alabiliriz. Ve eğer boya yapmak istersen, onu da yapabiliriz.”
Normal konuşmaya çalışıyordu.
Yüzünü görmek için öne doğru eğildim. “Neden boya yapmamız gereksin ki?”
Jared omzunu silkti. “Daire, tam olarak bir çiftin evi gibi değil. Eğer kendine ait bir şeyler olmasını istiyorsan, istediğin her şeyi yapabiliriz.”
“Aman Tanrım!” dedim Jared’ın yüzünü buruşturup kafasını sallamasına sebep olarak.
Onu daha da sıkı tutup alnımı sırtına yasladım. Kıpırdandı ve bir anda gerilmesine sebep olan şeyi görmek için kafamı kaldırdım. Samuel, önümüzde duruyordu ve her zamanki gibi ihtişamlı ve gece kadar karanlıktı.
Kollarını göğsünde birleştirmiş ve her zamankinden daha kutsal görünüyordu. Kalbim aniden hızla atmaya başlayınca, Jared’ın arkasına saklandım.
“Merhaba Nina,” dedi Samuel. Bakışları yumuşamış gibiydi, ama yüzündeki ifade o kadar sertti ki amaçladığı kadar teselli edici değildi.
“Bize verecek bir haberin var herhalde,” dedi Jared.
“Evet,” dedi bakışlarını benden ayırarak. “Shax, Jack’in kitabı yalnızca Nina’yla senin girme izninizin olduğu bir banka kasasında tuttuğunu öğrendi.”
“Bu kötü oldu,” dedi Jared alçak ve kötümser bir ses tonuyla.
“Ayrıca ihtiyaçları olan şifrenin Nina’nın yüzüğünde olduğunu da biliyorlar. Jared, yakında Nina’yı almak için geleceklerini belirtmeliyim.”
Jared düşünceler içinde kaybolmuş gibi oturuyordu ve aniden kafasını kaldırarak Samuel’e baktı. “Eğer istediklerini verirsek değil.”
“Jared!” diye bağırdım.
Bana dönüp yüzüme dokundu. “Nina, Jack neden kitabı elinde tutuyordu bilmiyorum, ama senin hayatın kadar önemli olamaz.”
“Shax’ın kitabı aldığında duracağını düşünüyorsun,” dedi Samuel. Ses tonu, korkutucu yüz hatlarıyla uyumluydu.

“Bunu nereden öğrendiler?” diye homurdandı Jared.

“Nasıl olabilir?” Samuel gözlerini kıstı. “Tabii ki insanlar sayesinde.”

Samuel’e ne kastettiğini sormak üzereydim, ama daha ağzımı açamadan bir anda gözden kayboldu.

Jared motoru çalıştırdı ve doğruca eve gittik. Çabucak aşağı inerek beni de kaldırdı. Merdivenlere gidene dek ayaklarım neredeyse hiç yere değmemişti.

Kapıyı hızla kapatıp omuzlarımı sıkıca tuttu. “Bunu çözeceğim Nina. Hiç kimse tehlikede değil. Buna bir son vereceğim, tamam mı?” O kadar hızlı konuşuyordu ki onu anlamakta zorluk çekiyordum. Gözlerinde şimşekler çakıyordu ve vücudu gerilmişti.

“Tamam,” dedim kollarımı ona dolayıp dudaklarından öperken.

Bana büyük bir dikkatle baktıktan sonra geri çekildi.

“Tamam mı?”

Parmak uçlarımla hafifçe yüzüne dokundum. “Senden uzak kalmam gerektiğini düşündüğümde bile, bunu yapamadım. Hiçbir yere gitmiyorum. Söz veririm.”

Jared’ın bakışları yumuşadı ve yüzüğünün olduğu elimi yukarı kaldırdı. “Ve sen verdiğin sözleri tutarsın.”

On Sekizinci Bölüm
Shax

Ertesi sabah uyandığımda, son beş günden hiçbir fark yoktu. Çarşafa dolanmıştım, kaslarım ağrıyordu, yorgundum ve diğer her şey mükemmeldi.

Gerinirken, Jared kollarıyla beni sardı. “Neden biraz daha uyumuyorsun?” dedi boynumu öperek.

Bir bacağımı kalçasının üzerine attım. “Sen uyanıkken neden uyuyarak vakit kaybetmek isteyeyim ki?”

Ellerini kalçama doğru çıkarırken sırıtıyordu. “Çünkü sen bir insansın ve iki saatten daha fazla uykuya ihtiyacın var. Şikâyet ettiğimden değil, ama bencilliği bırakıp sabah altıdan önce uyumanı sağlamalıyım.”

“Buna kalkışayım deme,” derken esnedim.

“Karnın aç, gidip kahvaltı hazırlayacağım,” dedi yataktan kalkarken.

Uzun bir duştan sonra üzerimi giyinip alt kata indim.

Gazeteyi elime aldım ve kahvemle birlikte masaya oturdum. Başlığı gördüğümde donup kalmıştım.

*

Banka Çalışanı Ölü Bulundu.

*

“Jared?”

“Efendim sevgilim.” Önündeki krep dikkatini dağıtıyordu.

“Bugünkü gazeteyi gördün mü?”

“Henüz değil, ne olmuş?” Yazıyı okurken hissettiğim korkuyu sezerek bana döndü.

Jared’ın gözlerine bakmadan korkuyla yutkundum.

“Bankadan James Stevens... bizi kasaya götüren adam. Dün ölü bulunmuş.”

Gazeteyi Jared’a uzattım ve yazıyı okurken bakışlarını takip ettim.

“Bu ne demek oluyor Jared?”

Bakışları sabit ve yüzündeki ifade de oldukça sakindi.

“Samuel’in bahsettiği insanlardan biri olmalı. Bunun Grahm’ın mı yoksa başka birinin mi yaptığını anlamak için cesedi...”

Ne söylemeye çalıştığını anlayarak kafamı salladım.

“Ah, hayır! Olamaz,” dedi Jared.

“Ne var?”
Jared gazeteyi bana geri uzattı ve okuduğu yeri gösterdi.
*
Civardaki Mücevher Dükkânı Soyuldu
ve Çalışanlar Saldırıya Uğradı
Polis, Olayların Tesadüf Olduğunu Söylüyor
*
“Vincent!” dedim Jared’a bakarak. “Sence o iyi mi?”
Jared’ın bakışları kararmıştı. “Gazetede, yalnızca saldırıya uğradığı yazıyor, yaşıyor olmalı.” Yanımdaki sandalyeye oturdu.
Kıpırdandım. “Ne yapacağız?”
Jared kafasını salladı ve parmaklarını benimkilere kenetledi. “Sen ve ben gidip kitabı alacağız ve sonra ben de onu Shax’a geri vereceğim.”
“Kitabı Shax’a birlikte vereceğiz demek istedin herhalde,” dedim parmaklarını sıkarak.
Jared kafasını salladı. “Üzgünüm Nina. Bu çok tehlikeli.”
“Jared...” O kadar korkmuştum ki itiraz dahi edemedim.
Beni kucağına çekerek kollarıyla beni sardı. “Nina, bu işin icabına bakacağım. Claire, burada seninle kalacak.
Güvende olacaksın, söz veriyorum.”
Yanağımı onunkine bastırdım ve gözlerimi kapadım.
“Peki ya sen? Düşman topraklarına giriyorsun.”
“Elimde istediği bir şey var. Sen burada, güvende olduğun sürece, ben de iyi olacağım. Güven bana,” dedi ve gözlerime bakabilmek için biraz uzaklaştı.
“Güveniyorum. Yalnızca... dikkatli ol, tamam mı?”
“Dikkatli olacağım. Senin için planlarım var.” Alnını benimkine yasladı. “Yumurtan soğuyor. Claire’i arayacağım.”
Claire’in gelmesi bir saat bile sürmemişti. Yüzündeki sıradan ifadesi Jared’ınkine benziyordu. Ayrıca benim yanımda belirgin ölçüde daha rahattı. Yanımdan geçerken, omzuma bile vurmuştu.
“Eğleneceğiz Nina. Film getirdim.”
Yüzüm çökmüştü. “Film mi? Jared, bir oda dolusu şeytanla birlikteyken, film seyredebileceğimi mi düşünüyorsun?”
Claire gözlerini devirdi ve yapmacık bir şekilde gülümsedi.
“Jared’ın neler yapabileceğini bilmiyor musun? Ben endişelenmiyorum. Sen de endişelenmemelisin.”

Jared pantolonunun arkasına bir silah yerleştirirken, hafifçe gülümsedi. “Abartıyorsun Claire.”

Claire hayal kırıklığıyla abisine baktı ve bir süre böyle kaldılar.

“Korkup yeniden kaçmamı istemiyor,” dedim. Yere ve ardından da Claire’e baktım. “Benden kurtulamazsın Claire.”

Gülümsedi. “Güzel, çünkü peşinden gelir, seni de buraya kadar sürüklerdim.”

Jared yanıma geldi ve önce alnımı, sonra da dudaklarımı öptü. “Hazır mısın?”

istemsiz bir şekilde ceketine sarıldım. “Ya bankada bekliyorlarsa?”

“Seni korurum. Claire de bizimle geliyor. Korkması gereken biri varsa, o da Grahm ve adamları olmalı.”

Kapıdan dışarı çıktığımız an vücudum kaskatı kesilmişti.

Bankanın önüne gelene kadar elim Jared’ın avucunun içindeydi. Bir yanımda Claire, diğerinde Jared birlikte bankaya girip lobiyi kat ettik. Siyah bir takım giymiş yaşlı bir adam bize yaklaştı.

***

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet, alt kattaki kasadan eşyalarımızı alacağız,” dedi Jared.

“Şey.. A... adınızı öğrenebilir miyim efendim?” Parmaklarını birbirine vuruyordu, gergindi.

“Jared Ryel. Bir sorun mu var?”

“Hayır... hayır efendim. Hiçbir sorun yok. Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.”

Jared’ın bakışları odayı tarıyordu. Claire’in de tetikte olduğunu fark ettim. Birbirimize oldukça yakın yürüyorduk; omuzlarımız birbirine değiyordu. Asansörün kapıları alt kata açılmadan hemen önce, Claire’in nefesinde bir değişiklik olduğunu fark ettim. Kapılar büyük odaya açılmadan hemen önce, etrafta bir ölüm sessizliği hâkimdi.

Claire yüksek sesle nefes verdi ve Jared kolumu tutarak beni dikkatli bir şekilde kendine çekti. Buz mavisi gözleriyle hiçbir şeyi kaçırmayan Claire, soğukkanlılıkla etrafı kolaçan ederken, Jared’la ben de kasaya ulaşmak için gereken prosedürleri hallediyorduk.

“Kâğıdı kasanın içine koymuştun Jared,” diye fısıldadım.

“Şifreyi bilmiyoruz.”

“Ben biliyorum,” dedi anahtarı kilide sokarken.

Gözlerini kapanan kapıya diken Claire’e baktım.

Kapı kapandıktan sonra kafasını yukarı kaldırarak bakışlarını yavaşça tavanda gezdirdi.

“Ne oldu Claire?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Bir şey var.”

Jared eve dönerken kitabı koltukaltında tuttu. Bana eve çıkana kadar eşlik etti ve vedalaşmak için öpüştük.

Dudaklarımız birbirine değmeden önce, bir şey sezinlemiş gibi bana baktı.

“Gitmeliyim. Kitap dikkatlerini çekiyor.”

Ceketine sıkıca asıldım. “Yalnız gitmeni istemiyorum.”

“ Claire’in burada, seninle kalması gerekiyor. Seni savunmasız bırakamam.”

“Peki ya Bex? O benimle kalamaz mı?” diye sordum.

Başka bir çözüm bulmaya çalışırken, gözlerine bakıyordum.

“Bex, Lillian'la birlikte.” O an, söylemediği şeyleri de anlamıştım; herkesi korumaya çalışıyordu.

“Jared...” dedim onu daha da sıkı tutarak.

Beni kendine çekti. “Eğer daha fazla beklersek, onlar bize gelecek ve bunun olmasını istemiyorum. Tek çözüm yolu bu.”

Geriye çekilerek gözlerimi kapadım. Kafamı sallıyordum.

“Başka bir yolu olmalı. Başka bir...”

Jared çenemi tuttu ve başparmağıyla yanağımı okşadı.

“Kalbin attığı müddetçe, benimki de atacak.”

Yüzüme cesaret dolu bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

“Seni seviyorum.”

Jared’ın bakışları yumuşadı ve dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Seni seviyorum. Görüşürüz.”

Jared’ın sokak boyu ilerleyip köşeyi dönmesini izlerken, Claire kolunu omzuma attı.

içimin ürperdiğini hissettim. “Bana, iyi olacağını söyle.”

Claire kendisine bakmam için beni çevirerek sırıttı.

“Abartmıyordum. O geri gelecek ve eğer Jared’ı kızdırırlarsa, belinde birkaç şeytan dişiyle geri dönebilir. Jared kaybetmek nedir, bilmez.”

Yukarı çıktık ve Jared’ın aklı hissettiğim korkuyla karışmasın diye rahatlamaya çalışarak koltuğa oturdum. Claire de yanıma oturdu.

“Film izlemek ister misin?”

Kafamı yavaşça ona doğru çevirdim. Bunu önerdiğine inanamıyordum.

“Televizyon mu izlemek istiyorsun?” diye sordu.

Sehpadan uzaktan kumandayı almak için ileri doğru uzanmıştı.

“Hayır.”

Claire saçlarını yüzünden çekti ve bir süre sessizce yanımda oturdu. Uzun bir zaman sonra, derin bir nefes aldı.

“Ben tam bir babacıydım,” diye konuşmaya başladı.

“Tatile gittiğimizde, tabii ki sizin peşinizden gidiyorduk, babam seni övdüğü zaman ya da senden bahsettiğinde hep kıskanırdım. Jackle birlikte gitmesi gerektiği zaman, benimle zaman geçirmek yerine sizinle olduğu için çok sinirlenirdim. Annem durumu açıklamaya çalışırdı, ama... bir oyun parkında olmaktansa, babasıyla olmayı tercih edecek küçük bir kız için... Durumu kabullenmeyi, hatta anlamaya çalışmayı bile reddediyordum.”

Claire’in bakışları kararmıştı. “Jack öldüğünde... Ondan nefret ettim.” Yutkundu. “Babam, yalnızca bir saat sonra hastalandığında... senden nefret ettim. Babam bir Arch meleğiydi. Hiçbir zaman onu kaybedeceğimi düşünmemiştim. Öylece yatıyor, her saniye biraz daha ölüyordu ve düşünebildiğim tek şey, onca güce, hıza ve bilgiye sahip olmama rağmen, kendi babamı kurtaramıyor oluşumdu.”

“Benim için ne kadar zor olursa olsun, durum Jared açısından çok daha kötüydü. Babam son nefesini verdiğinde, Jared’ın da onunla birlikte öleceğini sandım.”

Gözlerini kapadı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

“ilk başta ona kızgındım. Sana gittiği için, kendimi ihanete uğramış gibi hissetmiştim. Ama şimdi görüyorum ki başka çaresi yokmuş... Sahip olduğu tek umut, sendin. Yaşamına anlam katacak, ona var olma sebebi verecek tek kişi sendin. Sana ihtiyacı vardı. Yaşamımızın bir şeylere değdiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Bunu ancak şimdi anlıyorum ve birlikte olduğunuz için çok mutluyum.”

Islak gözlerle bana bakıp gülene kadar, ağzımın açık olduğunu fark etmemiştim.

Daha da yaklaştı. “Senden nefret etmemeliydim.

Babam seni kendi kızı gibi severdi ve onun için senin güvenliğin, bizimki kadar önemliydi. Şimdi anlıyorum ki bu, beni daha az sevdiği anlamına gelmiyordu. Sana yaptıklarım için özür dilerim.”

Ona sarılmak istiyordum, ama en iyisi bunu yapmamaktı.

Beni şaşırtarak ellerimi, kendininkilerin arasına aldı.

Kafamı salladım. “Babandan ayrı geçirdiğin zamanlar... kendi hayatım ve Jared için sana çok şey borçluyum. Sense bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı ve elimi sıktı.

“Öyleyse her şeye yeniden başlayacağız.”

Konuşmaya başladım, ama bakışları değişti ve aynı anda beni arkasına çekmişti. Arkasından baktığımda, kapının yavaşça açıldığını gördüm ve kısacık bir an Jared’ın gelmiş olmasını umdum. Ama gelen Jared değildi.

Kömür karası bir takımın içindeki adam kapının girişinde durmuş, yüzünde bir takdir ifadesiyle evi inceliyordu.

Bana bakıp gülümsediğinde, Claire’in elleri iki yanında yumruk halini aldı. Elini o kadar sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Kapıdaki adam inanılmayacak kadar yakışıklıydı; dişleri parlıyordu ve mükemmel kesimli siyah saçları muntazam bir şekilde arkaya doğru taranmıştı. ilk bakışta tehlikesiz birine benziyordu, ama siyah gözleri benimkilerle buluştuğunda korkuyla geri çekildim.

“Seni görmek ne muhteşem bir şey Claire.” Konuşurken tıslıyor gibi bir ses çıkarmıştı.

Claire eğilerek beni tişörtümden kavradı ve arkasına doğru sürükledi. “Jared’ı kaçırdın Shax.”

O an kanım dondu. Cehennem’in Efendisi, evimdeydi ve tam karşımda dikiliyordu. Claire’in koluna yapıştım ve yavaşça gerileyerek mutfakla kapının arasına doğru ilerlerken, beni sırtına bastırmak için kolunu etrafıma doladı. Shax, aldığımız her nefesle tetikteymişçesine bizi izliyordu.

“Jared beni mi arıyor yoksa?” dedi Claire’e bakmak için kafasını eğerken. “Ne ilginç.”

Metal merdivenlerden ayak sesleri yükseliyordu. Beş kişi daha gelmişti. Adamlar Shax’ın etrafında yarım ay şeklinde pozisyon alırken, Shax da bize doğru birkaç adım attı. Tanıdık bir çift göz gördüğümde, Claire’in kolunu olabildiğince sıktım. Bu Grahm’dı.

“Nina,” dedi kafasını sallayarak. Yüzünde ukalaca bir gülümseme vardı.

“Ona doğru bir adım daha atarsan, kendini ölmüş bil.” Claire dişlerinin arasından tıslıyordu.

Oda, Shax’ın nefret dolu kahkahasıyla doldu. “ Claire... Onun işini yapan genç bir bayanın düzgün davranmasına imkân yok...”

“Ne istiyorsun Shax?”

Şeytan, bakışlarını önce yere, ardından da bana çevirerek beni bakışlarının esareti altına aldı. “Bence, hepimiz ne istediğimi biliyoruz Claire. Nina’nın babası benden bir şey aldı.” Kafasını çevirip boynunu esnetti. “Bir hırsızın, özellikle de bugüne dek yaşamış en becerikli hırsızın soyguna uğraması utanç verici bir şey.”

Claire kahkaha attı. “Sen asla yaşamadın Shax. Birazcık alçakgönüllü olduğunu görmek ne güzel.”

“Yüzüğü istiyorum Claire.”

“Yüzüğe ihtiyacın yok. Aptal kitabın Jared’da.”

Shax’ın parlak gözleri kısıldı. “O nerede?”

Claire bir adım öne çıkarken, beni yavaşça arkaya itti ve omzunu silkti. “Sana geliyordu. Eminim şu an biz konuşurken, çoktan evine varmıştır.”

“Bunu neden yapsın?”

“iğrenç bir şeytanın misafirliğe gelmesini istemedi,” diye homurdandı Claire.

Shax bana şüpheyle bakıyordu. “Yoksa... Taleh’inin yanına yaklaşmamızı önlemeye mi çalışıyordu? Ona âşık olduğunu biliyorum. Ne kadar da sevimli.”

“Şimdi gidebilirsin,” dedi Claire amirane bir tonla.

Shax’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Teşekkürler Claire. Biz de tam çıkıyorduk zaten. Ama Nina’yı da götürüyoruz. Jack bunu bana borçlu.”

“Ve Jared da bana borçlu,” dedi Grahm pis bir sırıtış eşliğinde.

“Ona dokunmadan önce, boğazını keserim!” diye bağırdı Claire. Konuşurken gırtlağından çıkan boğuk ses korkutucuydu.

Grahm adamlarına işaret verdi ve hep birlikte hareket ederek dikkatle Shax’ın yanından geçtiler. Claire beni korumak için hafifçe eğilirken, geride kalmamı söyledi. Adamlardan biri ona doğru hamle yaptığında, her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki hamleleri takip edememiştim ve Claire hiç çaba harcamadan adamı yere sermişti. ikinci adam yumruklarıyla saldırmayı denedi, fakat Claire diğer iki adam da kendisine doğru hamle yaptığında, tam zamanında kaçmayı başardı. Kafasıyla birine vurup yumruğunu bir başkasının boynuna indirmesini seyrederken birkaç adım geriledim. Adam, yere düşmeden önce acınası sesler çıkarmıştı.

Claire, Shax’a bakmak için arkasını döndüğünde, Grahm bir silah çıkarıp onu Claire’in alnına doğrulttu ve Claire donup kaldı.

“Sadece Nina’yı alacaktık, ama sanırım buraya gelip senin kafanı uçurduğumuzu görmesini sağlamak ve kız arkadaşını öldürmeden önce, ona yüzlerce farklı şekilde tecavüz ettiğimizi okuyacağı bir not bırakmak daha iyi olacak.”

Bacaklarımı hissedemiyordum ve Grahm, beni tepeden tırnağa süzerken, ayakta kalabilmek için arkamdaki masaya yaslandım.

Claire güldü. “Jared’ın seni göndereceği yere uyacaksın Grahm.”

Grahm silahını ateşlemeye hazırladı ve gözümden tek bir damlanın taşıp yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Grahm, yüzündeki kibirli ifadeyle Claire’e bakarken, zaman sanki ağır çekimde ilerliyordu. Önümdeki manzara tamamen gerçekdışıydı. Yerde, kendi kanlarının içinde yatan adamlar ve ölümle arasında yalnızca saniyeler olan ufak tefek, sarışın bir genç kız olan Claire. Gözlerini yavaşça kapatıp tetiğin çekileceği anı beklemesini izlerken nefesimi tuttum. Grahm’ın parmaklan tetiğe asıldığı an Claire’in vücudu yoğunluğunu kaybederek bulanıklaştı. Silahtan çıkan kurşun yanımdan geçerek ocağın üstündeki fayansa saplandı ve Claire dirseğini Grahm’ın yüzüne savurarak burnundan kanlar fışkırmasına sebep oldu.

Claire’in vuruşuyla havalanan Grahm, Shax’ın ayaklarının dibine düştü. Dizlerinin üzerine doğruldu, dişlerini acıyla gıcırdatıyordu. Avuçlarından kan akıyor ve parmaklarından süzülerek yere damlıyordu.

“Yeter!” diye emretti Shax.

Claire anında yanıma gelip beni arkasına almıştı. Kafasını hafifçe çevirdi, ama bakışları hala Shax’ın üzerindeydi.

“Onu uzaklaştıracağım Nina... Kaçmak zorundasın. Jared seni bulacaktır,” diye fısıldadı.

“Beni uzaklaştırabileceğini mi sanıyorsun Claire? Sen de neredeyse bir insansın.”

Claire gülümsedi. “Öyle olabilir Shax, ama melek tarafım yine de senin icabına bakabilir.”

Bu Shax’ı eğlendirmemişti. Saldırmaya hazır bir şekilde eğildi ve göğsünden garip bir homurtu yükseldi.

Bu, tiz bir çığlıkla hayvansı bir gürleme karışımıydı ve hayatım boyunca kulaklarımın işittiği en korkunç sesti.

Şeytan’ın siyah gözleri adeta alev alevdi ve etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Gözümü kırpıp yarım saniyeyi kaçırdığım an, devasa boyutta karanlık bir şekil Shax’la aramıza girmişti.

Claire'in vücudu gevşedi ve Shax'a bakmak için biraz yer değiştirdi.

Jared kapıda dikilmiş, gözlerinde ölümcül bir ifadeyle Shax'a bakıyordu. Korkumu ve aniden hissettiğim rahatlığı sezerek dikkatini bana çevirdi ve anında yanıma gelip beni Claire'den alıp kurtararak kendi güvenli kollarına çekti.

Shax, Arch Meleği'nin varlığıyla tedirgin olmuştu.

"Kitap benim Samuel!" Şeytani bakışları vahşileşmişti ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi her birimize bakıyordu.

Samuel kitabı Şeytanın ayaklarının dibine, Grahm'ın tam yanına attı. "Kâfir kitabını da al ve burayı hemen terk et. Yüce'nin adına yemin ederim ki bir kez daha bu ailenin yanına yaklaşırsan, seni yok ederim, seni adi yaratık!"

Samuel bağırdığında duvarlar sallanmıştı.

Shax, savaşçı bir Cimmerian'dan aldığı emirle geri çekildi ve kapıya doğru yavaşça gerilerken, yaralı adamlarına kendisini takip etmesini söyledi.

Grahm kanlı dişlerini göstererek bana gülümsedi.

"Çok yakında tekrar görüşeceğiz, bebeğim."

Jared ona doğru hamle yaptığında, Samuel elini Jared'ın göğsüne dayadı. "Bırak gitsinler."

Grahm yaralı arkadaşlarıyla giderken, Jared onu izliyordu.

Claire kapının yanında dikiliyor ve kapıyı kapatmadan önce tamamen gittiklerinden emin olmak istiyordu.

"Mükemmel bir zamanlaman olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu Claire kardeşine gülümserken.

"Birkaç kez," dedi Jared.

Claire, olanca hızıyla Samuel'e koştu ve kollarını boynuna doladığında ayakları yerden kesildi. Bu hızlı hareketle yerimden sıçradım, ama Samuel'in de ona sarılıp gülümsediğini gördüğümde rahatladım.

"Sanırım şansını kaçırdın küçük kız. Senin de savaşçı olman gerekiyordu."

Claire kıkırdadı ve Samuel'in boynunu sıktı. "Yarı insanım ve bu bile sorun olurken, savaşçılardan biri olsaydım, hepiniz işsiz kalırdınız."

Samuel kahkaha atarak kafasını salladı. "Bir de Shax'ı alçakgönüllü olmamakla suçluyorsun."

Jared bana döndü. "iyi misin?"

Yalan söylemek istemiyordum, bu yüzden sessizliğimi sürdürdüm.

Jared beni göğsüne çekti ve saçlarımı öptü. “Bitti.”

“Grahm’a göre bitmedi” dedi Claire, Samuel onu yere indirdiğinde.

“Bitti.” Jared sert bir tonda konuşmuştu.

Claire yerdeki kanı temizledi ve mobilyaları düzeltti.

Yüzleşme ve zafer aklını biraz başından almıştı. Temizlik yaparken, anlamadığım bir şeyler mırıldanmasını izliyordum.

Bir saat sonra hava kararmaya başlamıştı ve Claire, Ryan’ın evine gitmek için bizimle vedalaştı. Daire eskisi gibiydi, mobilyalar yerli yerinde ve kırılan camlar da çöpteydi. Yerdeki kanlar temizlenmiş ve kan lekeleri de yok edilmişti.

“Acıktın mı?” diye sordu Jared parmağını fayanstaki kurşun deliğine bastırırken. Kafamı salladım ve bana döndü. “Acıkmadın mı?”

Kafamı tekrar salladım.

“Nina,” diyerek beni azarlamaya koyuldu. “Geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmadın. iyi olduğundan emin misin?”

Gözlerimi kapattım. “iyiyim.”

“Korkman çok normal. Konuş benimle.”

“Beni... beni bir daha bırakma, tamam mı? Claire hayatı pahasına beni koruyacaktı, ama o kadar korktum ki... Beni öldürmelerinden ve sonunda senin de ölmenden o kadar korktum ki...”

Yanıma geldi ve yanaklarımı ellerinin arasına alarak kafamı kaldırdı. “Ben öleceğim için mi ölmekten korktun?”

Gülümsedim, ama inandırıcılıktan çok uzaktaydım.

“Ben çok güçsüzüm Jared. Ben aptal, güçsüz bir insanım ve bu seni inanılmaz derecede zayıflatıyor. Bu adil değil.”

Jared şaşkınlıkla güldü ve kafasını salladı. “Nina...”

Tekrar güldü; konuşmasını sürdürmedi. Aşağı eğildi ve söyleyemediği her şeyi dudaklarıyla anlatırcasına beni öpmeye başladı.

On Dokuzuncu Bölüm
Kurtarma

Sonraki birkaç hafta içinde hayatımız yeniden normale dönmüştü. Jared'la zamanımızı duvarları boyayarak ve mobilyaları düzenleyerek geçiriyorduk ve Jared'ın biraz kasvetli olan karanlık dairesi bizim renkli ve neşe saçan evimize dönüşmüştü.

Hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim, ama Jared evimize biraz kadın eli değmesi konusundaki ısrarını sürdürüyordu.

Birlikte çektirdiğimiz fotoğrafları duvarlara asmış, birkaç yatak örtüsü ve hatta yeni bir porselen takımı bile almıştım. Jared evdeki bu değişimi bütün kalbiyle destekliyor ve istiyordu. Bazen Jared'ın bütün bu değişiklikleri yapmamı istemesinin sebebinin, benim orada sahiden yaşadığıma dair bir kanıt istemesi olduğunu düşünüyordum.

Bir ay sonra gerçekten orada yaşamaya başlamıştım ve Jared bunu dışarıda bir akşam yemeği yiyerek kutlamak istedi. Siyah askısız bir elbise ve kırmızı topuklu ayakkabılarımı giydim ve Jared da kravat taktı. Dışarı çıktığımızda Jared, Vulcan'ına bindi ve tek kaşımı kaldırarak önce kısacık eteğime, ardından da Jared'a baktım.

Jared kahkaha atarak motordan aşağı indi. "Yalnızca şaka yapıyordum."

Escalade'ya ilerledi ve kapıyı açtı.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Yeni bir yere. Beğeneceksin," dedi kapımı kapatmadan önce.

Tuğla döşemeli karanlık bir binanın yanında durduk.

Jared arabadan inmeme yardım edip içeri girmem için cam kapıyı açtı. Yanından geçerken yanağıma bir de öpücük kondurmuştu. Kapıda bizi ufak tefek Asyalı bir kadın bekliyordu ve Jared elimden tutarak beni üzerinde beyaz ve pembe laleler olan masaya doğru yönlendirdi.

Bu küçük yerdeki tek müşteri bizdik ve karşıma otururken, Jared'a gülümsedim. Kadın su bardaklarımızı doldurmak için salonun diğer tarafındaki bara doğru ilerledi ve masaya yaslandım.

"Kapatıyorlar mı?" diye fısıldadım.

Jared gülerek cevap verdi. "Hayır. Bu gece yalnız kalmak istedim."

"Ah, pekâlâ." Kadın sularımızla mönülerimizi getirdi.

Jared kadınla Japonca konuşmaya başladı ve ardından kadın kafasını sallayarak bizi yalnız bıraktı.

"Bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

“Yalnızca dört ya da beş kez.” Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”
Kadın geri dönüp anlamadığım bir şeyler söyledi.
Jared bakışlarını önce bana, sonra tekrar Asyalı kadına çevirdi. “Hayır, birkaç dakika sonra.”
“Annen mi gelecek?” diye sordum.
“Hayır, neden?”
“Bu kadar şeyi... neden yaptığını merak ettim. Kravat, çiçekler, boş restoran... bu gizlilik.”
Jared kaşlarını kaldırdı. “Gizlilik mi?”
“Evde sessiz sessiz dolaşıyordun. insan olabilirim, ama kör değilim.”
Oda aniden Jared’ın kahkahasıyla doldu. “Eğitimli katilleri atlatabilirim, ama iş sana gelince hiçbir şey yapamıyorum.”
“Çünkü o katiller günün her dakikası seninle değiller.”
Jared gülümseyerek dudaklarını birbirine bastırdı.
“Kutlama yapıyoruz.”
“Bir aydır birlikte yaşıyoruz. Söylemiştin.”
“Aynen öyle.” Gülümsedi, ama sesi gerginliğini ele veriyordu.
Gözlerimi kıstım ve verdiği kaçamak cevap karşısında dudaklarımı büktüm, ama boşvermiştim. Aklındaki her neyse, benden saklamak onu eğlendiriyordu.
Mönüden her zaman yediklerime benzer bir şey seçtim.
Garson kadın döndüğünde, Jared mükemmel bir Japoncayla siparişlerimizi verdi.
Parmaklarımı masaya vuruyordum ve Jared yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni süzüyordu. “Gitmen gereken bir yer mi var yoksa?”
“Hayır, sadece bir açıklama bekliyorum.”
Öne doğru eğildi. “Bu akşam çok sabırsızsın.”
içimi çektim ve sandalyeme yaslandım. “Özür dilerim.
Bir sürprizin varmış gibi hissediyorum.”
“Öyle mi? Neden?” diyerek sataştı.
“Hadi ama Jared. Bir şeyler döndüğünün farkındayım.”
Yemeklerimizi getiren garsona gülümsedi ve tekrar içimi çektim.
Yemek yerken, Jared başka şeylerden konu açıyordu.
Aklında bu hafta sonu Lillian’da akşam yemeği yemek vardı. Ryan, Josh’la birlikte vakit geçirmek için şehre dönmüştü ve dolayısıyla Claire de buradaydı. Sonbahardaki programım ve kampüsün dışında yaşamamın

yaratacağı değişikliklerden bahsettik. Beth ve Chad'i arayıp onları en kısa sürede bize yemeğe davet etmeye de karar vermiştik.

"Beth'i hep sevdim," dedi Jared.

"Ben de!" diye cevap verdim şaşırmış taklidi yaparak.

"Senin için her zaman iyi bir arkadaş oldu, ama özellikle benim lehime söyledikleri çok hoşuma gidiyordu.

Şu Beth, akıllı bir kız." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kafasını salladı.

Konuşurken makarnamı çatalıma doluyordum. "Bazen ona para verdiğini düşünüyordum. O kadar ısrarcıydı ki!"

"işte bu yüzden ondan hoşlanıyorum." Gülümsedi.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyor."

"Sonunda birlikte olacağımızı benden çok daha iyi bildiği kesin."

"Sen böyle düşünmemiş miydin?" diye sordu Jared.

Biraz şaşırmıştı.

"Aslını istersen... istedim, ama böyle olmaması gerektiğini düşünüyordum," diyerek açıklama yaptım.

Çatalımı tabağımdaki bir şeylere batırıyordum.

"Bunu aştığın için çok memnunum," dedi düşüncelere boğulmuş bir halde. "Eğer aksi olsaydı..." Gözlerinde mutlak bir sevgiyle bana baktı. "Beni çok mutlu ediyorsun Nina."

"Sen de beni mutlu ediyorsun sevgilim."

Alışılmamış sevgi kelimemle şaşkına dönen Jared kaşlarını kaldırdı, ama yüzündeki ifade düşünceleriyle birlikte değişti. "Aramızdaki şeyin normalden biraz hızlı olduğunu biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Çoğu insan çok hızlı bile diyebilir, ama biz diğerleri gibi değiliz."

"Kesinlikle öyle." Kafamı salladım ve brokoliyi tabağımın bir kenarına yuvarladığım an Jared'ın canının sıkıldığını fark ettim.

"Brokoli olmamasını söylemeliydim. Affedersin."

Kıkırdadım. "Sorun değil Jared. Brokolileri yemeğimden ayırabilirim."

"Sadece bu gecenin kusursuz olmasını istemiştim... Bazı şeyleri unutuyorum." Tabağımın kenarındaki brokoliye, sanki kendisine hakaret eden bir şeymişçesine bakıyordu.

Söylediği bir şey dikkatimi çekti. "Bu gece neden kusursuz olmak zorunda?"

Jared sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve garson bardaklarımızı doldurmak için masamıza geldiğinde, rahatlayıp içini çekti.

“Nerede kalmıştım?” diye sordu garson gittikten sonra.

Peçeteyle dudaklarımı sildim. “Çok hızlı gidiyorduk?”

“Hayır... Yani evet, bundan bahsediyordum, ama hayır, çok hızlı gittiğimizi düşünmüyorum.” Bir an için duraksayarak bana baktı. “Sence de hızlı gitmiyoruz, öyle değil mi?”

Kıkırdayıp kafamı salladım. “Hayır.” Giderek gerginleşmesini izlerken, kaşlarım yukarı kalkıyordu. “iyi misin?”

“iyiyim. Harikayım. Sen iyi misin?”

“Evet... Beni biraz korkutuyorsun ama.” Onu şüpheyle izlerken, kafamı biraz yana çevirdim.

Jared gözlerini kapadı ve sonra derin bir nefes aldı.

“Özür dilerim. Biraz heyecanlıyım.”

“Sakin ol, bu sadece bir akşam yemeği,” dedim elini tutmak için uzanırken.

“Ah... evet,” dedi. Bir kez kahkaha attı ve ardından bakışlarını yemeğine çevirdi.

“Tatilimiz için St. Lucia’yı düşünmüştüm. Havalandırmaları da var.” Gülümsedim.

“Yarın gerekli ayarlamaları yaparım.” Dikkati dağınıktı.

Bunu bir süre düşündüm ve sonra gözlerimi kıstım.

“Annem sana bayağı iyi bir ödeme yapıyor olmalı.”

“Hem de çok iyi.” Kafasını onaylarcasına salladı.

Bir brokoliyi daha tabağımın kenarına ittim. “Şey aslında, teknik olarak ben sana iyi bir ödeme yapıyorum.”

“Ne?” dedi Jared. Donup kalmıştı.

Omzumu silktim. “Jack öldüğünde, onun... her şeyi bana kaldı.”

“Ne? Ben sanmıştım ki annen...” Kafasını salladı. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmediği aşikârdı.

“O evde yaşıyor ve ben mezun olana dek ödemeler, vergiler ve geri kalan her şeyle de o ilgileniyor. Şu an hepsiyle baş etmem mümkün değil.”

“Öyleyse... benim paramı sen mi ödüyorsun?” diye sordu Jared. Yüzünü ekşitmişti ve bu fikirden hiç de memnun görünmüyordu.

“Neden? Yoksa zam mı istiyorsun?” diyerek gülümsedim ve Jared kahkaha attı.

“işimi o kadar seviyorum ki belki benim sana ödeme yapmam gerekiyordur.” Buna karşılık gülümsedim ve yüzündeki gerginlik dağıldı. “Taşınalı tam bir ay oldu.

Kendini rahat ve evinde gibi hissedebiliyor musun?”

Nefes kesici mavi gözlerine bakarak içimi çektim.

“Taşınmadan önce de evim gibiydi. Benim evim sensin Jared.”

Sözlerim onu mutlu etmişti ve gülümsüyordu. Elini ceketinin iç cebine soktu. “Nina, sana...”

O anda garson masamıza yaklaştı ve Jared biraz hayal kırıklığıyla kıpırdandı. Garson tabaklarımızı alıp bizi tatlı mönüsüyle baş başa bıraktı.

“Pandispanya yapıyorlar,” diyerek gülümsedi.

“Kesinlikle ondan alacağım.”

Jared listedeki pasta ve dondurmaları teker teker incelerken, ben de onu izliyordum ve bu esnada omzunda kırmızı küçük bir noktanın belirdiğini fark ettim ve daha sonra yavaşça masaya doğru kaydı. Kırmızı noktanın masanın kenarına doğru ilerlemesini izlerken mönümü aşağı indirdim ve sonra kırmızı nokta kalbimin olduğu yere doğru kaydı.

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. Sesim olması gerekenden biraz yüksek çıkmıştı.

“Ne oldu tatlım?” diye sordu Jared mönüye bakmaya devam ederken.

“Burada başkaları da var sanırım. Lazerlerle oynuyorlar.”

Konuşurken hala kalbimin üzerinde titremekte olan noktaya bakıyordum. Aniden sarsıldığımda, dünyanın ağır çekimde hareket ettiğini hissettim. Çatışma sesleri etrafımı sarmıştı ve eşyalarımı almaya çabalıyordum. Silah sesleri, yere düşüp kırılan bardakların çıkardığı sesler ve etrafımızı saran kulak tırmalayıcı uğultuyla karışıyordu. Kollarım ve bacaklarım hem hareket edemeyecek kadar ağır hem de bir o kadar hafif geliyordu ve sürekli daha da yukarılara çıkarak havada uçar gibiydim. Gözlerimi kapadım ve bu karmaşayı çözmeye çalıştım.

Jared’ın sesi giderek yaklaşırken, bana seslendiğini duydum. Aynı anda uğultu ve diğer sesler de yaklaşıyordu.

“Nina!” diye bağırdı Jared.

Sırtımı garson bölmesine yaslanıp yerde otururken zaman hızla akıp geçti ve sesler birbirine geçmeye başladı.

Jared üzerime eğildi ve bir şeylerin parçalandığını duydum. Garson bölmesini parçalamıştı ve tek eliyle bunu arkama yerleştirip beni ona yasladı. Biz kez başım eğdikten sonra tekrar ismimi haykırdı.

“Nina!”

Bir anda gerçeğe döndüm. Jared, kırmızı noktayı fark ettiği an masanın üzerinden bana doğru atılmıştı ve birlikte odayı kaplayan mermiler

eşliğinde yere yuvarlanmıştık.

Beni çabucak doğrultup üzerimizdeki mermer tezgâhı parçalayarak beni koruması için arkama yerleştirmişti.

Etrafımız yeniden uçuşan mermilerle sarılırken, garson kadının uzaklardan Japonca bir şeyler haykırdığını duydum. Jared da ona bağırarak karşılık verdi ve tekrar bana döndü.

Kırmızı masa örtüsünü de bizimle birlikte aşağı çekmiştik ve içine hapsolmuş durumdaydım, ikinci mermi saldırısı başladığında, kafamı onunla örttüm. Kafamı kaldırdığımda, Jared'ın gömleğinde her saniye daha da genişleyen kırmızı bir leke olduğunu fark ettim.

"Jared!"

Bana şaşkınlıkla baktı ve bakışlarımı omzuna kadar takip etti.

"Sorun değil," dedi kafasını umursamazca sallayarak.

"Sen iyi misin?" Konuşurken mermilerden kaçmak için kafasını eğiyor ve arkadan gelen kırılma seslerini bastırmak için bağırıyordu.

Evet anlamında kafamı salladım. Jared'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini endişeye bırakmıştı. Kafasını aşağı eğip bacağına baktı ve pantolonuna dokundu.

"Bacağından da mı vuruldun?" diye sordum. Silahlar ateş alıyor ve ben de her defasında kafamı eğiyordum.

"Hayır... ben..." Bakışlarını bana çevirdi. Gözleri aniden büyüdü ve bakışlarını kucağıma dikerek etrafımı saran masa örtüsünü çekti. Beni kırmızı kumaştan kurtardığında, elbisemin etek kısmını yukarı kaydırdı ve bacağımı kaplayan kanı gördü.

"Aman Tanrım Nina! Vurulmuşsun!"

Bir sonraki yaylım ateşi odayı kaplarken, birbirimize korkuyla baktık. Yarayı gördüğüm an, beynim çektiğim acıyı fark etmişti ve kurşunun açtığı delikten her tarafıma dalga dalga bir yanma hissi yayılıyordu.

"iyi olacaksın!" diye bağırdı Jared. Yüzü kasılmış ve yeniden bağırmaya başlamıştı.

Restoran, mermiler tarafından delik deşik ediliyor, masa ve sandalyeler parçalara ayrılıyor ve zemin cam parçalarıyla kaplanıyordu. Jared boynundaki kravatı çıkardı ve üst bacağıma sıkıca bağladıktan sonra, masa örtüsünü de bacağıma bastırdı. Yanma hissi giderek yoğunlaşıyordu ve acı içinde çığlık attım.

Jared'ın yüzü kasılmıştı ve elini masa örtüsünden çektiğinde, hem eli hem de masa örtüsü kanımla sırılsıklam olmuştu. Örtüyü bir kez daha, bu

sefer biraz daha kuvvetle bastırdı ve tekrar haykırdım.

Kafasını salladı. “Seni buradan çıkarmalıyım.”

Sırtını mermere yaslarken, elini bacağımdan çekmedi ve yavaşça kafasını dışarıya çıkardı. Aniden geri çekilerek kendisini hedef alan düzinelerce kurşundan son anda sıyrıldı. Dışarıdaki her kimse, ben kanamadan ölünceye dek bizi orada tutacak ve sonuçta ikimizi de öldürmüş olacaktı.

Jared, umutsuzlukla odaya göz gezdirerek arkalarında ne olduğunu görmek için duvarlarla tavanı inceledi.

Silahlar bir kez daha ateşlenmeye başladığında, seslerin daha değişik olduğunu ve daha yakından geldiğini fark ettim.

Elini bacağımdan çekip yüzümü ekşiterek kendi elimi örtüye bastırdım. “Git Jared. Bir çıkış bul.”

“Seni yalnız bırakmayacağım,” dedi umutsuzca.

Acıyı hissetmemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

“Eğer gitmezsen, ikimiz de öleceğiz.”

Jared gözlerini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Hayatındaki öncelikleri ona acı veriyordu. Tekrar bana baktığında, bakışları kararmıştı.

“Bir çıkış var mı diye bakmak için doğruca koridora gideceğim ve hemen geri geleceğim, tamam mı? ikimizi de buradan çıkaracağım,” diye söz verdi.

Gülümseyerek kafamı salladım. Gözlerim dolmuştu.

“Biliyorum.”

Yanaklarımı ellerinin arasına alıp önce dudaklarımı, ardından da alnımı öptü.

Bina silah sesleriyle yankılanıyordu ve hemen arkamızdan farklı kurşun sesleri geliyordu. Jared beni kendine doğru çektiğinde, yaklaşmakta olan sonumuzdan kaçmak için kafamı eğdim.

Jared kahkaha attı ve bakışlarımı yukarı çevirdiğimde, Claire’in bizden biraz uzakta, sırtını beton bir sütuna yaslamış olduğunu gördüm.

“Ben de partiye katılayım dedim!” Jared’a bir silah fırlatıp tüfeğiyle pozisyon aldı.

“Seni seviyorum minik bebeğim!” diye bağırdı Jared.

Claire, Jared’a bakarak göz kırptı. “Bir gün bunu anlayacağını biliyordum.” Silahını ateş etmeye hazır duruma getirip kafasını yukarı

kaldırdı, derin bir nefes aldı ve kurşunlardan kaçmak için aşağı eğilmeden önce, dönerek defalarca ateş etti.

Ardından Jared'a döndü. "Binanın kuzeyinde, üst katlarda dört, çöp konteynerinin arkasında ve her iki çatıda da ikişer kişi, bu katta, saat on, on iki ve iki yönünde üç kişi var. Ben burada Nina'yla kalacağım. Sen burayı temizle."

Jared gülümsedi ve bana döndü. "Bekle hayatım, bir saniye sonra buradayım."

"Umarım, bugün işte güzel bir gün geçirirsin, iyi çalışmalar," diyerek gülümsedim.

Claire, ona birkaç şarjör fırlattı ve Jared eğilip dudaklarım sertçe benimkilere bastırdı. "Uyanık kalacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım ve gözden kayboldu.

Hemen sonra Claire yanıma gelerek örtüyü bacağıma bastırdı.

"Ahh!" diye çığlık attım.

"Bunu bastırman gerek, yoksa seni hastaneye götürmeden önce, kan kaybından ölürsün." Arkamızdaki bir noktaya ateş ederken bağırıyordu.

Gözlerimi kapatıp kafamı salladım. "Sürtük." ikimiz de gülmeye başladık.

"Gözlerini aç Nina! Uyanık kalmalısın!" Bağırırken yanaklarıma vuruyordu.

Gözlerimi açıp birkaç defa gözlerimi kırptım. "Midem bulanıyor," dedim yutkunarak.

Bacağımdaki elime baktı. Hem örtü hem de elim kana bulanmıştı. "Çünkü çok fazla kan kaybediyorsun, Jared'ı korumam gerek, ama sen de uyanık kalmalısın!"

Claire tabanca kılıfından başka bir silah çıkarıp birkaç el ateş etti. Aynı anda geçici sığınağımızın üzerine yerleştirdiği tüfeğiyle de saldırıyordu. Çevresine bakınarak hareket ediyor ve küçük vücudu etrafımız mermilerle kuşatılırken, hızla geri çekiliyordu.

"Saat ALTI, Jared!" Claire bir eliyle tüfeğini bir eliyle de ara sıra kafasını eğerek diğer silahım kullanıp bağırıyordu.

Artık silah sesleri restoranın içinden çok, sokaktan geliyordu. Claire silahlarını topladı ve elbisemi çekerek beni kendine doğru çekti. Yere eğik halde yan yan koridoru geçerek mutfağa ulaştık ve arkamızda kalan yerdeki kanı gördüğümde kusmamak için kendimi olanca gücümle zorladım.

Claire beni bir dolaba yaslayıp durumumu değerlendirdi.

“Of, gerçekten kötü durumdasın. Çok solgun görünüyorsun.”

Koridora bakmak için hızla hareket etti ve silahını tekrar doldurmak için kendini sabitledi.

“Ben de kendimi öyle hissediyorum, sağ ol,” dedim göz kapaklarım ağırlaşırken mırıldanarak.

“Acele et Jared.” Claire saçlarımı gözlerimden çekti.

O an terlediğimi fark ettim; ıslak saçlarım yüzüme yapışmıştı.

Dışarıdan gelen silah sesleri giderek azalıyor ve artık dakikada yalnızca birkaç el ateş sesi duyuluyordu.

Titremeye başladığımda, Claire daha da endişelenerek kaşlarını çattı.

Garson kadın, bizden uzaktaki köşeye kıvrılmıştı.

Bacağımı fark ettiğinde, dehşetten kocaman açılmış gözleriyle bana baktı.

“Etraf sessizleşiyor,” diye mırıldandım.

“Çünkü Jared bize ateş edenlerin çoğunun icabına baktı.” Dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

“Jared nerede? Neden hala gelmedi?” Nefes almak için savaşıyordum.

“Geliyor, biraz daha dayan Nina.” Koridoru tekrar kontrol ederken dikkati dağılmıştı.

Biraz daha belirgin bir zamana ihtiyacım vardı. Dayanmak için ne kadar daha savaşmam gerektiğini bilmiyordum. Etrafıma bakındım; oda giderek bulanıklaşıyordu ve başım dönmeye başlamıştı.

“Çok fazla kan kaybediyorsun. Gitmemiz gerek,” dedi Claire beni kapıya doğru götürürken. Japon garsona bir şeyler sormadan önce, etrafımıza hızlıca bir kez daha göz attı. Kadın bir noktayı işaret ederek ağlamaya başladı.

Claire bana bakıp gülümsedi. “Servis kapısı varmış.

Jared’ı yoldan alacağız... Gidelim.”

“Hemen arkanda olacağım,” dedim ölü bir ses tonuyla.

Bir eliyle tüfeğini tutarken, bir eliyle de beni omzuna attı ve ağırlığı olmayan bir şeymişim gibi, beni koridor boyu taşıdı ve mahvolmuş ağır demir kapıyı ayağıyla açmadan önce, yalnızca bir saniyeliğine durdu.

Serin havanın bacağımdaki ılık kanı sarmaladığını hissettim ve sonunda kaçabildiğimiz için rahatlayarak içimi çektim. Claire hareketsiz kalıp beni yere indirdiğinde, neredeyse sokağa ulaşmıştık.

“Çok acemice bir hata, küçük Claire,” dedi Grahm.

Silahını gösteriyordu. Burnunda, Claire'in dirseğinin indiği yerde hala bandaj vardı.

"Buraya yalnız gelmek için müthiş cesur olmalısın," dedi Claire gülümseyerek.

Daha önce de Claire'in kendini beğenmiş bir şekilde sırıttığını görmüştüm, ama bu kez farklıydı. Gözlerinde korku vardı. Zamanımın azaldığının farkındaydı.

Grahm bana döndü. "Seninle yakında görüşeceğimizi söylemiştim Nina. Görünüşüne bakılırsa mermilerimi harcamak zorunda bile kalmayacağım... Ölmek üzeresin. Ne büyük kayıp." Dilini şapırdatıyordu. "Seninle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum oysaki."

Ellerimle doğrulmaya çalıştım, ama kollarımı kıpırdatamayacak kadar tükenmiştim. Bakışlarımı sabitlemeye çalıştım. Ciğerlerim aldığım her nefesle canımı daha da yakıyordu, ama savaşmalıydım. Jared'ı kurtarmak için nefes almaya devam etmeli ve kalbimin attığından emin olmalıydım.

"Eğer o ölürse Grahm, seni çabucak öldürmeyeceğim," dedi Claire sıkılı dişlerinin arasından. Sesi öfke doluydu. "Günlerce acı çekeceksin. Belki de haftalarca.

Cehennem bile, sana yapacaklarımın yanında bir kurtuluş olacak."

Grahm, silahını bana doğrultarak kahkaha attı. "Hayatına hemen şimdi son verebilirim, ama sanırım birlikte ölmesini izlerken, kıvranmanı izlemek de zevkli olacak."

Öksürdüm ve daha fazla dayanamayıp dirseklerimin üzerine düştüm. Avuçlarım nemli kaldırıma yapışmış, mide bulantım daha da şiddetlenmişti ve alnımdan akan ter gözlerime giriyordu. Grahm, kalbim atmaya son verip Jared da hızla hastalanıp ölene dek, ikimizi de namlunun ucunda tutmayı amaçlıyordu. Bir anda içimi kaplayan öfkeyle dişlerimi gıcırdattım.

Kafamı kaldırıp namlunun ucuna baktım. "Sana yapacaklarını izlemek isterdim Grahm. Seni adi..."

"Vay canına..." diyerek kahkaha attı. "Böyle konuşurken anneni öpebiliyor musun?"

"Senin bir annen var mı Grahm? Yoksa öylece Cehennem'den çıkıp mı geldin?" Hayatımın sonlanacağını hissederek nefesimi tuttum.

Grahm silahını doğrulttu. "Çok küstahsın Nina. Bu hoşuma gidiyor. Sana merhamet edebilirim, hiç tarzım olmamasına rağmen, Jack'in kızı için bir istisna yapabilirim."

Gözlerimi sıkıca kapayıp bekledim, ama beklediğim son gelmemişti. Gözlerimi açıp kafamı kaldırdığımda Grahm'ın kocaman açılmış gözlerle aşağı eğildiğini gördüm.

Doğruca karşıya bakıyor ve öne doğru düşerken, ağzından salyası akıyordu. Jared kan bulaşmış yumruğuyla onun önünde dikiliyordu.

"iyiydi," dedi Claire hissiz bedenimi yerden kaldırırken.

"Kurşunum bitti," diye espri yaptı Jared. Aynı anda beni Claire'den kendi kollarına almıştı ve sonrasında o kadar hızlı hareket etmiştik ki sonunda Jared'ın kanatlandığını düşündüm.

Jared beni arabasının arka koltuğuna yerleştirip kollarının arasına aldığında, odaklanmaya çalışıyordum.

Claire direksiyonun başına geçti. "Rhode Adası Hastanesi daha yakın, değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı Jared. "Hadi Claire, hadi!"

"Kanım koltuğa bulaşacak," diye mırıldandım.

Jared gergin bir şekilde kahkaha attı. "Koltuk umurumda bile değil... Benimle kal."

"Üşüyorum," diye fısıldadım. Vücudum, Jared'ın sıcak vücuduna rağmen kontrolsüzce titriyordu.

" Claire," diye uyardı Jared beni kendine sıkıca bastırırken.

"iki dakikaya oradayız." Aniden keskin bir dönüş yaptık.

"iki dakikası yok," diye inledi Jared.

"Jared?"

Sıcak elini yanağıma koyduğunu hissettim. "Buradayım."

"Jared?" Çok yorgun ve çok korkmuştum. ikimizi de hayatta tutmaya yetecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

"Buradayım Nina. Benimle kal, beni duyuyor musun?"

Sesi giderek çatallaşıyordu. "Senin için planlar yaptım."

Arabanın aniden durduğunu ve kapının hızla açıldığını hissettim. Jared beni sıkıca kucağında tutarak arabadan inmişti.

Yardım çağırınca bir grup insan etrafımızı sardı.

"Bayım, onu sedyeye yatırmalısınız." Bir kadın konuşuyordu.

Jared'ın dudaklarını alnımda hissettiğimde, beni daha da sıkı tutuyordu.

"Bayım!"

"Bana söz verdin," dedi Jared. "Sözünü tut Nina."

Beni soğuk sedyeye tamamen bırakmadan önce, elimi son bir kez sıktı. "Yakında görüşürüz."

Etrafımı saran doktor ve hemşirelerin sesleri bulanıklaşmadan önce, Jared'ı görmeye çalışıyordum.

"Jared?" diye seslendim.

"Odayı terk etmelisiniz bayım. Bayım? Buradan çıkmanız gerek!" Kalan son gücümle elini tutmak için uzanırken, duyduğum son sözler bunlar olmuştu.

***

Kendime geldiğimde, güneşin ilk ışıkları odayı aydınlatıyordu.

Jared'ın sıcak ve geniş elinin içine hapsolmuş sağ elime baktım. Başı, hemen benimkinin yanında, hastane yatağının üzerinde, yüzünde sakin ve huzurlu bir ifade vardı. Onu uyurken görmek, son derece olağandışı bir şeydi ve ben de onu uyandırmak istemiyordum.

Tamamen hareketsizdim ve nefes alış verişlerim düzenliydi. Doğan güneşle birlikte, odadaki gölgelerin yer değiştirmesini seyrediyordum. Güneş odayı iyice aydınlattığında, Jared da uyanmıştı.

Gözlerini kırpıp bana bakarak kafasını kaldırdı.

"Günaydın." Gülümseyerek ellerimi dağınık saçlarının arasında gezdirdim.

"Sözünü tuttun."

"Verdiğim sözleri her zaman tutarım." Sırtımı yatağa dayadığımda, hareketin verdiği acıyla yüzümü buruşturdum. Jared'ın çenesi kasıldı. "Beni endişelendirdin. Seni birkaç kez kaybettik."

"Sahiden mi? Sanırım kandırıldım. Beyaz ışık falan görmedim. Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi akmadı bile!"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ölmekle ilgili şaka yapmayı sana bırakıyorum."

"Sen iyi misin? Vurulduğumda ve beni buraya getirdiklerinde... senin de canın yandı mı?"

"Benim için endişelenme, iyiyim." Hem sorumu cevaplamak hem de sorumdan hoşlanmadığını göstermek için kafasını salladı.

"Omzun nasıl?"

"Yeni gibi," dedi kurşunun girdiği yere vurarak.

"Evet... Sanırım, benim bacağımın iyileşmesi senin omzununkinden biraz daha uzun sürecek." Bakışlarımı aşağıya çevirip bacağımı saran kalın sargı bezlerine baktım.

Evet anlamında kafasını salladı, ama acı çekiyor gibiydi.

Parmaklarımla yanağına dokundum. "Sorun ne?"

Gülümsemeye çalışarak kafasını salladı. Ardından kaşlarını çattı ve gözleri doldu.
“Jared,” dedim onu rahatlamak için söyleyebileceğim bir şeyler düşünürken. Başka birisinin hayatımı kurtarmasına izin verirken, neler yaşadığını hayal dahi edemiyordum. Derin bir nefes alıp elimi yanağına götürdü. “Seni kaybettiğimi düşündüm...” Ağlıyordu. Gözlerini kapadı.
“... Seni kaybettiğimi düşündüm.” Sesi acı ve üzüntü doluydu ve yüzünü karnıma gömdüğünde acıyla inliyordu.
Elimi başının üstüne koydum, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir kez daha nefes alıp kollarını kalçama dolayarak beni nazikçe kendine doğru çekti.
Kafasını kaldırmamıştı. “Ne yapacağımı bilemedim... O’na, beni de aynı anda alması için yalvardım. Sensiz bir saniye bile yaşamak istemedim.”
Bana bakmak için kafasını kaldırdığında, gözleri nemli ve kızarmıştı.
“iyiyim.” Parmaklarımla yanağını kurulayarak gülümsedim.
Jared yanağını silip içini çekti. “Bunu, bu şekilde yapmak istememiştim, ama yapacağım.”
Aklım karışmış bir halde onu izledim ve yerden bir şey almak için aşağı eğildi. Doğrulduğunda kucağıma bir kutu koymuştu.
En sevdiğim yerden alınmış yemekler için kullanılan kutuydu bu.
Kıkırdadım. “Tatlı patates kızartması?”
Gülümsedi ve “Tatlı patates kızartması,” dedi.
“Kahvaltıda mı?” Konuşurken kapağı açtım, fakat kutu, içindeki daha küçük siyah bir kutu haricinde boştu.
Jared’a baktım ve ardından kaşlarımı çattım. Kutuyu çıkarıp önümde tuttu.
“Aç,” diye fısıldadı gözlerini tekrar kurularken.
Dikkatle kapağı kaldırdım. Kutunun içinde, üzerinde kocaman bir pırlantası olan altın bir yüzük vardı.
Nefesimi tutarak Jared’a baktım.
“Senin için varım. Senin için ve seni sevmek için yaşıyorum.”
Duraksadı. “Evlen benimle Nina.”
Bakışlarımı yüzüğe çevirince yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.
Parlayan yüzüğü seyrederken, Jared da beni izliyordu.
“Benimle evlenir misin?”

Gözlerimden yaşlar boşalırken, ona baktım. Kendimden emin bir şekilde kafamı sallayarak güldüm. “Evet.”

Jared’ın yüzündeki gülümseme benimkinin aynıydı ve yüzüğü kutudan alıp elimi kaldırdı. Corn Adası’ndan aldığı gümüş yüzüğü çıkarıp dikkatle altın yüzüğü parmağıma geçirdi.

Bir an hayranlıkla bana baktıktan sonra, eğilerek dudaklarını benimkilere değdirdi. Kollarımı boynuna doladım.

Katışıksız mutluluktan ağlıyordum. Jared zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. “Mucizemiz için kâbusla savaşmamız gerekmiyordu. Sen Nina... Benim mucizem sensin. Her zaman sendin.”

Sonsöz Jared saçma bulaşan boyayı mutfak lavabosunda yıkarken, kahkaha atmamaya çalışıyordum. Ocağın üstündeki kurşun deliğini onarmayı yeni bitirmişti. Bu, Shax’ın evimize iki ay önce yaptığı ziyaretten sonra, değiştirmek ya da onarmak istediklerini yazdığı listedeki son şeydi.

Jared’ın her yanı fildişi beneklerle kaplıydı; bu kadar çevik ve zarif olmasına rağmen, boya kutusunun yarısını üzerine bulaştırmadan, fırçayı kutudan çıkaramamasını oldukça komik buluyordum.

“Ne oldu?” diye sordu. Saçlarını bir havluyla kurularken gülümsüyordu.

“Bu renk sana yakışıyor.” Kıkırdıyordum.

Havluyu tezgâhın üzerine atıp uzandığım koltuğa yaklaştı. “Bacağın nasıl? Ağrın için bir şey ister misin?” diye sordu yanıma otururken.

“iyi, omzun nasıl?”

Bir an için bana sırıttıktan sonra parmaklarını benimkilere kenetledi. “Omzuma bir şey mi oldu?”

“Biri bir şey mi dedi, der gibisin.” Parmağımda parlayan yüzüğüme bakıyordum.

Jared’ın kahkahası bütün evi kapladı. “Evet, onun gibi bir şey. Annemle Claire neredeyse gelirler. Dergi ve katalog falan getirecekler.”

Gülümsedim ve parmaklarımı ıslak saçlarının arasından geçirdim. “Eğlenmem için elinden gelen her şeyi yapıyorsun.”

“Düğünle ilgili bir sürü ıvır zıvır getiriyorlar. Lillian, buraya gelmesine izin vermem için beni tehdit etti. Evi bir sürü süs eşyasıyla doldurmadan önce, kendini toplamanı istedim. Ama korkarım, bu ona daha fazla şey toplamak için zaman kazandırdı.”

“Onlara adadan bahsetmedin, değil mi?”

Jared gözlerini kıstı. “Sanırım, bunun için desteğe ihtiyacım var.”

“Buraya, büyük bir düğün planladığımızı sanarak gelmelerine izin mi veriyorsun? Jared!”

Tepkim karşısında suratını buruşturdu. “Tamam!

Daha sonra açıklarız.”

Gözlerimi devirip gergin bir şekilde yüzüğümü döndürmeye başladım. “Eğer ben Cynthia’ya okuldan mezun olmadan evleneceğimi söyleyebiliyorsam, sen de annene düğünün sade olacağını söyleyebilirsin.”

Jared bakışlarını aşağı çevirip gülümsedi. “Bunu, Jack’in yüzüğüyle yapardın. Geçen yıl bu zamanlarda, Peridot’u çevirmeni izleyip gülümsediğimi düşünmek çok eğlenceli. Şimdiyse, gergin olduğun zaman nişan yüzüğünle oynuyorsun. Bu... çok sıradışı.”

“Bir de bana sor,” diye mırıldandım.

Jared kafasını salladı. “Düğün planları yaparken aksileşiyorsun.”

Gülümsememeye çalışarak dudaklarımı iyice kapadım.

Jared elimi tutarak dudaklarına götürdü ve nazikçe parmaklarımı öptü. “Güzel olacak, söz veriyorum.”

Şeffaf beyaz tüller yaz esintisiyle salınıyordu. Evin duvarları artık fildişi ve beyazdı ve güneş pencereden içeri sızdığında her şey ışıldıyor gibiydi. Işık, Jared’ı içine almış gibiydi. Çevresinde oluşan hareye bakarak gülümsedim.

Beni hastaneden eve getirdiği günden beri, bakışları kaygısız ve yumuşacıktı.

Saniyeler sonra kapı çalındı. Claire, Bex ve Lillian kollan kaim kataloglar ve kutularla dolu bir halde kapıdan içeri girdiler.

Jared ailesine bakıp gülümsedi ve bakışlarını bana çevirdiğinde, yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görerek kahkahalara boğuldu.

“Cesur ol sevgilim. Korktuğunu belli etme,” diye fısıldadı annesini öpmeye gitmeden önce kulağıma.

“Nina!” diye bağırdı Lillian. “Çok daha iyi görünüyorsun tatlım. Bizi çok endişelendirdin!”

Lillian gelin dergilerini orta sehpaya yayarken, Claire de pembe çantanın üzerine beyaz bir kutu koyuyordu.

Lillian odaya göz atarken gülümsedi. “Ah... Ah! Burada yaptığınız şeye bayıldım! Çok daha aydınlık ve huzur dolu! Jared’a yıllardır burayı aydınlatmasını söylüyorum, ama sen bunu haftalar içinde başardın!” Göz kırptı. “Aferin Nina.”

“Aslında bana zorla bir renk seçtirdi ve dekorasyon için alışverişe götürdü. Önceki halini sevmediğimden neredeyse emindi.” Yüzünde yumuşak bir ifadeyle beni izleyen Jared’a baktım.

“Yeni bir renk ve dekor mu?” Bex kahkaha atıyordu.

Jared ona saldırarak Bex’i yere yapıştırdı. Başını yakalayıp eliyle Bex’in kafasını sıvazlıyordu.

“Bir gün anlayacaksın seni serseri.”

Yerde güreşmelerini seyrederken, evin için kahkahalarla dolup taşıyordu. Bex, etkileyici bir çaba gösteriyordu, ama Jared’dan kaçma konusunda son derece başarısızdı.

Jared sonunda ayağa kalktığında, yakasından tuttuğu Bex’i de kaldırdı. Kolunu Bex’in boynuna sarıp onu sıktı ve karşılık olarak Bex de kollarını abisinin boynuna doladı.

“Bunu gördün mü Nina?” diye sordu Lillian. Masanın üzerindeki bir dergiyi gösteriyordu. Parmağını ıslatarak işaretlediği sayfayı açtı.

Bir kadın sahil kenarında dikiliyordu ve gökyüzü masmavi, arkasındaki sular ise müthişti, fakat kadın sıkılmış ve bir yemeğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

V yakalı, omuz kenarlarından askılı parlak beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin korsaj kısmı, omuzlardan bele kadar boncuk işlemeliydi ve etek kısmıysa şifon ve ipektendi.

“Harika,” dedim elbisenin güzelliğine hayran kalarak.

Jared koltuğun arkasından eğilerek elbiseyi görmeye çalıştığı sırada Claire, elleriyle gözlerini kapadı. “Bakamazsın!”

“Seninle alışveriş yapmak çok güzel olacak!” Lillian kıkırdıyordu. “Annenin özellikle sevdiği bir şey var mı?”

“Cynthia... düğün organize etmez,” dedim sırıtarak.

Jared kız kardeşinin elini gözünden çekerek bana bakıp gülümsedi. “Beğendin mi?”

“Denemem lazım.”

“Ah Tanrım! Bunun içinde çok güzel görüneceksin Nina.” Lillian konuşurken bana sarılıyor, saçlarımı öpüyordu.

“Nikaragua’da küçük bir kiliseye uygun mu?” diye sordu Jared.

Gülmemeye çalışarak ona baktım. “Sanırım.”

“Ne?” diye sordu Lillian. Jared’a şaşkınlıkla bakıyordu.

“Bahar tatilinde Corn Adası’na gittiğimiz zaman, küçük bir kilise bulduk. Düğün töreni, küçük düğün töreni orada olacak. Elli kişilik yer

var.”
Lillian bakışlarım aynı şaşkınlıkla bana çevirdi.
Claire nefesini tutup gülmeye başladı. Dudakları “o” şeklini almıştı. “Sen bittin Jared.”
“Nikaragua Adası mı?” dedi Lillian. “Tamam... halledeceğiz.”
Yüzünde halinden memnun bir gülümseme vardı.
“Oraya gitmek için bota binmek gerekiyor anne.”
Lillian önce Jared’a, ardından da bana baktı. Söyleyecek bir şeyler arıyor gibiydi. “Düğün için davetliler önce Nikaragua’ya uçacak ve kalabilecekleri yalnızca kulübelerde küçük adaya gitmek için bota binecekler.”
Sesli düşünüyordu.
Jared annesinin yanına gidip omzuna dokunduğunda, dergiyi kapattım. “Bu, davetli sayınızı en azda tutmak için iyi bir bahane.”
Lillian’ın bakışları ışıldadı. “Ama her zaman bir resepsiyon yapılabilir.” Başka bir dergiyi eline aldı.
Jared annesinin bitip tükenmez iyimserliği karşısında gülüyordu.
Lillian bana bir kez daha sarılıp ayağa kalkarak kollarını en genç oğlunun omuzlarına attı. “Bex’in sabah erkenden eğitimi var. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver Nina. ikinizi de seviyorum.”
Claire annesine gülümsedi ve ardından bana dönüp, “Bu gibi şeyler için yaşıyor,” dedi.
“Bunun gibi bir şeyle paçayı yırtacağını sanıyorsan, yanılıyorsun küçük hanım. Şimdiden kocaman bir kilise düğünü planlamaya başlasan iyi edersin.”
Claire annesine el salladı. Başka bir derginin sayfalarını karıştırırken, Claire’in yüzündeki huzursuzluğu görebiliyordum.
“Ne oldu Claire?” diye sordu Jared.
“Restoranda, arkamızda bazılarını bıraktık. Bu adamlar Grahm’a sadık, Jared.”
Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, kafamı kaldırdım.
Jared’ın yüzündeki ifadeden sabırsızlandığı belli oluyordu.
“Bu bekleyebilirdi.”
“Sana katılmıyorum.” Claire’in sesi kaygılı çıkıyordu.
“Bex, benim için Ryan’a göz kulak olacak. Bir kez daha Nina’nın peşinden gelmelerine izin vermeyeceğim.”
Gözlerinde anne korumacılığıyla bana baktı.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” Göğsümde birdenbire bir sızı hissettim.

“Bu işe karışan herkesi, Jack’in bütün düşmanlarını, Grahm’ın ölümü için intikam alma heveslisi bütün polisleri bulacağım. Tehdidi ortadan kaldıracağım.”

Jared’a baktı. “Babam da böyle yapardı.”

Jared onaylayan bir gülümsemeyle küçük kardeşine baktı. “Ne zaman gidiyorsun?”

Claire masaya doğru ilerleyip pembe çantanın fermuarını açtı. Saniyeler içinde, birçok parçayı bir araya getirerek bir tüfek yaptı ve silahı askısına takarak omzuna astı.

“Ne zaman döneceksin?” Bu kadar ani gitmesine tepki olarak ileri atıldım.

“işim bittiğinde.” Tabanca kılıfını doldururken gülümsüyordu.

Bacağını masaya kaldırıp parmaklarıyla bir bıçağı çevirerek onu kaim siyah botunun arasına sıkıştırdı.

Jared ellerini onun omuzlarına koyup alnını öptü.

“Saat altı yönünü kolla.” Ve ardından koltukta yanıma oturdu.

“ Claire...” dedim gözlerimin dolduğunu hissederek.

Güldü. “Saçmalama, ben asla ıskalamam.” Bakışlarından duygulandığı anlaşılıyordu, aynı zamanda tehditkârdı da. “Kız kardeşime ateş ettiklerinde, kendi hayatlarına son verdiler.”

Güneş gözlüklerini taktı ve düz, sarı saçları yüzünün etrafını sarmaladı. Kapıya doğru yürürken tüfeğinin askısını eline alıp diğeriyle de kapı kolunu çevirdi.

“Hadi gittim,” diyerek kaygısızca gülümseyip ardından kapıyı kapattı.

SON